

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

*Aşk sahip olmak değil,
ait olmaktır*

PAMELA CLARE

Tatlı Ceza

Tatlı Ceza

5 sterlin... Yalnızca 5 sterlin karşılığında sözleşme onundu. Cassie köle ticaretinden nefret ediyor olsa da, Virginia'daki çiftliklerinde çalışacak işçilere ihtiyacı vardı ve o adamı ilk gördüğünde ateşler içinde kıvrılırken onu o halde bırakırsa ölüme terk edeceğini de biliyordu. Fakat adamın yaraları iyileştikçe ve teninin bronzluğu güneşte daha da belirginleştikçe Cassie, Cole Braden denen bu adamın belgelerde yazılı olandan çok daha tehlikeli olduğunu öğrenecekti – çünkü tek bir bakışıyla nefesini kesiyor ve dokunuşuyla tüm duyularını esir alıyordu.

Kaçırılan, dövülen ve bambaşka bir isim ile çağrılan Alec Kenleigh ise İngiltere'de yaşamış soylu ve yakışıklı bir beyefendiden Amerikan kolonilerinde çalıştırılmak üzere alınan sözleşmeli bir köleye dönüşmüştü. Onu çiftlikteki herkes Cole Braden olarak biliyordu ve insanların gözünde bir baştan çıkarıp hayatlarını karartmakla suçlanan, sürgün bir adamdı. Ona sahip olan büyüleyici güzellikteki bir kadınla gönülünü kaptırınca, hem aşkına hem de özgürlüğüne sahip olmak için gerçek kimliğini ispatlaması gerekecekti. İşte o zaman her şeyi kendi lehine çevirebilirdi...

KORİDOR YAYINCILIK - 258

ISBN: 978-605-4926-82-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

Tatlı Ceza

Pamela Clare

Özgün Adı: **Sweet Release**

© 2003, 2011 Pamela Clare

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Nesibe Bodur

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı : S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul

S.E.M MATBAACILIK SEZGİN ARSLAN

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/33

Zeytinburnu/İstanbul

Cilt : Umut Matbaacılık, İstanbul

1. Baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2015

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

www.koridoryayincilik.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

info@koridoryayincilik.com.tr

Tatlı Ceza

PAMELA CLARE

Çeviren: Nesibe Bodur

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Giriş

Londra
8 Mart 1730

Alec Kenleigh, brendisinden arta kalanı bir dikişte bitirdi ve midesine doğru inen sıcaklığın tadını çıkardı. Elinden bir şey gelmiyordu. Ne sıcak bir yemek, ne bir kadının vücudu, ne de içki... Bu gece hiçbir şey içini rahat ettiremiyordu.

Bakışlarını, çatırdayan ateşten, yaldızlı Fransız tuvalet masasının başında oturan ve fırçasıyla uzun, siyah saçlarının düğümlerini açan Isabelle'e kaydırды. Yataktan kalkınca daima ilk iş, aynasının başına geçerdi.

Ne kadar da saçma.

Isabelle, kendi yansımasına baktığı kadar onun da yansımasına bakarak "Ne oldu?" diye sordu.

"Anlayamadım."

"Dik dik bakıyorsun." Saçlarını fırçalamaya, ona üzerinde ustalaştığı baştan çıkarıcı bir bakış atacak kadar ara verdi. Eskiden olsa bu bakış karşısında yanıp kül olurdu. Şimdiyse üzerinde en ufak bir etkisi dahi olmuyordu.

"Hoşuma gidiyorsun," diye cevap verdi.

Isabelle'in beklediği de buydu. Alec'in yapacağını bildiği üzere güldü ve saçını fırçalamaya geri döndü.

Tanrı biliyor ya, çok güzel bir kadındı. En azından buna şüphe yoktu. Bakışlarını; kadının yüzünün, incecik boynunun ve altın kulplu fırçasının her hareketiyle sallanan dolgun ve yumuşak göğüslerinin narin hatları üzerinde gezdirdi. Meme uçları şimdiden sertleşmiş haldeydi. Isabelle kadar şehvet düşkünü bir kadın daha tanıımıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Genç kadın, inceleyici bakışlarını arzu şeklinde algılamış olacak ki cilveli cilveli gülümsedi.

Doğru, fiziksel açıdan kusursuzdu. Deneyimliydi. Çekiciydi. O halde neden ona olan ilgisini yitirmeye başlamıştı? Kadının diğer sevgilileri onu huzursuz etmiyordu. Baştan beri varlıklarından haberdardı. Durmadan önemsiz meselelerden – Londra’daki en yeni skandallar, moda ve balolardan – bahsetmesini de umursamıyordu; zira kafası böyle şeylerle meşgul olmayan bir kadın olduğuna ihtimal vermiyordu. Elizabeth dışında tabii; zaten kız kardeşi kadınlar arasında bir istisnaydı. Gerçek şu ki, Fransız aksam, ölen kocasının serveti ve eşsiz güzelliğiyle Isabelle St. Denis, yalnızca şehvet duymasına sebep oluyordu, o kadar. Alec, şehvetin beraberinde getirdiği hazlardan mutluluk duysa da, artık daha fazlasını istediğinin farkındaydı.

Aşağı salondaki saat, biri vurdu. Alec ayağa kalktı ve giymeye başladı. Dost ilişkisi yaşadıkları bu beş ay boyunca, asla geceyi burada geçirmemişti. İkisinin de tercihi bu yöndeydi.

“Gitmek için erken değil mi?” Isabelle fırsatını bir kenara bıraktı ve doğrudan yüzüne bakabilmek için ayağa kalktı. Onu kucaklayıp göğüslerini vücuduna bastırdı ve parmaklarıyla göğüs kıllarını okşadı. Islak dili meme ucuyla oynuyordu.

“Maalesef bu gece seni pek eğlendiremedim.” Isabelle’in kalkık burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Kadının cildinden ağır bir Fransız parfümünün kokusu geliyordu.

“Biraz daha kalman için seni nasıl ikna edebilirim?” Pantolonunun üzerinden erkekliğini okşadı.

Alec bir müddet gözlerini kapadı ve usta dokunuşlarının keyfini çıkardı. Ardından sertleşen erkekliğini görmezden gelip kadının elini uzaklaştırdı. Isabelle, dudakları hayal kırıklığıyla büzülmüş bir şekilde, ansızın dönüp başka tarafa yöneldi. Yakındaki kanepenin üzerinden ipek sabahlığını kapıp hizmetçisine seslendi. “Mary!”

Alec, kadını görmezden gelip daha karmaşık *ramillie* örgüsünden vazgeçerek saçını basitçe kadife bir kurdeleyle bağladı ve gömleğine uzandı.

Böyle bir güne yakışır kusursuz bir son: Aşığı bir ölüm perisi gibi feryat ediyor ve bu sabahki çatışmalarının ardından Philip hiç şüphesiz kendisinden nefret ediyordu. Kardeşine sert davrandığının farkındaydı; ama Tanrı aşkına, Philip artık küçük bir çocuk değildi. Bundan böyle zamparalık peşinde koşmayı bırakmalı ve üzerine bir erkeğe yakışır sorumluluklar almalıydı.

Ona uygun istemediği kadar iş vardı. Eğer Philip fahişelere ve kumara harcayacak para istiyorsa bunu kendi başına kazanmalıydı. Alec, bir türlü bağlanmayan kol düğmelerinden bir tanesini sabırsızca çekti.

“*Mais, merde alors!* Nerede o aşağılık *putain*? Mary!” Isabelle yarı çıplak bir kraliçe edasıyla aynasına doğru yürüdü ve bir hışımla saçlarını fırçalamaya devam etti. “İngiliz hizmetçileri çok tembel. Paris’te olsak böyle müsamaha göremezdi.”

“O halde Mary iyi ki Fransa’da değil de İngiltere’de doğmuş.”

Isabelle alaycı bir “Hıh” sesiyle ona karşılık verdi ve en pişkin adamların dahi kulaklarını tırmalayacak cinsten Fransızca küfürler mırıldanmaya koyuldu. Oyuna gelmeyi reddeden Alec, işlemeli dantel yakasının firfırlarını düzeltti, yeleğini giydi ve el yordamıyla yatağının altında çizmelerini aramaya koyuldu.

Holden gelen aceleci adım sesleri duyuldu ve ardından Mary’nin solgun yüzü kapı aralığında belirdi. Kızın yaşını hiç sormamıştı, ama on altısını geçmediğinden emindi. Philip’in mahvettiği kızın yaşlarında olmalıydı. Alec, önce bir ayağını, ardından diğerini çizmesine soktu.

“Leydim?”

“Mösyö Kenleigh’in arabasının, kapının önünde hazır olduğundan emin ol.”

Kız aceleyle odadan dışarı kosturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Gösterdiğin misafirperverlik için teşekkür ederim, Isabelle. Beni yolcu etmene gerek yok.” Bir başka huysuzluğa tahammül edecek halde değildi.

“Alec, bekle!” Isabelle hole doğru atıldı ve rujla parlattığı dudaklarını kusursuz bir şekilde bükerek ince, solgun kollarını onun beline doladı. “Kızma lütfen. Beni artık arzulamayacaksan kendimi nasıl hissetmeliyim?”

“Londra’da yerime geçmek için can atan sayısız adam var.” Kadının çenesini kaldırdı ve onu dudaklarından hafifçe öptü. “Beni özlemezsin bile.”

Isabelle suratını asıp koyu kirpiklerinin ardından ona bakarak “Ah, ne var ki özleyeceğim,” dedi. “Bir kadının vücudunu tatmin etmeyi pekala biliyorsun, ama kalbi hakkında öğreneceğin daha çok şey var.”

Alec güldü. “Beni sevdiğine inansam daha mı iyi, *chérie*. Bu ilişkiyi bitiren sen değil de ben olduğum için hoşnut değilsin o kadar.”

Bitirmek? Böyle bir şeyi daha önce hiç düşünmemiştii; ama kelimelerin ağzından çıkmasıyla beraber, asıl yapmak istediğinin bu olduğunu algıladı. Isabelle’in gözlerinde önce şaşkınlık, ardından öfke belirtisi gördü.

Dudaklarına cilveli bir gülümseme yerleşti. “Geri döneceksin.”

Kadını dudaklarından hafifçe öptü ve ardından gönlünce surat asması için onun yanından ayrılarak bir kez daha karanlık merdivenlere doğru yöneldi.

Alt katta, giriş salonunda, şapkası ve eldivenlerinin yanına bırakılmış paltosunu gördü. Pencereye vuran damlalardan dışarıda yağmur yağdığı anlaşılıyordu.

“Efendim?”

Arkasını dönünce Mary’yi gördü. Elinde tuttuğu mum, alttan yüzünü aydınlatıyordu.

“Başka bir arzunuz var mıydı, efendim?”

Ücretsiz PDF Kütüphane <https://rantey.org>

“Hayır Mary, teşekkür ederim.”

Kız reverans yapıp geri çekildi ve yola koyulmasını bekledi. Adamın ardından kapıyı kilitlemezse, Isabelle kızın derisini yüzerdi. Alec paltosunu giydi ve kapıya doğru yöneldi. Yağmur damlalarının yüzeyini kapladığı rutubetli pencere, dışarıyı görmesini engellese de, arabasının gelişini duyabilecekti. Evine, kendi yatağına dönmek ve bugünü bütünüyle unutmak istiyordu.

Philip’in yüzündeki ifade şaşkınlık doluydu. Oysa Alec, kardeşinin harçlığını tümünden kesiyor değildi. Philip onun evinde yaşıyor, masasında karnını doyuruyor, hizmetçilerinden, topraklarından ve bineklerinden istifade ediyordu. Philip’in oldukça yüklü harçlığına bir sınırlama getirmişti, o kadar. Babalarının vasiyetine göre, kardeşinin mali işlerini, Philip yirmi beş yaşına gelene kadar – bir senesi kalmıştı – münasip gördüğü şekilde yönetecekti. Durumun vahametine bakılacak olursa, bu görevini fazlasıyla ihmal etmişti.

Mary hapşırды ve özür dilemek için mahcup bir edayla reverans yaptı.

Alec rahatlatıcı olduğunu umduğu bir biçimde gülümsedi. Mary’nin çatlamış dudaklarını ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark edip, Isabelle gibi bir kadının önünde el pençe divan durmanın ne kadar sıkıntılı bir iş olduğunu düşünüyordu. Isabelle’in ona arada sırada vurduğunu fark edecek kadar yara bere görmüştü kızın yüzünde. Mary’yi kendi hizmetine vermesi umuduyla Isabelle’e, Fransız bir hizmetçi bulması konusunda birçok defa yardım teklif etmişti. Kız kardeşi, beş çocuğuyla böyle bir yardımı hoş karşılardı ve Elizabeth’in Mary’ye karşı çok daha nazik olacağına hiç şüphe yoktu. Fakat Isabelle, onun bu endişesinin ardında daha az onurlu bir amaç güttüğünü sanarak, kıskançlık duymuş ve kızı serbest bırakmayı reddetmişti.

Mary bakışları altında endişeyle kıpırdanıyordu.

Alec gözlerini başka bir yöne çevirdi. Sokaktan içeriye, ıslak

kaldırım taşları üzerinde takırdayan nalların sesi geldi. “İyi geceler, Mary. Biraz uyu ve dinlen.”

“İyi geceler, efendim. Teşekkür ederim, efendim.”

Alec yüzüne vurdukça nefesini kesen ve Isabelle’in usanç verici parfümünün kokusunu alıp götüren yağmurlu soğuk esintiyi sevinçle karşıladı. Paltosunun yakasını kaldırarak merdivenlerden birer ikişer indi ve zengince döşenmiş arabasının kuru sıcağına doğru adım attı. Bordo yastıklara gömüldü, gözlerini kapadı ve hafif sallantının kendisini alıp götürmesine izin verdi. Buna rağmen içi rahat etmiyordu.

Başka ne şekilde hareket edebilirdi? İşler bu derece çığırından çıkmadan önce Philip’e ağzının payını verebilirdi. Birçok delikanlının disipline sokulduğu ve toplumda yerini bulduğu orduya katılması konusunda Philip’i zorlayabilirdi. Hiç olmadı, Philip’in iyi bir uyku çekip ayılmasını bekleyebilirdi. Peki ne yapmıştı? Bu sabah, Philip’in eve sendeleyerek girmesiyle beraber, Alec’in onunla yüzleşmesi bir olmuştu. Güneş henüz doğmuş ve Alec, kapının çarpıldığını duymuştu. Philip’in holde çıkardığı ayak seslerini işitmiş ve üst kattaki odasına kadar peşinden gitmişti.

Philip’in durumu kabullenmesi, beklediğinden zor olmuştu. Sahneler zihninde tazeliğini korurken, kardeşinin sesi de hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

“Adi herif!” Philip’in çocuksu sırtışı ansızın yüzünden silindi ve yerini sinirli bir ifadeye bıraktı. Ardından yumruğunu sıktı ve ona doğru savurdu.

Alec’in yumruğun önünden rahatça çekilmesiyle beraber, Philip, sarhoş bir yığın halinde İran halısının üzerine düştü ve pudra rengi peruğu başından aşağı kayd.

“Tanrım! Philip, şu haline bir bak!” İç bayıltan alkol ve tütün kokusunu alan Alec, yüzünü çevirdi. “Görünen o ki üzerime düşen sorumluluğu ihmal etmişim. Bunu çoktan yapmalıymışım. Amacın sadece kendi hayatını mahvetmek olsaydı, bu kadar

umursamazdım belki; ama beraberinde başkalarının hayatını da mahvetmene göz yumamam.”

Philip suratında sert bir ifadeyle sendeleyerek ayağa kalktı. “Fahişenin tekiydi.”

“On altı yaşındaydı!

“Lanet olasıcanın kendi hatasıydı! Ben ona demedim ki git-sin-”

“Hayır! O kız senin sorumluluğundaydı!” Öfke, midesini kızgın demir gibi yakarken, Philip’in o küstah suratına bir yumruk indirmemek için kendini zor tuttu. “Sende edep namına bir şey olsaydı, kıza, onun ve bebeğinin geçimini gizlice sağlamayı teklif ederdin. Sense onu terk ettin ve kız, senin dölünden kurtulayım derken canından oldu!”

Philip bir an durdu ve yılmayan, sert bir bakışla kahverengi gözlerini ona dikti.

Ardından bakışlarını başka bir yöne çevirdi ve yüzündeki ifade yumuşadı.

“Bu olanlar konusunda ben de pişmanım tabii.” Peruğunu geniş, sayvanlı karyolasının üzerine attı. “Kızın niyetini bilseydim... Tek bir hatanın aramızı açmasına izin verme, Alec. Kardeşiz biz!”

Yüzüne özür dilercesine, çocuksu bir sırıtış yayıldı.

“Bu işin içinden öyle kolayca sıyrılamazsın, Philip. Ya benim koyduğum şartlar doğrultusunda hareket edersin ya da benden metelik dahi alamazsın.”

Philip’in burun delikleri genişledi ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleşti. “Bunu bana yapma.”

“Yaptım bile.”

Çukura takılan arabanın sarsılmasıyla birlikte Alec düşüncelerinden sıyrılıverdi. Bir zamanlar Philip’i kışkandığını bilmek çok tuhaftı doğrusu. Ailenin ikinci oğlu olarak Philip, gemi yapımı ticaretinin inceliklerini öğrenmek zorunda kalmamıştı hiç. Bu görev Alec’e düşmüştü. İlk doğan çocuk olarak, büyük büyükba-

basının kurduğu iş de dahil, geniş Kenleigh malikanesini miras olarak almıştı. Kendisi, acımasız ve neşesiz hocalardan eğitim alırken, ondan altı yaş küçük olan Philip, çocukluğunu gönlünce yaşamaktaydı. Arada verdiği cezalar dışında Alec'i göz ardı eden babası, Philip'i eğlenceli bulmuş olacak ki, onun maskaralıklarından keyif almış ve neticesi ne olursa olsun her türlü kuralı çiğnemesine izin vermişti.

Şimdiyse Alec'in duyduğu o kıskançlık acımaya, hatta belki de hor görmeye dönüşmüştü. Philip, kendi yarattığı bir cehennemnin içinde yaşıyordu. Borç batağına saplanmıştı ve hemen her zaman sarhoş geziyordu. Arkadaşları – tabii onlara arkadaş denebilirse – fahişelerden, sarhoşlardan ve palavracılardan oluşuyordu. Bunlardan biri onu öldürmese de, frenginin öldüreceği kesindi. Bir de meyhaneci kadının kızı meselesi vardı.

Sokrates, gecenin bir vakti arka kapıyı açtığında, zavallı kızı merdivenlerin üzerinde kanlar içerisinde bulmuştu. Alec hemen bir cerrah çağırtmış; ama doktor elinden bir şey gelmeyeceğini söylemişti. Kızın canı bacaklarının arasından sızıyor, bedeninin çevresinde kıızıdan bir birikinti oluşturunuyordu. Bir saate kalmadan ölmüştü. Herkes kızın suçlu olduğunu düşünüp onu memnuniyetle unutmuş olsalar da Alec unutamamıştı.

Araba sarsılarak durunca Alec, neredeyse koltuğundan fırlıyordu. Yola devam etmelerini bekledi; fakat araç yerinden kımıldamıyordu.

Bunun sebebi ne olabilirdi?

Dingillerden biri mi kırılmıştı? Edward neredeydi? Peki ya arabacı? Tutarsız ruh haliyle tam bir muamma olan bu adam, artık efendisini durumdan haberdar etmeyi kendisine görev addetmiyor muydu?

“Kahretsin!” Yakasını kaldırdı ve kapıyı hışımına açtı.

Rüzgarın savuşturduğu buzlu yağmur damlaları, yüzünü yakıyordu.

İlk darbe onu gafil avılamıştı.

Kafasına gelmiş, ıslak kaldırım taşlarının üzerine diz üstü devrilmesine sebep olmuştu. Acının el verdiği ölçüde yukarıya bakınca, havada kavis çizerek kendisine doğru gelen bir tüfeğin dipçliğini gördü. Darbeyi savuşturup silahı kavradı ve sahibinin elinden çekip aldı.

Ne var ki üçüncü darbe arkadan geldi.

Düşünceleri, acının etkisiyle darmadağın oldu.

Kafasında kırmızı bir ışık çıktı.

Ardından karanlık.

* * *

Karşı caddedeki kapı siperliğinin altına sokulmuş; soğuk, ıslak hava sebebiyle uyuyamayan sarhoş, yaşlı bir adam, iki hırsızın baygın adamı, içinden fırladıkları ara sokağa doğru geri sürüklemelerini izledi. Hırsızların karşılıklı bağıştıklarını görebiliyordu; fakat rüzgar ve yağmur, seslerini bastırıyordu.

İki hırsız on dakika sonra adamı aralarına almış şekilde sertçe taşıyarak geri döndüler. Ardından adamı yüzükoyun, arabasının yanına yere attılar.

“Zavallı herif.” Buna rağmen zengin insanların arada bir soyulması, yaşlı adamı rahatsız etmiyordu. Ne de olsa hak ediyorlardı.

Hırsızlar, ara sokağın karanlığına dalıp tekrar gözden kaybolur kaybolmaz, yaşlı adam, hareketsiz bedene doğru tökezleyiverdi. Belki hırsızların gözden kaçırdığı bir iki şilin bulurdu. Parmakların birinden gelen altın ısıltı, zevkle solumasına sebep oldu. Hemen ödülünü kapmaya koyuldu; fakat adamın eline dokunmasıyla geri çekilmesi bir oldu.

Dokunduğu el bir mezar taşı kadar soğuktu.

Yaşlı adam, sendeleyerek geri çekildi ve kimsenin onu görmediğinden emin olmak için endişeyle etrafına bakındı. Birileri

görse mutlaka suçlu ilan edilir ve ipe çekilirdi. Yine de o altın yüzüğe sahip olursa kendisini bir hayli zaman idare edebilecek kadar bira ve ekmek alabilirdi. Karnı guruldayınca öne doğru bir adım attı.

Yüzük kolayca çıktı. Yaşlı adam, bunun verdiği cesaretle ölü adamın ceplerini yoklamaya çalıştı. Altın yüzüğü gözden kaçırın hırsızlar, bir iki şilini hayli hayli geride bırakırdı. Fakat ne kadar çabalasa da, arka taraftan ceplere ulaşamıyordu. Ölü adamın kollarından birine asılarak bedenini sırt üstü çevirmeyi başardı.

Gördüğü şey diz çöküp öğürmesine sebep oldu.

Nefes nefese kalan yaşlı adam, yalpalayarak doğruldu, yüzüğü düşürdü ve hıçkırıklar içerisinde caddeden aşağıya doğru kaçtı.

Birinci Bölüm

*Majestelerine Bağlı Virginia Kraliyet Kolonisi
Lancaster,
Rappahannock Nehri Yakınları*

18 Mayıs 1730

Cassie Blakewell, düğüm düğüm olmuş midesiyle akıntıya karşı mücadele veren uyuntu tekneyi seyrediyordu. Çiftlikleri işler kılmak için, hastaların bakımından tutun, lanet olasıca domates kurtlarını ezmeye kadar yapılması gereken onca iş vardı; fakat bunların arasında en nefret ettiği, ruh tüccarları ile uğraşmaktı. Ruh tüccarları. Söylenişi bile, bahar havasına rağmen ürpermesine sebep oluyordu.

“İşin konuşma kısmını bana bırak.” Endişeyle eteğini düzeltti ve elbisesinin üst kısmının kenarlarını saran muslin firfırları kabarttı. “Sorun çıkmasını istemeyiz.”

Micah, başını sallayarak onay verdi ve ak düşmüş siyah buklelerinden akıp buruşuk alnından geçen ter damlalarını sildi. Kara tenli yüzündeki çatılı kaşlar, durumundan pek hoşnut olmadığını göstergesiydi. Hiç şaşmamalı. Ne de olsa geçen yıla kadar esir ve kölelerin alım-satım işlerine dair tüm kararları o veriyordu. Geçen yaz, baş belası yabancılarla ve gürültücü komşularla baş etmek konusunda usta babası, hasta düşmüştü. Beyaz ırktan olanlar, geçen yılki köle ayaklanmasından önce de hür doğan siyahilere karşı şüphe içerisindeydiler; fakat ayaklanmadan sonra, apaçık düşmanlık beslemeye başlamışlardı. Hem hür bir adam, hem de bölgedeki en iyi çiftlik kahyası olmasına rağmen,

yabancıların yanında köleymiş gibi davranmak, Micah için artık daha güvenliydi. Tabii, bir zamanlar kendi çiftliğine sahip olan bir adam için kabullenmesi güç bir durumdu bu.

Uzakta bir yerlerde, bir orman ardıcı ve eşi, karşılıklı tatlı bir şarkı ötüştüler. Cassie, çam kokusunu içine çekti ve midesindeki heyecanı yatıştırmaya çalıştı. Bu nehri ve etrafındaki arazi-yi seviyordu. Servet ve macera arayışında olanlar buyursunlar Williamsburg'un gürültülü caddelerine taşınınsınlar. O burada, asıl önem teşkil eden zenginliklerle çevrili halde kalacaktı.

Ufak teknenin iskeleye yanaşmasını izlerken, nehre vuran güneşin parlaklığına karşı, ellerini gözlerine siper etti. İlkbahar yağmurları suyun seviyesini yükseltmiş, akış hızını arttırmıştı.

"Görün bakın sizi nasıl oyuna getirecek." Micah'm onu kışkırttığıнын farkındaydı ve buna rağmen sinirlendiğini belli etmeye çalıştı.

"Ne yaptığımı biliyorum ben. Tom'u iyi bir fiyata satın almadım mı?"

Tom çiftlikteki en yeni esirdi ve Cassie, onu on bir sterlin gibi cüzi bir miktar karşılığında satın aldığı için kendini şanslı hissetmişti.

"Çünkü başka hiç kimse, yarı kör bir demirci satın almak istemez. Resmen soyuldunuz."

"Tom çok yetenekli biri. Bunun böyle olduğunu sen kendin de söylemiştin."

"Belki." Micah omuz silkip sırttı.

"Peki ya Nate ve Rebecca? O ikisi de iyi sonuç verdiler." Kadının olması ve genç olması, işi konusunda düzgün kararlar almayacağı anlamına gelmiyordu.

"Tabii, öyle, hanımefendi. Ama birkaç aya kalmaz yeni bir mideyi doyurmak için para harcayacaksınız. Çoğu kişi, eşleri bebek bekleyen göçmen esirleri işe almaz."

"Bana sorarsan çoğu kişi katıksız aptal da o yüzden."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://panfey.org>

Micah kıkırdadı. “Tabii Bayan Cassie, haklısınız.”

Yelkenli, iskeleye yanaştı. Cassie, yüzüne düşen inatçı buklelerden birini, başının üstünde duran ve ipek güllerle taftadan yapılma süsün altına iteledi. Normalde şapkacıların bu türden süslü el işlerine ihtiyaç duymazdı; fakat şu an, usturuplu bir genç kız gibi görünmeye çalışıyordu ve bu aptal başlık gerekli bir aksesuardı.

“Sence bu sefer esir getirmişler midir?” Sorusuna cevap bekliyor değildi. Micah nerden bilecekti ki?

Çocukluğundan bu yana, İngiltere’den getirilen esirlerin sayısında bir hayli azalma olmuştu. Şimdilerde getirilenler ya köle ya da mahkum oluyordu ve Cassie, bu iki türden birini satın almak zorunda kalmayacağını umuyordu. Babasının da köleleri olduğu doğrudu tabii. Bugünlerde köleler olmadan geniş bir araziyi idare etmek imkansız gibiydi. Ama hem kendisinin hem de babasının bu konuda içi rahat değildi.

“Hey, merhaba!” Tombul, al yüzlü bir adam, güvertede durmuş, ona el sallıyordu.

İki erkek köle, iskele tahtasını iskelenin üzerine düşürdü ve karaya çıkıp tekneyi bağladı.

Cassie, burnuna gelen pis kokunun sebep olduğu anlık mide bulantısını bastırdı. Yük olarak insan taşıyan gemilerin kendine özgü bir kokusu oluyordu: Dışkı, hastalık ve ölümle karışık terli, yıkanmamış vücutların kokusu. El çantasından çıkardığı kokulu mendili burnuna tutup mide bulantısının geçmesini bekledi.

Onları selamlamış olan tombul adam gemiden inip hırıltılı sesler çıkararak Cassie’ye doğru yürüdü ve birini arıyormuşçasına – bir eş veyahut bir baba – etrafına bakınıp durdu.

“İyi günler, hanımefendi.” Eğilip şapkasını çıkarınca, tıraş edilmiş kafasını zar zor kapatan kirli peruğu göründü. “Bu arazinin sahibi yakınlarda mı?”

“Maalesef babam seyahatte. Sizinle iş yapmak için yerine

beni bıraktı.” Tıknaaz adam, anlık şaşkınlığın verdiği etkiyle kaşlarını kaldırıdıysa da kendini hemen toparladı. “Adım Sylas Edwards Bayan... Bayan..?”

“Blakewell.”

“Bayan Blakewell.” Reverans yaparken, gözlerini, Cassie’nin şans eseri bulup ayıp olmasın diye dekoltesinin üzerine örttüğü ipek şala dikti. Cassie, duyduğu tiksintiyle ürperdi ve istemsizce bir elini koynuna götürdü.

Adam yarısı çürümüş alt dişlerini göstererek gülümsedi.

“Eminim sizin de aceleniz vardır, Bay Edwards. İsterseniz artık işimize dönelim. Sizi yolunuzdan alıkoymak istemem.”

“Benim işim, köle ve esir alıp satmak.” Satılık insanları getirmesi için mürettebatından birine işaret etti.

Zincirlerin şıkırtısının duyulmasıyla, Cassie’nin umudu kırıldı. Sadece köle ve mahkumlar zincire vurulurdu. Micah’la karşılıklı bakıştıktan sonra boyun ve ayak bileklerinden birbirlerine bağlanmış, iskele tahtasından aşağı, rıhtıma doğru ayaklarını sürüye sürüye yol alan sefil yaratıkları izlemek için döndüler. Beş köle. Biri, İngiliz’e benziyordu. Hepsi pislik içindeydi. Hepsi kokuyordu. Bir başka mide bulantısını dizginlemek için kokulu mendiliyle burnunu örttü.

Sylas, binici kırbacı elinde, kölelerine doğru yürüdü. “Olgunluk çağına gelmiş beş tane Afrikalı var. Hepsi genç ve kuvvetli.”

Kölelerin çoğu yere bakıyordu. Ancak en uzun olanları, Cassie’nin bakışlarına çekinmeden karşılık verdi. Söz konusu köle, göğsünde, kendisiyle muhtemelen baş etmekte zorlanan eski efendisinden kalma uzun, taze yara izleri taşıyordu.

“Newgate’den getirdiğim bir mahkumum da var.”

Tam o sırada hepsinden iki kat daha pis görünen İngiliz, yalpalayarak inledi. Yanındaki zincirli uzun boylu köle, ellerinde kelepçelerle uzanıp onu destekledi. Ruh tüccarı, sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

“Suçunu düşünecek olursak, babanızın onun etrafta dolaşmasını isteyeceğinden şüpheliyim. Ne de olsa sizin gibi bir güzeli korumakla yükümlü.”

Cassie, böyle bir uyarının ardından sormadan edemedi: “Suçu nedir?”

“Kadınların ırzına geçmek.”Adam, Cassie’nin nefesini tutması üzerine, kendinden hoşnut bir şekilde sırttı. “Tabii adamı asarlardı; ama parası bol olduğu için yargıcı rüşvetle satın almış, anlırsın ya.”

Cassie, mahkum adamın yüzüne – daha doğrusu görebildiği kadarına – dikkatle baktı. Sakalı ve yüzü kan ve pislik içindeydi. Siyah saçları terin etkisiyle kafasına yapışmıştı. Gözleri neredeyse kapalıydı ve Cassie, yanındaki uzun boylu kölenin merhame-ti olmasa, şimdiye dek çoktan yere kapaklanacağından emindi. Belli ki çok ağır hastaydı.

“Eğer babanızın aradığı damızlıksa hepsi bu iş için uygun.”

Damızlık mı? Gözlerini mahkumun yüzüne dikmiş olan Cassie’nin nefesi kesildi.

Fakat Sylas’ın bahsettiği kölelerdi.

“Bu tip konulardan bahsederken açık sözlü olmamı bağışla-yın Bayan Blakewell; ama babanızın size bıraktığı iş, erkeklere göre.”

“Haklısınız.” Yanaklarının kızardığını hissetti.

Dizlerinin dermanı kesilen mahkum, birden yere yığılıverdi. Dizili kölelerin tümü, yere yığılan adamın ve kendilerinin zincir-le boğulmasına mani olmak için yere çölmek zorunda kaldı. Sylas, perişan haldeki mahkumun üzerine saldırdı ve bağırıp ça-ğırarak çizmeleriyle yerdeki adamın kaburgalarını tekmelemeye başladı.

“Dur!” Kölelerden yayılan korkunç kokuyu unutan Cassie, öne doğru atıldı ve zorla yerdeki adamla ruh tüccarının arasına girdi. “Ona vurmana gerek yok. Bu adam hasta. Doktora ihtiyacı var.”

Sylas, yuvarlak yüzünde alaylı bir ifadeyle güldü ve binici kırbacını kaldırdı.

“Benim işim onu şımartmak değil, satmak. Geri çekilin.”

“Bay Edwards, bu adama vurmayacaksınız herhalde. Bilinci yerinde değil.” Zavallı adam bilerek bayılmamıştı. “Eğer bu adamı iyi bir fiyattan satmak istiyorsanız, bakımını da ona göre yapmalısınız. Şüphesiz siz de bunun farkındasınızdır.”

“Çekil yolumdan, kadın.” Köle tüccarının yüzü sinirden kızarmış, sulu gözleri pörtlemişti.

Cassie sertçe yutkunup adamın tehditkar bakışlarıyla boy ölçüşebilmek için kendini zorladı. Çizmelerin çam iğneleri üzerinde çıkardığı hafif çatırtı, Micah’ın öne çıkıp adamın hemen arkasında durduğunun habercisiydi. Onun varlığının verdiği güvenle, sağlam, tereddütsüz bir sesle konuşmaya başladı.

“Bu arazı babama ait, Bay Edwards. Ben de onun adına konuşuyorum. Bizim toprağımıza ayak bastığınız süre boyunca, sizden isteklerimize saygı duymanızı bekliyorum. Burada kimse, suç işlemiş dahi olsa, savunmasız bir adama vuramaz.”

Sylas bir an için duraksadı ve başının üzerinden Micah’a bakıp binici kırbacını yavaşça indirdi.

Mahkum tekrar inledikten sonra anlaşılmaz birkaç söz sayıkladı.

Cassie yere eğilip adamın alnına dokundu. “Ateşi var.”

Uzun boylu köle “Suya ihtiyacı var,” dedi.

“Evet, tabii. Micah, lütfen bana vagondan biraz su getirir misin?”

Micah fısıltıyla “Ne düşündüğünüzü biliyorum, küçük hanım,” dedi. “Unutun gitsin. Neye bulaştığınızın farkında değilsiniz.”

Micah’ın sesinden, gerçekten paniğe kapıldığı anlaşılıyordu.

“Micah, su lütfen.”

Çiftlikte şimdiye değin hiç mahkum bulunmamıştı.

Uzun boylu köleye, “Bu adamı tanıyor musun?” diye sordu.

Bir kölenin beyaz bir tutsak için endişe duyması, sık rastlanılan bir şey değildi. Bunun tam tersi bir durum ise çok daha nadirdi.

“Hayır.”

“Onu umursuyor gibisin. Neden?”

Köle, gözünü dahi kırpmadan bakışlarına karşılık verdi. “Hiç kimse köpek gibi ölmeyi hak etmiyor.”

Cassie, ayağa kalkıp bir kez daha ruh tüccarının karşısına geçti. Kararını vermişti. “Bu ikisi için ne kadar istiyorsun.” Yerde yatan suçluyu ve ona merhamet göstermiş olan köleyi işaret etti.

Hem köle hem de Syllas, şaşkınlıkla ona baktı. Micah, aniden tutan öksürük nöbetinin ardından kendinden istenilen suyu unuttup hızla geri koşturdu.

“40 sterlin. 30’u köle için, 10’u da mahkum için.”

Micah gergin bir sesle “Bayan Cassie,” dedi. İçinde oldukları durum bu kadar ciddi olmasaydı, adamın o tatlı yüzündeki ifade, Cassie’nin gülmesine sebep olurdu. “Bilin ki babanız, eve belalı bir köle ve yarı ölü bir mahkumla dönerseniz mutlu olmayacaktır. Sakın—”

“40 sterlin çok fazla. Beni soymaya mı çalışıyorsunuz, Bay Edwards? Bu mahkum büyük olasılıkla ölecek. Bu derece hasta biri için 10 sterlin bile fazla.” Bakışlarını köleye çevirdi. “Bunun da bedeninde kamçı izleri var. Bir önceki sahibinin canını sıkıştırdığına şüphe yok.”

Ses tonunun sakinliğine kendi de şaşırdı. Oysaki içten içe terdirginlik duyuyordu. “Benim teklifim 30 sterlin. 25’i köle, 5’i de mahkum için.”

Ya adam teklifini reddederse? Elinde pazarlık edecek fazla bir şey yoktu.

Syllas kafasını salladı. “38’den aşağı olmaz.” Bakışları Cassie’nin göğsüne kaydı.

Cassie elinde olmadan “35,” deyiverdi. “Bir de bu konşimento. Ne yazık ki teklifimi kabul etmezseniz, yükünüzü de alıp satış yapmadan yolunuza devam etmenizi istemeliyim sizden.” Çantasından çıkardığı evrakı, incelemesi için adama uzattı. “Ayrıca bana karşı ne kadar kaba davrandığınızı da babama bildirmek zorundayım. Anlattıklarımı nehrin yukarısındaki dost ve ahabplarımıza yayacağından şüpheniz olmasın.” Son söylediklerinde gerçeklik payı olmasa da önemli değildi. Ruh tüccarı bunu asla bilemezdi. “Teklifim son derece adil, Bay Edwards. Size kabul etmenizi öneririm.”

Baygın adam tekrar inledi. Kadınsı zayıflık göstermek istemeyen Cassie, bunu görmezlikten geldi.

Sylas, konşimentoyu eline alıp bariz şekilde zorlanarak evrakın tamamını okudu.

“Bu evrak size, babamın en iyi kalite şeker aromalı tütününden 10 sterlin edecek kadarının sahiplik hakkını verir. Tahsil için tek yapmanız gereken bu evrakı babamın Williamsburg’daki şirketine takdim etmek olacaktır.”

Sylas evrakı kemerinin arasına sıkıştırdı. “Peki ya 35 sterlin?”

Cassie para kesesinin ağzını açtı ve değerli sikkeleri Sylas’ın yukarıya bakan avucuna bıraktı.

Ruh tüccarı omzunun üzerinden “Bu ikisi onunla gidecek,” diye kükredi. Eliyle işaret ettiği köle çocuk, seçilen adamların zincir ve kelepçelerini çözdü ve geri kalan adamları alıp götürdü. “Bunlar mahkumun belgeleri, hanımefendi. Şansınız varsa ölür.”

Cassie paket halindeki belgeleri eline aldı ve iğrenç adam arkasını dönüp teknesine doğru yürüyünce rahatça soluklandı.

“Bunu yapmamalıydınız, Bayan Cassie,” dedi Micah. “Bu mahkuma göz kulak olmanın dışında zaten endişelenecek bir dolu şeyimiz var.”

“Tamam Micah, haklısın.” Evet, haklıydı. Ekilecek tütün, parası verilecek tüccarlar vardı. Babasının dışında bir de Jamie vardı. Küçük kardeşi son zamanlarda devamlı gözetlenmeye ihtiyaç

duyar olmuştu. Peki ya babası? Düşünemiyordu bile. “Başka ne yapabilirdim?”

Micah, güven verici bir şekilde elini omzuna koydu. “Herkesi kurtaramayacağınızı öğrenmelisiniz.” Fakat gözlerinde sitem ettiğine dair bir belirti yoktu. “Hadi şu ikisini eve götürelim.”

Micah ve adının Luke olduğunu söyleyen yeni köle, baygın adamı yerden kaldırıp vagona taşıdılar. Cassie elindeki belgeyi açıp ilk sayfasına göz gezdirdi.

Nicholas Braden. Cole Braden olarak da biliniyordu. Siyah mürekkep kalemle, *Tecavüz ve ırza geçme suçlarından hüküm giymiştir* sözleri karalanmıştı.

Ürperdi. Başına ne türden bir iş açmıştı?

* * *

Vücudundaki her kas ağrıyordu. Alec, çevresine odaklanmaya çalıştı; fakat oda dönmeye, başı zonklamaya devam ettiği için gözlerini kapamak zorunda kaldı. Kahretsin. Kendini yeni doğmuş bir yavru kadar güçsüz hissediyordu.

Philip’le kavga ettiğini, Isabelle’in bağırmasını, yağmurda yola çıktığını hatırlıyordu. Bundan sonra anımsayabildikleri ise rastgele görüntülerden ibaretti. Bir gemi. Karanlık. Hastalığın ve pisliğin iğrenç kokusu. Susuzluk ve aralıksız devam eden ağrı. Garip suratlar. Tenleri gece kadar koyu, Sokrates’e benzeyen adamlar. Yüzünde garip işaretler bulunan, gri saçlı bir cadı – en azından o öyle düşünmüştü – istemsiz bir şekilde titredi. Bunların hepsi bir kabus olabilir miydi?

Bir yüz daha vardı hatırladığı. Parlak bakır renginde saçlar, şaşırtıcı derecede yeşil gözler ve meleklerinkini andıran bir ses. Serin elleriyle Alec’i rahatlatmıştı. Kaç defa ona ulaşmaya çalışmış; fakat tek yapabildiği hiçliğe doğru gidip kaybolmasını izlemek olmuştu.

Elini zonklayan şakağına doğru kaldırdı.

Zincirler.

Elleri şu an serbest olsa da, bir ara zincire vurulmuş olduklarını hatırladı. Kaçırılmış mıydı? Alec ayaklarını oynattı ve onların da serbest olduğunu hissedince rahatladı. Şu an onu esir tutan her kimse, belli ki artık tehdit oluşturmadığını düşünüyordu. Haklıydı da. Şu anki durumunda bırakın kaçmayı, ayağa kalkabileceğine bile ihtimal vermek zordu.

Dışarıda oynayan çocukları, şarkı söyleyen birini, demiri döven demircinin çekiç seslerini duydu ve burnuna, lavanta sabunu ile yeni yağın yağmur ve çam kokusu geldi. Burası her neresiye, rehine tutmak için garip bir yerdi doğrusu.

Gözlerini tekrar açtı ve baş dönmesinin geçmesi için çabaladı. Tek odalı bir barakadaymış gibi görünüyordu. Pencere hizmeti gören, panjurla kapatılmış, küçük bir açıklığın çatlakları arasından ışık sızıyordu. Yatağın yanında, üzerinde birçok erimiş mumun bulunduğu, çam ağacından yapılma kabaca inşa edilmiş bir masa vardı. Onun yanında da kabaca yontulmuş bir sandalye duruyordu. Odanın diğer ucunda küçük bir ocak vardı; fakat içinde ateş yanmıyordu. Üşümemesi garipti. İngiltere’de ilkbahar mevsimi sıcak havası ile bilinmezdi.

Doğrulmaya çalıştı. Kafasındaki ağrı onu doğrulttuğu dirsekleri üzerinde dinlenmeye zorladı. İnce battaniyenin altında büsbütün çıplaktı ve kıyafetleri de ortalıkta görünmüyordu. Sakalları göğsünü gıdıkladı. Paniğe kapılıp yüzüne uzanınca sakallarının oldukça uzadığını hissetti.

İlk tahminlerinin de ötesinde, haftalar geçmiş olmalıydı.

Bu durumda bu kadar güçsüz hissetmesi normaldi.

Bedenine yayılan öfke, başının tekrar zonklamasına sebep oldu.

Elizabeth ve Matthew, telaştan kendilerinden geçmiş olmalıydılar. Philip bile endişelenmiş olabilirdi. Peki, bu işin arkasında kim vardı? Ama kimseyi? Belki de barınakta, bir tane zavalı,

onu fidye için tutuyorlardı. Fakat bu hayat bile, onu kaçırانları Londra'da bekleyen cellat kemendinden daha iyiydi. Ve asılacaklarından emin olabilirlerdi. Bu işle bizzat ilgilenecekti.

Dışarıdan yaklaşan sesleri duydu. Biri bariz kadınsıydı, öteki daha derindi. Sesler kapısının önünde durunca, menteşeler gıcırdadı. Alec yastığına tekrar gömölüp gözlerini kapadı.

"Teşekkür ederim, Zach," dedi kadın.

Sesindeki bir şey...

Adam, "Seve seve, Bayan Cassie," diye cevap verdi. "Kalma mı ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, ama gerek yok. Güvende olacağımdan eminim. O kadar güçsüz durumda ki karıncaya dahi zarar veremez."

* * *

Cassie, öğle güneşinin sıcağından barakanın serin karanlığına doğru adım attı. Servis tepsisini eğip Nan'ın lezzetli tavuk çorbasını dökmemek için gayret göstererek, kapıyı ardından kapattı. Mahkumun ateşi, Cassie'yi şaşırtarak, dün öğleden sonra düşmüştü. Takotah, onu dün gece beslemeye çalışmıştı. Ne var ki adam, çorbadan birkaç yudum dışında alamayacak kadar bitkindi. Belki şimdiye acıkmıştı. Onu buraya taşıyan her kimse, adama korkunç davranmıştı. Kırık kaburgalar, kırık bir burun, kafasındaki darbeler, sırt ve göğsünü kaplayan iltihaplı yaralar ile bir ayağı çukurda gibiydi. Ama Takotah'ın şifalı elleri – ve adamın kendisinin ölümü inatla reddetmesi – sağ olsun, hayatta kalmayı başarmıştı.

Gözlerinin karanlığa alışması için bir müddet bekledikten sonra servis tepsisini yatağın yanındaki masaya koydu. Adamı uyandırmayı hiç istemiyordu; fakat gücünü geri kazanması için bu gerekiyordu. Şu an yatakta huzur içinde uyuyan bu adam, bir hafta önce eve getirdiği pis, çökmüş kişiyi hiçbir şekilde andır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mıyordu. Gür sakallarına rağmen, omuzlarına dökülen koyu kah-verengi saçları, oldukça uzun kirpikleri ve sadece kaybolmakta olan morlukların ve burnunun kırılan yerinde meydana gelen şiş-liğin gölge düşürdüğü narin hatları ile bu adamın, şeytani dene-bilecek bir yakışıklılığı vardı.

Cassie odayı arşınladı ve daha fazla ışık girmesi için panjurla-rı açtı. Tekrar adama döndü ve adımlarının yavaşladığını hissetti. Battaniye belinden aşağı kaymış ve adamın koyu, kıvrıkcık kıl-larla kaplı kaslı, geniş göğsünü ve düz karnını ortaya çıkarmıştı. Hastayken vücudunu görmezlikten gelmek kolay olmuştu. Her biri ayrı ayrı bakıma muhtaç olan parçalar bütününden ibaretti, o kadar. Şimdiyse bu parçalar iyileşip rahatsız edecek derecede erkeksi bir bütün haline gelmişti.

Midesindeki kıpırdanmayı dikkate almayan Cassie, yatağa, adamın yanına oturdu. Biraz tereddüt ettikten sonra elini adamın göğsüne koydu. Derisi sıcak ve canlı bir his veriyordu ve kalbi, avucunun altında düzenli aralıklarla atıyordu. Ardından alnına do-kunup gülümsedi ve ateşinin geri gelmediğini görüp sevindi. Böy-le uyurken tehlikeli bir suçluya benzemiyordu hiç.

Birden soluyuverdi ve eğer boğazına dolanan kol, nefes alma-sını engellemiş olmasaydı bağırırdı da.

“Kimsin, kadın? Ve neden beni esir aldın?”

İkinci Bölüm

Adamın sesi pürüzlü çıkıyor, sert sakalı Cassie'nin yanağına değiyordu. Bir kolu onu çıplak göğsünü bastırmış, öteki ise boğmakla tehdit ediyordu.

Cassie kurtulmaya çalıştı; fakat çabaladıkça havaya olan şiddetli ihtiyacı da artıyor ve adamın kucağına gitgide daha fazla gömülüyordu. Ta ki... Hissettiği şey donup kalmasına sebep oldu.

Adam, boğazını daha sıkı sardı. Böyle giderse onu öldürecekti.

"Bağırmaya kalkarsan o güzel boynunu kırarım. Anladın mı?"

Başını deli gibi sallayıp evet dercesine ağzını oynattı. Adam, boğazına yaptığı baskıyı yavaşça azalttı; fakat onu serbest bırakmadı.

Cassie, kesik kesik soludu. "Bırakın beni!" Korkusuz bir ses tonuyla konuşmak istediye de, ağzı kuruduğu için, sesi cıyaklar gibi çıkmıştı.

"Soruma cevap ver."

"Adım Catherine Blakewell." Sesi titriyordu. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. "Majesteleri Kral George'un bize verdiği yetki doğrultusunda önümüzdeki on dört yıl boyunca babamın esiri olarak hizmet edeceksiniz. Babam, işlediğiniz suçlara bakmaksızın size adaletli davranacaktır. Gerçi şu an ne yaptığınızı görse canınıza okur."

"Ne saçmalıyorsun sen, kadın?"

Boğazının etrafını saran kol sıkılaştı.

“Bir süredir hastaydınız. Çorba getirdim...Lütfen! Canımı yakıyorsunuz!”

“Burası neresi?”

“Lancaster. Blakewell Kıştağı’ndasmız, Bay Braden—”

“Lancashire mi? Kuzey bölgesinde miyim?”

“Evet, Lancaster. Virginia.”

Mahkum, yumruk yemiş gibi tepki verdi ve onu yakaladığı zamanki kadar ani bir şekilde serbest bıraktı.

Cassie, yataktan fırladı ve sırtı tahta duvara değinceye dek geriledi. Vücudu istemsiz bir şekilde titrerken, korumacı bir tavırla ellerini boğazına doğru götürdü. Ne beklemişti bilmiyordu, ama bu cüretkar saldırıyı beklemediği kesindi. En iyisi bu tehlikeli adamı bir daha hafife almamaktı.

“Bugün günlerden ne?” Mahkumun sesi gergin, yüzü solgundu.

“Mayıs’ın yirmi beşi. Ateşiniz vardı, son bir haftadır onunla boğuşuyordunuz. Yaralarınızın bakımını ben—”

“Mayıs mı? Aman Tanrım!”

“Şüphesiz hatırlıyorsunuzdur, Bay Braden.”

“Braden?”

Kendi adını dahi hatırlamıyor muydu yoksa?

Adamın hafızasını dürtmek için “Kolonilere getirildiniz,” dedi. “Babam sizi sözleşmeyle satın aldı.”

Mahkumun gözlerinde bir an için saf nefret okundu. Ardından inleyerek bir elini şakağına götürdü. Baygın bir şekilde yavaşça yastığının üzerine yığıldı.

Kalbi hâlâ küt küt atan Cassie, adamın gitgide yatağına gömülmesini izledi. Kendini korurcasına kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup yavaşça adama doğru hareket etti. “Bay Braden?”

Adamın yüz hatları huzur dolu, nefesi derin ve düzenliydi; fakat bugün bir kez uyuma numarası yapmıştı zaten. Cassie’yi bir daha kolayca kandıramayacaktı.

Londra

Kristal kupa, Alec'in en sevdiği tabloyu santimle ıskalayarak, Teğmen Matthew Hasting'in kafasının hemen yanındaki duvarda parçalandı. Matthew, korkmuş gibi görünmemeye çalıştı. Aksi halde Philip'i memnun ettiğiyle kalırdı.

"Benim arkamdan bu işyerini yürütmene izin vermeyeceğim." Philip, bir zamanlar Alec'in ofisi olan kargaşanın ortasından, Matthew'e doğru tehditkar bir şekilde yürüdü.

Maun masanın üzerinde boş şişeler duruyordu. Giysiler, tabakların üzerinde yarıya yenmiş yiyecekler ve buruşturulup atılmış parşömenler, lüks İran halısı üzerindeki şarap lekeleri ile birbirlerine karışmıştı.

"Birinin bu görevi üstlenmesi lazım."

"Benim adıma karar almaya hakkın yok!"

"Kendi kararlarını verme yetisine sahip olsaydın, memnuniyetle kenara çekilirdim."

Matthew'le arasında birkaç santim kala duran Philip'in kahverengi gözleri ökeyle kararmıştı. "Ben bu malikanenin vârisiyim ve sen de bana hak ettiğim saygıyı göstereceksin!"

"Sana mı? Sen uçarı ahmağın tekisin. Beş para etmez bir sarhoşsun. Bu ofisteki en düşük memur dahi sana saygı duymuyor."

Philip bir an için patlayacakmış gibi gözüktü. Ardından kavga etme isteği, gözle görülür bir şekilde tükendi. Yüzünü çevirip parmaklarını yıkanmamış saçlarının arasında gezdirdi ve sürahinin içindeki brendiye uzandı.

"Uçarı ahmak ve beş para etmez bir sarhoş öyle mi?" Philip yüzünde zoraki bir gülümsemeyle tekrar Matthew'e döndü. "Eh, gerçek de olsa biraz ağır kaçtı doğrusu." Bardağı bir dikişte bitirdi. "Alec'in benden nefret ettiğini biliyor muydun? Tek bir tatlı söz dahi etmezdi. Sen de mi benden nefret ediyorsun, Matthew? Umarım etmiyorsundur."

"Alec senden asla nefret etmedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Philip güldü. “Bunu sana o söyledi herhalde. ‘Zavallı Philip! Onu öyle çok umursuyorum ki, gerçi ben—’”

“*Sakın* benim önümde ağabeyinle alay etme.” Matthew öfkelerini dizginleyebilmek için mücadele etti. “Bin yıl yaşasan dahi onun gibi bir adam olamazsın. En azından kendine çekidüzen ver ve ağabeyinden kalan sorumluluğun hakkını vererek yaşa.”

Şaşıran Philip hiçbir şey demedi. Ardından yüzünü buruşturdu.

Neden sonra dengesiz bir sesle “Ben Kenleigh malikâne-sinin vârisiyim,” diyebilirdi. “Londra cemiyeti arasında ağabeyimin yerini almak benim hakkım.”

“Unvanlarını, mallarını miras yoluyla almak başka, onun yerine geçmek başka. Saygı görmek istiyorsan, önce hak etmen gerekir.”

“Bana... yardım eder misin, Matthew?”

Philip’in söyleyebileceği hiçbir şey, Matthew’i bu dediğinden fazla şaşırtamazdı. Gözlerindeki yalvaran bakış, Matthew’in daha önceden hiç görmediği bir şeydi.

İçkisini tazelemek üzere olan Philip’in durduğu yere doğru yürüyüp eliyle bardağın ağzını kapattı. “Yapma. Alec’in hatırına. Kendi iyiliğin için.”

Philip’in çenesi kasılır gibi oldu ve bir an için gözleri öfkeyle alevlendi. Sonra sūrahiyi indirdi ve arkasını döndü. “Beni kendi halime bırak! Yalnız kalmak istiyorum.”

Sūrahiyi de yanına alan Matthew, odadan dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Kendi ofisine dönünce yorgun argın masasının başına oturdu. İlkbahar güneşi berrak gökyüzünde yükselmişti ve penceresinin önündeki güvercinler yavrularıyla ilgilenmekle meşguldü. Bir ara çocukları buraya getirip yavru kuşları göstermeliydi. Küçük Anne çok sevinirdi.

Güvercinlerin yavrularını beslemelerini izlerken sağ uyluğunu ovuşturdu. Bacağı, yirmi küsur sene önce, Malplaquet Savaşı esnasında mermi tarafından parçalandığından beri, acı onun daimi arkadaşı olmuştı. Hissettiği rahatsızlığa o kadar alışmıştı ki,

zihni bunu artık algılamıyordu bile. Fiziki bozukluğuna rağmen onu sevip sayan Elizabeth olmasaydı, belki de bu durumu asla kabullenemeyecekti. Hayatta başına o denli güzel şeyler gelmişti ki, buna kıyasla bir uzvunu kaybetmek önemsiz görünüyordu.

Zavallı Elizabeth. Onu hiç bu denli endişeli görmemişti. Alec'in öldürüldüğünü duyduğunda kederden nasıl da hıçkırarak ağladığını asla unutmayacaktı. Tanrıya şükür, ölü bedenini görmek zorunda kalmamıştı. Alec'i öldüren her kimse bunu olabildiğince cani bir şekilde yapmıştı. Savaş meydanında geçirdiği onca yıla rağmen Matthew, daha önce hiç böyle bir şeye rastlamamıştı. Alec o kadar çok yerinden bıçaklanmıştı ki, yaralarını saymak imkansızdı. Yüzü korkunç bir biçimde parçalanmıştı. Gözleri yerlerinden oyulmuştu. Giydiği kıyafetler, koyu saçları ve katilin olay yerinden aceleyle kaçarken düşürdüğü mühür yüzüğü olmasaydı, Matthew onu asla tanıyamazdı. Philip bile gördüğü vahşet karşısında şok olmuştu. Yüzü sararmış, hasta ve titrer bir halde dizlerinin üzerine düşüvermişti.

Kanıtların az olması ve hiç şüpheli bulunmaması sebebiyle, soruşturma çok yavaş ilerliyordu. Matthew'in gidip, Alec'in aşığığı Isabelle St. Denis'i bizzat sorguya çekmiş, fakat kayda değer pek bir şey öğrenememişti. Kadının dediğine bakılırsa, Alec o gece gerginmiş. Bir ikinci sevişme isteğini reddederek aceleyle evden ayrılmış. Isabelle'in bu davranışı şahsına yapılmış bir hakaret olarak gördüğü belliydi, fakat Matthew böyle bir sebepten ötürü Alec'i öldüreceğinden şüpheliydi. Isabelle'in alışkanlığı cinayet değil zinaydı. Matthew bunu, sorgulamayı bitirdiğinde Isabelle'in uzanıp hayalarını avuçlamasıyla keşfetmişti.

Tüm bunlar olur biterken polis memurları, ara sokaklarda gezinip insanlara çıldırmaşçasına gözsüz bir cesetten bahseden yaşlı bir dilenciye gözaltına almıştı. Ayıkıp sakinleşince adamı tanık olarak kullanabileceklerini düşünmüşlerdi; fakat zavallı budala bir hafta içerisinde tifüsten can vermişti.

Matthew, başının üstünde ağrıyan yeri ovuşturdu. Olay ye-

rinde Alec'e ait çok az kan bulunması garipti. Yağmur yağıyor olsa bile o kadar kanı alıp götüremezdi. Sürücü de öldürülmüş, boğazı bir uçtan diğerine kadar yarılmıştı. Onun etrafında bolca kan bulunmuştu. Olanların hiçbiri mantıklı değildi.

Matthew Alec'in ölümünün kardeşinde bir şeyleri değiştireceğini ummuştu. Philip, başta yaşadığı şokun etkisiyle kendine çekidüzen verir gibi olmuştu. Fakat Alec'in cenazesinden sonra kendini yeniden içkiye vermiş, artık şahsına ait olan malikâneye, gereken ilgiyi göstermemişti. Elizabeth'in, bu ahmaklıklarına son vermesi yönündeki yakarışlarını da kulak ardı etmişti.

Tam tersi, kadın, kumar, abartılı içki âlemleri derken artık daha fazla para çarçur eder olmuştu. Fahişelerinden birini ofise kadar getirmiş, bir zamanlar Alec'e ait olan masanın üzerinde onu becermişti. Yakışksız inlemeleri o kadar sesliydi ki, Matthew onu koridorun ta diğer ucundan duymuştu.

Bu yapılan, ona saygısızlık gibi gelmişti.

Ama belki de hâlâ umut vardı. Philip, daha önce ondan hiç yardım istememişti. Matthew, Philip'i bu yeni yolunda teşvik etmek için elinden geleni yapacak, en ufak başarılarını dahi övecek ve onun beğenilme arzusunu mazur görecekti. Peki Philip her şeye rağmen bu yolda ilerleyebilecek miydi?

Matthew gözlerini kapayıp dua etti.

* * *

Cassie son maydanoz fidesinin köklerini de nazikçe kara toprağa gömüp ayağa kalktı ve parmaklarına bulaşan pislikleri temizledi. Gözlerini sabah güneşinden sakınarak sebze bahçesini oluşturan sıraları seyretti ve neler başardığını görüp kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

Çitin üzerinde oturup, kulak tırmalayıcı ciyaklamasıyla günün içine işleyen saksığana dönüp, "Sus bakayım," diye karşılık verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Siyah, mavi ve beyaz tüyleri günışığında parlayan kuş, Cassie'ye parlak siyah gözlerinden biriyle baktı ve meydan okurcasına tekrar cıyakladı.

“Çok kabasın.”

Belli ki içerlemiş olacak, kuş, son bir kez daha cıyakladı ve ardından uçup gitti. Tanrı neden bu denli güzel bir kuşa bu kadar nahoş bir cıvıltı vermişti?

Çilek bitkileri çoktan tomurcuk açmıştı. Küçük, beyaz çiçekleri, sürüyle arı çekiyordu. Böcekleri yıldırmak için bahçenin köşesine diktiği soğanlar, artık neredeyse üç karış uzunluğundaydı.

Küçük, sarı çiçekleriyle salatalıklar, diğer büyük kabak bitkileriyle toprakta yer için rekabet ederken, ince dallarıyla ahşap kazıklar üzerinde tutunacak yer arayan bakla ve bezelye fidanları, göğe doğru yükseliyordu. Eğer geyiklerin ve böceklerin narin bitkileri yemesini – ve çocukların onları ayaklarının altına alıp ezmesini – engelleyebilirse, bu haftanın sonunda sebze bahçesinin dikimini tamamlamış olacaktı. Tabii bunun anlamı, kızgın bir domuzun ocak ayında devirdiği cılız çiti tamir etmek demekti. Esir ve kölelerin çoğu Micah'ın yönetimi altında, bir sonraki trenle gelecek ve fideliklerinden çıkarılınca dikilmeye hazır olacak tütün fideleri için tepeleri hazır hale getiriyordu. Adamları başka bir iş veremezlerdi. Civardaki tek bıçkıcı olan Zach'in ise işi başından aşkındı. Çiti tamir etmesini Luke'den isteyebilirdi; fakat o da baş belası Bay Braden'in başında nöbet tutuyordu.

Alçak herif hızla iyileşiyordu. Nan'm dediğine bakılırsa, ıstahı yerindeydi ve yakında ayağa kalkardı. Cassie aşçının, adamları ilgilenmek için gönüllü olmasına çok sevinmişti. Dün aralarında geçen o korkunç olaydan sonra, mahkumla tüm alakasını kesmek istiyordu.

Adam her anlamda fazla endişe vericiydi. Adamın dün uyanıktan sonra yaptıklarını kimseye söylememenin en iyisi olduğuna kanaat getirdi – tüm kalbiyle güvendiği ve kendini bildi bi-

leli ailesiyle beraber yaşayan Nan'a bile. Herkes zaten yeterince endişeliydi ve her ne kadar korkudan ödü kopmuş olsa da, elle tutulur bir zarar görmemişti.

Mahkumu yasalar gereği Fredericksburg'da kayıt ettirdiğinden beri, aralarında tehlikeli bir suçlunun bulunmasını haklı olarak istemeyen komşularından sürüyle itiraz gelmişti.

Herhangi bir konuda nadiren anlaşabildikleri Lee ve Carter ailelerinin ikisi de itirazlarını dile getirmişti. En yakın komşuları olup kendileri de birçok mahkum barındıran Crichton ailesi, babasına bir mektup göndererek Blakewell Kıştağı'nın, özellikle de Cassie'nin babası burada yokken, kadınları av edinen bir adamı barındıracak kadar güvenli olmadığını belirtmişti. Crichton'ların itiraz ettikleri tek şeyin Bay Braden olmadığını, aynı zamanda babasının liberal tutumlarını ve "siyahi" kahyasını da – Crichton Efendi utanmadan Micah'a böyle sesleniyordu – onaylamadıklarını biliyordu.

Önlüğünü düzeltti ve çiçek açmış otların kokusunu içine çekti: Melisa, biberiye, lavanta, yarpuz ve daha birçoğu... Cassie henüz küçük bir kızken, annesi ona çiçeklerin her birini koklayarak nasıl ayırt edebileceğini göstermişti. Burada, sabah güneşinin altında, anıların heyecanlı vızıltıları ile çevrili bir halde dururken, annesinin sesini duyabilecekti neredeyse.

Al yanaklar için mercanköşkü, temiz kalmak için çördük otu. Sadakat için yavşanotu, şükran için pıtrak...

Mutfağın etrafında hoplayıp zıplayan ve dosdoğru bahçeye doğru gelen yarım düzine çocuğun kahkahaları ile daldığı hayallerden sıyrılıverdi. Jamie her zamanki gibi başı çekiyordu.

"Beni yakalayamazsınız sizi lanet korsanlar!" diye bağırıp onu kovalayanlara doğru döndü ve elindeki hayali kılıcı yığıtçe kaldırdı.

Onun bu küfürbazlığı Cassie'nin utançla gerilemesine sebep oldu. Buna rağmen bu konuda Jamie'yi suçlayamıyordu. Ne de olsa bu lafları kendisinden öğrenmişti.

“Orda dur bakayım kaptan!” Dört yaşındaki uçuk sarı saçlı çocuğu, yeni filizlenmiş havuçların yeşil yumuşak başlarını ezmeden hemen önce arkadan tutup yakaladı.

Kardeşini takip etmekte olan kana susamış, ayaktakımı korsan gurubu, Cassie’nin önünde durakladı ve başlarını kaldırıp ona koyun gibi baktı. Yüzleri – kimisi kahve, kimisi beyaz – Nan’ın böğürtlen reçeliyle yapış yapış olmuştu.

“Korsanlar dahi bilir emir almasını.” Sert bakışlarını Jamie’ye yöneltti. “Sana kaç defa fırının ve bahçenin yanında oynamanın yasak olduğunu söyledim, bilmiyorum.”

Jamie ablasının bakışları altında kıpırdandıysa da, hiçbir şey demedi.

“Şimdi toz olun bakalım buradan. Yoksa hepinizi zincirler ve alt güverteye kapatırım.”

Sürü halindeki çocuklar, kafalarında canlanan dehşet görünüşüyle beraber bir çığlık kopardılar ve ardından elma bahçesine doğru koştular.

Belki de Zach, o çiti bugün tamir etmeliydi. Küçük çocuklarla yaşamının ona öğrettiği yegane şey, korsanların oldukça unutkan olduğuydu. Elbisesinin eteğinde asılı duran toprak parçalarını eliyle silkeledi ve bıçkıhaneye doğru yürümeye başladı.

Yön değiştiren nemli sabah esintisi, beraberinde fırından çıkmış taze ekmeğin zengin kokusunu taşıdı. Cassie’nin ağzı sulandı. Nan, bölgedeki en iyi buğday ekmeğini yaptı. Gerçi çevrede buğday ekmeği yapan tek kişi de oydu zaten. Geri kalan herkes, tütün yetiştirmekle meşguldü ve kimsenin buğday – hatta başka herhangi bir şey – yetiştirmeye ayıracak iş gücü yoktu. Çiftçileri, her mevsim belirli miktarda mısır yetiştirmekle yükümlü kılan yasalar, çok uzun zaman önce çıkarılmıştı. Bu yasalar olmasaydı, kışın gelmesiyle birlikte halk açlıktan ölürdü herhalde. Buğday ekmeyi önerdiğinde, Micah bile onun deli olduğunu düşünmüştü.

“Çok çaba gerektirir,” demişti.

Ardından Nan’ın ekmeğinden tatmıştı.

Beyaz çarşafların, kahverengi teni ve eteğinin kırmızısı ile tam bir tezat oluşturduğu Nettie, konağın yanındaki otsu çimlerin üzerinde, yeni yıkanmış nevresimleri asıyordu. Cassie’ye ihtiyatla gülümsedi. Cassie de karşılık verdi. O ve Nettie, küçükken birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar; fakat büyüdükten sonra, mısıır kabuğundan yapılma bebeklerini bir kenara bırakıp kendileri için belirlenmiş köle ve efendisi rollerini üstlendiklerinde, bu gerçek birden değişivermişti. Çocuksu gülüşlerin yerini çekingen gülümsemeler, paylaşılan sırların yerini ise belirlenmiş görevler almıştı. Aralarına aşılama bir duvar girivermişti. Hayatın işleyişi böyle, demişti Cassie’nin babası.

Belki gerçekten de öyleydi. Fakat bu durum Cassie’nin hoşuna gitmek zorunda değildi.

Şişmiş göbeğinin hatları, önlüğü tarafından çevrelenen Rebecca, badanalı mutfak arkasında yayık ile uğraşıyordu.

Sarf ettiği çabadan ötürü yanakları al al olmuştu. Nefesi keşilmesine rağmen gülümseyerek “Aa, günaydın, Bayan Cassie,” diye seslendi. Rebecca inekçilik işini üzerine aldığından beri, her zamankinden daha fazla yağ, süt ve peynir üretir olmuşlardı. Hamile kadın, yüzüne düşen siyah, uzun bir saçı geriye itmek için durakladı.

“Yardım edeyim.” Cassie kulpun ucundan tuttu. Çit işi bir süre daha bekleyebilirdi. “Ufaklık ve sen bu sabah nasılsınız bakalım?”

“Çok iyiyiz hanımefendi, sağ olun. Bebek her geçen gün biraz daha güçlenip hareketleniyor. Nate erkek diyor; ama bence bir kız evladımız olacak. Hem de ele avuca sığmayacak türden bir tane.”

Rebecca’nın yüzündeki coşkulu mutluluk, içinin bir an esefle burkulmasına sebep oldu. Onun da kendi çocukları olsa ne güzel olurdu. Fakat babasının bir kızı, kendisininse yetim olması sebe-

biyle, evlenmeyi isteyecek kadar çok hoşlandığı bir adamla karşılaşsa dahi, ailesini terk edip kendine ait bir yuva kuramazdı. Babası ondan onurunu korumasını ve Jamie'nin mirasına göz kulak olmasını istemişti. Cassie'nin yapacağı da tam olarak buydu.

Düşüncelerini başka bir tarafa yöneltmenin çabasıyla “Takotah’a danıştın mı?” diye sordu. İmkansız şeyler için özlem duymanın bir anlamı yoktu. “Bu konuda tanrı vergisi bir yeteneği var. Bebeğin cinsiyetini, doğmadan çok önce söyleyebiliyor.”

Rebecca'nın neşeli yüzüne birden gölge düştü. Ellerini korumacı bir tavırla kaldırıp karnının üzerine koydu. “Nate, Takotah’ın yanına yaklaşmamı istemiyor. Onun bir cadı olduğunu söylüyor.”

“Saçmalığın daniskası! Takotah korkutucu görünebilir; fakat ben onun nazik olmadığı bir ana henüz şahit olmadım. Nate kafanı boş hurafelerle dolduruyor.”

“Evet hanımefendi.” Rebecca, ikna olmuş görünmüyordu.

Cassie bu konunun üzerine fazla gitmemesinin daha iyi olacağını biliyordu. Hizmetçilerin çoğu, hatta bazı köleler dahi, uzun zaman önce bir gün, yaralı ve güçsüz bir şekilde ormandan sendeleyerek çıkagelen Takotah’dan korkuyordu. Annesiyle babası, yeniden sağlığına kavuşuncaya dek Takotah’ın bakımını yapmış ve bir gece aniden sırtlarından bıçaklanmak istemiyorlarsa, onu öldürmelerini salık veren komşularını kulak ardı etmişlerdi.

Gerçek adı telaffuz edilemeyecek kadar zor olan Takotah, iyileştikten sonra canını onlara borçlu bilmiş ve bu borcunu ödemek için yanlarında kalmayı talep etmişti. Tuscarora adındaki halkının tamamı, yerleşimciler tarafından katledilmişti. Kocası ve çocukları dahil, tanıdığı herkes öldürülünce, artık dönecek bir yeri de kalmamıştı.

O zamanlar üç yaşında olan Cassie, Takotah’ın sihirli olduğunu düşünmüştü hep. Koyu tenli yüzünün üzerindeki siyah dövmele ise bu sihrin bir parçası gibiydiler.

“Bayan Cassie! Bayan Cassie!” Duyduğu tiz ses, demircinin

çekicinin cınlamasını ve Zach'in testeresinin gıcirtısını bastırıyordu.

Cassie yüzünü buruşturdu. Kimin geldiğini görmek için bakmasına gerek yoktu. Elly'i yaklaşık dokuz ay önce sözleşmeyle satın almıştı ve bugüne değin akli bir karış havada olan bu kızın şikayet etmeden bir işi dahi yerine getirdiğini görmemişti. Asi ve dik başlı bir mizaca sahip olan Elly, her fırsatta Cassie ile kavga ediyordu. Son günlerde Elly'e, – Nan'ı dehşete düşürerek – yemeğin hazırlanmasına yardım etme görevini vermişti.

"Efendim, Elly?" Cassie can sıkıntısını gizlemeye çalıştı.

"Mahkum sorun çıkarıyor! Nan'a bağıyor ve küfre–"

Cassie köle kulübelerine doğru hızla koştu. Eğer o uçkâğıtçı herif Nan'ı korkuttuysa veyahut ona zarar verdiyse, hiç beklemeden onu Şerif Hollingsworth'a teslim edip bu işi sonlandıracaktı.

Kulübeye adım atmadan çok önce duydu bağrışları. Luke kollarını önünde kovuşturmuş, yüzünde belli belirsiz bir sırtışla sessizce kapının önünde bekliyordu. Cassie, bu sessiz sakın köle hakkında fazla bir şey bilmesede, daha şimdiden ona güvenirmişti.

"Lanet olsun, yemek yemek istemiyorum, kadın! Efendinle konuşmak istiyorum!"

Bir şey yere düşüp parçalandı.

Nan'ın sıkkin bir tonda, "Ortalığı nasıl mahvettiğine bakarmısın," dediğini duydu.

Cassie bu sefer hiçbir korku emaresi göstermemeye kararlı bir şekilde kapıdan içeriye girdi. "Babam müsait değil, Bay Braden; fakat isterseniz benimle görüşebilirsiniz."

Ardından gözleri loşluğa alışı ve soluğu kesildi.

Üçüncü Bölüm

“Bay Braden!”

Mahkum, yatağının yanında çıplak bir şekilde durmuştu ve erkekliğini kapatan yegane şey, kalçalarına doğru çektiği çarşafın ucuydu. Oda karman çorman bir haldeydi. Sandalye yere devrilmiş, Nan’ın getirdiği mısır unu lapası zemine ve duvarın üzerine sıçramış, tahta kaşık ve kase odanın köşesine fırlatılmıştı.

Nan, bu barbarca davranış karşısında ürkmüş görünmek yerine, yaramaz çocuğunu azarlamak üzere olan, canı sıkkın bir anne misali ellerini beline koymuş, adamın yalnızca birkaç adım ilerisinde duruyordu. Fakat Cole Braden çocuk değildi – Cassie bunu gayet net bir şekilde görebiliyordu. Gerçi her düzgün beyefendinin yapacağı gibi bir hanımefendinin huzurunda örtünmeyerek yaramaz olduğunu ispatlamıştı. Buna rağmen, eğer Nan onun bu kıyafet eksikliğini görmezden gelebiliyorsa, aynısını Cassie de yapabiliirdi.

“Babanızla halledecek acil bir işim var.” Mahkumun sesi soğuktu.

Cassie bakışlarını, onun sert, yapılı uyluklarına ya da göğsünü kaplayan kıvrıkcık kıllarına ve belirgin kaslarına değil de yüzüne odaklamaya çalıştı.

“Babam şu an işi münasebetiyle İngiltere’de; fakat benim aracılığımla ona bir mesaj iletebilirsiniz.” Elbisesinin eteklerine tutunan toprağın ve önlüğünün üstündeki lekelerin garip bir biçimde farkında olarak kıyafetini düzeltti.

“Bu iş bir kızın halledebileceği türden değil.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gerildiğini hissetti. “Öyle dahi olsa, yine de benimle konuşmanız gerekecek, çünkü babam işleri yürütme görevini bana bıraktı.”

Mahkum, şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve küçümseme dolu bakışlarını ona doğru yöneltti. Genç kadın, bakışlarını kaçırmamak için kendini zorladı.

“Pekala.” Adam durakladı. “Bir yanlış anlaşılma söz konusu. Adım Nicholas Braden değil, Alec Kenleigh–”

“İstersen Majesteleri Kral George ol, umurumda değil!” Nan ona öfkeyle bakıyordu. “Eğer iyileşmek istiyorsan yemek–”

“Londra’daki bir gemi yapımı firmasının sahibiyim. Bu kahrolası topraklara nasıl geldim, hiçbir fikrim yok; ama en kısa zamanda İngiltere’ye dönebilmem konusunda yetkilileri uyarmam için babanızın yardımına ihtiyacım var.”

Cassie duyduklarını bir an için idrak edemedi.

“Kaçırıldığınızı mı söylüyorsunuz? Mahkum değilsiniz yani?” Gülmeden edemedi. “Böyle şeylerin küçük çocukların başına geldiğine dair söylentiler var, Bay Braden–”

“Kenleigh.”

“Fakat sosyal statü sahibi bir adamın başına gelmesi? Mümkün olamaz.”

“Buna rağmen oldu işte. Babanızı durumdan haberdar ederseniz, bu talihsiz durumu çözüme kavuşturacak zamanı bulacaktır eminim.”

“Size inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Sizin inanıp inanmamanız umurumda değil. Yapmanız gereken tek şey mesajımı iletmek. Enişteme bir mektup yazmama izin verirseniz, mesele kolayca hallolacaktır.”

Kendisini böyle kolayca aradan çıkarması, Cassie’yi öfkelen-dirdi.

“Bay Braden ya da adınız her neyse, mektubunuzu yollayabilirsiniz. Ama bilin ki o mektubu okuyacağım. Kaçmanıza yar-

dımcı olmaları için bir grup nehir korsanını çağırmanıza müsaade edemem.” Mahkumun kaşlarının kalkmasını, kendinden hoşnut bir şekilde izledi. Okuma yazma bilmediğini sanmıştı demek. “Kaçmayacağınıza dair yemin etmenizi de talep etmek zorundayım. Bu anlattıklarınızın doğruluğunu ispatlayana dek babamın esiri olarak çalışacağınıza dair bana söz verin. Sizin hayatınızı kurtarmak için babamın kıymetli parasını harcadım. Bir beyefendi olarak borcunuzu ödemek istersiniz herhalde.”

Aralarındaki sessizlik uzadı. Cassie, bir an için adamın teklifi reddedeceğinden emindi.

Neden sonra “Merak etmeyin,” dedi. “Babanız hakkı olanı alacak.” Dedikleri sözden ziyade tehdidi andırıyordu. “Ne kadar tuttuğumu sorabilir miyim?”

“Yaklaşık 10 sterlin.”

“10 sterlin mi?” Adam acı acı gülümseyerek, 10 sterlin sanki elinin kiriymiş gibi başını salladı.

“Söz veriyor musunuz?”

“Evet hanımefendi. Şerefim üzerine söz veriyorum.” Dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle, sahte bir itaat göstergesi olarak başını hafifçe eğdi. “Beni istediğiniz gibi çalıştırıp 10 sterlininizi geri alabilirsiniz. Hatta eminim daha da fazlasını.”

“İyi.” Cassie rahatladığını hissetti. Gerçi yalancı bir suçludan sözünü tutmasını beklemek nafile olurdu. “Şerife de ayrıca bir not gönderirim. Gerçeği öğrenmemiz konusunda bize yardımcı dokunacaktır. Nan, gidip kalem, mürekkep ve parşömen getirir misin lütfen? Ayrıca Elli’yi buraya yolla, gelip Bay Braden’in pisliğini temizlesin.”

“Tamam, küçük hanım.”

Tıknaz aşçı, mahkuma hoşnutsuzluğunu belli eden son bir bakış attıktan sonra gitmek için döndü. Kimse onun yemeklerini, tadına dahi bakmadan yere dökemezdi.

“Ayrıca tıraş olmak ve uygun giysiler ile donatılmak istiyο-

rum. Bu yerin âdetleri arasında, genç kızların çıplak erkekleri izlemesi gibi bir şey varsa durum değişir tabii.”

Cassie ellerini istemsiz bir şekilde, sinirden ve utançtan kızaran yanaklarına doğru götürdü.

“Size elbette kıyafet getirilecek, Bay Braden. Bizler medeni insanlarız. Orada uygunsuz bir biçimde durmak, sizin kendi tercihiniz. Buna rağmen, bu halinizi hemen hemen hiç fark etmedim denebilir.”

“Demek öyle.” Yüzündeki küstah gülümseme, Cassie’nin aklından geçenleri bildiğini gösteriyordu.

“Bütün hayatım bu çiftlikte geçti, Bay Braden. Birçok hasta adamın ve hayvanın bakımıyla ilgilendim. Erkekler öyle çok da farklı değil atlardan, boğalardan, yaban domuzlarından ve... ve horozlardan!”

“Horoz mu? O halde sanırım yeterince yakından bakmamışsınız.”

“Erkeklerin gösteriş meraklısı olmalarına ve kurumlanmalarına atıfta bulunuyordum sadece, Bay Braden.”

Cassie, sakın görünmeye çalışarak kapıya doğru yürüdü. Oysa içten içe köpürüyordu. Adam tek kelimeyle çekilmezdi! Attığı o kendini beğenmiş gülücük – Cassie’nin onu çıplak görmekten hoşlandığını ne cüretle ima ederdi? Onun yerine bir domuzun arka ucuna bakmayı yeğlerdi!

Yanından geçerken Luke’ye sıkılı dişlerinin arasından “Bay Braden üstünü başını giyindikten sonra arazide istediği gibi dolaşabilir,” dedi. “Gözünü ondan ayırma. Kaçmaya kalkışırsa onu boğazlayabilirsin. İzin veriyorum.”

“Emredersiniz.”

Luke’nin yüzünden belli belirsiz bir gülümsemenin geçtiğini görür gibi oldu. Ne var ki bu durumun gülünecek bir tarafı yoktu. Hem de hiç.

Nan, Cassie ona yettiğinde “Çabuk sinirlenen tek kişi o değil galiba,” diye bir gözle ona baktı.

Çabuk gözle ondan kitap aldığını - <https://rantey.org>

“Ona kıyafet getirilmesini sağla lütfen. Şöyle yünlü, kaşındıran bir şeyler olsun.” Cassie eteklerini hışırdatıp, ayaklarını yere vura vura önden gitti.

Nan arkasından “Seni fena bozdu anlaşılan,” diye seslenip kıkırdadı.

Cassie konağa hışımla girdi. O küstah adamın yaptığı düpedüz terbiyesizlikti. Onu köle tüccarının gemisinde ölmekten kurtarmış, kendisine yeni bir hayat sunmuştu. Karşılık olarak gördüğü ise, adamın şatafatlı bir nankör gibi davranmasıydı.

Bıkkınlıkla iç geçirip babasının masasının başına geçti ve nehrin yukarısında, buradan bir günlük mesafede oturan Şerif Hollingsworth’a gidecek bir mektubu kaleme aldı. Bu sefer babasının yazısını taklit etmesine gerek yoktu. Herkes babasının İngiltere’de olduğunu ve birinci sınıf atların ya da bir ihtimal yeni bir eşin peşinde koştuğunu düşünüyordu. Duruma göre bazen babasının ağzından mektup yazması gerekebiliyordu. Başka zamanlarda ise kimsenin görmediği mektuplarla, babasının kendisine bildirdiği en son maceralarına dair hikayeler uyduruyordu. Cassie kendi kendine, koca, büyük bir yalanı sürdürmenin, babasının durumunu ve yerini gizlemek için bir sürü küçük yalan söylemek zorunda kalmaktan daha beter olmadığını söyleyip duruyordu.

Ne de olsa bu ona verdiği sözü tutmasının tek yoluydu.

Bazıları babasının arazinin sorumluluğunu Cassie’ye bırakması karşısında hayrete düşse de, çoğu bu davranışı onun tuhaf mizacının bir başka kanıtı olarak görmüştü. Carter Efendi ihtiyacı olması halinde Cassie’ye yardım edebileceğini bildirmişti; fakat Cassie onun yardımını almamak konusunda kararlıydı. Bir arazinin idaresini, kadınlar da en az erkekler kadar iyi yapabiliirdi ve Cassie bunu ispat edecekti.

Yazmayı bitirince mektubu katladı ve üzerine birkaç damla mum damlatıp mühürledi. Ya mahkumun anlattıkları doğruysa? Bu düşünce duraklamasına sebep oldu. Ya Cole Braden aslında

Cole Braden değil de açgözlü tüccarların elinde korkunç bir haksızlığa uğramış masum bir adamsa? İncelikli konuşması iyi bir terbiye gördüğünün kanıtıydı. Düzenli sevkıyatların, Atlantik'in iki yakasını bu denli yakın temas içinde tuttuğu günümüz dünyasında, kimse üst tabakadan birini kaçırmaya yeltenemezdi şüphesiz. Suçlu mutlaka yakalanırdı. Bugünlerde Londra ya da Williamsburg'da çıkan her türlü skandalın haberi, iki aya kalmadan buraya, okyanusun diğer ucuna ulaşırdı.

Yo, böyle bir entrika gerçek olamayacak kadar tuhaftı. Hem zaten Bay Braden kadar yakışıklı ve kendini beğenmiş biri asla masum olamazdı.

* * *

Alec, aşçının ona getirdiği kaba kumaştan yapılmış sade pantolonu çekip belinden bağladı. Giydirdiği bu güçsüz, zayıf ve kırbaç izleriyle dolu beden, sanki kendinin değildi. En azından tıraş olmasına izi vermişlerdi.

İyileşmekte olan kaburgalarının acısıyla yüzünü buruşturdu ve gömleğini başının üzerinden geçirip içine soktu. Giysileri sade olmasına karşın temiz ve sağlam görünüyordu. Yalınayak halde, bir köylü gibi giyinmişken, büyük olasılıkla Daniel Defoe'nin, – daha başka bir sürü kitap gibi – bir türlü zaman bulup okuyamadığı o hikayesindeki kazazedeye benzediğini düşündü. Bir keresinde Elizabeth ve Matthew'e, Amerika'yı görmek istediğini söylediğini hatırlayıverdi; oysa bu şartlar altında olacağını hiç tahmin etmemişti.

Kız kardeşine ve eniştesine yazdığı mektup, Bayan Blakewell sözüne sadık kaldıysa, adamlarından biriyle şerifin bürosuna doğru yola çıkılmış olmalıydı. Bayan Blakewell'in söyledikleri doğruysa şerif sözünün eri bir adamdı ve mektubun olabildiğince hızlı ve güvenli bir şekilde limana ulaştırılmasını sağlardı.

Tüm bu güvenceler rağmen Alec, kendini <https://tenitey.org>

hissediyordu. Kimliğini ispatlayamazsa Blakewell ve sevgili kızı, onu muhtemelen on dört yıl boyunca emirleri altında ağır işlerde çalıştıracaklardı. Ona yardım etmelerinin kendilerine bir faydası yoktu ve bu kaçırılma işini en başından ayarlayanların onlar olmadığı da kesin değildi. Tütün üreticilerinin, sağlam vücutlu adamlara ne kadar ihtiyaç duydukları ortadaydı. Kendilerine has bu kölelik uygulaması da zaten bu ihtiyacı gidermek için ortaya çıkmıştı. Elbisesinin üzerindeki çamurdan da anlaşılacağı üzere, evin efendisinin kızı dahi çiftlikte çalışmak zorunda kaldıysa, Blakewell Kıstağı birçok çiftliğe kıyasla işçiye daha fazla muhtaçtı. Hem ne tür bir adam, arazisinin yürütme işini kızına bırakırdı ki?

Alec, gözlerini gün ışığına karşı koruyup kapıdan dışarı tuhaf, yabancı bir dünyaya çıktı. Bayan Blakewell'in dediğine göre, harap haldeki tahta barakanın içinde bir haftadan fazla bir süredir tıklılı kalmış olmalıydı. Tekrar dışarıya çıkabilmek güzel bir histi. Güneş tenini ısıtıyor ve nemli bir rüzgar burun deliklerini aşına olmadığı kokularla gıdıklıyordu.

Gözleri ışığa alışınca küçük bir köyü andıran bir yerde bulunduğunu gördü. Kahverengi ve beyaz tenli çocuklar etrafta koşuşturuyor, kendisinininkine benzeyen tahta kulübelerin arasında beraberce gülüp oynuyordu. Kadınlar günlük işleriyle uğraşıyordu; kimi küçük bahçe arazilerinin bakımıyla ilgileniyor, kimi ise etrafı süpürüp temizliyordu. Gördüklerinden, buranın kölelere ve sözleşmeli hizmetçilere ait yerleşim bölgesi olduğu sonucunu çıkarırdı. Kulübeler kabaca inşa edilmiş ve küçük olsalar da, temiz ve dayanıklı görünüyordu.

İleride gökyüzünün mavi çizgisi, ormanın tırtıklı silueti ile buluşuyordu. Şimdiye dek görmediği uzunluktaki çam ağaçları ise gün ışığı arayışında yukarıya doğru tırmanmıştı. Kuşlar, kendisine yabancı gelen şarkılarla havayı dolduruyordu. Sarı-yeşil renklerinin karışımında bir kuş sürüsü, yakınlardaki bir kulübe-

nin çatısından havalanıp sarı-turuncu ışıkların oynadığı gökyüzüne doğru uçtu.

Evden ne kadar da uzaktaydı!

Alec, peşinde kendisini gözetlemekle sorumlu sessiz devle, yavaşça kulübelerin arasından geçti ve bir yandan da hamlamış kaslarına söverek ahır ve mandıra olduğunu düşündüğü yapılara doğru ilerlerdi.

“Adım Alec Kenleigh. Eğer beni bütün gün takip edeceksen, en azından tanışalım.”

“Luke,” dedi koca adam ve ardından tekrar sessizliğe gömüldü.

Alec, Luke’nin gömleğinin örtmediği yerlerde, henüz iyileşmiş kırbaç izlerini gördü. Bu yaraları hak etmek için ne tür bir suç işlemiştii acaba?

Birden aklına Sokrates’in anlattığı kırbaçlama, sakat bırakma ve işkence dolu hikayeler geldi. Jamestown’u ziyaret eden ve kendisine yardım edecek birini arayan Alec’in babası, onu satın alana kadar, Sokrates, bir köle olarak doğup yetiştirilmişti. İngiltere’ye döndüklerinde serbest bırakılan adam, önce Alec’in babasına, ardından da şahsi uşağı olarak Alec’e hizmet etmek için yanlarında kalmıştı. Alec ona okumasını öğrettikten sonra, Sokrates, kralın kendisinden bile daha muntazam bir İngiliz oluvermişti. Babasının ona sevgi göstermediği zamanlarda bu işi Sokrates yapmıştı. Babası ile arasındaki tek gerçek bağlantı oydu. Alec Sokrates’in, dik oturması, yakasını düzeltmesi ve yeleğini iliklemesi yönündeki uyarılarına, ardından gelecek övgülerin verdiği şevkle her zaman katlanmıştı.

Sokrates, onun yalınayak ve kaba giysilere bürünmüş şu halini görse ne düşünürdü acaba? Bu fikir, Alec’in gülümsemesine sebep oldu.

Karnı hamilelikten ötürü şişmiş güzel, genç bir kadın, kulübelerin bir tanesinin içinden çıktıysa da, Alec’i gördüğü gibi tekrar içeri daldı ve kapıyı ardından çarpıp kapattı. Varlığının farkında dahi olmayan çocuklar dışında herkesin kendisine baktığını fark

etti. Ona kıyafet ve jilet getirip kulübenin zeminindeki lapayı temizleyen ufak, lepiska saçlı kız gibi, bu insanların gözleri de korku ve şüphe karışımı duygular barındırıyordu. Gerçi neyle suçlandığını inandıklarını düşününce, onları mazur görüyordu.

Bayan Blakewell, mektubunu almak için yanına geldiğinde, onun olduğunu iddia ettiği sözleşme kağıtlarını göstermişti kendisine. Nicholas Braden, tecavüz ve ırza geçme suçlarından hükümlü. Bayan Blakewell, ilk karşılaşmaları esnasında ona yaptıklarından sonra, Alec'in böylesine iğrenç bir suçu işletebileceğini düşünmekle çok haklıydı.

Mandırayı, ahır ve kümesleri geçtikten sonra bir demirci dükkânıyla, bıçkıhanıyla ve muazzam büyüklükte birçok ambar ile karşılaştı. Neler barındırdıklarını görmek için, kafasını bir tanesinden içeri uzattı.

“Bunlar kurutma ambarı.”

İrkilerek dönünce, her tarafı ter ve talaş ile kaplanmış, çıplak göğüslü, sarışın bir delikanlı ile karşılaştı.

“Kurutma ambarı mı?”

“Tütünü kurutmak için.” Adam onu itip yanından geçti ve kapıyı ardına kadar açtı. “Topladığımız tütünü, kuruyana ve tartım için hazır hale gelene kadar, şuradaki ızgaralara asıyoruz.”

Alec, içeriye bakınca, ahşap kirişlerle örülü tavana dek yükselen iskeleleri ve bu iskelelerle ayrılmış kocaman alanı gördü.

“Şu an için burada sadece boş fiçiler ve yarasalar var.” Adam güldü ve ardından mağaramsı boşluğa doğru yüksek sesle ısıklık çaldı.

Tavan karıncalandı. Birkaç kanatlı hayvan uykularından uyandı, ızgaralardan salınıp etrafta uçuştı ve sonra tekrar akrobalarının yanma yerleşti.

“Kimseye zarar vermiyorlar; fakat küçük haylazları da buradan uzak tutuyorlar. Adım Zachariah.” Adam sıcak bir gülümsemeyle elini Alec'e uzattı. “Arkadaşlarım bana Zach derler.”

“Alec Kenleigh.”

Zach tokalaşırken elini sıkıca kavradı. “Kenleigh? Demek doğruymuş. Elly kaçırılmış bir İngiliz beyefendisi olduğunu iddia ettiğini söyledi.”

“Evet.”

İki adamın bakışları uzun bir süre birbirine kenetlendi.

“Beyefendi ya da suçlu, benim için fark etmez. Nasıl olsa hepimiz mezara girince toza döneceğiz.” Zach, ambarın köşesini dönüp yağmur fıçısının başına geçti. Gömleğini suyun içine batırdı ve kumaşı, göğsünün üzerinde sıkıp, emilen suyu çıkarırken, derinden bir oh çekti. “Çoğumuzun – daha doğrusu çoğu göçmen esirin – gayet açık fikirli olduğunu göreceksin. Koloniler hepimize yeni bir başlangıç yapma şansı verdi. Asıl önemli olan, bugün burada ne yaptığın.”

Kayıtsızca söylenmiş olsalar da, her denen söz, uyarı içeriyordu.

“Beni ilgilendiren tek şey İngiltere’ye evime dönmek.”

“Beni ilgilendiren tek şey de Blakewell Kıştağı’ndaki kadın ve çocukların güvenliği. Onların herhangi birine zarar verirsen, kendi ellerimle boynunu kırarım.”

Bıçkıcı ondan birkaç santim kısa kalsa da, kol emeği gerektiren bir işe ömrünü vermek, onu bir öküz kadar güçlü hale getirmişti. Adamın, tehdidini yerine getirebilecek güce sahip olduğuna dair Alec’in herhangi bir şüphesi yoktu.

“Uyardığın için sağ ol.”

“Lafı bile olmaz.” Zach’in yüzünden, kuşkuya dair tüm izler silinip yerini gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeye bıraktı. “Şu yaptığımıza bakar mısın? Daha dün bir ayağın çukurdaydı, bense seni tümünden geri sokmakla tehdit ediyorum. Dur da sana etrafı gezdireyim.”

Zach Alec’e ahır, tuğladan yapılmış tütsü odasını, fıçıcı kulübesini, marangozu ve – çok şükür – dışta, diğer binaların aşağısında kalan tabakhaneyi göstererek ek binaları tanıttı.

“Şuradaki söğüdün altında ise mezarlık var.” Zach, ilk Avrupalılar bu kıyılara daha ayak basmadan çok önce bile ayakta olması muhtemel, devasa bir ağacı işaret etti. Küçük, demir bir çit, birkaç düzine yıpranmış mezar taşı ile bezeli bir araziye çevreliyordu. “Bu ormanın birkaç kilometre ötesinde ise, içinde hayatın boyunca göreceğin en büyük balıkları barındıran Rappahannock Nehri var.”

“Rappahannock.” Alec yabancı kelimeyi söylemeyi denedi ve edindiği bu coğrafi bilgiyi aklına kazıdı.

Olur da Bayan Blakewell ve babası ona yardım etmeyi reddederse, kaçması gerekecekti. Söz vermişti, evet, ama bu sözü Bayan Blakewell de kendisinin tutarsa tutacaktı.

“Bu meranın diğer tarafında bir elma bahçesi var. Orada mayaladıkları şarap, yetişkin bir adamı anında devirir ve ertesi sabah hatırladığı tek şey, aldığı ilk yudum olur.”

Zach’in kafasını sallayıp dertli dertli gülmesi, Alec’e, kendi kişisel deneyimlerinden bahsettiği izlenimini verdi.

“Nehir nereye akıyor?”

Zach ona bir an için dikkatle baktı. “Chesapeake’ye.” Alec, Chesapeake Körfezi’nin Atlantik’e aktığını biliyordu. Neden sonra bir şey gözüne takıldı. “Tanrı aşkına, bu da ne?”

Karanlık çam ormanının kıyısında, diğer binalardan uzakta, tek başına küçük bir kulübe duruyordu. Dallardan yapılmış olup, Alec’in şimdiye dek gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Çatısından ince bir çizgi halinde duman çıkıyordu.

“Takotah,” diye cevap verdi Zach.

“Ta-ko-ta mı? Ne işe yarıyor?”

Nedense Zach bu soruyu eğlenceli buldu ve boylu boyunca sırıttı.

“Takotah bir kadın. Yaşlı Kızılderili şifacı.”

Alec, omuriliği boyunca bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Gri saçlı, kara gözlü ve koyu yüzü siyah şekillerle kaplı bir kadının görüntüsü belirdi zihninde.

“Benim hayatımı kurtardı, evet, ve seninkini de kurtardı. Ama bir tavuğun tüylerinin korkudan dökülmesine sebep olacak kadar korkutucu bir suratı var doğrusu.” Zach güldü. “Sen ve ben çok şanslıyız, ahabap. Efendi Blakewell ve Bayan Cassie, kolonilerde bulabileceğin en dürüst ve çalışkan insanlar.”

Luke’nin yaralarını anımsayan Alec, bundan kuşkuluydu.

Zach konuşmayı sürdürdü. “Çiftlik sahiplerinin başlıca sorunu, çoğunun bir zamanlar kendilerinin de esir olduklarını unutmaları. Süslü-Pantolon Crichton mesela. Büyükbabası bir göçmen esirdi; buna rağmen kendini bir halt sanıyor...”

Başını nefretle sallarken birden ne yaptığını fark etti ve güldü. “Neyse, eminim çok yakında kendi gözlerinle de görürsün. Şimdi sana bir de değirmeni göstereyim. Henüz geçen yaz inşa ettik. Çok emek harcadık doğrusu. Böylesine Kral Carter bile sahip değildir.”

Kral Carter’in ya da Süslü-Pantolon’un kim olduğuna dair en ufak bir fikri dahi yoktu; fakat şimdiye dek Blakewell Kıstağı gibi bir yer görmediğine emindi. Burası ufak bir köy gibiydi. İngiliz standartlarına göre muazzam sayılabilecek arazi, içinde yaşayan ve çalışanların çoğu ihtiyacını karşılayabiliyor, neredeyse kendi kendine yetiyordu. Ama eğer Zach’i yanlış anlamadıysa, Blakewell Kıstağı, yaklaşık 60 bin dönümlük arazisiyle büyük olsa da, ondan çok daha büyükleri vardı. Bu şeref, eğer Zach doğruyu söylüyorsa, 250.000 dönümlük araziye sahip Kral Carter’e aitti. Alec bir an için, erkekleri bu yabani topraklara bağlayan şeyi anlayabildiğini hissetti. İngiltere’de bu büyüklükte araziler mevcut değildi ve olanakları düşünmek insanı sersemletiyordu.

Fakat toprakların bu genişliğinin yanında, evler de bir o kadar ilkeldi. Gördüğü tüm evler arasında sadece dördü taşandı: Değirmen, tütsü evi, badanalı mutfak ve Blakewell’lerin evi. Geri kalanlar, kendi kulübesinin yapıldığı tahtadan yapılmıştı. Mutfaktan, Arnaut kaldırımlarıyla bezeli avlu ile ayrılan konak ise, bu derece büyük bir arazi için çok küçük görünüyordu.

İki katlı yapısı, verandası, üst kattaki balkonu ve cam pencereleri ile konak, gayet zarifti, ama aynı zamanda da son derece yalındı. Binanın yanları sarmaşıklarla kaplıydı ve kırmızı, pembe, beyaz ve sarı renkli gülleriyle gül ağaçları, verandanın korkulukları boyunca dolanıyordu. Bir malikânedен ziyade garip bir İngiliz hanına benziyordu. Zach izin alıp yanından ayrıldığı esnada – evin hanımı bir çiti tamir etmesini istiyordu – Alec, henüz bir saat önce hararetle lanet okuduğu kulübesine dönmek için can atıyordu. Başı zonkluyordu ve bacaklarında derman kalmamıştı.

Peşi sıra sessizce gelen Luke ile beraber, kulübesine dönüş yolunda ahırların etrafını dolanırken, bir kadının ahenkli kahkahasını duydu ve kırsağını bölmesinden çıkarıp avluya doğru götüren Bayan Blakewell'i gördü. Alec, vücudunun gerildiğini hissetti.

Bayan Blakewell, şık – fakat biraz eski moda – binicilik kıyafetleri içinde olmasına rağmen, sırtından kalçalarına doğru dökülen kırmızı-altın karışımı bukleleri ile Alec'e, Leydi Godiva'yı anımsatıyordu. Bu sabah konuştuklarında ona kız diye hitap etmişti. Fakat kırmızı, dolgun dudaklarından tutun, göğüslerinin hafif şişkinliğine ve nefis kalçalarına kadar her şey, onun kadınlığını ortaya koyuyordu. Genç kadın, tam o sırada Alec'i gördü ve dudaklarındaki gülümseme soluverdi. Gözleri bir an için kocaman açıldı. Kendisinden korkuyor muydu? Eğer öyleyse onu suçlayamazdı.

Buz gibi bir sesle “Bay Braden,” dedi. Luke'ye verdiği selam ise, bariz bir şekilde daha sıcaktı.

Alec Bayan Blakewell'e o kadar odaklanmıştı ki, atı fark etmedi bile. Yanından geçtiklerinde, eyerli atın bugüne dek gördüğü en güzel atlardan biri olduğunu fark etti. Bir Arap atının şık hatlarına sahip bu hayvan, İngiltere'deki en iyi atların arasına, hoş bir ilave olacaktı. Bir eliyle uzandı ve kırsağın böğrünü okşadı. Blakewell ne idüğü belirsiz bir adam olabilirdi, fakat atlardan anladığı kesindi.

“Tam bir güzellik abidesi.” Kendi sesini duyana dek konuştu-
ğunun farkına varamadı.

Yüzü kızaran Bayan Blakewell, durup arkasını döndü ve ona
sert bir bakış attı. “Hakkımda böyle uygunsuz bir şekilde konuş-
manıza müsaade edemem.”

“Kısrağı kastediyordum, Bayan Blakewell. Çok güzel bir at.”
Birazcık daha yaklaşıp atın cıdağını kaşdı.

Hayvan, aldığı zevkle hafiften kişnedi ve yumuşak, siyah
gözlerinden biriyle ona baktı.

Bayan Blakewell’in yanakları iyici kızarınca, yüzü kıpkırmızı
kesildi. “Siz de herhalde bir beyefendi olarak atlar konusunda
epey bilgilisinizdir.” Sesindeki ton, onun sadece bir suçlu oldu-
ğunu ve bu sebeple hiçbir şeyden anlamadığını ima ediyordu.

“Evet, at yetiştiriciliğı en büyük tutkularımdan biridir. Dar-
ley Arabian’m soyundan gelen dört tane kısrağı ve Godophin
Barb’ın ikinci nesil torunlarından olan bir aygırım var. Gerçi asla
istediğim kadar binemedim onlara.”

Her zaman yapılması gereken işler olmuştu.

“Benim annem de Kraliçe Elizabeth’in soyundan geliyor.”

Alec onun iğnelemelerini duymazlıktan geldi ve başının d n-
mesini dikkate almayarak kısrağı daha yakından incelemek için
eğıldi. “Bacakları sağılam ve biçimli görünüyor.”

Ahırdaki atlardan biri kişneyince, kısrak kuyruğunu oynattı.

“ iftleşme dönemi gelmiş.  iftleştirdiniz mi?”

“Bu tip konuları sizinle tartışmayı reddediyorum, Bay Bra-
den.” Bayan Blakewell ona arkasını döndü ve kısrakla beraber
uzaklaştı.

Doğrusu kısrağın sahibi de tam bir güzellik abidesiydi.

Alec, Bayan Blakewell’in ata binip ormana doğıru ilerlemesi-
ni seyretti. Bacaklarını iki yana ayırıp erkeklerin kullandığı tipte
bir eyere oturması, Alec’in geldiğı yerde ufak bir arbedenin ya-
şanmasına sebep olurdu.

Bir başka baş dönmesi, onu etkisine almakla tehdit ediyordu.

Yoluna devam edip gücü tükenmeden bir an önce yatağına ulaşmaya çalıştı.

Bütün sabah Bayan Blakewell'i düşünüp durmuştu. Dün elini göğsüne koyduğundan beri, onunla ilgili düşünceleri başından savamamıştı. Bayan Blakewell, onu kadınlara çeken genel özelliklerin birçoğuna sahip değildi. Isabelle ve ondan öncekiler zarif, biçimli ve bariz bir şekilde erotik iken, Bayan Blakewell neredeyse burnuna gelecek kadar uzundu. Ayrıca oldukça zayıf ve görünüşte masumdu. Isabelle'in güzelliği, misafir salonları ve yatak odalarına uygunken, Bayan Blakewell'inki taze hava ve güneş içindi.

Tüm kusurlarına rağmen iri gözleri, açık renkli derisi ve Canterbury Başpiskoposu'nu dahi ayartacak derecede dolgun dudaklarıyla Bayan Blakewell, belki de onun bugüne kadar gördüğü en büyüleyici kadındı. Bu sabah kulübesine geldiğinde, çamurlu elbisesinin içinde, yanaklarına bulaşmış toprakla ve bukleler halinde yüzüne düşen saçlarıyla, seyisle beraber samanlıkta yakalanmış sütçü kızını andırıyordu. Ulu Tanrım, hem de ne kız. İyi yetişmiş bir İngiliz hanımefendisi gibi konuşsa da, kırmızı altın rengi karışımı dağınık saçları, insanı şaşırtacak derecede yeşil gözleri ve sivri diliyle, en az içinde yaşadığı topraklar kadar vahşi bir görüntü çiziyordu. Ona arzusun doruklarını öğretecek ilk erkek, öğrencisinden hiç şüphesiz memnun kalacaktı.

Tanrı aşkına, aklından neler geçiyordu? Kulübesinin serin karanlığına adım atarken kendisine lanet okudu. Kolonilerde yaşayan genç bir kadını değil, ailesini ve işini düşünmeliydi. Üstelik bu kişi, köle sahibi bir adamın, ona sahip olan adamın kızıydı.

Hayatı elinden alınmıştı ve Bayan Blakewell, kendisi ile özgülüğü arasında engel oluşturunuyordu.

Alec güçsüzlüğüne lanet okuyarak yatağına gömüldü ve gözlerini tahta tavana dikti. Krallara dahi gemiler inşa etmiş koskoca Alec Kenleigh, şu an bir başkasının mülküydü. Bu durum geçici de olsa, düşünmesi bile onu deli ediyordu.

Köleliğe hep karşı olmuştu; ama sözleşmeli kölelik konusunda fazla kafa patlatmamıştı. Bunu hep yasaları çiğnemiş, ümitsizce borç yatağına batmış ya da çulsuz olmalarına karşın daha iyi bir hayatın peşinden koşan adamların varacağı sabit bir nokta olarak görmüştü. Zaten öyleydi de, değil mi?

Oysa şu an Alec'in yazgısı da aynıydı. İtaat etmek başkalarına uyabilirdi; ama ona kesinlikle uymuyordu. Philip firmayı batırmadan, ailesi onu öldü zannedip umudu kesmeden eve dönme-liydi.

Bugün arazi hakkında öğrendiği şeyleri gözden geçirmeye koyuldu; fakat çok geçmeden yorgunluk galip geldi. Bir çift zümrüt yeşili gözün ve lavanta kokusunun derdiyle uykuya daldı.

Dördüncü Bölüm

Cassie, babasının çalışma odasında oturmuş, önündeki rakamları üçüncü kez topluyordu. Sinirleri bozulunca, tüy kalemını masanın üzerine bıraktı ve boynundaki ağrıyan düğüme masaj yaptı.

Bazı günler umudu tükeniyordu. Bu yılki tütün hasadı, geçen seneki kadar bol olsa bile, babasının borçlarını ödeyemeyecekti. Çiftliği borçtan kurtarmak için, geçen seneki fiyatlar üzerinden satılacak bir beş tane daha öyle hasada ihtiyaçları vardı. Böyle bir şeyin olma ihtimali ise çok düşüktü.

Yeni tütün denetleme yasası, fiyatları sabitlese de, bütün bir hasadı yok edecek sayısız doğal afet vardı. Domates kurtları yaprakları mahvedebilirdi. Yanlış bir zamana denk gelecek fazla yağmur, bitkileri boğabilir ya da toplanmış yaprakların kurumadan önce çürümesine sebep olabilirdi. Yağmurun az yağması durumunda ise yaz güneşi, fidanları öldürebilir ya da kurumuş yaprakları un ufak edip bir işe yaramaz hale getirebilirdi. Şu an içinse ihtiyaç duydukları şey yağmurdu. Yağmur yağmadan fide-leri tarlaya ekemezlerdi.

Blakewell Kıstağı için en büyük tehdit, doğadan değil, diğer çiftlik sahiplerinden geliyordu. Olur da biri babasının durumunu öğrenirse, bugüne dek uğrunda savaş verdikleri her şey kaybolup gidecekti. Alacaklılar, geçen kasım ayında babası adına onlara yolladığı yüklü miktar paradan gayet memnun kalmış olsalar da, yetişkin bir erkek evladı dahi olmayan hane sahibinin, kendi işlerini idare edecek konumda olmadığını öğrenirlerse çok daha az anlayışlı olacaktı. Babasının yerine, Blakewell Kıstağı'nı

yönetmesi için bir vekil tayin edilecek ve bu vekilin ilk işi de borçları ödeyebilmek için toprakları satmak olacaktı.

Ellerinden çıkacak ilk yer, her çiftlik sahibinin gıpta ettiği ve daha yaygın olan Orinoco çeşidi yerine şeker aromalı tütünün yetiştirilmesi için ideal olan kuzey bölgesi olacaktı. Bu yeri babasının elinden almak için birden fazla kişi çabalamıştı, hem de dürüst yollara başvurmadan. Ardından, kölelerin içinde daha güçsüz ve yaşlıca olanlar, genç ve kuvvetli olanlara yer açmak için satılacaktı. Aileler ayrı düşecekti. İhtiyar Charlie, kendini bir köle müzayedesinde bulacak ve onun yaşını komik bulan çiftlik sahiplerinin alayına maruz kalacaktı. Bu düşünce, Cassie'nin sinirlerinin gerilmesine sebep oldu.

Ama en çok endişelendiği ve itiraf etmeye utandığı durum, atanacak vekilin kendisine hemen bir eş bulacak olmasıydı. Babası onu istediği kişiye vereceğine dair söz vermişti. Bir vekil ise bu kadar merhametli olmayacaktı. Zaten yirmi ikisinde hâlâ evlenmemiş olması, garip bir durumdu. Onun yaşındaki birçok genç kız anne olmuştu; hatta bazılarının birden fazla çocuğu vardı. Ama Cassie, kendisine gelen çok sayıda evlilik teklifini reddetmiş ve – kimileri aptalca olduğunu söylese de – aşık olmayı beklemişti.

Eğer hayatının kontrolü bir vekilin eline verilirse, fikri dahi sorulmayacaktı. Göz açıp kapayana kadar, yemin ve kanunla her emrine uymak zorunda olduğu, aşık olmadığı, belki de asla olmayacağı bir adama kendini, tüm mal varlığını, bedenini ve ruhunu teslim edecekti. Babası onun bağımsızlık arzusunu hoş görmüş, desteklemiş ve ona özel hocalar tutmak suretiyle, aritmetik ve okuma-yazma öğrenmesini sağlamıştı. Bir koca ise, tüm bunlara müsamaha göstermeyebilirdi. Yasalar, kadının itaatsizlik etmesi halinde, kocasının onu dövmesine izin veriyordu. Cassie, bu barbarca kocalık imtiyazını kullanan çok sayıda eş olduğunu bilecek kadar yara bereli kadın görmüştü.

Ah babacığım, lütfen aramıza geri dön.

Babasının hesap defterini kapattı ve açık kırmızı renkteki kitabı rafa, diğer kitapların arasına sıkıştırdı. Endişelenmek bir işine yaramazdı. Ayağa kalktı ve ufukta bir fırtınanın yaklaştığını görmek umuduyla camı açmak için odayı boylu boyunca geçti. Ona meydan okurcasına, aydınlık ve bulutsuz bir gökyüzü, göz alabildiğine uzanıyordu. İhtiyaçları olan şey daha fazla güneş ışığı olmasa da, bugün güzel bir gündü. Cassie gözlerini kapayıp ılık esintinin onu sarıp geçmesine izin verdi. Babasının İngiltere’den, yeni evlendiği karısına hediye olarak getirdiği güllerin kokusu, annesinin güllerinin kokusu, içini kararlılıkla doldurdu.

Hasat bol olsun ya da olmasın, Blakewell Kıstağı’nı tütüne daha az bağımlı kılmak için, buğday, arpa, hatta kenevir dahi ekmek gibi, aklına gelen her türlü şeyi yapmıştı. Kontrolünün elinde olmadığı bir şey için kendisini harap etmenin mantığı yoktu. Geri kalan şeyler içinse...elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi sadece. Sonrası Tanrı’ya kalmıştı.

Aşağıda avluda tavuklar kaldırım taşlarını didikliyordlardı. Rebecca, mutfağın merdivenlerinin üzerinde oturmuş, yeni yapılmış peynirin suyunu süzüyordu. Kalabalık bir çocuk sürüsü, verandanın basamağına oturmuş, İhtiyar Charlie’nin bir başka hikayesini dikkatle dinliyordu. Bu seferki hikaye Pocahontas ve Kaptan John Smith’e dairdi. Jamie’nin çocukların arasında olmaması tuhaftı. Büyük bir ihtimalle mutfağa gitmiş ve kendisine ikram vermesi için Nan’ın kafasını ütölüyordu.

Nettie’nin oğlu ve Jamie’nin en yakın oyun arkadaşı olan iri gözlü Daniel, “Kızılderililer Kaptan Smith’in kafasını koparacaklar mı, Charlie?” diye sordu.

Daniel ve Jamie, birkaç gün aralıkla doğmuş ve yürümeyi öğrendiklerinden beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Nettie kimseye, hatta Cassie’ye bile, Daniel’in babasının kim olduğunu söylememişti. Ne var ki çocuğun açık renkli teni ve açık kahverengi yumuşak bukleleri, babasının beyaz olduğunun kanıtıydı.

Yaşlı adam, “Belki de,” diyerek çocukları merakta bıraktı.

“Hayır, aptal. Belli ki yiyecekler adamı,” diye cevap verdi on yaşındaki Peter.

“Belki de yakarlar,” diye ekledi Beth. Beş yaşında olmasına rağmen, o da en az öteki çocuklar kadar iflah olmazdı.

“Yemek için önce yakmaları lazım, değil mi Charlie?”

Bütün kafalar beklenti içinde, sessizliğini koruyup lafa karışmayan Charlie’ye döndü.

Cassie kıkırdamasını bastırdı. Charlie, çocuklar tekrar susuncaya dek hikayeyi sonlandırmayacaktı. Kendisi küçükken de durum böyleydi. Gözleri, çocuklardan uzağa, erkeksi bir kahkahanın geldiği yöne doğru kaydı. Nefesi boğazına takıldı.

Zach ve Luke ile beraber kuyuya doğru giden mahkum, gömleğini çıkarmış ve sadece ter ve pantolonuna bürünmüştü. Sıcak güneşin altında bir hafta çalıştıktan sonra, teninin beyefendimsi beyazlığı, koyu bir bronz rengine dönmeye başlamıştı ve sırt ve göğsündeki kırmızı yara izleri ise hızla geçmekteydi. Cassie, adamın bir panterin zarafetiyle avluyu geçmesini izlerken, şimdiye dek daha güzel bir erkek görmediğini fark etti.

Tedirgin edici bir keşifti bu. Ne de olsa şimdiye dek birçok yakışıklı erkekle karşılaşmıştı. Buna rağmen, Cole’ye her baktığında kalbinin kendisine acı veren bu ilkel çarpıntısına uzaktan yakından benzeyen bir his duymamıştı hiç.

Cassie, onu ilk kez yeni tıraş olmuş ve kıyafetlerini giymiş bir şekilde ayakta gördüğünde, nefes almakta zorlanmıştı. Gür sakalları, insanı şaşırtacak kadar yakışıklı, dolgun yanaklı, çıkık elmacık kemikli ve sağlam çeneli yüzünü gizlemişti. O günün öğleden sonrasında nasıl rezil olduğunu hatırlayınca, yüzü bir kez daha kızardı. Attan bahsettiğini nereden bilebilirdi? Birden aklına bir düşünce geliverdi. Belki de ona aslında ilgi duymuyordu. Belki de ondan sadece korkuyordu. Adam bir hükümlüydü ve buraya getirilmeseydi, büyük bir ihtimalle, işlediği suçlardan ötürü darağacında acımaz bir ölüme mahkum edilecekti. Akıllı

başında her genç kız böyle bir adamdan korkardı. Cevabında, en kısa zamanda buraya gelip mahkumu sorgulayacağını yazan Şerif Hollingsworth bile, Cassie'yi son derece tetikte olması konusunda uyarmıştı.

Evet, mesele bundan ibaretti. Ondan korkuyordu.

Ama kendini ne kadar kandırmaya çalışsa da, Cassie gerçeği biliyordu. Cole'nin kuyudan bir kova soğuk su çekmesini seyretti. İpi her çekişle beraber kol ve göğsündeki kaslar oynuyordu. İçerken kupadan süzülen su, boynundan aşağıya, göğsüne damlıyordu. Cole kupayı Zach'e uzattı ve dudaklarındaki suyu elinin tersiyle sildi.

Cassie ürperdi.

Birçok kez o dudakların hayalini kurmuştu. Cole'nin doğruyu söylediğini, iddia ettiği gibi zengin bir gemi üreticisi olduğunu düşlemişti. Saldırıya uğradıktan sonra kendi isteği dışında uzaklara gönderilen bir beyefendi olduğunu hayal etmişti. Cassie hayallerinde, ona adını geri kazanması konusunda yardım etmiş, adam da onu öpmüştü. Kendisine abayı yakan Cole, İngiltere'deki hayatından vazgeçmiş ve ona çiçekler, piknikler ve tatlı sözlerle kur yapmıştı. Ormanda yaptıkları pikniklerin birinde ise ona evlenme teklif etmişti. Böylelikle Cassie, Jamie'nin vâsisi olacak yeni kocasıyla beraber, yakınlarda bulunan arazilerinden, ailesinin çıkarlarını rahatça koruyabilecekti.

Fazlasıyla romantik ve saçma bir hayaldi. Böyle aptal, gereksiz ve özellikle de Cole Braden gibi bir adamla dolu düşüncelere daldığı için, kendisinden utanmalıydı. Diğer kadınlar da bu çeşit derin düşüncelerin etkisi altında mıydılar acaba? Sormaya cesaret edememişti. Herhangi bir kadının, bir mahkum hakkında böyle şeyler düşünmesi ayıp olurdu. Ama düşlerindeki Cole, karşı konulamaz, gerçek bir beyefendiydi. Yoksa şu an soğuk mavi gözleriyle kendisine doğru bakan, yarı çıplak, kırbaç izli adam değildi.

Cassie camın önünden öyle bir hızla kaçtı ki, başının arkasını pencerenin kanadına çarptı. Adama utanmadan bakakalmış, üstüne bir de yakalanmıştı. Darbenin verdiği acıdan beter bir şey varsa, o da Cole'nin kendini beğenmiş yüzündeki alaycı gülümsemeydi. Ona gülüyordu!

"Ah!" Kafasının arkasında oluşmaya başlayan şişliği eliyle ovuşturarak çalışma odasında bir aşağı bir yukarı yürüdü. *Kahrolası kokmuş herif!* O suratındaki sırtışı silmek için neler vermezdi!

Nettie kafasını odadan içeriye soktu. "Bir şey mi oldu, küçük hanım?"

Cassie, "Bir şey yok. Teşekkür ederim, Nettie," diye cevap verirken, bir yandan da sinirini Nettie'den çıkarmamaya çalışıyordu.

Bıkkınlıkla sızlanan Cassie, babasının en sevdiği koltuğa gömülürken, Micah'm haklı olduğunu düşündü. Cole Braden'in onlara faydadan çok zararı dokunuyordu. Üstüne bir de o adamla...onunla şey yaptığının...hayalini kurmuştu! Geoffrey çoktan Cole'nin sözleşmesini satın almayı teklif etmişti. Cassie, Geoffrey'in arazisinde Bay Braden'i bekleyen sert muameleyi düşünüp bu fikri anında reddetmiş olsa da, aynı teklif birden gözüne daha cazip görünür olmuştu.

Ama hayır, bunu yapamazdı. Crichton'lar bölgedeki en zalim efendiler olarak bilinirdi. Bay Crichton'un, sırf kendisine çarptı diye, küçük bir çocuğu tokatladığını görmüştü. Cassie hakkında ne düşünürse düşünsün, Cole, böyle bir kötülüğü hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Eh, hemen hemen hiçbir şey.

* * *

Alec, mutfağın yanında duran ve üzerinde elma şarabı ve tereyağlı mısır ekmeğinden oluşan öğle yemeğini yediği sıradan

kalktı. Gerindi. Kaburgaları arada sırada ağrıyor olsa da, bedeni beklentilerinin ötesinde bir iyileşme göstermişti. Hastalığın güçten düşürdüğü, ağır işe alışık olmayan kasları, güneşin altında geçirdiği bu uzun günlere başta itiraz etmişti. Fakat artık ağrı duymuyordu. Hatta daha da güçlenmişti.

Onu yakınlarda ve Zach'in dikkatli bakışları altında tutmak için olsa gerek, Zach'in yanına, kereste kesme görevine verilmişti. Böyle bayağı işlerde çalışmaya indirgendiği için başta sinirlendiyse de, dışarıda çalışmaktan ne kadar zevk aldığını görünce şaşırmıştı. Bu iş, bazı açılardan bakılınca, tüm gün masa başında oturup çizelgeleri onaylamaktan, tasarımları kontrol etmekten ve sözleşmelerin ayrıntılarını görüşmekten daha tercih edilesi gelmişti. Küçükken zaman zaman, tersanelerdeki adamlarla beraber iş görmeye çalışmıştı; fakat soylu toplum, beden işçiliğini hor gördüğü için babası bunu izin vermemişti. Onun çocukları elle-riyle çalışamazlardı çünkü. Bir beyefendi işini çekiç ve testere ile değil, zihniyle görürdü.

Alec elma şarabından son bir yudum daha alıp, geçen hafta gördüğü kısırağı, daha yakından incelemenin hevesiyle ahıra doğru yola koyuldu. Luke ve Zach, hâlâ yemeklerini yiyorlardı. Alec, ikisinin de yokluğunu fark edeceğinden kuşkuluydu. Hem etseler de umurunda değildi doğrusu. Sözüünü tutacaktı; ama ita-atkar tutsak rolünü oynayacak da değildi.

Avluda aşçı, kendisinden hep bir adım önde olan endişeli genç bir tavuğu kovalıyor, verandanın basamağında oturan çocuklarsa olanlardan zevk alıyordu.

"Seni güvecime katmaktan büyük bir zevk alacağım aptal kuş!" Nan homurdanarak öne atıldıysa da, tavuk cıyaklayıp her tarafa tüylerini saçarak sola doğru uçtu.

Çocuklar yüksek sesli bir kahkaha kopardılar. Alec, aşçının istese tavuğu şimdiye dek yakalayabileceğini düşündü; ama bunu yapması halinde performansı ani bir şekilde sonlanacak ve genç izleyicileri hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Sıcak, nemli havada çalıştıktan sonra, ahırın serinliğini mutlulukla karşıladı. Gübre, at ve samanın keskin kokusu, burun deliklerinde karıncalanmaya sebep oluyordu. En azından bu hissin tanıdık olması Alec’i rahatlatmıştı. Çevresine gitgide daha çok alışmaya başlamıştı; ama yine de kendini, tanımadığı bir dünyanın yabancısı gibi hissediyordu. Çiçekler, ağaçlar, kuşlar, hatta rüzgarın kokusu bile ona yabancıydı. Buraya ait değildi.

Ama bu yakında değişecekti.

Gözleri karanlığa alışınca, sadece Bayan Blakewell’in kısrağını değil, zengin İngiliz malikânelerinde rastlanılacak türden, başka bir sürü zarif görünümlü at gördü. Bir süredir adamakıllı bakımlarının yapılmadığı ve yeterince hareket görmedikleri belliydi; ama yine de, bu hayvanlardan biriyle evdeki atlarını çiftleştirmek konusunda tereddüt etmezdi. Bu yeni kıtanın kırsallığında, birinin nasıl olup da böyle hayvanları elde etmeyi başardığına akıl sır erdiremiyordu. Atlardan biri – muazzam büyüklükte, kestane rengi bir aygır – gözlerini devirdi ve bir uyarı homurtusu koyuverdi.

“Seni doğuran kısrağı görmek için bir sandık dolusu sterlin verirdim, ahbab.” Alec, huzursuz hayvanın burnunu hafifçe okşadı. “Sakin ol, oğlum.”

At, bölmesinin içinde başını savurup kişniyor, gergin gergin tepiniyordu. Bayan Blakewell’in birkaç bölme aşağıdaki kısrağı, kişnemesine karşılık verdi.

“Demek sorun bu.” Alec aygırın boynunu okşadı ve cıdağını kaşıdı.

Hayvan, onun dokunuşlarının etkisiyle sustu.

“Onun kokusunu alacak kadar yakın, fakat bu hususta bir şey yapamayacak kadar uzaksın.”

Aygırın bu kötü durumunu, arzu ettiğinin çok ötesinde anlıyordu. Alec, beğenmediği tüm özelliklerine rağmen, Bayan Blakewell’i görmezden gelemediğini fark etti. Vücudu neredey-

se tamamen iyileşmişti ve onun varlığına verdiği tepki gitgide daha da belirgin hale geliyordu. Ağır beden işçiliği bile gece uykusunun gelmesini hızlandırmak için yeterli değildi. İhtiyacı olduğu şeyin bir kadın olduğuna karar verdi.

Isabelle ile geçirdiği o son gecenin üzerinden neredeyse üç ay geçmişti ve bedeni doğal olarak cinsel ihtiyaçlarını gidermek istiyordu. Fakat arazide yaşayan diğer esirler, hizmetçi kadınlar ile gönül eğlendirirken, o bunu hesaba dahi katmıyordu. Onlardan hiçbirini – Zach’i büyüleyen deli kız Elly’i dahi – çekici bulmuyordu ve sömürgelerde kalma niyeti olmadığı için, bir kadını hamile bırakma riskini göze alamıyordu.

Birçok kez Isabelle’in yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştıysa da, kırmızı-altın rengi karışımı saçlar, yeşil gözler ve dolgun, pembe dudakların görüntüsü buna mani olmuştu. Yine de, Bayan Blakewell’i yatağa atacağına, keşif olurdu daha iyi. Fazlasıyla açık sözlü ve gururlu bir kadın olması bir yana, babası şu an Alec’in *sahibiydi*. Bir adam böyle bir şeye maruz bırakılıp erkekliğini koruyabilir miydi? Ayrıca onunla gireceği bir ilişkinin, idamına sebebiyet vermesinde de, kırbaç cezası getireceği kesindi. Ve hâl böyleyken başında zaten yeterince dert vardı.

“Kadınlar...”

Aygır hafifçe kişnedi ve başıyla onay verdi.

Alec, daha yakından bakmak için kısırağın bölmesine doğru giderken, yolun sonundaki boş bölmenin tahta çıtalarının arasından kendisini gözetleyen bir çift göz olduğunu fark etti. “İyi günler.”

Yetişkin pantolonları giyecek yaşa anca gelmiş, küçük, lepiska saçlı bir çocuk, bölme kapısının tahtaları üzerinden yavaşça tırmandı.

“Senin adın ne delikanlı?”

Çocuk onu şüpheyle süzdü. “Jamie.”

Çocuğun saç ve kıyafetleri, saman ve az denilemeyecek mik-

tarda kir ile kaplıydı. Kek kırıntıları dudaklarının etrafına yapışmıştı.

“İyi günler, Jamie.” Ardından kısırağın ipeksi boynunu okşayıp ona hitaben “Peki senin adın ne bakalım?” dedi.

Sahibinin yarısı kadar dahi olmasa da, gerçekten tam bir güzellik abidesiydi.

“Andromeda,” diye cevap verdi çocuk kısırağın yerine.

“Andromeda mı?”

Çocuk başıyla onayladı.

“Peki büyük kısırağın mı?”

“Debaron.”

Alec, biraz kafa yorduktan sonra, çocuğun aslında Aldebaran demeye çalıştığını fark etti.

Çocuk bakışlarını hışımla aygıra doğru çevirdi. “Tehlikeli bir at o.”

“Kim söyledi bunu sana?”

Çocuk omuz silkti. “Herkes.”

“O halde doğrudur.”

“Siz bir korsan mısınız?”

Alec güldü. Yalınayak, gömleksiz hali, pamuktan, bol pantolonu ve arkadan sıırımla bağlayıp atkuyruğu yaptığı saçlarıyla gerçekten de bir korsana benziyor olmalıydı. “Hayır. Ama gemi inşa ederim. Kocaman olanlardan.”

Çocuğun yüzü aydınlandı. Kapıdan aşağı zıplayıp ona doğru koşmaya başladı ve elinde tuttuğu tahta gemiyi incelemesi için Alec’in önüne sürdü.

“İhtiyar Charlie oydu bunu benim için. Bir savaş gemisi.”

Kendirden yapılma teçhizatı ve yelkenleriyle, küçük olmasın rağmen ustalıklı oyulmuş bir gemiydi. Alec çocuğun önüne çömeldi. Oğlanın gözleri göz kamaştırıcı bir yeşil rengindeydi.

“Charlie mi oydu bunu?” Alec’in, Charlie’nin kim olduğuna dair bir fikri yoktu, ama bunu söylemedi. “İyi iş çıkarmış.”

Çocuğun yüzü aydınlandı.

“Bahse varım korsanları avlamak için kullanıyorsundur bunu.”

Jamie başıyla onayladı.

Yemyeşil gözler. Alec’in rüyalarına giren gözlerdi bunlar. Çocuk onun olmalıydı. Oğlanın bukleleri açık sarı, onunkiler ise altın rengiydi; fakat ikisi arasında anlaşılabilir bir benzerlik vardı. Kadının evli olmadığına şaşmamalı. Piçlik, birçok genç kızın iyi bir eş bulma hayallerini mahvetmişti.

“Eğer isterseniz bayım, Charlie sizin için de bir tane oyabilir.”

“Çok makbule geçer.” Alec birden tüm yeğenlerini nefesini kesecek bir şiddetle özlediğini hissetti. Eve döndüğünde kim bilir ne kadar büyümüş olacaktı. Kendisini unutmamalarını umut edebilirdi sadece.

“Sizin adınız ne, bayım?”

Alec, gurbet hissiyle mücadele ederken bir an için durakladı. “Buradaki insanlar bana Cole diyor.”

Gerçeği anlatıp çocuğun aklını karıştırmanın lüzumu yoktu.

Çocuğun diğer cebinde bir kıpırdanma oldu ve Alec boğuk bir miyav sesi duydu.

“O cebinde ne var, delikanlı?”

Jamie cebinden, henüz yavru olduğu için gözlerini dahi açamayan, kabarık tüylü, beyaz-gri karışımı bir kedicik çıkardı.

“Ne güzel bir yavru. Ama bu ufaklığın annesine ihtiyacı var.”

“O benim.” Jamie sözlerini doğrulamak istercesine, kediye göğsüne sımsıkı bastırdı.

“Evet, senin. Ama henüz annesinin yanından ayrılamayacak kadar küçük. Annesinin sütü olmazsa ölür.”

Çocuk bir yavru kediye, bir Alec’e bakınca bukleleri oynadı.

“Onu nerede buldun?”

Jamie kirli ellerinden bir tanesini, Alec’in parmaklarından birine sardı ve onu geldiği bölmeye doğru götürdü.

Cassie, kısa bir süre sonra dışarı çıkıp Cole'nin avluyu terk ettiğini görünce, aynı anda hem hayal kırıklığına uğradı hem de rahatladı. Başının üstündeki şişlik hâlâ ağrıyordu; ama incinen gururunun yanında bu acı bir hiçti. O korkunç adamın önünde kendisini iki defa aptal durumuna düşürmüştü. Bir daha asla olmayacaktı. Asla.

Charlie, Pocahontas hakkındaki hikayesini bitirmiş, şimdi de Kaptan Kidd ve İskelet Adası'na dair başka bir hikaye anlatıyordu. Bu hikayeyi, kendi isteğiyle hayatta kaçırmayacak olan Jamie ise hâlâ ortalarda yoktu. Cassie'nin adımları endişeyle hızlandı.

Mutfağa girerken "Nan, Jamie'yi gördün mü?" diye sordu. Nan, akşam yemeği için tavuğun tüylerini yolarken, Elly de homurdanarak bir kova bulaşığın başında duruyordu.

"Hayır hanımefendi. Bir saat önce buraya gelip benden bir turla yürüttüğünden beri onu hiç görmedim. Yine kaçtı mı hergele?"

"Aynen öyle." Küçük bir çocuğa göz kulak olmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? "Sen gördün mü, Elly?"

Elly huysuzca başını salladı.

"Eleanor!" diye parladı Nan.

Elly, tam adını duyunca birden kaskatı kesildi.

"Ne var?"

Nan onu azarlamaya koyuldu: "Çalışmak nimettir, çocuğum. Aylak eller anca bela çağırır. Şimdi koş ve Jamie'yi bul."

Elly kapıdan neredeyse uçarak çıktı.

"Bu kızı hizaya getirmesini bilirim ben," diye homurdandı Nan.

Cassie güldü. "Bu işin altından kalkabilecek biri varsa o da sensin, Nan. Ben gidip bir de Takotah'ın yanına bakayım. Son kaybolduğunda Jamie'yi, onun kulübesinde uyur halde buldum."

"O halde babana biraz ekmek ve elma şarabı da götür." Nan,

tavuğu bir kenara bıraktı ve erzakları hızlıca bir sepete koyup Cassie'ye uzattı.

Cassie aceleyle Takotah'ın kulübesine doğru yol aldı. İçeride Takotah'ı, demet demet bitkileri kurumaları için terslerinden asar halde buldu.

Cassie henüz sormadan “Burada değil,” dedi. “Mutfağı kontrol ettin mi?”

Takotah Jamie'yi iyi tanıyordu.

“Ettim, ama Nan da görmemiş.” Cassie ciddi ciddi endişelenmeye başlamıştı. Erzak sepetini ocağın yanına bıraktı. “Babam nasıl?”

O kadar meşguldü ki onu iki gündür ziyaret edememişti.

“Durumu aynı. Annenin ruhuyla konuşuyor, ama yemeklerini düzgün yiyor.

Cassie'nin beklediği fakat duymak istemediği bir cevaptı bu.

Takotah “Yeni adam nasıl?” diye sordu.

“Mahkum mu?” Canı sıkılan Cassie dudak bükerek “Tanıdığım en berbat, en baş belası adam,” dedi.

Takotah gülümseyince, yanaklarındaki ve çenesindeki döv-meler canlanır gibi oldu. “Ayrıca çok da yakışıklı, değil mi? Ve güçlü.”

Cassie bir cevap gevelemeye çalıştıysa da, düşüncelerinin son zamanlarda izlediği yön, dürüst bir yanıt vermesini imkansız kılıyordu.

“Micah güvenilir olmadığını söylüyor ve ben de ona katılıyorum.” İşleri seri öğrenmesi ve çalışmaya hevesli olması sebebiyle Cole'nin, Micah'ı şaşırttığını ve memnun ettiğini dile getirmemeyi tercih etti.

Takotah gülümsediyse de başka bir şey söylemedi.

Jamie için bu kadar endişe duyuyor olmasaydı, bu davranış onu sinirlendirirdi. Ama artık gerçekten korkmaya başlayan Cassie, olan biteni fark etmedi bile ve bir hoşça kal mırıldanıp gitmek için döndü.

Cassie mutfağa henüz ulaşmadan bir şeylerin ters gittiğini anladı. Micah, elinde çakmaklı tüfeği ile avluda durmuş, Zach ve diğer adamlar ile derin bir konuşmaya dalmıştı. Nan sağa sola volta atıyor, bir yandan da ellerini önlüğünün üzerinde ovuşturuyordu. Elly endişeyle kıpırdanıyordu. Göçmen esirler ve köleler bir araya gelmiş, fısıldaşıp duruyorlardı. Sonra hepsi onu gördü ve etraf sessizliğe gömüldü.

Nan yaşlı, tombul ayaklarının izin verdiği ölçüde, hızla ona doğru koştu.

“Ah küçük hanım, gitmiş!”

Beşinci Bölüm

Cassie'nin kanı dondu. "Jamie mi?"

Yüce Tanrım, Nan "gitmiş" derken neyi kastediyordu?

Aşçı "Hayır! Yani, evet!" diye geveleyiverdi. "Ama mahkum da kayıp! Kaçmış adam, kaçmış!"

"Aman Tanrım!"

Kardeşi kaybolmuştu ve şimdi de mahkum mu bulunamıyordu? Jamie'nin başına bir şey gelirse, kendisini asla affetmeyecekti. Jamie ona emanet edilmişti ve aralarında yaşaması için suçluyu buraya getiren de o olmuştu. Nasıl? Ah, nasıl böyle bir risk alabilmişti?

Micah, "Çocuğu büyük bir ihtimalle rehine olarak kullanacaktır," derken, Cassie'nin onu bu sabah son görüşünden beri, sanki on yıl yaşlanmış gibi duruyordu. "Luke, Braden'in öğle yemeğine kadar yanlarında olduğunu söylüyor. O ve Zach yemeklerini bitirdiklerinde mahkum ortalarda yokmuş."

"Cole'nin çocuğa zarar vereceğini düşünemiyorum," dedi Zach.

"Vermez zaten." Herkes dönüp Luke'ye baktı. Adam çiftliğe geldiğinden beri çok nadir konuşmuştu. "O öyle bir adam değil."

"Nerelere baktınız?" Cassie'nin sesindeki metanet, damarlarında zehir gibi akan panikle çelişiyordu. Kardeşi öldürülmüş olabilirdi. Belki daha da kötüsü... bazı hikayeler duymuştu, çocuklara akıl almadık şeyler yapan adamların hikayesi... Bay Braden kadınlara el sürmekte sakınca görmüyorsa o zaman belki de...

“Her yeri kontrol ettik, küçük hanım,” dedi Nan.

Micah, “Fazla uzağa gitmiş olamaz. Zach ve ben atları hı-zırlayıp adamlarla beraber nehir boyunca süreceğiz,” dedi. “Or-manda yolu hızla katetmek daha zordur. Özellikle de yanında çocuk varken. Braden görüldüğü kadar zekiyse, yön duygusu-nu korumak için nehri takip edecektir. Bir liman kentine doğru yol alacaktır. Eğer izine rastlamazsak Fredericksburg’a giden yolu da kontrol ederiz.”

“O işi ben yaparım,” dedi Cassie.

Adamlar bakışlarını ona diktiyse de hiçbiri bir şey söylemedi.

“Mahkumun teki Jamie’yi oradan oraya sürüklerken, benden elim kolum bağlı oturmamı bekleyemezsiniz. Hem zaman kay-betmeyi göze alamayız.”

“Peki olur da onu bulursan ne yapacaksın?”

“Babamın silahını yanıma alırım. Nasıl kullanıldığını biliyo-rum.”

“Bayan Cassie...” Micah başını salladı.

“Bir şeyler yapmam lazım. Kimse bana katılmazsa tek başıma giderim; ama Jamie’nin hayatı tehlikedeyken oturup bekleyecek değilim!”

Nate, kalabalığın arasından bir yerlerden “Ben yardım ede-rim,” diye seslendi.

Onun arkasından Tom “Ben de varım,” diye ekledi.

Başka sesler de ona katılmak konusundaki gönüllülüklerini yüksek sesle belirttiler. Yaklaşmakta olan bir binicinin sesi, ko-nuşmaları yarıda kesti.

“Olamaz.” Cassie yüreğinin ağırlaştığını hissetti.

Gelebileceği onca zaman varken...

Zach, hiç de sessiz olmayan bir mırıltı ile onun düşüncelerini yansıtırcasına “Kahretsin,” dedi.

Yasalar gereği silah taşınması yasak olan Micah, elindeki tüfe-ği Zach’e uzattı hemen.

Mercan kırı atını süren Geoffrey Crichton, avluya varınca durdu. Sarı saçlarının üzerine takmayı tercih ettiği krem ren- gi peruğu, kesinlikle aptalca görünüyordu. Atından aşağı zıp- ladı ve kalabalığı yarıp kasıla kasıla Cassie'ye doğru yürüdü. Abartılı yürüyüşüyle kötü bir biçimde topalladığını saklamaya çalışıyordu.

"Catherine." Eğilip Cassie'nin elini öptü. "Ters giden bir şey- ler mi var?"

Cassie, onu Blakewell'in işlerine bulaştırmaktan nefret edi- yordu. Ne kadar az bilirse o kadar güvendeydiler. Geoffrey kötü biri olduğundan değil, hayır. Sadece kendi işlerine bakması ge- rektiğini bilmiyordu, o kadar. Cassie'nin araziyi yönetmesine asla izin vermezdi ve Cassie onun gerçeği keşfetmemesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Geoffrey, uysallığın kadınlar için bir er- dem olduğuna inandığını, birçok defa açıkça belirtmişti. Fakat arama esnasında başka çiftliklerin topraklarını geçecekleri için kardeşinin kaybolduğunu ondan saklayamazdı. Hem mahkumun kaçtığına dair komşularını uyarmak gibi bir zorunluluğu vardı.

"Jamie kayıp." Geoffrey'in vereceği tepki için kendini hazır- ladı. "Mahkum da ortalıkta yok."

"Demek öyle." Geoffrey sakince bileklerini saran dantelleri silkti. "Bunda şaşılacak bir şey yok. Ben ve babam böyle bir şe- yin olacağından korkuyorduk zaten, özellikle de baban burada değilken."

"Micah, yanına aldığı birkaç adamla beraber nehir boyunca ilerleyecek, ben de Fredericksburg'a giden yol boyunca başka bir gruba liderlik edeceğim."

Geoffrey Micah'a, küçümseyici bir bakış attı. Cassie onun, koyu tenli herkesi köle olarak gördüğünü biliyordu. Geoffrey'in anlayışında istisnalara yer yoktu.

"Eğer hizmetçin bana yeni bir binek sağlayabilirse, ikinci gruba seve seve liderlik ederim. Bu iş bir kadının yapabileceği

türden değil. Ayrıca kaçakları kovalamak konusunda deneyimliyimdir.” Deri eldivenlerini çekti. “Crichton Malikânesi’ne bir haberci yollayabilirsiniz, babam size adamlarından ve köpeklerinden birkaçını memnuniyetle ödünç verecektir.”

Cassie, hem kendisini hem de Micah’ı geçiştirmesine kızsada bir şey demedi. Şimdi zamanı değildi. Geoffrey’in yardımına ihtiyacı vardı. Kardeşinin hayatı tehlikedeydi.

“Teşekkür ederim, Geoffrey.” Çiftlik çalışanlarından biri, Geoffrey’in iğdiş edilmiş atına uzandı ve onu ahıra doğru götürdü.

Geoffrey, avluda toplanmış adamlara emirler yağdırmaya başladı.

Çiftlik işçisi adam, ahırda işaret ederek “Küçük hanım! Buradalar!” diye bağırdı.

Duyduğu korkunun etkisiyle midesi bulan Cassie, peşindekilerden habersiz, eteklerini kaldırıp koşmaya başladı.

“Jamie!” diye bağırdı.

İçeriye girince, en dipteki bölmeden çıkan Cole’yi ve Jamie’yi gördü. Jamie’nin saçının tek bir teline dahi zarar verseyse...

Fakat Jamie incinmiş ve korkmuş gibi durmuyordu. Akıllı karışan Cole, kaşlarını çatıp şaşkın şaşkın onlara doğru baktı. Cassie’nin beklediğinin aksine, Cole, kardeşinin boğazına, kendi yaptığı bir bıçak ya da benzeri bir silah dayamıyor, bunun yerine, yeni doğmuş bir kedi yavrusunu çıplak göğsüne bastırıyordu.

Şaşırana ve nefes almakta zorlanan Cassie, önündeki manzara ya bakmak dışında başka bir şey yapamadı.

* * *

Alec Jamie’ye tam da, kedilerin yavrularını yalayarak nasıl temizlediklerini anlatmaktayken, ahırın kapısı gürültüyle açılmış ve dışarıdaki kalabalık içeriye dolmuştu. Kalabalığın en önün-

de bitkin ve korkmuş görünen Bayan Blakewell, çiftlik kahyası Micah, elinde çakmaklı bir tüfek taşıyan Zach ve kendi mülküymüşçesine ahıra dalan abes giyimli bir adam vardı.

“Neler oluyor?” Alec bakışlarını, kızgın yüzlerin hepsinin üzerinde ayrı ayrı gezdirdi.

“Bizim merak ettiğimiz de bu.” Zach’in suratı asılmıştı.

“Soruları ben soracağım.” Tuhaf giyimli züppe, bu bir oyunmuş da Zach repliklerini çalmış gibi, bıçkıcıya ters ters baktı. “Buraya gel mahkum ve sakın çocuğa dokunma.”

Alec olanları kavrayınca afalladı. Midesinin kalktığını sezse de hissetmediği bir sakinlikle konuşmaya zorladı kendini. “Gemiler ve yavru kediler hakkında başka zaman tekrar konuşuruz, delikanlı. Hadi yürü bakalım.”

Kimseyi telaşa düşürmemek için, sıkıca tuttuğu yavru kediye yavaşça, gergin annesinin onu hemen gelip aldığı yere bıraktı.

“Tahmin et ne oldu! Bu beyefendi gemiler inşa ediyormuş. Kocaman olanlardan!” Jamie, etrafında olup biten dramdan habersiz görünüyordu.

Alec, çocuğun annesine doğru koşuşunu izledi. Yanaklarından sessiz gözyaşları döken kadın, çocuğu kaldırıp sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu kollarının arasına aldı. Alec, içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti.

“Sadece bir canavar küçük bir çocuğa zarar verebilir.” Alec kadını bir şekilde teselli etmek istedi. Bakışlarını yakalayıp gözlerini ondan ayırmadı. Kadının gözleri, bahar aylarındaki çayırklar kadar yeşildi ve Alec, elini uzatmış, onun yanağındaki gözyaşını silmek üzereyken buldu kendini.

Göğsüne gelen binici kırbacının keskin acısı, onu durdurdu.

“Bayan Blakewell”den uzak dur, mahkum!” Eldivenli eliyle binici kırbacını sıkıca kavrayan züppe, ona öfkeyle bakıyordu.

Alec, adamın o yakışıklı suratının tam ortasına bir yumruk indirmemek için iradesini son damlasına kadar zorladı.

“Geoffrey Crichton!” Bayan Blakewell, gözlerini fal taşı gibi açmış, peruklu ahmağa bakıyordu. “Biz burada hizmetçilerimize vurmayız.”

“Elbette.” Züppe adam gergin gergin eğildi. “Bağışla beni.”

Demek Süslü-Pantolon buydu. Zach’in adamı sevmemesine şaşmamalıydı. Kendini beğenmiş herifin tekiydi. Alec, Zach’e bilmiş bir bakış attı ve o da karşılık olarak kafasını sallayıp gözlerini devirdi.

“Affedersiniz, Bay Braden. Efendi Crichton bazen kendini kaybediveriyor.” Bayan Blakewell, Crichton’a sert bir bakış attı.

Kadının yorumu, adamı can evinden vurmuş olacak ki, züppenin yanağında bir kasın seğirdiğini gördü ve içinde Bayan Blakewell’e karşı istemsiz bir saygı duyduğunu hissetti. Şüphesiz birçok adam, bu ahmağın karşısında korkudan eğiliyordu; fakat Bayan Blakewell, en ufak bir endişe dahi duymadan onu aşağılamıştı.

“Yaranız için gidip merhem getireyim.” Bakışları onunla buluştu ve kadın gitmek için döndü.

Alec aşağı bakınca, göğsü boyunca uzanan kıpkırmızı bir kırbaç izi gördü. “İlginiz için teşekkür ederim, Bayan Blakewell, ama sorun değil.”

O güzel gözlerindeki acı, samimi gibiydi. Öyle ki, bir an için neredeyse onun kim olduğunu, *kendisinin* kim olduğunu düşündüğünü unutacaktı. Neredeyse.

“Herkes işinin başına dönsün.” Micah, meraklı bakışları ahırdan uzağa yönlendirdi. “Her şey yolunda. Sadece bir yanlış anlaşılma. İşinizin başına.”

“Nan, lütfen Jamie’yi mutfağa götür.” Bayan Blakewell, çocuğu son bir kez daha öpüp kucakladıktan sonra yere bıraktı. “Ve bu sefer seni görebileceğim bir yerde dur, genç adam. Yoksa po-pona iyi bir şaplak yersin, bilesin!”

“Eleanor!” Aşçı uzaklaşırlarken dönüp genç kıza dik dik baktı. “Hani ahırları kontrol etmiştin?”

“Ettim zaten!”

“O halde çok kötü bir iş çıkarmışsın!”

Alec, sevdiği kızın peşinden ahırdan çıkan ve yol boyunca ona takılan Zach’in kahkahasını duydu. Sesler zamanla uzaklaştı ve geride sadece Alec, Bayan Blakewell, yine nöbet tutmakla meşgul olan Luke ve Alec’i bir çeşit egzotik hayvanmışçasına süzen Süslü-Pantolon kaldı.

“Özür dilerim, Bay Braden. Biz sandık ki... yani, Jamie kaybolunca... sizi de bulamayınca sandık ki...” Bayan Blakewell, özür dilemek istercesine bir şeyler geveledi.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum.” Alec planladığından daha sert bir şekilde konuşmuştu. “Hata ettiniz.”

Crichton, yüzünde küçümseyici bir ifadeyle, hâlâ onu seyrediyordu.

Alec bakışlarını Crichton’a çevirdi, sonra tekrar Bayan Blakewell’e döndü. “Ben sizin meraklı misafirlerinizin önüne sürebileceğiniz ödüllü damızlığınız mıyım yoksa?”

Dediklerinin kabalığı karşısında irkilen Bayan Blakewell’e doğru bakıp konuşsa da, Alec’in sözlerinin asıl hedefinde Crichton vardı. Binici kırbacı bu sefer havaya kalktığında, kendini önceden hazırlayan Alec, Crichton’un bileğini havada yakaladı.

Bayan Blakewell soluğunu tuttu. “Geoffrey, yapma!”

“Bayan Blakewell burada hizmetçilerine vurmadıklarını söyledi.” Alec’in bakışları Crichton’unkiyle buluştu.

Yakın zamanda edindiği yaralarına rağmen, genç adamdan tam bir baş uzun olması ve daha iri yapılı olması sebebiyle Alec, fiziksel üstünlüğü elinde tuttuğunu biliyordu. Adamın suratında beliren hayret ve korkuyu görünce, soğuk soğuk gülümsedi.

“Kesin şunu, ikiniz de!”

Gri gözleri nefretle donuklaşan ve sinirden burun delikleri genişleyen Crichton, nihayet kolunu gevşetip indirdi. “Bu yaptıklarından dolayı seni pişman edeceğim, mahkum.”

Ve Alec o an bir düşman edindiğini anladı. Başkalarıyla yaşadığı anlaşmazlıklar, iş ihtilafları ve misafir salonu tartışmalarıyla sınırla kalan bir adam için garip bir histi bu.

“Müsaadenizle Bayan Blakewell. Başka yerlerde bana ihtiyaç duyuluyor.”

Cassie, Cole'nin gitmesini izlerken, yeterince düşünmeden böyle çirkin bir kaniya vardığı için kendinden utandı. Adamın, Jamie'yi rehin almasını veya daha kötüsünü yapmasını beklemişti. Aksine onu bir kediyi kucaklar halde bulmuş ve bu manzara sebebiyle garip bir şekilde sinirleri bozulmuştu. Cole Braden'e artık güveniyor falan değildi; ama onun kardeşini incitmek ya da korkutmak istemediğinden emindi. Onu neyle itham ettiklerini anladığında adamın yüzüne yerleşen şok ifadesi, Jamie'yi incitmeyi aklından bile geçirmediğinin kanıtıydı.

Geoffrey bir adım geri çekilip kol ve boynundaki fırırları kaptı. Cassie, yanağındaki seğiren kastan, çok sinirli olduğunu görebiliyordu. İkisi arasındaki derin sessizlik gitgide uzadı.

“Neler olabileceğini gördüğüne göre, hâlâ sözleşmesini satmak istemediğine emin misin?”

“Evet, Geoffrey. Yine de teşekkür ederim. Bu olay sadece bir yanlış anlaşılardan ibaretti. Araziyi yeterince etraflı kontrol etmediğimiz için hata bizde.” Bu gerçeği kabul etmek kolay olmayacaktı. Elly ile daha sonra görüşecekti.

Geoffrey ona şüpheyle baktı. “Pekala. Ama onu denetlemeniz konusunda yardım etmesi için en güvenilir adamlarımızdan bir tanesini buraya göndereceğim.”

“Zaten yeterince gözetleniyor—”

“O adamdan bir kez kurtulmayı başardı. Güvenliğin tehlikede olduğu sürece itirazlarını dikkate alamam, Catherine. Adamımı yarın yollarım. Senin burada korumasız olduğunu düşünmek, beni çok üzüyor.”

Cassie, itiraz etmeye çalıştıysa da, lafı tekrar bölündü.

“Adamıma istediğin görevi verebilirsin. Her şeyiyle sana ait

olacak. Babanın yönetimi sana bıraktığını biliyorum. Ve bu...sıra dışı karara, kendi düşüncem ne olursa olsun, saygı duyacağım. Neyse, bu konuyu kapatalım. Sana bunu vermek için geldim.” Yeleğinin iç cebine uzandı ve bir zarf çıkardı.

Cassie zarfı açınca, yirmi üçüne basacak olan Geoffrey’in, her zamanki gibi haziran ayının son haftasında kutlanacak olan doğum günü için bir davetiye olduğunu gördü.

Siniri geçen Geoffrey, derin bir nefes alıp ona gülümsedi. “Umarım sen ve Jamie’nin katılması mümkün olur. Çocukluğumuzdan beri doğum günüm için düzenlenen kutlamaları bir kez olsun kaçırmadın. Gelmemen halinde eksikliğin hissedilecektir.”

Cassie, başkalarının önünde Geoffrey’i ihtar ettiği için, birden pişmanlık duydu. Cole’ye vurmasının mazur görülecek bir tarafı olmasa da, bu girişiminin sebebi, onu düşüncesiz bir şekilde korumaya çalışmasıydı. Geoffrey’in şimdiki sert hali, Cassie’nin genelde hoşuna gitmese de, bir zamanlar ona karşı sevgi beslediğini unutmaması zordu.

“Teşekkürler Geoffrey. Elbette geliriz.”

Geoffrey gülümseyince, yakışıklı yüzündeki gamzeler meydana çıktı ve Cassie’ye, birlikte büyüdüğü o küçük çocuğu anımsattı.

Nezaket kurallarını hatırlayan Cassie, “Çaya kalmaz mısın?” diye sordu.

Geoffrey teklifini geri çevirdiğinde ise, rahatladığını fazla belli etmemeye çalıştı.

* * *

Geoffrey, Blakewell Kışağı’nı geride bırakır bırakmaz bir sevinç çığlığı koyuverdi. Altındaki at dörtnala koştu. Sonunda bir planı vardı. Henry’nin de yardımıyla kış gelmeden Catherine’yi sunağın önünde hazır edecekti. Ondan sonra da...

Onunla yatağa girme düşüncesi sarhoş ediciydi.

Babasına planından bahsetmeyecekti. Onu şaşırtacaktı hatta. Babası, kendi işini görebilen bir adam olduğu için onunla gurur duyacaktı. Babasının bu mevsim için Williamsburg'a gitmesini bekleyecekti ve ardından Catherine onun olacaktı.

Mahkuma gelince, Braden cezasını çekecekti. Onu köleler ve hizmetçilerin önünde rezil ettiği için değil sadece – gerçi bu bile sebep olarak yeterdi. Mahkum ve Catherine'nin birbirlerine attıkları bakışlardan dolayı, nedense o adamı öldürmek gelmişti içinden. Belli ki düzenbaz herifin kaçırıldığına dair uydurduğu hikaye, Catherine'nin fazlasıyla romantik yönünü cezbetmişti. Catherine'nin bakışlarının, adamı görünce nasıl da yumuşadığını düşündükçe küplere biniyordu. Sabırsızlanan Geoffrey, sağlam bacağıyla atının böğrüne vurup hayvanı çılgın bir tempoda koşmaya zorladı.

Geleneklere ne kadar aykırı hareket ederse etsin, Catherine'yi seviyordu. Babası bu evliliği, Catherine'nin çeyizi olan nehir kenarındaki bin beş yüz dönümlük araziye elde etmek için istiyordu. Böylelikle hep hayalini kurdukları iskeleyi kurabilecek ve diğer düzgün aileler gibi nehre doğrudan erişebileceklerdi. Ama Geoffrey'in tek istediği Catherine'ydi.

Onu eşi olarak almaya, çok uzun zaman önce karar vermişti. Henüz altı yaşındaydı, Catherine ise beş. Kendisini total bırakan kahrolası ateş sebebiyle yataklara düşüp iyileşmeye çalıştığında, Catherine onu ziyarete gelmişti. Sakatlığını görüp iğrenen babası, odaya dahi girmeyi reddederken, Catherine ona şefkat göstermişti. O yeşil, güzel gözleri, endişeyle kocaman olmuş ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek Geoffrey'i yanağından öpmüştü.

Yastığının başına, solmuş tek bir gül bırakarak "Hemen iyileş Geoffey," demiş, ona takma ismiyle seslenmişti.

Catherine'ye aşık olduğunu o an anlamıştı. Önceki taliplerini geri çevirmesinin sebebi hiç şüphesiz kendisini beklemesiy-

di. Buna rağmen onca zahmete girip ondan uzak duruyor ve ne kadar ılımlı olursa olsun, kur yapma girişimlerini reddediyordu. Neden?

Her halükarda kesin olan tek bir şey vardı, o da Blakewell Kıstağı'nın kontrolünü ele geçirdiği gün, Nicholas Braden'i doğduğuna pişman edecekti.

Altıncı Bölüm

“Size hatırladığım her şeyi anlattım.”

Mum ışığı, artık karanlık olan mutfakın tuğla duvarlarında, kancalarına düzgünce asılmış bakır tencerelerin üzerinde ve masada karşılıklı oturan iki adamın yüzünde adeta dans ediyordu. Nan’ın istiridye güvecinden üç kaseyi, birkaç dilim mısır ekmeğini ve bir testi elma şarabının büyük çoğunluğunu silip süpüren şerifin keyfi, Cassie’ye kalırsa oldukça yerindeydi. Yemeğine hâlâ dokunmamış olan Cole ise, bir elini yanındaki sandalyenin arkasına atmış, tembel tembel oturuyordu. Baskı altında olduğunun tek belirtisi, çenesinde oluşan gergin çizgiydi.

Cassie, ocağın yanındaki yerinden, son üç saattir, Şerif Hollingsworth’un bıkıp usanmadan, sözde kaçırılmasının ayrıntılarına dair mahkumu sorgulamasını dinliyor ve izliyordu. Ayakları sızlıyordu. Uzun süre hareketsiz kalmaktan ötürü beli ağrıyordu.

Güneş çoktan batmıştı. Köle davullarının sesi ve çekirgelerin tekdüze gürültüsü, sıcak akşam havasında süzülüyordu. Şerifin çabaları şimdiye dek sonuçsuz kalmıştı. Cole beyanına sınıksız bağlıydı ve o kadar ikna ediciydi ki, eğer iddiasını destekleyecek zerre miktar kanıtı olsaydı, Cassie ona inanacaktı.

“Tekrar yolculuğuna geri dönecek olursak...” Şerif mısır ekmeğinin son dilimine tereyağı sürdü. Kısıntılar, kasesinin üzerinde bulunduğu keten masa örtüsünü kirletiyordu. “En az altı hafta denizde yolculuk etmene rağmen çok az şey hatırladığımı iddia ediyorsun. Belki de—”

Cole yumruğunu masaya vurdu ve ayağa fırladı. “Kahretsin! Bu işe yaramaz sorguya devam edecek miyiz daha?”

Oda o kadar sessizdi ki, Cassie, kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Hareket eden tek şey mumun titreyen aleviydi.

Neden sonra genç şerif yardımcısı, görevini anımsamış olacak ki, utana sıkıla gölgelerden çıktı ve mahkumun başına horozu kurulmuş, dolu tabancasını dayadı.

Mahkumun bu ani çıkışından etkilenmiş benzemeyen Şerif Hollingsworth, sessizliği bir geçirme sesi ile bozdu ve ekmek kırıntılarını yeleğinden silktikten sonra Cassie’ye içeceğini tazelemesini işaret etti. Cassie, ancak o zaman nefesini tuttuğunu fark ediverdi. Kendisine işaret edileni yapıp ocağın yanındaki yerine geri döndü.

Cole gözünün ucuyla tabancaya bir bakış attı, bıkkınlıkla gözlerini devirdi ve yavaşça yerine geri oturdu.

“Bize doğruyu söylediğini varsayalım.” Şerif Hollingsworth, piposunu tütün ile doldurup, alevlere dokundurduğu bir çıra parçası ile yaktı. Aromalı tütünden derin bir nefes çekip, sanki dünyada hiç derdi yokmuş gibi, tavana doğru yükselen bir dizi beyaz halka üfördü. “Peki kim seni buraya postalamak istesin ki? Suçlu, adını geri kazanmak için mücadele vereceğini biliyordur şüphesiz. Neden hemen orada başını kesip senden kurtulmasın ki?”

Cassie başıyla onayladı. Mahkumun hikayesinin bu kısmı hiç mantıklı değildi.

“Bilmiyorum.” Cole başını salladı. “Para için. Ya da belki beni kaçıran kişi, sömürgelere varmadan, yolculuk esnasında can vereceğimi düşünmüştür. Bu durumda suçu ele verecek bir ceset de kalmayacaktı İngiltere’de.”

Şerif Hollingsworth “Kimler öldürmek isteyebilir seni?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Vârisin olabilir mi?”

Cole bu fikri bir an için değerlendirdi, sonra başını salladı.

“Philip’in kusurları çok, ama böyle bir şeyin altından kalkamaz.”

“Hiç düşmanın yok mu?”

“Yok.”

“İşlerine engel olmak isteyen rakiplerin?”

“Pek çok, ama hiçbirisi adam kaçırma veya öldürmeye başvuracak kadar alçak değil. Tabii...” Cole durakladı.

“Konusu be adam. Doğruyu söylediğine dair elinde beni ikna edebilecek bir şey varsa, hemen şimdi söyleyen iyi olur.”

“Aniden kaybolmam durumunda fazla acı duymayacak birkaç öfkeli koca var Londra’da.”

Şerif, kahkahalarla gülüp Cole’nin dizine bir şaplak attı ve ona şaibeli şaibeli sırttı.

Cassie, eleştirel bakışlarını gizleme zahmetine dahi girmedii. *Erkekler!* Söz konusu evliliğin kutsallığını çiğnemek olunca, bir şerifin ve mahkumun dahi orta bir noktada buluşması, erkek cinsi için çok şey söylüyordu doğrusu.

* * *

Elly, ağzının üzerine kayan bir el hissetti ve şaşkınlıkla soluduğu nefesi, bir adamın nasırlı elleriyle kesiliverdi.

“Kimler varmış burada?” Dudakları yanağını okşayan Zach, onun kulağına fısıldıyordu. “Yoksa gizlice birilerini mi dinliyorsun Elly, ha, öyle mi yapıyorsun?”

“Şşşşt!” Elly dikkatini tekrar mutfağın içerisindeki konuşmaya yöneltti.

Köle davullarının korkunç sesine rağmen, pencerenin altında ve odun yığınının yakınında olan saklanma yerinden, neredeyse her şeyi duymuştu. Mahkum ayağa fırlayınca sesli bir şekilde solumuştu. İçeride olanların tek bir saniyesini dahi kaçırmak istemiyordu.

Zach’in dudakları ensesinde gezinip, omurgasından aşağı sıcağı bir titremenin yayılmasına sebep oldu. Elly ona aldırmadı.

Ardından Zach'in dudakları kulaklarını hafifçe ısırmaya başladı ve oradan boğazına doğru indi.

“Zach! Kes şunu!” Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Beni boş ver.” Elleri Elly'in göğüslerinin oralarda gezinmeye başladı. “Sen milleti doya doya gözetle.”

Adamın dudakları ve dili ensesinde geziniyordu. Elly itiraz etmeye çalıştı, ama sözler ağzından çıkamadı. O daha henüz konuşmadan, Zach onu kendisine doğru çevirmiş, dudaklarını yakalamıştı. Zach'in dudaklarının verdiği his, kafasındaki tüm düşünceleri uçurmasaydı, onu kendinden iterek uzaklaştırırdı. Elly kollarının, teslim olup davet edercesine adamın boynuna dolandığını hissetti. Zach diliyle onun ağzını yoklayınca, vücudunun derinlerinde bir şeyler alev aldı. Adam, ellerinden birini kullanarak, genç kızın vücudunu kendisinininkine bastırdı. Diğer eliyle ise göğüslerinden birini avuçladı ve çoktan sertleşmiş bir meme ucuyla oynadı. Elly, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

İşte yine oluyordu ve bunu kesinlikle istemiyordu. Zach ile olmasını istemiyordu.

“Dur!” Zach'in ellerini itti ve dengesini sağlamaya çalışırken yüzünü ondan öteye çevirdi.

Zach onu serbest bıraktı. “Seni seviyorum, Elly.”

Adamın kahverengi gözleri, bunu ve çok daha fazlasını söylüyordu. Dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. Ay ışığı, sarı saçları ve güneşten bronzlaşmış teni üzerinde geziniyordu. Ve Elly onu arzuladığını inkar edemedi.

“Ah, sus bakalım.” Kalbi hâlâ deli gibi atıyor ve adamın bulunduğu yerler karıncalanıyordu. “Tüm o aptal düşüncelerini hemen şimdi unutsan iyi edersin Zacharias Bıçkıcı; çünkü şunu bil ki seninle asla evlenmeyeceğim.”

Zach'in gerçek soy ismi aslında Bowers'di; fakat Elly ona hitap ederken, Zach'e – ve kendisine – kim olduğunu hatırlatmak ve neden ömrünü onunla geçiremeyeceğini göstermek için, Bıç-

kıcı adını kullanıyordu. Adamın yakışıklı yüzünden geçen gölge-
li ifadeyi umursamamaya çalıştı. Elly'in kaderinde çok daha iyisi
yazılıydı. Başlarını sokacak bir çatı ve karınlarını doyuracak bir
lokma için anca para yetiştirebilen bir adama, yemek ve temizlik
yapıp, çocuk doğurmakla ömrünü harcayamazdı. Bu adam Zach
bile olsa.

"Hâlâ Süslü-Pantolon'un hayalini kuruyorsun demek?" Ada-
mın dudakları, boynuna hafifçe dokundu. "Onu unutmamı sağla-
yabilirim."

Zach onu bu sefer daha ateşli bir şekilde öptü. Elly, tüm ka-
rarlılığına rağmen, kendini ona sarılır halde buldu. Elleri adamın
sırtındaki pürüzsüz kaslar üzerinde gezinirken, onunkine eş bir
heyecanla öpücüğe karşılık verdi.

"Beni istediğini biliyorum, Elly." Sesi boğuk ve gergin çıkı-
yordu.

Genç kız teslim olup inledi ve başının geri düşmesine izin
verdi. Zach'in dudakları göğüs uçlarına sürtünüyordu. Tüm vü-
cuduna yayılan akıcı sıcaklık, bacaklarının arasında toplandı. El-
leriyle Zach'in saçlarını kavradı ve onu kendisine doğru çekti.
Güneşin, yeni kesilmiş çamın ve erkek terinin kokusu zihnini
doldurdu.

Elly eteklerinin kaldırıldığını hissetti ve Zach, doğrudan ka-
dınlığına dokunup onu yavaşça okşayınca, neredeyse nefesi ke-
sildi. Adamın ona sunabileceği şeyin verdiği arzuyla, elinin bas-
kısına karşı ritmik hareketlerle kıpırdanmaya başladı. Ve tanrı
biliyor ya, onu *gerçekten* istiyordu.

"Ah Zach." İnleyip ona degecek şekilde vücudunu gerdi.
Zach onu çılgına çeviriyordu.

Arzunun misk kokusu Zach'in başını döndürdü. Kızı çıplak
etinden tutup, pantolonunda oluşan şişkinliğe degecek şekilde
kendisine doğru çekti. Temas sonucunda beline doğru bir ısı ya-
yıldı. Elly ise inleyerek tepki verdi ve mutfağın duvarına destek
için dayanıp, bacaklarını onun için açtı. Zach parmağını kızın

kabarmış vajinasının üzerinde gezdirip yarığının içine bir parmağını kaydırırken, Elly hafif bir çığlık attı. Genç kız sırlıskılandı ve vücudu yanıyordu.

“Elly!” Zach’in kalp atışları, kendi duyduğu arzudan olduğu kadar, kızın canlanan tutkusunun görüntüsü ile de hızlanmaya başladı. Elly’in gözleri yarı yarıya kapalıydı. Dudakları ayrık duruyor ve altın sarısı saçları dağınık ve parlak bir yığın halinde omuzlarına dökülüyordu. Tanrı biliyor ya, onu istiyordu. Öyle ki, bu arzuyla yanıyordu.

Ama bu yaptığı doğru değildi. Eğer şimdi durmazsa, kızı duvara yaslayıp, onunla sıradan bir fahişeymişçesine sevişecekti. Ellerini isteksizce çekip kızın yüzüne götürdü ve burnuna ve ağzına hafif öpücükler yağdırdı. Elly hayal kırıklığı içinde inledi. Evet, Zach’in kızı istediği doğrudu; ama bu şekilde değil. Bu onun ilk deneyimiydi. Daha iyisini hak ediyordu.

“Elly, izin ver bu gece kulübene geleyim.”

Kızın gözleri titreyerek açıldı ve ona apaçık bir arzuyla baktı. Zach bir an için tamam diyeceğini sandı; ama sonra genç kızın yüzündeki arzu silindi ve yerini öfkeye bıraktı. “Hayır!” Kız ondan bir adım uzaklaştı ve eteğini düzeltti.

Az kalsın Zach’in kendisine, odun yığınının yanında sahip olmasına izin vermişti. Hatta neredeyse yalvarmıştı bunun için. Bekaretini kaybetmesi halinde düzgün bir koca bulmayı nasıl bekleyebilirdi? Bir adama sunabileceği tek şey vücuduydu. Ve Geoffrey Crichton gibi bir beyefendi, şüphesiz karısının el değmemiş olmasını beklerdi.

“Hayır.” Genç kız, içindeki geçmek bilmeyen sızıya aldırma-
dı. “Kendimi, senin gibi bir adama veremem.”

Zach’in ifadesi sertleşti.

Onun gözlerine bakamayan Elly ise yüzünü çevirdi.

“Seni seviyorum, Elly. Belki bir gün aklın başına geldiğinde, sen de beni sevdiğini anlarsın.”

Elly onun gidişini izlerken, içini saran boşluğu yenmeye çalış-

tı. Daha birkaç dakika önce sıcacık gelen rüzgar, şu an soğuktan titremesine sebep oluyordu. Zach'i incitmek istememişti; ama bir şekilde anlamasını sağlamalıydı. Elly nasıl hissederse hissetsin, utanmaz bedeni ne arzularsa arzulasın, bir bıçkıcı ile evlenemezdi. Annesinin, kendisinin iki katı yaşındaki bir balıkçının karısı olarak, on dört yavruya bakayım derken nasıl heder olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Bundan çıkardığı bir ders varsa, o da bir kadının ve çocuklarının mutluluğunun, kocasının cebindeki paradan geçtiği idi. Zach'in ise hiçbir şeyi yoktu.

Kulağına çalınan sesler, düşüncelerini böldü. Şerif gitmek üzereydi galiba. Elly gölgelere karışıp kulübesine doğru yürüdü.

* * *

“Elimden geleni yapacağım. Tabii bu sana inandığım anlamına gelmez, ama daha ilginç şeylerin de olduğunu gördüm.” Şerif ayağa kalkıp gerindi. Muazzam göbeği, ceketinin pirinç kaplı düğmelerini patlatacak gibiydi. “Nicholas Braden denen adam olmadığına dair kanıt bulana dek, Nicholas Braden olarak kal bakalım. Efendin neyi emrediyorsa, itiraz etmeden yerine getireceksin. Sorun çıkarmayacaksın. Kaçmaya çalışırsan, Bay Blakewell seni yakalayıp kamçılar ve sözleşmenin süresini uzatmak konusunda serbest olacaktır. Herhangi birine zarar verirken asılmanı sağlarım.”

“Bana söylenen de buydu.” Alec, bakışlarına karşılık vermeyi reddeden Bayan Blakewell'e iğneleyici bir bakış attı. “Söz vermiştim zaten.”

“Seni buraya taşıyan gemi, *Uysal Mary*, çoktan gitti. Muhtemelen Hint Adaları'na doğru. Tekrar ne zaman döneceğini bilemeyiz. Ruh tüccarına gelince, izini sürmek imkansız olacaktır. En fazla *Mary'nin* kağıtlarını kontrol edebilir ve yolcu listesindeki adın bakabilirim. Belki şüpheli bir şeyler duyan ya da gören birileri vardır o gemide.”

Şerif şarabından arta kalanı gırtlığından aşağı boşalttı ve elbisesinin koluyla ağzını sildi. “Mektubunu aldıktan iki gün sonra Williamsburg’a yolladım. İzin olmadan Newgate’deki sulh hâkimine bir mektup da ben yazdım. Bu işi açıklığa kavuşturabilecek birisi varsa odur. Yazın sonuna veya sonbaharın başlangıcına doğru bir yanıtın gelmesini umabiliriz.”

Yazın sonu veya sonbaharın başlangıcı mı?

Alec alçak sesle küfretti. Söz konusu olan sadece birkaç ay olsa bile, onun için çok uzun bir zamandı. Bu yerde kaldığı her gün, ona yapılan bir adaletsizlikti. Bu insanlar, onun geri dönmesine sebep bir ailesinin ve büyümekte olan bir işinin olduğunu anlamıyorlar mıydı? Hayır, elbette anlamıyorlardı. Onu en beterinden bir suçlu ve yalancı biliyorlardı. Gözlerindeki nefret ve korku karışımı o bakış... hepsinin hislerini apaçık ortaya koyuyordu. Onlar için Alec’in sözleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi tüm geleceği tek bir mektuba bağlıydı.

İngiltere’yi bir kez daha görebilirse, kendini şanslı hissedecekti.

Alec, silah delisi, ahmak şerif yardımcısını alarma geçirmek için yavaşça yerinden kalktı ve Bayan Blakewell’in şerife iyi geceler dilemesini seyretti. “Babana yazacağın bir sonraki mektupta, beni kaçırdığı için şanslı olduğunu söyle. Yoksa onu soyup soğana çevirirdim. Bu gece şanslı hissediyorum kendimi.” Şerif yürekten bir kahkaha attı.

“Kendisine bunu iletceğim.” Bayan Blakewell masumca gülmüsedti.

“Bir iki el iskambil oynamak için Crichton Malikânesi’ne gidiyorum. Yaşlı Crichton’un bana 50 sterlin borcu var ve ben bunu yuvarlayıp 100’e çıkarmayı hedefliyorum.” Şerif kendi esprisine güldü. “Genç Efendi Crichton senden hoşlanıyor kızım ve bence bir gün nihayet gelip babanla konuşmayı teklif edecek. Doğrusu iyi bir çift olursunuz.”

Demek o aşağılık Crichton, Bayan Blakewell ile evlenmek isti-

yordu. *Pekala. Crichton'la beraber olsun o zaman.* Zaten Alec'in umurunda değildi. O halde neden Bayan Blakewell'in yüzünde bir an için beliren o sıkıntılı ifadeden hoşnut olmuştu?

"Geoffrey ve ben sadece çocukluk arkadaşınız şerif, başka bir şey değil. İyi geceler."

Kapıyı kapayıp Alec'e döndü.

"Özür dilerim."

Herkes gitmişti. Mum ışığı genç kadının yüzünde geziniyordu ve Alec, onu kollarına alıp öpmek gibi delice bir arzu duydu. "Ne için?"

"Henüz akşam yemeğinizi dahi yemediniz."

Ne kadar da harikulade bir güzelliği vardı. Altın rengi dağınık saçları, hep olduğu gibi tokasından kurtulup serbest kalmış ve uzun, kıvrıkcık teller halinde yüzüne düşüyordu. Alec birçok kez ellerini, o serbest saçların arasında gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşünmüştü. Genç kadının göğüs çatalı, görgüye ve moda uyması için dekoltesinin üzerine örttüğü mendile rağmen, Alec'in dikkatini gereğinden fazla dağıtan bir gölge oluşturuyordu. Gerçek şu ki bu kadın aklını başından alıyordu.

"Korkmayın, ölmem."

"Saçmalıyorsunuz. Oturun da bir şeyler yiyin. Başkalarıyla paylaşabileceğimiz kadar çok yiyeceğe sahibiz. Hem sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

Her adımıyla beraber elbisesi hışırdayan Bayan Blakewell, ocağa doğru yürüdü ve aşçının düşük ve parlayan ateş üzerinde sıcak tutulan güvecinden arta kalanı karıştırdı. Koku, Alec'in ağzını sulandırdı.

Bayan Blakewell, hemen bir kaseyi güveçle doldurdu ve bir bardak serin şarap ve kaşıkla beraber masanın üzerinde koydu. Bir rafın üzerinde bulunan ve büyük karıştırma kabının gölgesine saklanmış, beze sarılı bir ekmek somununu çıkardı ve bu ekmekten koca bir dilim kesti. Sıcak maya kokusu, Alec'in burun deliklerini gıdıkladı. Buğday ekmeğiymiş demek.

Bayan Blakewell, hafif mahcup bir edayla “Şerif ziyarete geldiğinde bunu saklamamız gerekiyor,” dedi ve ekmeği kasenin yanına koyup tereyağlı güveci, masanın onun oturduğu tarafına doğru itti.

“Nedenini anlayabiliyorum.”

Açlığına yenilen Alec, yerine oturdu ve üzerine tereyağı sürmeye gerek görmeden ekmekten bir ısırık aldı. Yüksek sesle inlememeye çalıştı. Buraya geldiğinden beri arada bir kendisine sunulan yeşillikler ve tuzlanmış domuz ya da sığır eti dışında yediği tek şey mısır unundan yapılan yiyeceklerdi – mısır unu ekmeği ve keki, pastırmanın yanında verilen mısır lapası gibi. Böyle sıradan bir yemeğin, gözünde ziyafet gibi görüneceğini asla hayal etmemiştii.

Eteğini düzelteren Bayan Blakewell, “Dün ahırdarken fark etmişsinizdir. Atlar bir süredir doğru düzgün bakım görmediler,” dedi. “Onları adam edecek ve eğitecek bir seyise ihtiyacımız var.”

“Bu görevi üstlenmemi mi istiyorsunuz?”

“Diğer görevlerinize ek olarak, evet. Atlar konusunda deneyimli olduğunuzu iddia ediyorsunuz.”

Demek onu sınıyordu. Zeki kadın. Kimliğini doğrulayamazsa, en azından geçmişinin bazı yönlerini kontrol edebilirdi. “Değim gibi. Atlar en büyük tutkularımdan biridir.”

“Sabah işe başlayabilirsiniz.”

“Nasıl isterseniz, küçük hanım.”

“İyi, tamam o zaman.” Bayan Blakewell ocağın yanında duran bir süpürgeye uzandı ve tuğla zemini süpürmeye koyuldu. Alec odada değilmiş gibi hareket etse de, adamın varlığının kendisini tedirgin ettiği belliydi. Genç kadının hareketleri zorakiydi ve adamın olduğu tarafa bakmayı dahi reddederek, masanın diğer tarafında kaldı.

Güveçle karnı doyan Alec, içinde kendisine eziyet eden bir başka tür açlık hissetti. Belinin hizasından hafifçe eğilen ve

aşağı doğru inen eteğinin kıvrımlarıyla arka hatları iyice belirginleşen Bayan Blakewell, bu haliyle enfes bir tabloyu andırıyordu. Alec, pantolonunun kasık bölgesinde bir sıkışma hissetti ve kendisine lanet okudu. Tanrı aşkına, gördüğü her güzel kadın karşısında ağzının suları akan bir delikanlı değil; koskoca, yetişkin bir adamdı o.

Düşüncelerinin kaydığı yönü değiştirmeye çalıştı. “Güveç çok lezzetliydi. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Bayan Blakewell, sarı renkteki ekmek kırıntılarını ateşe doğru süpürdü. Neden sonra ona doğru döndü. “Şerifin sizin için bu akşam daha fazlasını yapacağını ummuştunuz, biliyorum; ama içiniz rahat olsun. Şerif Hollingsworth sözünün eri bir adamdır ve eğer araştıracağım dediyse bu dediğini mutlaka yapacaktır.”

“Bu konuda şüpheli kalırsam beni bağışlayın lütfen.”

“Endişelenmeniz için bir sebep yok. Eğer hikayeniz doğruysa, serbest bırakılacaksınız. Artık zamana kaldı.”

“Evet, size faydası dokunan ve bana pahalıya patlayan bir zaman.” Alec ayağa kalktı.

“Sırf öyle istediğiniz için sizi serbest bırakamayacağımızı anlamalısınız. Majestelerine karşı bir sorumluluğumuz var—”

“Tabii, Majestelerine karşı bir sorumluluk. Bir de cebimdeki her şiline el koyma ihtiyacı olsa gerek. Sizi çok iyi anlıyorum, Bayan Blakewell.”

Genç kadın, birden elindeki süpürgeyi ocağın yanına bıraktı ve ellerini kalçalarına koyup, yanaklarında cezp edici bir pembelikle yüzünü Alec’e çevirdi. “Hastaydınız ve ölüyordunuz! Sözleşmenizi satın alıp sizi rezillik içinde zincirlere bağlı bir şekilde ölmekten kurtardım; fakat bu kararımdan pek çok kez pişmanlık duydum diyebilirim.”

“Öyle mi?”

Mahkum onunla dalga geçiyordu! Sesindeki o tonla ve yüzündeki o uyuşuk gülümsemeyle kendisini hafife alıyordu! Cas-

sie, aklına gelen küfürlü cevabı geçiştiriverdi. Dün ondan haksız yere şüphelendiği için bu durumu telafi etmeye çalışmış ve ona kendisini ispat etmesi ve sevdiği işi yapması şansını vermişti. Adamın verdiği karşılık ise Cassie'yi kışkırtmak olmuştı. Bu ne küstahlık!

“Gidebilirsiniz, Bay Braden.”

“Tabii, *hanımefendi*.” Gitmek için döndü.

Adamın sesi Cassie'nin teninde karıncalanmaya sebep oldu. Boğuktu, derinden geliyordu ve bir dokunuş kadar samimiydi.

“Bunu neden yapıyorsunuz?”

“Neyi?”

“Bana o şekilde hitap ediyorsunuz.”

“Size hanımefendi diye hitap etmem, uygun değil mi?”

“Uygun tabii, ama söyleyiş biçiminiz... tamamen yanlış.”

“Nasıl söylüyorsunuz peki?”

“Konuşma biçiminiz fazla... samimi.”

“Beni bağışlayın, hanımefendi.” Adamın yakışıklı yüzünde oluşan ifade, pişmanlığın tablosunu çizse de, ses tonunda içtenlikten eser yoktu. Kaba kumaştan yapılmış pantolonuna ve bronzlaşmış teni ve siyah saçları ile tam bir tezat oluşturan beyaz gömleğine bürünmüş haliyle, tam bir hovardaya benziyordu – karanlık, tehlikeli ve nefes kesici bir biçimde erkeksi.

Cassie dönüp masanın üzerini toplamaya başlayarak onu etkili bir şekilde başından savdı. Kendisini izlemeyi bırakıp gitmesini istiyordu. Elleri titreyince, boş şarap testisi yere düştü ve tuğla zeminin üzerinde parçalandı. Sessizce lanet okuyan Cassie, kırılan parçaları toplamak için eğildi.

“Yardım edeyim.” Cole onun yanına diz çöktü.

“Gerek yok, sağ olun Bay Braden. Kendim hallederim.” Neden onu bir türlü rahat bırakmıyordu? “Kendi dikkatsizliğimin sonucu bu.”

“Doğru, ama sizi kışkırtan bendim.” Adam yerdeki parçaları toplamaya koyuldu.

“Kışkırtmak mı? Sizden gelecek kaba davranışlar, beni kışkırtmaya yetmez, Bay Braden.” Jilet gibi keskin kırıklardan bir kaçını aceleyle eline aldı.

Birden acıyla soluyarak parçaları yere düşürdü ve kanayan avucuna şaşkınlıkla bakakaldı.

Cole hemen onun eline uzandı. “Bir bakayım.”

Cassie ayağa kalkıp ondan uzaklaştı. “Bir şey yok.”

Cole, onun itirazlarını kulak ardı edip elini avucuna aldı. Tenleri birbirine değince ürperen Cassie, ta parmak uçlarından karnına değin yayılan bir sıcaklık hissetti.

“Kesik derin. Kanamayı durdurmamız gerekiyor.” Cole, masanın üzerinden temiz bir mendil kaptı ve sıkıca yaranın üzerine bastırdı.

Cassie acıyla yüzünü buruşturdu.

“Canınızı mı yakıyorum yoksa?”

Onun yakınlığından ötürü aklı başından giden Cassie, cevap veremedi. Cole, deri ve gümüşüğün kokusu dışında, sadece kendi teninin doğal kokusu olabilecek bir koku yayıyordu. Nasıl oluyordu da bir erkek, kendisini bu denli etkileyebiliyordu? Bir adamın kokusuna kapılmak şöyle dursun, vücut kokuları aşırı ve rahatsız edici olanlar dışında, şimdiye dek hiçbir erkeğin kokusunu fark etmemişti bile.

Cole onun elini tutmuş, Cassie ise onun dışındaki her yere bakıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada dikildiler sanki. Adamın düzenli nefes alış verişlerini duydukça, kalp atışları hızlanıyordu. Kafasını kaldırıp ona bakmaya cesaret edince, adamın mavi gözlerinin, soğukkanlılığını delip geçtiğini hissetti.

“Bu kanamayı yavaşlatacaktır. Yakında bir yerlerde merheminiz var mı?”

“Çalışma masasının üzerindeki ikinci rafta.”

Cole, iki geniş adımda gidip kavanozu bulmuş ve geri gelmişti. Cassie’nin elini tutup, artık çok az kanayan kesiğinin üzerine merhemi dikkatle sürdü.

“Sızlıyor mu?”

Sesi boğazına takılan Cassie “Evet,” dedi.

Teninin üzerinde yavaşça daireler çizen adamın dokunuşları, rahatsız edecek derecede nazik ve büyüleyiciydi. Kesiğin acısı, zevkle karışıp, Cassie’nin neredeyse aklını alan ve nefesini kesen ıstırap dolu bir hisse dönüştü.

“Bu karışımı, sizin Kızılderili şifacı kadın yaptı sanırım.”

Burnunu buruşturdu.

“Takotah mı?” Cassie, adamın tepkisine gülmeden edemedi. Takotah, hazırladığı iksirler ve otlarla, bundan çok daha berbat kokular meydana getirmişti. “Evet, o yaptı. Ama Takotah benim değil. Ne zaman isterse çiftliği terk edip gidebilir.”

“Sizce neden burada kalıyor peki?”

“Tüm halkı, yerleşimciler tarafından öldürüldü. Kocasını ve çocukları katledildi. Biz onun sahip olduğu tek aileyiz.”

Cole bu dediklerini bir an düşündü, sonra anlamış gibi başını salladı.

Ne kadar garip bir adamdı: Bir an için nazik biri oluyor, bir sonrakinde ise haşınlaşıyordu. Adamın yavru kediyi göğsüne bastırdığı sahne, bir kez daha Cassie’nin zihnine düştü ve kalbinin daha hızlı atmasını sağladı.

Dün öğlen vakitlerinden beri, Cole’nin çocuklarla oynamasını izlemişti. Jamie’yi örnek alan çocuklar, adamı korsanlar ve yelkenli gemiler hakkında soru yağmuruna tutmuştu. Cole, onların şu ana dek sorduğu tüm sorulara, herkesi şaşırtarak, şakayla karışık güzel cevaplar vermişti. Buna rağmen, onun bu gece sandalyesinden fırlayışına tanık olmuş, yüzünde öldürmeye hazır bir adamın ifadesini görmüştü. Cassie, yakın zamanda nefesini kesen ve boynunu kırmakla tehdit eden o kolların muazzam gücünü de hatırlayıverdi.

Adamın tehlikeli olduğu apaçıktı. Fakat alelade bir mahkum olmadığı da ortadaydı.

“Şimdi nasıl? Daha mı iyi?” Adamın sesi, insanı rahatlatıyor, derinden geliyordu. Mavi gözleri ise sıcacıktı.

Konuşmaya korkan Cassie, başıyla onayladı.

Cole, bir başka mendile uzandı ve dikkatle elinin etrafına sarıldı. Koyu kirpikleri yüzüne gölge düşürüyor, çalışırken kaşları hafiften çatılıyordu. Gün boyunca uzayan sakalı, çenesi ve yanaklarının tenini, koyu ve pürüzlü gösteriyordu. Cassie, adamın yüzünü okşamamak için kendini zor tuttu.

“Bu kadarı yeter herhalde.” Cole, mendilin bir ucunu araya sıkıştırıp geçici bir bandaj oluşturdu.

Ardından bakışlarını Cassie’ye doğrulttu ve tereddüt etmeden bakmayı sürdürdü. Adamın elini çoktan bırakması gerekiyordu; fakat bırakmamıştı. Cassie de ellerini çekmeye çalışmadı. Ardından Cole, çok yavaş bir şekilde Cassie’nin elini çevirdi ve aralarındaki göz temasını bozmadan onu dudaklarına götürdü.

Adamın mavi gözlerinin büyüüne kapılan Cassie, başta onun dudaklarının eli üzerinde bıraktığı sıcak hisse hayret etmek dışında pek bir şey yapamadı. Binlerce kez bu şekilde öpülmesine rağmen, bu basit eylemlerin hiçbiri, nabzını hızlandırmamıştı. Başkalarıyla kibar bir selamlaşmadan öteye gidemeyen bu davranış, Cole ile yapınca, samimi bir harekete dönüşüyordu. Cassie, gerçeklik hayretin yerini alınca yutkundu ve elini adamınkinden çekip kurtardı.

“Benden korkmanıza gerek yok.”

“Korkmuyorum zaten.”

“Titriyorsunuz.”

“Akşam soğugundandır.”

“Yalan söylüyorsunuz.” Adam gülümsedi.

Cassie itiraz etmeye çalıştı ve yüzünün kızardığını hissetti. *Kahretsin!* Onu aşağılamaktan neden zevk alıyordu?

“Ya benden korkuyorsunuz ya da en az benim sizi öpmek istediğim kadar öpülmek istiyorsunuz.”

Adamın gözleri, Cassie'nin ilkel bir parçasının bildiği o tanıdık duyguyla parladı. Kalbi deli gibi atıyordu. Hemen şimdi kaçması ya da yardım çağırması gerektiğini biliyordu; ama ayakları hareket etmeyi reddediyordu.

“Fazla ileri gidiyorsun, mahkum.”

“Gerçekten gidiyor muyum? Ya da belki yeterince ileriye gitmiyorumdur?”

Yedinci Bölüm

Cole, bir parmağını nazikçe çenesinin altına yerleştirdi, Cassie, onun kendisini öpeceğini anladı.

Beyni, Cole'ye durmasını söylemesini emretse de, dudakları beklentiyle sızlıyordu ve adamı itmesi gereken elleri, uzanıp onun göğsünün üzerine yavaşça yerleşti. Gözlerini kapadı. Üzerine eğilen adamın nefesi, yüzünde gezindi. Cole bir koluyla onu sardı ve sıcak, sert vücuduna doğru çekti. Sonra dudaklarını yoklayan ilk dokunuşu hissetti, sıcak ve yumuşak... Arkalarındaki kapının gıcırdadığını duyduğunda, Cassie'nin kalbi, neredeyse durmak üzereydi. Ateşten kaçır gibi hemen Cole'den uzaklaştı.

"Kusura bakmayın, küçük hanım." Nan göründü. "Mum ışığını görünce, belki birilerinin yardımına ihtiyacı vardır, diye düşündüm."

"Hayır yok. Teşekkür ederim, Nan." Cassie yüzünün yandığını hissetti ve kendini toparlamaya çalıştı. Kalbi hâlâ hızla çarpıyor, dudakları yanıyordu.

Nan, tombul yüzünde bariz bir endişe ile önce Cassie'ye, ardından Cole'ye, sonra da yerdeki kırık testi parçalarına baktı.

"Masayı boşaltıyordum demin ve birden testiye düşürüp elimi kestim. Bay Braden yardımcı olup, benim için yaramı bandajladı."

Cole bir adım geri gitti. "İzninizle kulübeme dönmek istiyorum."

Cassie bakışlarını onunkilerle buluşmaya zorladı. Adamın yüzü, taştan bir maske gibiydi. Biraz önce orada gördüğü arzu kaybolmuştu.

“Tamam, gidebilirsin.” Sesine kayıtsız bir hava vermeye çalıştı. Kendisini nasıl bu kadar kaybedebilmişti?

Cole, Nan’ın yanından geçip kapıdan çıktı.

“Sen de, Nan. Güneşin doğuşuna kadar ayaktasın hep. Buraların toplanmasıyla ben ilgilenirim.”

“Sakın ha bu yaşlı kadının gözlerini boyayabileceğini düşünme.” Nan, kırık parçaları toplamak için ağır bedenini yere doğru eğdi. “Burada bir şeyler olduğu belli.”

“Gerçekten bir şey olmadı.” Cassie ona katıldı ve bu sefer sivri kenarlara dokunmamaya dikkat etti. “Akşam yemeğini kaçırdığı için ona biraz güveç ikram ettim. Sonra tartışır gibi olduk ve ben testiye düşürdüm. O kadar.”

“Atıştınız demek?”

“Elimi bandajlıyordu sadece.”

Nan, hiçbir şekilde ikna olmamış gibiydi. Homurdanarak ayağa kalktı ve kırık parçaları, bu akşamın istiridye kabuklarını içeren çöp tenekesine doğru götürdü. “Küçük hanım, sizce bu adam hepimizi oyuna mı getiriyor?”

“Bilmiyorum.”

Bazen adamın cezadan kaçmak için bariz bir şekilde yalan söylediğini düşünüyordu. Bazen de doğruyu söylediğinden neredeyse emin oluyordu. Neye inanacağını nereden bilebilirdi ki?

“Ona abayı yakmadan önce gerçeği öğrensen iyi olmaz mı?”

“Abayı yakmak mı? Ben mi? Ah Nan, bu dediğine kendin bile inanmıyorsundur...”

Aşçının gözleri inandığını gösteriyordu. Cassie itiraz etmeye koyuldu.

“Her neyse. Ben şu yaşlı kemikleri dinlendirmeye gidiyorum.”

“Nan!”

“İyi geceler, küçük hanım.” Nan basamaklardan dikkatle indi ve kapıyı ardından kapattı.

Cassie ayağını yere vurup küfretti. Bunların hepsi o adamın

suçuydu. Belli ki ne yaptığının farkındaydı. Yoksa neden, adeta onu baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi, hiç aceleye gelmeden elini bandajlamıştı? En başından beri kendisini öpmeyi düşünüyor olmalıydı. Cassie ise onun oyununa gelmişti. Şimdi de, içgüdülerine her zaman güvendiği Nan, o düzenbaza abayı yaktığını iddia ediyordu. Gerçekten de öyle miydi?

Elbette hayır! Gerçi şunu kabul etmeliydi ki, adamın mahkum olması ve son derece yakışıklı olması, onu vahşi bir açıdan büyüleyici kılıyordu; ama gene de bir kadının aşık olmayı seçeceği türden biri değildi. Fakat sonra adamın bakışlarındaki harareti ve kendisinininkilere kısacık bir an değen dudaklarının yumuşaklığını hatırladı – ve bir kadının, isteği dışında, bir adama aşık olup olmayacağını merak etti.

* * *

Alec, davulların sesini takip etti ve nabız gibi olan darbelerin kendi kalp atışını bastırmasına izin verdi. Ona neler oluyordu böyle? Daha önce de bir kadını arzuladığı olmuştu. Hatta bir iki defa aşık olduğunu dahi düşünmüştü. Ama hiç eylemlerinin kontrolünü kaybetmemişti.

Bayan Blakewell'i öpmek niyetinde değildi. Gerçi kadının teninin bu denli baştan çıkarıcı olmasını da beklememişti. Onun zümrüt gözleri ile büyülenmeyi ya da sesinin tonuyla ve teninin kokusuyla esir edilmeyi de beklememişti. Dokunuşlarının, kadının üzerinde bıraktığı etkiyi görünce, içinde bir şeyler kopuvermişti sanki.

Bu delilikti! Mart kedileri gibi davranıyordu. Virginia'daki onca kadının arasından, neden elde edemeyeceği, asla güvenemeyeceği tek kadını; kendisine *sahip olan* adamın kızını arzulamak zorundaydı? Belki de onu istemesinin tek sebebi, ona sahip olamayacağını bilmesiydi. Belki de tehlikeyi davet etmek,

kendisini heyecanlandırıyordu. Bu kıyılara adım attığından beri, kendini tanıyamaz olmuştu.

Ya da belki de o, hayatı boyunca tanıdığı en etkileyici kadındı, o kadar.

Ne olursa olsun, bu kadını aklından büsbütün defetmeliydi. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Ona duyduğu arzunun, milletin kulağına gitmesi halinde, doğacak sonuçları göze alamazdı. Alec Kenleigh olarak bir çiftlik sahibinin kızıyla evlenmek istese, Kral Carter'in kendisi bile onu iyi bir aday olarak görürdü; fakat Bayan Blakewell'in peşinden bir mahkum olarak gitmeye kalkışırsa, hem kendi hayatını hem de kadının itibarını riske atardı. Gerçi oğlu yüzünden şerefi zaten lekelenmiş olmalıydı. Oğlanın babası kimdi acaba? Her kimse, ikisini de terk ettiği için iyi bir dayacağı hak ediyordu.

İleride, şenlik ateşinin etrafına toplanmış köleleri gördü. Kadınlar davul seslerinin eşliğinde şarkı söyleyip dans ediyorlardı. Ahenkli hareketleri, Alec'in bugüne dek gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kendi bildiği danslarda olduğu gibi, belirli kalıplaşmış adımlar yoktu. Bunun yerine dans eden kişiler, birtakım sıçramalarda ve daha yavaş ve şehvi olan hareketlerde bulunuyor, bir yandan da bağırıp şarkı söylüyorlardı. Afrikalı kabilelerin kültürlerine dair okuduğu bütün İngiliz kayıtları, bu kabilelerin törenlerini ilkel olarak tanımlasa da, Alec, bu terimi bir kenara itti. Kölelerin, içinde bulundukları koşullar altında dans edip şarkı söylemeleri, bir çeşit meydan okuma ve gayret göstergisi gibiydi.

Ateşin yaydığı ışığın az ilerisinde oturan Luke'yi gördü ve ona doğru yürümeye koyuldu. Luke onun selamına karşılık vermektense, gözlerinde şüpheli bir bakışla ayağa kalktı. Davulların sesi kesildi ve kadınlar dans etmeyi bıraktı. Alec, çocuklar dahil bütün kölelerin, kendisini izlemekte olduğunu fark etti.

"Özür dilerim. Bölmek istememiştim. Müziğin tadını çıkarıyordum." Onu hoş karşılamayacaklarını düşünmemişti hiç. Alec,

sözleşmeli hizmetçilerin çoğunun, Afrikalıları sevmediğini ve onlarla beraber çalışıp yaşamaktan nefret ettiğini bilse de, kölelerin de İngilizler hakkında aynı şekilde düşündüğünü fark etmemişti. Sokrates, onu hiç yanından kovmamıştı. “Lütfen devam edin. Davetsizliğimi bağışlayın.”

Kalabalığın arasında bir yerlerde, birileri, kendisine yabancı bir dilde fısıldaşmaya başladı. Tam gitmek için dönerken, biri omzuna dokundu.

“Kal.” Luke ona, ağaç kütüğünün üzerine oturmasını işaret etti.

Alec bakışlarını Luke’dan ötekilere çevirdi. Ateşin ışııyla aydınlanan koyu tenleri, adeta parlıyor gibiydi. Kölelerin gözlerinde kuşku ve merak olsa da, esirlerinkinde görür gibi olduğu o açık seçik nefretten eser yoktu. Oturdu. Davul seslerinin tekrar duyulmasıyla, ona eşlik eden dans ve şarkılar da yeniden başladı.

Luke gülümsedi. “Garip bir adamsın, Cole Braden.”

“Esirler, hiç şenlik ateşinizin etrafında sizlere katılmıyorlar mı?”

Luke yüksek sesle güldü. “Beyaz hizmetçiler, bir köleyle oturmaktansa boğularak ölmeyi tercih ederler.”

“Ama tüm gün yan yana çalışıyorsunuz.”

“Zaten bu yüzden bizden nefret ediyorlar. Bizimle aynı şekilde çalışmaktan, aynı şekilde yaşamaktan utanıyorlar. Bir gün serbest kalacaklarının farkındalar ve bizim kalmayacağımızı biliyorlar. Kendi gözleriyle gör.” Luke eliyle işaret etti.

Alec, alanın ötesindeki kulübelere göz atınca, yüzlerine hayret ve iğrenme kazınmış esir göçmenlerin, kendisine doğru baktığını gördü. Belli ki herkesin sorgusuz sualsiz kabul ettiği bir kuralı ihlal etmişti. Sokrates’in, vahşet ve bağnazlık dolu öykülerini, onları daha heyecanlı kılmak için abarttığını düşünmüştü hep; fakat artık Sokrates’in, hikayeleri anlatırken, kendini dizginlediğini düşünüyordu.

Esirleri boş verip dikkatini dans eden kadınlara yöneltti. Dişi köleler, çıplak ayaklarıyla yerdeki tozları havaya kaldırıyordu. Uzunları terin etkisiyle parlıyordu. Şehvetli hareketleri, Alec'in zaten deli gibi akan kanını sakinleştirmiyordu. Biri omzuna dokundu ve ona elma şarabı testisini uzattı. Alec, bir şeyler içmenin hoşnutluğuyla teşekkür babında bir gülücük attı ve testiye kafasına dikip büyük bir yudum aldı. Sıvımsı, kötücül bir ateş, geçtiği yerleri yakarak boğazından aşağı, midesine doğru aktı ve gözlelerinin sulanıp soluğunun kesilmesine sebep oldu.

Luke ve etrafındaki adamlar gülmeye başladı. Bu şey mayalanmış şarap falan değil, şimdiye dek tattığı en güçlü, en ölümcül viskiydi.

"Şeytan herif!" Alec kendini viskinin tadına ilk defa bakan bir delikanlı gibi hissederek, başını silkti. "En azından uyabilirirdin."

Luke sırtıp omuz silkti.

Altta kalmak istemeyen Alec, bir yudum daha aldı ve yüzünü hafifçe buruşturmak dışında tepkisini kontrol edebildi.

Boğuk bir sesle "Bunu yapmasını nerden öğrendiniz?" diye sordu ve testiye, Luke'ye uzattı. Luke içindekini sanki suymuşçasına rahatlıkla yudumladı.

"İhtiyar Charlie, efendinin öğrettiğini söylüyor."

"Efendi?"

"Eski günlerde arada bir yanımıza gelir, içkimizi paylaşırdı." Alec'in İhtiyar Charlie olduğunu tahmin ettiği yaşlıca adam, ona dişsiz ağzıyla kocaman bir gülücük attı. "Ama Bayan Cassie'nin haberi yok bundan. Galiba mısırın yenmek için olduğunu düşünüyormuş."

Etrafındaki adamlar kahkahalara boğuldu.

Alec, onların bu hoş mizah anlayışı karşısında gülümseyip az önce öğrendiği şeyin üzerine kafa yordu. Çiftliğin efendisi, köleleriyle beraber içki içerdi demek.

“Efendi Blakewell ile hiç tanışmadım. Nasıl biri?”

Kalabalıktan biri boğazını temizledi. İhtiyar Charlie bakışlarını yere indirdi.

Neden sonra içlerinden biri “Biz sadece onun köleleriyiz,” deyiverdi.

Tuhaf bir cevaptı bu. Sanki... bir şey gizliyor gibiydiler.

Viski, akşam havasının daha da sıcak hissedilmesine sebep oluyordu. Alec viskiden bir yudum daha alıp geriye yaslandı ve dansı izlemeye koyuldu. İsminin Nettie olduğunu bildiği genç bir kadın, gözlerini Luke’dan ayırmıyor gibiydi. Uzun, kahverengi uzuvları ile normal bir kadına kıyasla daha uzundu. Ayaklarını serbest kılmak için yukarıya kaldırdığı elbisesinin altındaki şuh göğüsleri, vücudunun her hareketiyle kışkırtıcı bir biçimde sallanıyordu. Saçları çiçek desenli bir tülbende sarınmıştı. Ne zaman onlara doğru dönse, heyecanla parlayan kocaman, kahverengi gözlerini, doğrudan Luke’ye sabitliyordu. Daveti apaçık ortadaydı.

Ne var ki Luke, fark etmiş görünmüyordu.

Alec kadını göstererek “Senden hoşlanıyor galiba,” dedi.

Luke suratını astı. Az önce gözlerinde dans etmekte olan neşe kaybolmuştu. “Çok genç. Ne yaptığını bilmiyor.”

“Ne yaptığını gayet iyi biliyor gibi.”

Luke bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi o kadar kısıp çıkıyordu ki, Alec yanında oturuyor olmasaydı, ne söylediğini duyamayabilirdi. “Eskiden bir karım vardı. Bir çocuğumuz vardı – kız. Ama efendimiz öldü. Oğlunun, yeni efendinin, fesat bir kalbi vardı. Karımı istedi ve aldı.”

Luke viskiye uzandı ve içkiden koca bir yudum aldı. Ardından hissiz bir sesle tekrar konuşmaya başladı. “Tarladan döndüğümde karımı ağlıyor buldum. Yüzü yara bere içindeydi. Eve koşup köpek herifi görmeyi talep ettim, ama o kendini gizledi. Onu uyardım. Karıma tekrar dokunursa onu öldüreceğimi söyledim.”

“O gece testerelerden birini kırıp karıma bir bıçak yaptım. Bir sonraki sabah efendi, kendisine karşı geldiğim için çiftlik kahyasına beni kırbaçlattı. Karımdan uzak durduğu sürece umursamadım.”

Alec’in bakışları, Luke’nin gömleğinin altından görülebilen kırbaç izlerine kaydı.

“Ama tekrar geldi ve karım onu yaraladı. Yüzünde çirkin bir yara açtı. Adam karımın boynunu kırdı.”

“Üzgünüm.” Alec, demin duyduklarını sindirmekte zorluk çekiyordu. Sonra o korkunç soru geldi aklına. “Peki, kızın nerede?”

“Kızımı sattı. Sonra da beni sattı.”

“Ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok, öyle mi?”

“Bir fikrim olsaydı burada olmazdım.” Luke başının bir hareketiyle esirlere doğru işaret etti. “Artık bizden neden nefret ettiklerini anlıyorsunuzdur. Gün gelecek onlar da arazi yönetecekler ve bunu anlamı, onlar da köle sahibi olacaklar. Bize şimdi iyilik ederlerse, daha sonra hayvan gibi davranamazlar.”

Esir göçmenler, aileleriyle beraber kulübelerinin yakınındaki yemek pişirme ateşlerinin etrafında toplanmış, Alec’e onaylamayan bakışlar atıyorlardı.

Luke ayağa kalktı ve ateşin ışığının oluşturduğu çemberin dışına çıkıp ormana doğru yürüdü.

Nettie de onu takip etti. Ancak çok geçmeden, yüzünde hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle geri geldi.

Dans sona erdi. Köleler, aileler ve arkadaşlardan oluşan gruplara ayrılıp, kendi aralarında fısıldaştılar. Ardından geceyi geçirecekleri kulübelerine geri döndüler.

Alec, kendisiyle şeytani içkilerini paylaşan adamlara teşekkür edip ayağa kalktı ve kulübesine doğru yürüdü. Uzakta, konağın üst kattaki penceresinden yayılan loş ışığı görünce, akli tekrar kısa bir süre önce şiddetle arzuladığı Bayan Blakewell’e kaydı. Oysa şu an aynı kadın, kendisine itici geliyordu. Kapsının hemen önünde erkekler ve kadınlar, onun kölesi olarak sefalet

içinde yaşarken, hanımefendi, aşırı lüks denemese de, rahatlık içinde hayatını sürüyordu. Ailesinin geçimini sağlamak için, her gün kaç kadın ve erkek çalıştırıyordu kim bilir.

Yüz elli? İki yüz? Bunların çoğu – hatta çocukları ve torunları da – öleceği güne kadar onun altında çalışacaklardı.

Bu yapılanları haklı göstermenin hiç ama hiçbir yolu yoktu.

“Demek siyahilerden hoşlanıyorsun?” Kır saçlı, yaşlıca bir İskoçyalı, Alec’in yolunu kesti. Pis, küçük gözlerinde apaçık bir hor görmeye Alec’e bakıyor, çalışmanın yıpratmış elleriyle kirli sakalını kaşıyordu.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var ahbap?”

“Aklın varsa kendi cinsinle takılırsın. Gerçi doğru, bazı genç kızları öyle güzel ki, bir adamın donunu indirmesine yetecek cinsten–” Alec, İskoçyalı’yı yakasından tutup sadece ayak parmakları yere değecek şekilde kaldırıncaya, adamın cümlesi yarıda kesildi.

“Sözlerine dikkat et ihtiyar, yoksa sahip olduğun o birkaç dişini de kırar, sefil boğazından aşağı yollarım.” Bunu diyerek adamı toprağın üzerine attı ve oradan uzaklaştı.

İskoçyalı peşinden, “Bundan böyle arkayı kollasan iyi edersin!” diye bağırdı.

Alec ona aldırmadı.

“Cole!”

Alec yürümeye devam etti.

“Kahretsin, Braden!”

“Ne var?” Hışımla dönünce, kendisini takip edenin Zach olduğunu gördü.

Sırıtan Zach, teslim oluyormuş gibi iki elini alaylı bir şekilde havaya kaldırdı. “Dövüşmeye gelmedim.”

“O pislik herif, kafasını parçalamadığım için şükretmeli.”

“Burada işler böyle,” dedi Zach. “Aptal başının kesilmesine sebep olmak dışında yapabileceğin bir şey yok.”

“Bu bir tehdit mi?” Alec, eli ağır delikanlının, istese boynunu

kolayca kırabileceğinin farkında olarak, ona doğru bir adım attı.

“Yo, yo. Hem ben de köleliğe karşıyım. Ama günümüzde birçok yerde, esir olmak köle olmaktan daha zor.”

“Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum.” Alec dönüp, tekrar kulübesine doğru yürümeye koyuldu.

Zach onun yanı sıra yürümeye başladı. “Köleler, hizmetçilerden biraz daha pahalıdır. Ne de olsa sonsuza dek efendilerine ait olacaklar.”

Alec tiksintiyle homurdandı. “Bunun konumuzla ne alakası var, anlamıyorum.”

“Esirler, efendilerine yedi yıl hizmet ederler, kölelerse ömür boyu. Bir köle hastalanınca, efendisi onu iyileştirmek için doktora para öder. Efendiler, kölelerini güzelce besler ve yavrumalarını umar. Ama bir esirin o kadar değeri yoktur. Hastalanması halinde, efendisinin onu sağlığına kavuşturması da ölüme terk etmesi de muhtemeldir. Eğer efendi, esiri az besleyerek paradan tasarruf edebilirse, onu aç bırakmak pahasına da olsa bunu yapar. Hamile olduğu anlaşılan esir kadınlar, bu bebek efendiye ait olsa bile kırbaçlanır ve daha uzun süre hizmet etmeye zorlanır.”

Alec, başını tiksintiyle sallayıp kulübesinin önünde durdu.

“Dediğim gibi Braden, bizler şanslıyız. Bayan Cassie ve babası, hem esirlere hem de kölelere aynı şekilde adil davranıyor. Sana da son derece iyi davranıyorlar. Duyduğuma göre birçok mahkum, kelepçeli tutulur ve geceleri yataklarına zincirle bağlanırmış.”

“Tek kelimeyle barbarca.”

“Bunu söylediğim için kusura bakma, ama anlattıklarım sevgili İngiltere’de olanlardan çok da farklı değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Buraya geldiğimde beni neyin beklediğini biliyordum; ama gene de geldim. Beş para etmeyen beyefendilerin önünde el pençe divan durmaktan bıkmıştım artık.”

Alec, öfkесinin arttığını sezinledi. “İnsanın üstlerine saygı göstermesi, kölelikle kıyaslanamaz bile.”

“Bana kalırsa aynı şey.”

“Luke’nin karısı, efendisi tarafından tecavüz edilip öldürülmüş, Zach. İngiltere’de olsaydı, o pisliği bunun için asarlardı. Burada ise kimse dönüp bakmıyor.”

“Evet asarlardı – tabii mahkeme suçlu bulursa. Beyefendiler, sıradan halka karşı işledikleri suçlar için ne sıklıkla hesap veriyorlar? Toprak sahibi bir beyefendi olduğunu söylüyorsun. Kaç kadın, başka şansları olmadığını düşündükleri için, senin önünde bacaklarını açmak zorunda kaldı?”

Alec’in yumruğu, doğrudan Zach’in suratı ile buluşup adamı, sırtı yere gelecek şekilde, dümdüz toprağın üzerine serdi. “Kahrol pislik herif. *Asla* statümü kullanıp *herhangi* bir kadının ırzına geçmedim.”

Eklemlerindeki ağrı, damarlarında gezinen öfke ile kıyas edildiğinde solda sıfır kalırdı. Neden sonra Philip’i ve meyhanecinin kızını düşünüyordu. Öfkesi gidip yerini belli belirsiz bir mide bulantısına bıraktı.

Zach inleyerek doğruldu ve çenesini ovuşturdu. “Vay canına! Yumruğun balyoz gibiymiş Braden – ya da ismin her neyse. Karşılık vermeyeceğim; çünkü bu seferlik hak ettim. Ama bir daha yapma. O yakışıklı suratını incitmek istemem.” Gözü şimdiden şişmeye başlayan Zach, içten bir kahkaha koyuverdi.

Alec kendisine, Bayan Blakewell’e ve bu çılgın duruma bütünü öfkelenerek, Zach’e ayağa kalkmasında yardım etti. “Hata ettim.”

“Bu beyefendi saçmalıklarıyla canımı sıkma. Dediğim gibi, bu seferlik hak ettim.” Zach sırtına bir şaplak indirdi. “İngiltere’de ne işle uğraşıyordun?”

“Gemi üretiyoruz.”

“Peki güzel gemilerinizi kimler satın alıyor?”

Alec, konunun değişmesine anlam veremediyse de, umursaya-

mayacak kadar yorgundu. “Sözleşmelerimizin çoğu Kraliyet Donanması ile. Ama tüccarlara da gemi sattığımız oluyor.”

“Tüccarlara?”

“Doğu Hindistan, Baltık ve Doğu Akdeniz ülkelerinin tüccarlarına, Liverpool’da yaşayan uzak mesafe tüccarlarına ve–”

“Köle tüccarlarına?”

Alec, midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Sekizinci Bölüm

Yatağına iyice sokulan Cassie, rüyalarının akışını bozan şimşek sesini hemen hemen hiç duymadı.

“Gerçekten gidiyor muyum? Ya da belki yeterince ileriye gitmiyorumdur?”

Cole'nin kolları onu sarıp kendisine doğru çekti. Teninin kokusu ve sert vücudunun verdiği his, insanı kendinden geçiriyordu; fakat bu bile, dudaklarını onunkine bastırıldığı esnada, hissedilen heyecanla kıyas edilemezdi. Vücudunu eriten ve arzu ile dolduran bir yumuşaklıkla öptü onu. Cassie adamın boğazına karşı “Cole!” diye fısıldadı ve parmaklarını, onun gür, siyah saçlarının içine daldırdı.

Arkalarında bir yerlerde bulaşıkları yıkayan Nan “Ona abayı yakmadan önce gerçeği öğrense iyi olmaz mı?” diye sordu.

Gerçeği mi? Evet, gerçek. Gerçek şu ki, Cole'nin onu öpmeye devam etmesini istiyordu.

Adamın dudakları, onunkilere kilitlenirken, elleri de saçındaki tokayı usulca çözmekle meşguldü.

Gök gürültüsü uykusuna tümenden nüfuz etti.

Yağmur yağıyordu.

Yağmur.

Yattığı yerden doğrulan Cassie, artık tamamen ayılmıştı. Yağmur yağıyordu sonunda!

Yatağından atladı, balkon kapılarına doğru koştu ve perdeleri sonuna dek araladı. Şafak çoktan geçtiği halde, bulutlu gökyüzü, şafak vakti izlenimini veriyordu. Aceleyle eski bir kombinezon

ve jüpon giyip, bir günlüğüne de olsa, korse ve uzun çorapların o korkunç darlığından kurtulduğuna sevindi. Kadınlar böyle rahat-sız kıyafetleri neden giymek zorundaydılar, anlamıyordu zaten. Göğüs kısmı oldukça dar olan, eski sarı elbisesi, kendisine biraz kısa gelse de, bugün onu bekleyen iş için mükemmeldi. Eski püskü elbisesini tam başının üzerinden geçirmişti ki, kapısı çalındı. Gelen Rebecca'ydı.

Reverans yaparak "Micah sizi uyandırmamı istedi, küçük hanım, ama çoktan kalkmışsınız zaten," dedi.

"Hemen geliyorum. Bugün için Nan'a yardımcı olabilirsen çok mutlu olurum. Elly'i fideliklere götürüyorum."

"Tamam, hanımefendi."

İki kadın, karşılıklı bilmiş bilmiş sırttı. Elly bundan nefret edecekti.

Cassie ayakkabı giymekten vazgeçip, eline yıpranmış bir kurdele aldı ve Rebecca'nın peşi sıra aşağı inerken saçını bağladı. Koridordan geçerken Jamie'nin yatağının boş olduğunu gördü. Çoktan su birikintilerinin içinde oynuyordu şüphesiz. Jamie hep erken kalkardı; gerçi dışarı çıkmadan önce, genellikle Cassie'nin yatağına girer ve onun uyanmasını beklerdi.

Serin ve güçlü yağmur, elbisesini ve saçlarını ıslatıp teninden aşağı akarak tüylerini diken diken ediyor olsa da, beraberinde sersemletici bir his de getiriyordu. Cassie çocukluğundan beri dikim günlerini severdi. Her zamanki rutin işleri bir köşeye itmekle kalmıyorlar, görgü kurallarını da boş veriyorlardı. Çamur moda haline geliyordu. Efendi, hizmetçi ve köle, hep beraber – en azından Blakewell Kıstağı'nda durum böyleydi – bir kutlama havası içerisinde, hayatta kalmalarını sağlayan mahsulü ekiyordu. Artık çok az çiftlik sahibi, hizmetçileri ile beraber çalışıyor olsa da, Cassie'nin babası, sonrasında ihtiyaç duymadıkları halde bu uygulamayı sürdürmüş ve bunun ona, kölelerin sınırlı olduğu, efendi, köle ve hizmetçinin aynı evde yattığı, aynı masada aynı yemekleri yediği eski günleri hatırla-

lattığını söylemişti. Tarlalarda çalışmaya izinli olan Cassie, bu geleneği sürdürmeyi amaçlıyordu.

Avluyu geçip mutfağa doğru yürüdü.

Elly onu, suratında meydan okuyan bir ifadeyle karşıladı. “Oraya gitmeyeceğim.”

“Evet, gideceksin.” Cassie bu anı, çok uzun bir süredir sabırsızlıkla beklediğini fark etti. İnatçı Elly Lanham’ı, tepeden tırnağa çamurla kaplanmış görmek, kendisine büyük bir zevk verecekti. Başkasının üzüntüsünden keyif almak, dini bütün bir insana yakışmıyordu elbette; fakat Cassie, asla aziz olduğunu iddia etmemişti zaten.

“Bu türden işler, bir kadına uygun değil!”

“Virginia’da öyle.”

“Ama diğer kadınlar gitmiyorlar!” Elly, kulübelerin önünde koşuşturan ve bu öğlen tarlaya getirilecek yemeği hazırlayan kadınlara doğru işaret etti

“Sadece yaşlı kadınlar ve küçük çocuklu kadınlar dikim günlerinde tarlaya gitmekten muaf tutuluyorlar Elly. Hem onlar da geri kalanımız kadar sıkı çalışıyorlar.”

“Eleanor!” Nan, lapayı karıştırdığı ocağın üzerine eğildi. “Efendin ne emrediyorsa onu yap.”

Cassie, beş dakika içerisinde kahvaltısını yemiş ve onun peşinden isteksizce gelen Elly ile beraber, doğu fidanlıklarındaki dikim işlerini kontrol etmeye gidiyordu. Micah Jamie’nin “yardımıyla”, işçileri çoktan kurutma ambarının arkasındaki yataklara yönlendirmeye başlamıştı. Havanın açık olduğu bir günde, bu yürüyüş, on dakikasını alırdı sadece. Fakat yolun çamurlu olması ve arkasından duraklaya duraklaya yürüyen Elly sebebiyle, sanki bir ömür sürüyordu. Cassie, birkaç defa kızı mutfağa geri göndermeye niyetlendi; fakat bunu yapmakla esir kızın hırçın davranışlarını ödüllendirmiş olurdu.

Genç kadın yürürken bir yandan da Cole’yi aradı, ama adamı göremedi. Dün gece aralarında geçenleri, bir an için dahi unut-

mamış olsa da, böyle bir şeyin nasıl olabildiğini hâlâ anlamıyordu. Nan haklıydı. Adamın gerçek kimliğini açıklığa kavuşturmadan, ona karşı böyle şeyler hissetmek – onun kendisini öpmesine izin vermek! – tam bir ahmaklıktı. Ve tehlikeliydi. Adam büyük olasılıkla yalancının tekiydi – onu baştan çıkarıp özgürlüğünü kazanmaya ya da en azından yatağında bir gece geçirmeye çalışan yalancının, ayartıcı mahkumun tekiydi. Şerifin yanında, evli kadınlarla yattığını itiraf etmişti. Mahkum ya da beyefendi fark etmezdi, böyle bir adam ne kadar dürüst olabilirdi ki?

Aşçı kadına, tam vaktinde odaya girdiği için mutlaka teşekkür etmeliydi; gerçi Nan’a gerçeği nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. Kendisi için değerli olan her şeyi tehlikeye atmadan önce hislerini kontrol altına almalıydı. Öncelikle Zach, Micah ve Nan’ın yardımlarına rağmen, bir kadından emir almaya eğilimli olmayan köle ve esirlerin saygısını kazanmak oldukça zor olmuştu. Bunu kaybetmeyi göze alamazdı.

Böyle bir şeyin tekrar olmayacağına dair yeminler etse de, adamın ona dokunuşunun nazikliğini, elini öpen dudaklarının sıcaklığını hatırlayıverdi. Davranışları, Cassie’yi başta şaşırtsa da, herhangi bir baskı ya da zorlama olmamıştı. En kötüsü de buydu. Cassie onu öpmek *istemişti*. Tüm gece bunun hayalini kurmuştu.

Ya o? En az Cassie kadar etkilenmiş görünmüştü ve gözleri, kızın içinde bir şeylerin düğümlenmesine sebep olacak bir yoğunlukla parlamıştı. Peki ya neden hemen sonra heykel gibi kalmıştı. Belli ki öpücüğün, onun için hiçbir önemi yoktu. Kendisiyle gönül eğlendiriyordu sadece.

“Günaydın, Bayan Cassie.” Zach ona sırtınca gamzeleri ortaya çıktı. Elleri fidelerle doluydu ve sıırıslılam olmuştu. Sağ gözü ise morarmış ve şişmişti.

Cassie ve Elly, neredeyse bir ağızdan “Neler oldu?” diye sordu.

Elly, ayak parmakları üzerinde yükselip eliyle adamın yanağına dokununca, Zach, yüzünü acıyla buruşturdu.

“Hiçbir şey.” Kızın elini itip uzaklaştırdı.

“Acıyor mu?” diye sordu Elly.

“Mısır viskisinin bununla bir bağlantısı var mı?” diye sordu Cassie. “Biliyorsun, o iğrenç içkiyi onaylamıyorum. Kavgaya gelince, onu da onaylamıyorum.”

“Düşündüğünüz gibi değil.”

Elly tekrar sordu: “Acıyor mu?”

“Sana vuran kim?” Cassie suçlunun cezalandırıldığından emin olacaktı. “Her kimse, onu korumaya çalışma. Bahse gireyim ki senden beter durumdadır. Onu bulmak zor olmayacaktır.”

“İzin verseniz de konuşsam.”

Zach’i soru yağmuruna tuttukları halde, cevap vermesine fırsat vermediklerini fark eden Cassie’nin canı sıkıldı. Elly, onun yanında durup ellerini kalçalarına dayamış, Zach’e sinirli sinirli bakıyordu.

“Dün gece Braden’le konuşurken dilimi tutamadım birden. O kadar.”

“Cole mi vurdu sana?”

Elbette. Başka kim olabilirdi ki? Çiftlikte ondan başka kimse Zach’e vurmaya cesaret edemezdi.

“Evet. Hem de ne vurdu.” Zach gülümseyip yanağını ovuşturdu. “Endişelenmeyim ama. Yumruğu hak ettiğim için ona geri vermadım.”

“Mahkumun sana vurmasına *izin* mi verdin?” Cassie erkekleri asla çözemeyecekti.

“Tam olarak izin verdim sayılmaz.”

“Pekala.” Daha sonra Cole ile konuşması gerekecekti. Ya da belki bu işi Micah’a bırakmalıydı. Şu an için mahkumun yanına yaklaşmak istemiyordu. “Elly’e tütünün nasıl ekildiğini gösterebilir misin lütfen?”

Zach Elly’i severdi. Cassie bu sayede hem ikisine baş başa kalma şansı verir hem de kızı başından savardı.

Zach’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Bence Elly kendisine bir başkasının öğretmesini tercih eder.”

Cassie, ikisinin birbirlerine hızlıca bakıştıklarını gördü. Şimdiye taş kesilmiş heykeller gibi birbirlerine bakıyorlardı. “Eh, Elly’in aklımda kim var bilemem. Fakat sen birçoğundan daha tecrübelisin.”

Zach sırttı. “Ben de ona bunu anlatmaya çalışıyorum.”

Elly, pancar gibi kızarıp bakışlarını kaçırdı.

Cassie bir şeyler kaçırmış gibi hissetti. Sabrı tükenince Elly’e, “Zach’le git,” diye emretti. Bu sabah neden her şey ters gidiyordu?

“Bu taraftan, Bayan Lanham.” Zach dönüp, peşi sıra gelen asık suratlı Elly ile beraber tarlalara doğru yürümeye başladı.

Geçimsiz kızıdan kurtulduğuna sevinen Cassie, fideliklere doğru döndü ve yolda kendisine selam verenlere hoşça karşılık verdi. Fideleri topraktan çıkarıp bekleyen ellere uzatmakla meşgul olan Takotah’ın yanına gitti. Takotah, kendisi dahil kimsenin tam olarak bilmediği yaşına rağmen, yorulmaksızın çalışıyordu. İngilizler’in bol miktarda tütün, sırf gemilerle dünyanın bir ucuna yollamak için üretmelerini takıntı olarak görüp sık sık sorgulasa da, bitkinin ekimine büyük bir saygı ile yaklaşıyordu. Onun insanları için bu kutsal bir işti.

“İyi günler.” Takotah ona alelacele bir gülümseme yolladı.

Cassie eline bir mala aldı ve ufak bitkileri topraktan çıkarmaya başladı. Kesiğin olduğu eli, ağrıyıp bükülmediği için, onu sol eliyle kazmaya zorluyordu. Başta pek becerememesine rağmen, kısa sürede belli bir ritim tutturdu. Cassie ve Takotah fideleri ne kadar hızlı çıkarabilirlerse, çamurlu eller de o kadar hızlı topluyordu.

Elde taşınan minik fidelilerle tarlalara gidip gelmek yorucu sayılıyorsa, soğuk çamurun içinde dizlerinin üzerinde çalışıp fidanlıkları kazmak eziyet olsa gerekti. Cassie’nin parmakları, kısa sürede soğuktan uyuştı ve sırtı ağrımaya başladı. Upuzun bir günün henüz başında olduklarının bilinciyle, bu düşünceleri

zihninden uzaklaştırdı. Dikim işi, genelde akşam geç vakitlere kadar sürer ve yağmurun devam etmesi halinde bir sonraki sabah tekrar başlardı.

Kurşuni gökyüzü, zamanın nasıl aktığını gizliyordu. Cassie öğrenen vaktinin yaklaştığını, ancak fideleri tükenince fark etti. Zar zor ayağa kalktı ve gerindi. Buradakinin aynısı üç tane daha fide yatağı, birkaç adım ötede onu bekliyordu. Yağmur hâlâ hafifçe yağıyordu. Serin bir güneybatı esintisi, nemli havaya bir ürperti getirdi.

Cassie, kaskatı kesilen parmaklarını canlanmaları için oynattı ve bir sonraki fide yatağına doğru gitti.

Henüz fazla çalışmamıştı ki, etrafında sevinç nidalarının yükseldiğini duydu. Az önce ellerindeki fideleri hevesle alan ellerin sahipleri, dönüp aksi yöne doğru koşmaya başlamışlardı. Kafasını çevirip bakınca, İhtiyar Charlie'nin, dört gözle beklenen yemek vagonunu onlara doğru sürdüğünü gördü. Kendisi de açlıktan ölmek üzereydi. Fidelikler bekleyiverecekti artık. Kalabalık çoktan vagonun etrafında toplanmıştı ve İhtiyar Charlie ile Nettie, kargaşayı düzgün bir yemek sırası haline getirmeye çalışıyordu.

"Tamam, bekleyin bakalım. Kimse aç kalmayacak. Yeterince yemek var. Geri çekilin dedim sizi pasaklı herifler! Beni duydu-nuz!" Charlie kepçesini, vagonun etrafından tırmanmaya çalışan birkaç taşkın gence doğru salladı.

İçlerinden biri geriye doğru çamur birikintisinin üzerine popo üstü düşüverince, kalabalığın kahkahası havayı doldurdu. Sonra birdenbire, genç kölelerden biri olan Cyril ile Geoffrey'in yardım için gönderdiği yaşlı İskoçyalı Henry arasında bir itiş kakışma baş gösterdi.

"Önce beyazlar dedim." Henry kalabalığı yararak öne doğru ilerledi.

Cyril yumruklarını sıkırsa da, vagondan geri çekildi ve esir göçmenlerden oluşup Henry'nin zorbalığından yararlanan aç bir gruba yer açtı.

“Burada hiyerarşi yok!” Cassie, hem fırtınanın gürültüsünü hem de işçilerin sohbetlerinin sesini bastırabilmek için bağırırdı ve milletin dikkatini iki denemenin ardından ancak çekebildi. Çamurla kaplı, ıslak bedenlerin arasından vagona doğru yürüdü. “Köle olsun, esir olsun fark etmez. Herkesin karnı doyacak.”

Su testisini alıp temiz suyu Cyril’in ellerinin üzerine boşalttı. “Nettie, bu adamı doyurun lütfen. Acıkmış.”

Nettie başıyla onaylayıp, şaşırان Cyril’e, sıcak mısır lapası ile dolu bir teneke kase, bir adet çörek ve sıcak şarap ile dolu bir teneke kupa uzattı. Cyril yanından geçince, lapanın kokusu Cassie’nin ağzını sulandırdı ve karnının sabırsızlıkla guruldamasına sebep oldu. Kadınlar lapanın içine ek bir ödöl olarak tuzlanmış domuz eti atmışlardı ve kokuyu alan Cassie, yemeği neredeyse tatmış kadar oldu.

Kadınlar ve erkekler, sırayla, onun sunduğu suyun altında ellerini ovaladılar. Henry geçerken ona kaşlarını çatarak baktı. Cassie’den memnun olmadığı bariz ortadaydı. Micah ve Cassie, Henry çiftliğe vardığında, ona burada işlerin farklı yürüdüğünü, bağınazlığa müsamaha gösterilmeyeceğini söylemişlerdi; fakat görünen oydu ki, onlara itaat edecek kadar saygı duymuyordu ikisine de. Eğer lafını dinlemezse, adamı Geoffrey’e geri yollardı.

Cole’nin yaklaştığını gördüğü an bu meseleyi unutuverdi. Adamın koyu kahverengi saçları, ıslakken, bir karganın kanatları kadar siyah görünüyordu. Yağmura ve bedensel çalışmalarına rağmen, saçını bağlı tutmayı becerebilmişti. Beyaz gömleği, vücuduna yapışmış, kol, karın ve göğüs kaslarının hatlarını rahatsız edici bir açıklıkla belli ediyordu. İkinci bir deriymişçesine güçlü bacaklarını saran pantolonu, çamur içindeydi. Malikânesinde ava çıkıp, yağmura tutulan bir İngiliz toprak sahibini andırıyordu. Cassie, çamurla kaplı olsa dahi, mağrur duruşunun ve kibar hatlarının ona, soylulara özgü o görünüşü verebileceğinden şüpheleniyordu.

Eğer adam bir beyefendiyi andırıyorsa, Cassie de fakir mi

fakir bir köylüye benziyor olmalıydı. Tırnaklarının arası dahil, topuklarından göğsüne kadar her yeri çamur içindeydi. Çamur hiç şüphesiz yüzüne de bulaşmış olmalıydı. Ve tabii bir de saçları vardı. Bu sabah onları bağladığı kurdeleden büyük ölçüde kurtulmuş, yanaklarına ve boynuna yapışıyor, elbisesinin altında kayboluyorlardı. Asla Lucy Carter ve kız kardeşleri ya da Kuzey Kıstağı'ndaki diğer çiftlik sahiplerinin kızları gibi güzel ve zarif görünmeyi becerememişti. Onlar tarlalarda çalışmazdı. Saçları hep başlarının üzerinde düzgünce toplanmış olur ve o şekilde bozulmadan kalırdı. Elbiseleri, Fransa ve İngiltere'deki son moda-ya uygun olarak dikilirdi. Tüm bunlar Cassie'yi bugüne dek pek rahatsız etmemişti; ama şu an kendini onlarla kıyaslayınca, ne kadar yetersiz kaldığını fark etti.

Aptallığından ötürü kendi kendine sessizce lanet okudu ve bu tip düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya karar verdi. Çok çalışmış biri izlenimini uyandırıyorsa, bunda utanılacak bir şey yoktu. Eğer istese, tüm gün evde oturup moda ve erkekler hakkında konuşabilir, belinin inceliği konusunda endişelenebilirdi. Ama istemiyordu. Hem Cole Braden kimdi ki, Cassie onun kılık kıyafeti hakkında ne düşündüğünü umursasın?

Alec, genç kadını bu sabah ilk gördüğünde tanımamıştı. Çamurun üzerine eğilirken, yıpranmış bir kurdeleyle tutturulan ve gevşek bukleler halinde kalçalarına dökülen saçları ile sıradan bir hizmetçi gibi görünmüştü. Kadının sırtına ve kalçalarına yapışan iş elbisesinin üzerinden, vücudunun kıvrımlarını fark etmişti. Ayaklarını altına soktuğu yerden ucu gözükken pembe parmaklarını fark etmişti. Omuzlarının kıvrımlarını ve kollarının biçimliliğini fark etmişti. Bu denli küçük bir yerde böyle bir elması nasıl olup da gözden kaçırdığını sormuştu kendine. Sonra yüzünü görmüştü.

Yanaklarına bulaşan çamur, burnunun ucundan damlayan yağmur suları, konsantrasyondan çatılan kaşları ile onun bildiği otoriter çiftlik hanımı gibi görünmemiş, cezbedici bir köylü

kızına benzemişti. Birçok defa eline ufak fideler verdiği halde, kendisini fark etmemişti. Alec, dün gece kendi kendine, bir daha onun fiziksel cazibesine kapılmayacağına dair söz vermişti. Yaşam tarzından ötürü kendini kınamadan genç kadını kınayamayacağını biliyordu; ama buna rağmen ona güvenemezdi. Alec'in kaybettiği özgürlüğünden faydalandığı sürece ona güvenemezdi. Sırf varlığı dahi iradesini yerle bir ettiği sürece ona güvenemezdi.

Alec genç kadının, Cyril ve kır saçlı İskoçyalı'nın – dün gece yere attığı adamın ta kendisiydi bu – arasında çıkan kavgaya müdahale etmesine şaşırılmıştı. Umursamayacağını düşünmüştü. Gerçi Crichton ona vurduğu *zaman da* araya girmişti. Alec'e kendi masasında yemek ikram etmişti. Tüm bunlar onun – ve eğer varlığı yalan değilse, babasının – birçok çiftlik sahibine kıyasla, sadece daha nazik birer efendi olduğunu ispatlıyordu, o kadar. Taş çatlasa zoraki bir övgüydü bu.

Alec vagona yaklaştıkça, Nettie'nin Luke'yi, sırada birkaç adamın gerisinde durmasına rağmen izlediğini fark etti. Nettie Luke'ye samimi bir şekilde gülümsediyse de, Luke onu görmezden geldi ve sıranın önüne geçti. Bayan Blakewell, Luke'nin ellerinin üzerine incecik bir çizgi halinde akan suyu döküyor, Alec'i fark etmemiş gibi davranıyordu. Luke, teşekkür edercesine başını eğdi ve Nettie'nin elinden, onu gördüğüne dair herhangi bir tepki vermeden, kasesini ve kupasını aldı. Nettie hafiften kaşlarını çatır gibi oldu.

Alec, temiz suyun altında ellerini kuvvetlice ovalarken “Eliniz nasıl?” diye sordu.

“İyi, sağ olun.” Bayan Blakewell ona bakmamak için çaba gösteriyor gibiydi.

Dün gece olanları, son birkaç saat boyunca, o da Alec kadar düşünmüş müydü? Sonra kadının göğüsleri gözüne ilişti ve kaskıklarına hücum eden sıcaklığı hissetti. Genç kadın nasıl yaptıysa, ondaki tanrı vergisi zenginliklerin yarısına sahip bir kadının

giyeceği türden bir elbisenin içine sığmıştı. Göğüslerinin çamura bulanmış dolgun kısımları, korsesinin üzerinden taşmıştı. Soğuk havayla sertleşen meme uçları, elbisesinin kumaşını geriyor, vücuduna yapışan eteği ise bacaklarının baştan çıkarıcı hatlarını belli ediyordu. Çamura bulanmış olmasına rağmen rahatsız edici derecede çekici görünüyordu.

Yağmurun altında durmuş, ne yaptığını tam olarak hatırlamazken, Nettie'nin ona verdiği lapa dolu kaseyi kabul etti ve eline yanlışlıkla biraz sıcak şarap dökerek Bayan Blakewell'in huzurundan kendini koparmayı başardı.

* * *

Cassie yemeğini bitirdiğinde, diğer herkes çoktan bitirmiş ve işinin başına dönmüştü. Çöreğini kullanarak sıcak lapasından arta kalanı sıyrıp bitirdi ve Charlie ve Nettie'ye vagonun eşyalarını toplamaları konusunda yardım etti. Vagon, çömlekler, kaplar, testiler ve kupalarla doluydu. Kadınlar, onların hepsine yetecek kadar kap bulabilmek için tüm çiftliğe akın düzenlemiş gibiydiler. Artık kalan bulaşıklarla uğraşacaklardı.

Cassie, Takotah'ın olduğu fide yataklarına geri döndü. Öğleden sonrası çok yavaş geçti. El ve ayakları soğuktan ötürü bir kez daha uyuştu; fakat yakınlarda çalışan esir kadınların dedikodularını dinleyerek dikkatinin dağılmasını sağladı.

"Rebecca'nın karnı fiçı gibi oldu. O çocuğu doğururken epey zorlanacak."

"Çocuk doğurmak ne zaman kolay oldu ki zaten?"

Kadınlar esefle gülüverdiler.

"Annem benim her sabah bir maşrapa kadar bira içmemi söylerdi hep. Çocuğu ufak tutarmış. Şimdiye dek dokuz tane doğurdum."

"Annenin dediği gibi mi yaptın?"

"Evet."

“Peki, işe yaradı mı?”

“Hayır. Ama mizah anlayışımı kaybetmememi sağladı.”

Kadınların neşeli kahkahaları, Cassie’nin gülümsemesini sağladı. Takotah bileğini tutup çevirinceye kadar, avucundaki kesiğin açılıp tekrar kanamaya başladığını fark etmedi.

“Bir şeyim yok.” Tekrar kazmaya koyuldu.

“Islakken ve çamurla doluyken düzgün iyileşmeyecektir. Yarayı temizleyip birinin yerine geçmesine izin vermelisin.”

“Böyle aptalca bir sebepten dolayı mı?” Başkaları didinip dururken aylaklık etmeye alışık değildi.

Takotah onun zihninden geçenleri okuyormuş gibi “Bu işi yapabilecek pek çok insan var burada. Biraz mantıklı ol ve kesiğinle ilgilen,” dedi.

Cassie sessizce lanet okudu. İradelerinin çatışması halinde, Takotah’ı yenme olasılığının olmadığını biliyordu.

İsteksizce ayağa kalktı ve gerindi. Yoğun çalıştıkları bir günün sonuçlarını görmenin sabırsızlığıyla tarlalara doğru yürüdü. İkinci fide yatağının yarısını çoktan boşaltmışlardı. Yağmur yağmaya devam ederse, yarın akşama işleri bitmiş olurdu. Doğrusu dinecekmiş gibi durmuyordu hiç. Fırtına bulutları yoğunlaştıkça gökyüzü daha da kararıyordu. Cassie birden sıcak bir banyonun ve temiz, kuru giysilerin özlemini duydu.

Onca yolu yürüyüp, tütün tarlalarının kendisine gitmek yerine, ormanı geçip yakınlardaki bir tepeye tırmanmayı düşündü. Tepenin otlu zirvesinden tüm tarlaları aynı anda görebilecekti. Küçüklüğünden beri, ormanda yalınayak yürümeye alışık olduğundan, ısrırgan otları ve keskin taşlardan kaçınarak bitki örtüsünün arasından kolaylıkla geçti. Yağmur, kadim çam ağaçlarının örtüsü altında hafifçe düşüyor, ağaçların gövdesi ise onu rüzgarın esintisine karşı koruyordu. Kuşlar acemi bir melodiyi ötüp cıvıldaşıyordu. Karmakarışık şarkıları, arada sırada bir karganın gak sesi ile kesintiye uğruyordu. Bir dişi geyik, saklandığı yerden fir-

ladı ve onun önünden zıplayarak geçti. Cassie, onun devrilmiş ağaç kütükleri ve eğreltiotlarının üzerinden kibarca atlamasını ve ağaçların arasında kaybolmasını seyretti. Büyük olasılıkla Cassie'yi, çimlerin arasına sakladığı bir yavru geyikten uzağa çekmeye çalışıyordu.

Orman hep onun en sevdiği yer olmuştu. Başkaları onun karanlığından ve içerisinde barındırdığı vahşi hayvanlardan ürkse de, Cassie ormanın içinde kendini huzur dolu hissediyordu. Hayal kurmak amacıyla küçüklüğünden beri tek başına, ormanın kendisini sarıp sarmalayan yeşilliklerine gelmişti. Her ne hayal ederse, burada gerçek oluyordu. Adımlarını yavaşlatıp yağmurda ıslanmış çamların, keskin kokulu çalılıkların ve ıslak toprağın kokusunu içine çekti. Önündeki çalılıkların arasından, gümüş yeleli ve kuyruklu bir tek boynuzlu atın çıktığını tasavvur etmek zor değildi. Ya da kutsal bir göreve çıkmış olup, pirinçten zırhı ve zincirden gömleği ile savaş atını ağaçların arasından süren bir şövalye. Ya da yakışıklı ve tehlikeli bir haydut—

“Gezintiye mi çıktınız, küçük hanım?”

Dokuzuncu Bölüm

Cassie irkilip hızlıca etrafında döndü.

Arkasındaki ağaç gövdesine karşı tembel tembel yaslanan Cole, fazla uzağında durmuyordu. Nereden gelmişti? Cassie yalnız olduğunu sanmıştı.

“N...ne arıyorsunuz burada?”

“Sizi korkutmak istememiştim.” Cole gitmek için döndü.

“Beni korkutmadınız.” Ondan korktuğunu düşünmesine izin veremezdi. “Ben sadece...irkildim.”

Cole durup ona dönünce, ikisinin bakışları buluştu. Cassie’nin aklına, şu an için oldukça korunmasız olduğu geliverdi. Eğer karşılarındaki adam iddia ettikleri kişiye, şu an kendisine saldırabilirdi. Kimse bağrıışlarını duymazdı. Endişelenmesi gerektiğini biliyordu, ama endişeli değildi. Herhangi bir korku duymuyor, kötülük sezmiyordu.

Adam tehlikeli görünmediğinden değil. Derisine yapışan ıslak gömleği, erkekliliğini ve güçlülüğünü son derece net bir şekilde ortaya koyuyordu. Kendini tutamayarak gözlerini, adamın yassı meme uçlarının, ıslak kıyafetinin altında koyu renkli daireler gibi durduğu göğüs kaslarından aşağı, karnına doğru kaydırdı. Adını koymadığı, düşünmek dahi istemediği bir gücün etkisiyle ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

“Elimdeki kesik kanıyordu. İşi bırakmam gerekti.” Kendini aptal gibi hisseden Cassie, sessizliği doldurmaya yarayacak kelimeler aradı.

Adamın gözleri vücudunda geziniyor, göğüslerini ve bacakla-

rını incelemek için geçici olarak duruyordu. Bakışlarındaki aşırı samimiyetle, ona doğrudan dokunuyor gibiydi. Kendisinininkilerle buluşan gözlerinin yoğunluğu, nefesinin kesilmesine sebep oluyordu. Cassie'nin meme uçları buna mukabil, ıslak elbisesinin eski kumaşına karşı sertleşti. Aç bir adam bayram ziyafetine nasıl bakarsa, Cole de kendisine öyle bakıyordu sanki. Bir elini istemsiz olarak kendine siper etti.

Bu sefer yaklaşan o oldu.

"Zach'in gözünü gördüm. Siz morartmışsınız." Cassie emniyette hissedebilmek için otoritesine sarıldı. Cole'nin sözleşmesine sahip olan kişi olarak, kontrolü elinde tutuyordu. Adamın arzularının hedefindeki kadın olarak ise saldırıya açıktı.

Cole çapkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Beni azarlamak niyetinde misiniz?"

"Evet."

"Pekala. Fakat çok da acımasız olmayın. Özür diledim zaten; ama bilin ki adam hak etmişti."

"Babam, erkeklerin arasında çıkan kavgalara müsamaha göstermiyor." Cassie'nin sesinde, iletmek istediği azardan eser yoktu. Konuşurken dahi oldukça zorlanıyordu.

Cole'nin gözlerinde yansıyan arzu, derinliklerinde bir yerlerden fişkıran ve vücudunun her santimini istila eden duygu selinin bir aynası olmalıydı.

"Göstermemesi lazım zaten."

"B...burada ne yapıyorsunuz?"

"Yağmur bana İngiltere'yi hatırlattı." Adamın sesinde hüznü vardı. "Peki siz ne yapıyorsunuz burada?"

"Tepeciği tırmanıp tarlalara yukarıdan bakmak istedim."

"Dikkatli olmalısınız. Etrafta yırtıcılar olabilir." Kadının göğsünün üzerine koyduğu eline uzanıp onu dudaklarına götürdü ve bileğinin iç tarafına tembel bir öpücük kondurdu. Cassie, dudakların tenine değdiği yerden, vücuduna yayılan heyecana engel olamadı.

Alec, yaptıklarının aptalca olduğunu biliyordu; fakat arkasını dönüp, çekip gidemiyordu da. Denemişti. Tanrı biliyor ya, denemişti. Ne var ki kadın, pagan efsanelerinden çıkma vahşi bir orman perisine benzeyen görüntüsü ile onunla konuşmuş ve kendisine doğru gelmişti. Yağmur, yüzündeki ve kollarındaki çamurların çoğunu temizlemişti ve ıslak elbisesi, vücuduna karşı gevşekçe asılı duruyor, göğüs, bel ve bacaklarının hatlarını bariz hale getiriyordu. Isabelle'i, bütün o ince ipekleri ve itinalı hazırlıklarına rağmen, çamura bulanmış kıyafetleri ve darmadağın saçları ile gölgede bırakıyordu. Büyük yeşil gözleri, tanıdığı kadınlarınkinde gördüğü o önceden çalışılmış baştan çıkarıcılığı barındırmıyordu. Bunun yerine ihtiyat, şaşkınlık ve arzu kısıpırtıları gibi duyduğu her hissi sahneliyordu.

Yılmış bir sızlanmayla, kollarından birini kadının sırtına koydu ve onu kendisine doğru çekti. Dudaklarını ateşli bir öpücükle yakalayıp, kendi iradesinden arka kalanı da tuzla buz etti.

Yağmur.

Sıcak bal.

Dilini kadının dudakları üzerinde gezdirip onları zorla araladı. Şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini, ardından rahatladığını ve ona teredditle karşılık verdiğini hissetti.

Kadın kollarını onun boynunun etrafına doladı.

"Cassie." Alec onu alnından ve yanaklarından öptü.

Gözleri şehvetle kararmış, yarı kapalı göz kapaklarının altından kendisine bakıyordu.

"Tanrım, beni deli ediyorsun." Alec homurdanarak tekrar kadının dudaklarına döndü. Her şeyi bitiren ve mantığa kafa tutan bir açlık, iradesini kontrol etme girişimleriyle alay ediyor ve onu etkisi altına alıyordu. Kadın vücudunun yumuşak kıvrımlarını onunkine bastırınca, dudaklarından hafif bir inleme döküldü. Alec, onun boynunu tatmak için eğildi ve ıslak teni boyunca tüylerinin diken diken olmasını sağladı. Kadının verdiği utangaç

tepkilerden, çocuk doğurmasına rağmen seks konusunda deneyimsiz olduğu sonucunu çıkardı. Nedense bu düşünce onu heyecanlandırdı.

Yüzünü kadının gür saçlarına gömdü ve saçların birçoğunu hâlâ esir etmekte olan kurdeleyi çözerek, ağır ve ıslak bukleler yığınının ellerinin arasına aldı. Kadının, başta ürkerek, ardından daha cüretkar bir şekilde boğazını öptüğünü hissetti. Tenine değen dudakları yakıcıydı.

Tüm bunlar kellesini feda etmeye değer miydi?

Beyninin akli başında bir kısmı, dikkatini çekebilmek için mücadele ediyordu. Kadının dili ensesinin hassas bölgeleri üzerinde geziniyordu. Elleri ise göğüs kaslarını temkinli bir şekilde keşfe çıkmıştı.

Aman Tanrım, evet!

Cassie bayılacakmış gibi hissediyordu. Bu düşlerinin de ötesinde bir şeydi. Adamın diliyle yaptığı o şey, hiç hayallerinin bir parçası olmamıştı. İnsanlar gerçekten de böyle mi öpüşüyordu? Adamın kolları onu daha sıkı sardı ve elleri, sırtına baskı yaptı. Karnına bastırıldığı sert erkekliğinin sıcaklığı, Cassie'yi şaşırttı. Sıcaktı, sertti ve vücudu tuz ve yağmur tadındaydı. Ellerini adamın sırtına götürüp sinir bozucu bir engel teşkil eden gömleğinin üzerinde gezdirdi.

Ne yapıyordu böyle?

Adamın dili boynu ve yanaklarında geziniyor, öpücükleri arkalarında ateşten bir iz bırakıyordu. Varlığının küçük bir parçası kaçması gerektiğini biliyordu. Kimliğinden emin olamadığı bir adamla düpedüz sevişiyordu. Tehlikeli bir mahkum olabilecek bir adamla. Daha birkaç saat önce ondan uzak duracağına yemin ettiği bir adamla.

“Dur! Bunu yapamam... yapamayız!”

Cole onu serbest bıraktı. Yüzü kaskatıydı ve bir şeyler hissettiğinin tek belirtisi, gözlerindeki parıltıydı. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, küçük hanım.”

Cassie onun uzaklaşıp gözden kaybolmasını seyretti.

Adam haklıydı. Kelimenin tam manasıyla *tehlikeli* bir oyun oynuyordu. Ya kendini birden, etekleri beline dek sıvanmış ve adamın elleri boynunu sarmış bir halde yerde bulsaydı. Hiç kimse ona en ufak bir acıma dahi duymazdı. Toplumun gözünde, bir erkek ile yalnız kalmayı seçen bir kadın, başına her ne gelirse hak etmiş sayılırdı. Ama hayır. Cole ona zorla sahip olma fırsatını ele geçirdiği halde bunu yapmamıştı. Tam manasıyla nazik davranmış da söylenemezdi; ama ona kesinlikle zarar falan vermemişti.

Ya kendisini tamamen kaybedip adamın ona sahip olmasına izin verseydi? En az öpücükleri kadar zevk verir miydi? Bundan hoşlanır mıydı? Belki de adamın bebeği karnının içinde büyümeye başlardı. Bu düşünce damarlarındaki kanın alev almasına sebep oldu. Yine de, çocuk sahibi olmayı ne kadar arzu ederse etsin, gayrimeşru bir çocuk doğuranların karşılaştığı muamele, ödemek isteyeceği türden bir bedel değildi. Herhangi biri çocuğun babasının bir mahkum olduğunu öğrenecek olursa, Cassie'yi sokakların arasından sürükler, hatta belki kırbaçlardı. Bunun olduğuna birçok kez şahit olmuştu. Söylenenler doğruysa hiçbir kadın, doğum sancısı çekerken, çocuğun babasının kimliği hakkında yalan söyleyemezdi.

Ne yapmıştı? Çiftliğin ve üzerinde yaşayan herkesin geleceği, Cassie'nin soğukkanlılığını korumasına bağlıydı. Vücudu kendisine bu şekilde ihanet etmeseydi keşke. Titremelerini geçirmek için kollarını beline sardı.

* * *

Alec, dörtnala giden aygırı yavaşlatarak yürümesini sağladı ve güçlü hayvanın verdiği çabuk tepkiden memnun kalıp gülümsedi. Aldebaran'ın üzerinde son iki hafta boyunca her gün çalışmıştı ve atın kaydettiği gelişmeden oldukça memnundu. Aygır

başlangıçta, düzgün egzersiz yapmamanın verdiği eksiklikle güçlük çektiyse de, artık her gün hem hız hem de dayanıklılık bakımından geliyordu. Sürekli verilecek eğitimin ardından, bütün kolonide bu atı geçebilecek tek bir canlı dahi kalmayacaktı.

Onun cıdağını rahatlatıcı bir biçimde okşarken, Aldebaran da dizginlerini çekiştiriyor, tekrar koşmaya can attığının sinyalini veriyordu. “Yarın çok daha uzaklara gideriz, söz.”

Aldebaran’ı tarlaların arasından sürmüş ve Rappahan-nock’a giden, tekerlek izleriyle dolu, çamurlu bir yoldan geçir-mişti. Çam ormanı, artık tuzlu bataklıklara ve kumlu sahillere dönüşüyor, ömründe gördüğü en görkemli nehre açılıyordu. Alec, tuzlu havayı solumak ve karanlık suların Chesapeake Körfezi’ne akışını izlemek için kısa bir süre durdu. Çıgıllıkları nemli esintiyle taşınan martılar, hava akımlarını kullanarak sü-zülüyor ya da nehrin yüzeyine doğru dalışa geçiyordu. Dalga-lar, çullukların sığ sularda öğlen yemeklerini avladıkları kumlu kıyılara vuruyordu. En son yağışla canlanan sivrisinekler, aç ve gürültülü kümeler halinde gölgelerde toplanıyordu. Bulutlu gökyüzü ile çakışıp mavi bir çizgi halini alan karşı kıyının bu-lanık görüntüsünü görüyordu uzakta. Kendisini buraya getiren bu sular, öyle ya da böyle, onu tekrar evine götürecekti.

Aldebaran’a binip, geri dönmemek üzere kaçmak ne kadar da kolay olurdu. Köpekler kokusunu takip etmesin diye akıntıya dalıp izini kaybettirir ve atla beraber karşı kıyıya yüzerdi. Sonra atını, akıntının ters yönünde Hobes Hole kasabasına doğru sür-er ya da dereleri tepeleri aşip Williamsburg’a giderdi. Aldeba-ran formunun zirvesine erişince, hiçbir takipçi ona yetişemezdi. Biraz şansı varsa, aranan posterleri ve kaçtığına dair haberler, kendisinin bulunduğu yere ulaşmadan, İngiltere’ye yol alacak bir geminin mürettebatına katılırdı. Planının eksikleri olduğu doğrudu; fakat Aldebaran’ın sırtına binmiş, Chesapeake’ye ve özgürlüğüne doğru akan nehri izlerken, kaçma fikri gözüne fena halde cazip göründü.

Ne var ki söz vermişti ve sözünü tutacaktı. Şimdilik. Şerif, birkaç gün önce onlara haber yollamış ve iki gün sonra, Newgate'de Nicholas Braden ile tanıştıklarını iddia eden ve *Batı Mary* ile ülkeye gelen iki mahkumla beraber onları ziyaret edeceğini bildirmişti. Ha bugün ha yarın özgür bir adam olabilecekken, kaçmaya kalkışarak riske girmesinin hiçbir mantığı yoktu. Alec, aygırın başını gönülsüz bir şekilde döndürdü ve topuğunun ufak bir hareketiyle hayvanın böğrüne vurup eşkin gitti.

Rüzgar saçlarının arasından eserken kafasını toparlamaya çalıştı. Cassie... Bayan Blakewell ile ormandaki çılgın buluşmalarının üzerinden iki hafta geçmişti. Başına bela olan sevgili "hanımı" ile kendisi arasına olabildiğince mesafe koyabilmenin hevesiyle, onun ismini söylememeye çalışıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Arzularının esiri olan bir adam olmamıştı hiç. Bir kadın için deli olmak şöyle dursun, asla herhangi bir şey için kendini kaybetmemişti. Buna rağmen, eğer Cass... Bayan Blakewell kendisine karşı çıkıp aklını başına getirmeseydi, sonuçları hiçe sayarak, ona hemen orada sahip olacaktı.

Görünüşe göre bu olaydan kimseye bahsetmemişti ve en az Alec'in onunla yüz yüze gelmekten kaçındığı kadar, o da Alec'le yüzleşmekten kaçmıyordu. Günlerini bahçeyle ilgilenip, mutfakta aşçıya yardım etmekle geçiriyordu. Alec ise atıyla beraber çiftliğin etrafında uzun turlara çıkıyor ve ahırda çalışıyordu. Bu sabah genç kadının kısırağını eyerlediği zamanki gibi, birbirlerinin yakınında olmak durumunda kaldıklarında, ona duyduğu arzuyu, o yağmurlu öğlen vaktinde olduğu kadar karşı konulmaz buluyordu.

Bu sabah nereye gitmişti? Her gün, yaklaşık aynı saatte, bir kadının tek başına yiyemeyeceği kadar çok yemek ve içeceklerle dolu bir sepeti yanına alıp atıyla beraber gezintiye çıkıyordu. Nereye gittiğine dair hiçbir açıklama yapmıyordu. Nan'ı sorguladığında, aşçı kadın, Bayan Blakewell'in Jamie'yi de alıp pikniğe gittiğine dair bir hikaye uydurmuştu. Oysa Jamie tüm gün evin

yakınlarında durmuştu. Bu durumun tek bir açıklaması olabilirdi. Kadının sevgilisi vardı. Belki de bu kişi, küçük Jamie'nin babası olduğu halde, ikisini de terk eden o adamdı.

Bu onu neden rahatsız edecekti ki? Isabelle'in de başka sevgilileri vardı. Alec'in sevgililerinin çoğu, onun yatağını ısıttıktan sonra kocalarınınkine dönen evli kadınlardı. Bu durumu bir kez olsun umursamamıştı. Ama Cass... Bayan Blakewell'in başka bir adamla seviştiğini düşününce içi içini yiyor, kıskanç bir koca misali kadını takip etme planları kuruyordu. İnce boynunu görmek, tenini hissetmek, bir anlık temas – hatta sesinin tonu dahi – hayalarının sızlaması için yetiyordu. Geceleri yatağına dönünce, zihni onunla dolup taşıyordu. Kokusu, teninin verdiği his, öpüşmeleri sonucu şişen dudakların ve yarı kapalı gözlerinin çizdiği görüntü... İhtiyar Charlie'nin ölümcül mısır viskisi bile kadını düşüncelerinden defedemiyordu. Onu istiyordu. Genç kadını, dokunuşlarına açık ve dizginlenemeyen bir zevkle altında inler halde görmek istiyordu. Onda kendini bulurken ve beraber zevkin doruklarına yükselirken, gerçek adını haykırmasını istiyordu.

Alec, eyerinin üzerinde oturmaktan rahatsızlık duyunca kıpırdandı ve lanet okudu. Böyle şeyleri hayal etmek, içinde olduğu çıkmazı daha da beter hale getiriyordu. Kadına sahip olmak, büsbütün imkansız olmasa da, kötü bir fikirdi. Bayan Blakewell başına bela olurdu sadece.

Bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki, ağaçların arasında saklanıp kendisine gözetleyen adamı fark etmedi.

* * *

Cassie, mutfakın kapısında durmuştu ve içeriye esen nemli rüzgar, çekilmez sıcağa az da olsa rahatlık getirince, keyifli bir oh çekti. Sabah yağmuru yerleri çamur içinde, havayı ise ağır ve nemli bir halde bırakmıştı. Ocaktaki yemek ateşin yanması, öğleden itibaren azaldıysa da, mutfak hâlâ fırın gibiydi. Sahip olduğu

en ince kıyafet olan pamuklu, soluk yeşil elbisesini giymesine rağmen daralmıştı. Son yirmi dakikadır kaynar bulaşık suyunun başında durması ise, işleri daha beter bir hale sokuyordu.

“Bahse varım, şeytan bile bugünün sıcak olduğunu düşünüyordur.” Patatesleri soyan Nan, masanın başında oturuyordu.

Cassie “Evet,” dese de aşçının dediklerini tam manasıyla dinlemiyordu.

At nallarının, Arnavut kaldırımları üzerinde çıkardığı hafif *klık* sesi, gitgide şiddetleniyordu. Cassie, kolay kolay görülemeyeceği gölgelere doğru çekildi ve Cole’nin – peşinde Jamie ile – Aldebaran’ı avludan geçirip su kuyusuna doğru götürmesini izledi. Şu son iki hafta, atlar konusunda becerikli olduğunu söyleyen Cole’nin, yalan söylemediğini gösteriyordu. Cassie, her akşam aksatmadan, gidip çalışmasının sonuçlarını gözden geçiriyordu. Ortaya koyduğu neticeler, Cassie’yi hem memnun etmiş hem de şaşkına uğratmıştı. Ahır temizlenmiş ve nizam sokulmuştu; eyer takımları temizlenmiş, yağlanmış ve asılmıştı; kırık tahtalar ve padavralar yenilenmişti. Atların baştan aşağı bakımları yapılmış, birkaçı tekrar nallanmıştı. Cassie’nin az buçuk korktuğu tek at olan Aldebaran, adamın bakımına, yerinde duramayan ama zarsız olan bir yavru köpek gibi karşılık vermişti.

Cole, Aldebaran’ın dizginlerini çözüp su çekmek için kovayı kuyuya bırakmadan önce, Cassie’nin kendisini düşündüğünü biliyormuş gibi başını ondan tarafa çevirdi. Genç kadın, adam dosdoğru kendisine bakınca soluğunu tuttu; fakat gözleri, onu görmemiş gibi, hafifçe üzerinden kaydı. Mağrur duruşu ve attığı uzun, zarif adımlar ile sayfıyelerde oturan İngiliz beylerine epey benziyordu. Alec Kenleigh. Cassie, adamın adını denemek maksadıyla fısıldadı. Şerifin mesajını aldığından beri, belki de bininci kez kendini Cole’nin doğruyu söylemesini umarken bulundu. Yalancı bir mahkumun değil de bir beyefendinin dokunuşlarını arzuladığını bilmek, içinde duyduğu suçluluk duygusunu bastıracaktı.

Dokunuşlarını hem de nasıl arzuluyordu. Artık inkar edemezdi. Uyanık olduğu her an Cole'yi düşünüyordu. Son bir, hatta iki haftadır, yatağına girip uzanmışken, Cole ile aralarında geçenleri kendisine eziyet edecek ayrıntıda hatırlamadığı tek bir gece dahi olmamıştı. Sormak istediği sorular, o zamandan beri beyninin içini kemiriyordu. Kadın ve erkeklerin arasında yaşananlar hep bu şekilde mi olurdu? Onu istediği için iffetsiz bir kadın mıydı? Bu hislerin yok olmasını sağlamak mümkün müydü?

Peki ama tüm bunları kime soracaktı?

Nan olmazdı. Kadın, onun güvenliğini düşündüğü için söylediklerini Micah'a anlatabilirdi. O zaman da Cole'nin sözleşmesi derhal satılırdı. Hem Nan hiç evlenmemişti ve böyle şeyleri bilmemesi gerekiyordu.

Rebecca da olmazdı. Rebecca evli bir kadın olup karnında bir bebek taşısa da, Cassie onun hanımıydı ve Rebecca'nın saygısını yitirmek istemezdi. Cole'ye olan hisleri, esir göçmenlerin arasında yayılırsa, hepsi Cassie'yi hor görmeye başlardı.

Geriye kalan tek kişi Takotah'dı. Cassie biliyordu ki, Takotah onun sırrını ölene dek saklardı. Buna rağmen, olanları kimseye anlatamıyordu. Meseleyi kendi dahi anlamazken, nasıl başkalarına açıklayacaktı?

Bulaşıkları yıkamaya dönmek üzereyken, kuyunun taşan tarafına tırmanıp aygırın başını okşamaya giden Jamie'yi gördü. Tam onu azarlayıp inmesini söyleyecekken Aldebaran kişnedi ve şaha kalktı.

Atın dizginleri gerilip Jamie'nin ayağına dolandı.

Cassie, çılgılığı bastığı gibi ona doğru koştu.

Jamie'nin devrilip tepetaklak kuyuya düşüşünü dehşetle izledi.

Onuncu Bölüm

“Jamie!”

Ölümcül toynaklar etrafındaki havayı yarıp geçiyor, tahta, tuğla demeden her şeye çarpıyordu. Tehlikeye aldırmayan Cassie, kişneyen hayvanın yanından hızla geçti ve kuyunun kenarından aşağı doğru baktı.

Kalbi durdu sanki.

Cole bir şekilde, Jamie’nin ayak bileklerinden bir tanesini tutmayı başarmıştı. Jamie’nin altında bilinmezlik uzanıyordu.

Cole’nin bağırıldığını duydu. “Dizginleri kes!”

Aygır kişneyip şahlanıyor, kendisini kısıtlayan bağları çekiştiriyordu.

Cassie, Nan’m ağzı dehşetten bir karış açık halde durduğu mutfığa doğru fırladı ve aşçının elindeki patates bıçağını kaptı. Tahtaları, duvarları ve kaldırım taşlarını kırıp döken keskin, sert toynaklar her yerdeydi.

Hiç düşünmeden geri koştu ve dizginleri kavrayıp sert deriyi kesiverdi.

Gözleri fıldır fıldır dönen Aldebaran, son bir kez daha şahlandı ve ardından dörtlale koştu.

“Seni bırakmayacağım.” Jamie ile konuşan Cole’nin sesi teskin ediciydi.

Aşağıdan Jamie’nin korku dolu ağlamaları geliyordu.

Kuyunun başında duran Cassie, nefes dahi alamadan, Cole’nin Jamie’yi yavaşça yukarı çekmesini izledi.

“Tuttum seni.” Cole Jamie’yi yavaşça kuyunun ağzından geçirip kollarının arasına aldı. “Çocuğu al götür.”

Cassie, kardeşini tutup ona sımsıkı sarıldı ve kollarında Jamie ile beraber mutfağın basamaklarına doğru yürüyüp titreyen bir yığın halinde onların üzerine çökuverdi.

Nan feryat ediyordu: “Çok şükür Tanrım! Sen çok yaşayasın Cole Braden! Çok yaşa!”

“Her şey yolunda. Her şey yolunda.” Cassie, Jamie’yi rahatlatmak için elinden geleni yapsa da, kendi sesindeki titremeyi durduramıyordu. “Artık güvendesin, tatlım.”

Bu ağlayan Jamie miydi, yoksa kendisi miydi?

Çocuğu sımsıkı tutup, başını yumuşacık bukleleri üzerinden tekrar ve tekrar öptü. “Bir daha sakın oraya tırmanayım deme! O aygırdan da uzak dur, anladın mı?”

Duyduğu korku, sözlerinin kulağa sinirli gelmesine sebep oluyordu. Jamie’yi iyice kendine bastırıp saçını okşadı.

Kollarının arasında duran kardeşi, hıçkırarak ağlıyordu.

“Olanlar aygırın suçu değildi.”

Cassie başını kaldırıncı, gömleğini çıkarmış, onlara doğru koşan Cole’yi gördü.

“O hayvan neredeyse üçümüzü de öldürüyordu! Jamie onu korkutacak hiçbir şey—”

“Jamie’nin de suçu yoktu.”

Cassie tam o sırada, adamın göğsünü, kollarını ve karnını kaplayan kıpkırmızı izleri gördü. “Tanrım, Cole!”

“Bence en iyisi içeriye kaçmak,” dedi adam. “Bu eşekarılarının kindarlığı tuttu galiba.”

Hemen sonra Cassie de duyuyverdi – çok hafif bir vızıldama sesi...

Nan onları azarladı: “Acele edin! O şeytanların mutfağıma akın etmelerine izin vermeyeceğim!”

Jamie’yi kucağına alan Cassie, ayağa kalktı ve peşi sıra gelen Cole ile beraber alelacele içeri girdi.

“Harcın içine yuva yapmışlar.” Cole kapıyı ardından kapattı.

“Çatlağı kapatmadan önce onları dumana boğmamız gerekecek.” Cassie Jamie’yi masaya oturtup cildinde şişlik olup olmadığını araştırdı.

“Seni soktular mı, tatlım?” Burnunu çeken Jamie, başını hayır anlamında salladı.

Fakat Cole’nin göğsünün üzerindeki birkaç düzineden fazla kırmızı leke, bariz bir şekilde göze çarpıyordu. Karnında ve kolunda ise çok daha fazlası vardı.

“Gidip biraz çamur bulayım.” Adam arka kapıya doğru hareketlendi.

“Saçmalamayın lütfen.” Cassie raftan bir kavanoz soda aldı. “Çamurun ne faydasını göreceksiniz? Oturun.”

Cole sırtıttı. “Tabii, küçük hanım.”

“Takotah’ı çağırayım mı?” diye sordu Nan.

“Gerek yok.” Cassie, Nan’m meraklı ifadesini görmezden geldi. “Zach’i bulup ona kovandan bahset. Başka birinin daha sokulmasını istemiyorum.”

“Tamam, küçük hanım. Gidelim delikanlı.” Nan, Jamie’yi kollarına alıp, geniş kalçalarının üzerine yerleştirdi. “Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım. İhtiyar yüreciğimi yerinden oynattın resmen. Popona bir iki şaplak atasım var doğrusu.”

* * *

Alec’in teni, yakıcı ve kaşıntı yapıcı yüz adet küçük beyaz iğne tarafından deliniyordu sanki. Cassie’nin, küçük bir kaseğin içine az miktarda beyaz toz dökmesini ve üzerine, yanındaki sürahidene su katıp koyu bir macun elde etmesini izledi. Genç kadın, parmaklarının ucunu karışıma batırıp Alec’in önünde durdu ve macunu şişliklerinin üzerine hafifçe sürdü. Tenine değen macun serin, kadının yumuşak dokunuşu ise rahatlatıcıydı.

“Acımıyor mu?” Genç kadının kirpikleri, yanaklarına göl-

geler düşürüyor, harcadığı yoğun konsantrasyondan dolayı alnı kırıyordu.

Alec, asi bir bukleye dokunmak için uzanırken, ne yaptığını fark edip elini geri çekti. “Evet, acıyor.”

Kadın durup başını kaldırdı ve kocaman açtığı yeşil gözleriyle Alec’e baktı. Yanaklarında, akıttığı gözyaşlarının izleri duruyordu. “Nasıl oldu da ona tutunmayı sürdürebildiniz?”

Alec, düşen Jamie’nin minik suratında beliren o korku dolu ifadeyi ve Cassie’nin yürek parçalayıcı feryadını anımsadı. “Ne pahasına olursa olsun, onu bırakmazdım.”

Parmak uçlarıyla kadının pürüzsüz yanaklarına dokundu. Hata etmişti.

Cassie, dokunuşundan ateş almış gibi kaçırverdi. Alec’in göğsüyle işi bitince, yürüyüp adamın arkasına geçti. Sırtındaki ve kollarındaki kızarıklara macun süren elleri, Alec’den kurtulmak için sabırsızlık duyuyormuş gibi, artık daha hızlı çalışıyordu.

“İşte.” Bir adım geri gitti. “Macun kaşıntıyı azaltıp şişlikleri indirecektir.”

Tuhaf bir şekilde çoktan işe yaramıştı bile. Artık sadece bacaklarındaki kızarıklıklar rahatsızlık veriyordu.

“Sanırım bacaklarımda da birkaç tane var.”

Cassie, adamın bacaklarına bakmak için bakışlarını aşağı çevirince, gözleri bir an için kasıklarında durakladı. Yanakları ateş aldı ve gözlerinde dehşet benzeri bir ifadeyle Alec’e baktı.

Alec gülmeden edemedi. “O kısımla kendim ilgilenirim.” Küçük kaseyi kadının elinden aldı. “Müsaadenizle, gidip şişliklerimin bakımını yapacak, ardından da Aldebaran’ı bulacağım.”

Tam arka merdivenlere varmış gitmek üzereyken, Cassie konuşuverdi:

“Size... nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Yaptığınız—”

Genç kadına doğru dönünce, kendisini izlediğini ve elleriyle elbisesinin kırıksıklarını büktüğünü gördü. “Şanslıydık.”

Kadının hâlâ kendisini izlediğinden emin olarak dışarıya çıktı ve kulübesine doğru yürüdü.

* * *

Eşek arılarının kovanı, öğleden sonrasının geri kalanı boyunca çiftliktekilerin merak konusu oldu. Çocuklar uzak bir mesafeden, yetişkin adamların kovanı incelemesini, kovanın altına ateş yakmalarını ve rahatsız edici böcekleri saklandıkları yerden çıkarmalarını izledi.

Cassie, akşam yemeğinde yiyecekleri kaplumbağa çorbası için havuç ve pırasa doğradığı mutfaktan dışarıya adım attığında, dumanın keskin kokusu havada hâlâ asılı duruyordu. Cole'yi bulması gerekiyordu. Bu öğleden sonra mutfaktan ayrıldığından beri onu görmemişti ve nasıl olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. En azından kendine söylediği buydu.

İhtiyacı olabilir diye, şişlikleri için biraz daha soda macunu hazırlamıştı. Ama işin aslı, onunla doğru düzgün konuşması gerekiyordu. Jamie'nin hayatını kurtarmıştı ve Cassie'nin ona teşekkür etmesine izin vermemişti.

Adamı bulduğunda, atlara akşam yulaflarını vermekle meşguldü.

"Bay Braden." Nasıl başlayacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Onun yakınındayken, hisleri allak bullak oluyordu. Sakinleşmek için atların ve taze, leziz samanın kokusunu içine çekti. Yakışıklı bir erkek gördüğünde aklı başından giden o aptal kızlardan değildi.

Alec başını çevirip ona doğru baktı. Ardından bir merhaba dahi demeden Aldebaran'ı tımarlamaya koyuldu.

Cassie kaşlarını çatıp eteğini düzeltti. "Ben...size teşekkür etmek istemiştım."

Adam, tımar etme işini bırakıp Cassie'ye döndü nihayet.

"Jamie size çok düşkün." Cole'nin gömleğinin iplerinden bir

tanisinin çözölüp, boğazını ve göğsünün bir kısmını açığa çıkardığını fark etmemeye çalıştı. Ya da halen tenine sinmiş durumda olan ormanın kokusunu... Ya da kendisine doğrudan baktığında, kalp atışlarının hızlandığını...

“Ben de onu çok seviyorum. Bir erkek çocuğunu tek başına yetiştirmek, sizin için oldukça korku verici olsa gerek.”

“Evet.” Birden boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Takdire değer bir iş çıkarmışsınız.”

Adamın iltifatı, genç kadını şaşırttı. “Teşekkür ederim. Jamie doğduğunda, onun öleceğinden emindim. Ölmediğinde ise... Jamie’ye herhangi bir şey olmasına dayanamam.”

O günler yalnızlıkla ve zorluklarla doluydu. Buna rağmen gözlerini yakan yaşlara bir anlam veremiyordu. Bu denli özel bir konu hakkındaki düşüncelerini, kendisine hemen hemen yabancı olan bir adamla neden paylaştığını da düşünmek istemiyordu. Şu son zamanlarda kendinde değildi.

Sıcak gözyaşlarından ilkinin, yanağından aşağı aktığını hissetti. Adam ona doğru yaklaşıp akan gözyaşını yakaladı ve başparmağı ile yavaşça silerken ardında sıcak bir his bıraktı. Gözleri Cassie’ninkilerle buluştu.

Çok hafif bir sesle “Şunu bilmenizi isterim ki,” dedi. “Oğlunuzun başına herhangi bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim.”

“Oğlum mu? Jamie mi?” Cassie, bir süre sonra gülmeye başlayınca, acısını da unuttu. “Jamie benim kardeşim.”

“Kardeşiniz mi? Ama...” Cole’nin kafası gerçek manada karışmış gibi duruyordu.

“Evet, kardeşim. Annem onun doğumundan dört gün sonra öldü. Babamsa... o olaydan sonra bir türlü kendine gelemedi. O gün bugündür, Jamie’nin bakımıyla ben ilgileniyorum.”

“Anlıyorum.” Cole, mahcup bir edayla kıpırdandı. “Yanlış anlamışım demek.”

“Benim çocuğum mu sandınız?” Bu düşünce biraz utanç ve

rici olsa da, komikti doğrusu. Cassie gülümsedi ve Cole'nin de gülümsediğini gördü – utangaç ve aptalca bir gülümsemeydi bu. Sonra birden dank etti.

Neşe yerini öfkeye bıraktı. Cassie, daha ne yaptığını idrak edemeden, Cole'nin suratına adamakıllı bir tokat patlatmış ve bir yandan da sövüp sayarak, ayaklarını yere vura vura kapıya doğru yürümeye koyulmuştu.

“Aşağılık herif! Zampara!” Henüz üç adım dahi atamadan, güçlü kollar arkasından gelip onu yakaladı ve döndürdü.

“Bunu neden yaptınız, söyler misiniz küçük hanım?” Cole, Cassie'ye öfkeyle bakıyordu. Yanağında parlak kırmızı bir el izi vardı.

“Beni kullanımına hazır, öyle şeylere alışık, günahkar bir kadının sandın! Kabul et!” Ayakkabısının ucu, Cole'nin incik kemiğine sert bir şekilde tosladı.

“Aaah! Lanet olsun, kadın!”

Cole kemiğini ovuşturmak için eğilince, Cassie de bunu fırsat bilip kapıya doğru koştu. Ama adam ondan hızlıydı. Kızın kollarını vücuduna kenetleyip, onu kendine çekti. Öyle ki, Cassie neredeyse hareket edemez hale gelmişti.

“Sakin olup yaralı bir adama kendisini savunması için fırsat verirsiniz... Yoksa sizi bu şekilde tutmaya devam mı edeyim?” Sesi boğuklaştı. Başparmakları Cassie'nin cildinde yavaş, davetkar daireler çizmeye başladı.

Adamın kaslı uzvunun samimi bir edayla kendisine bastırıldığını hisseden Cassie, karşı koymayı kesti. Bu kesinlikle içine bulunmak istediği bir pozisyon değildi.

Cole onu yavaşça bıraktı. “Artık bakire olmadığınızı düşünüdüğüm doğru–”

“Demek itiraf ediyorsun ha, seni pi–”

Tek bir söz daha söyleyemeden, Cole onu tekrar kendine çekti ve bir eliyle ağzını kapadı. “–Ne de olsa kadınlar çocuk doğurup üstüne bir de bakire kalamaz. Fakat size karşı duyduğum ilginin,

daha önce cinsel ilişkiye girdiğiniz yönündeki yanlış kanımdan kaynaklandığını ima ediyorsunuz. Güzellüğünüzü hafife alıyorsunuz, hanımefendi. Gerçekten deneyimli birini arasaydım, ilk öpüşmemizden sonra size karşı olan tüm ilgimi yitirirdim.”

Bağrısları, adamın eli tarafından kesilen Cassie, öfkeyle debelenmeye başladı. Ona ne cüretle hakaret ederdi!

“Size karşı olan ilgimin, kızlık durumunuzla bir alakası olmayıp, şu an – tabiri caizse – oldukça yetersiz durumda olan cazibenizle ise her türlü alakası var.” Bunu diyerek onu serbest bıraktı.

Cassie debelenmelerinin sebep olduğu ivmeyle, yüz üstü hasırların üzerine kapaklandı. Bir süre kıpırdamadan, yerde yatar bir vaziyette kaldı. Hareket edemeyecek kadar utanmıştı. Sonra yavaşça ayağa kalktı, kıyafetlerine ve saçlarına takılan samanları temizledi ve eteğini düzeltti. Saçı çözülmüş, düzensiz bir yığın halinde sarkıyordu. Dizlerinin yere değdiği kısımlarda önlüğü kirlenmişti. Elbisesi ise omuzlarından aşağı kaymış bir vaziyette duruyordu.

Cole, onun hafifmeşrep olduğunu düşündüğünü kabul etmişti. Ona kaba davranmış, hatta öpüşmesini eleştirmişti. Adama bir de, kendisini ağlarken görme zevkini tattırmayacaktı. Elbisesini olabildiğince düzeltti ve titreyen ellerini önlüğünün arkasına saklayıp Cole’dan tarafa döndü.

Çenesini kaldırıp doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. “Buraya sadece size teşekkür etmek için geldim, Bay Braden. İşinizin başına dönebilirsiniz.”

“Nasıl isterseniz, hanımefendi.”

Sızlayan vicdanına karşı mücadele veren Alec, onurundan arta kalanlara bürünen Cassie’nin uzaklaşmasını izledi. Kadın adeta saldırıya uğramış gibi görünüyordu. Oysa asıl saldıranın kendisi olduğunu bilmiyordu! Alec’in kendini dinletebilmesi için güç kullanması gerekmişti. Asıl suçlu Cassie’nin kendisiydi! Kahretsin! Birdenbire kafayı yiyen o değildi. Cassie, onu tokatlamış, tekmelemiş ve cırmalamıştı. O ise sadece kendini korumuştur. Peki o halde niçin kendini bu denli suçlu hissediyordu?

Neden sonra aklına başka bir düşünce geldi.

Sonuç olarak Bayan Blakewell gerçekten de bakireydi. Umursadığından falan değil. Genç kızları harcamaktan heyecan duyan adamların aksine, ne kadar cazip olursa olsun, onlardan uzak durmayı yeğlemişti. O çok daha olgun ve deneyimli olan dulları ve asi eşleri tercih ediyordu. Bunların, zaten kıt olan vakti konusunda baskı yapmaları ihtimali daha düşük oluyordu. Talepleri olmuyordu. Beklentileri olmuyordu. Yatak odasının dışında, herhangi bir ilişkileri olmuyordu.

Fakat sonra genç kadının elini bandajladığı esnadaki bakışlarını ve öpüşükleri an canlanan vücudunu hatırladı. Cassie'nin şehvet ateşini körüklemek ve arzularını uyandırmak, bu iş uğruna harcayacağı zahmete değebilirdi.

Peki bu sabah ormanda kiminle buluşmuştu? Ne önemi vardı? Zaten çok geçmeden bu topraklardan ayrılacaktı. Doğrusu ne kadar erken ayrılırsa, o kadar iyiydi. Sorumlulukları vardı. Halletmesi gereken işler vardı: Kenleigh gemilerinin, köle tüccarlarına satılmasını durdurmak gibi. Döndüğünde, yapacağı ilk işin bu olacağına dair kendine söz vermişti. Buralardan çok uzakta, Bayan Blakewell'in cazibesinden – ve öfkesinden – çok uzakta, hayatı onu bekliyordu. İngiltere'de neler olduğunu ancak tanırlı bilirdi? Philip işleri berbat etmiş miydi? Ailesi, onun yaşadığından umudu kesmiş miydi? Kaşasını, samanların arasına düşürdüğü yerden aldı ve Bayan Blakewell'i düşüncelerinden defetmeye kararlı bir biçimde, içinde duyduğu aciliyet hissiyle Aldebaran'ı tımarlamaya devam etti.

Alec genç kadını, o öğleden sonra bir daha görmedi. İyi de oldu; çünkü bir başka öfke nöbetiyle baş edecek ruh halinde hissetmiyordu kendini. Ahırın kapılarını gece münasebetiyle kilitledi ve kulübesine doğru yürümeye koyuldu. Akşam havası serindi ve beraberinde böceklerin vızıltısını ve bir düzine yemek ateşinin kokusunu taşıyordu. Sağ tarafında bulunan mutfağın açık penceresinden dışarı, mum ışığı ve bir çocuğun tiz

sesli kıkırdaması yayılıyordu. Yolunun üzerinde olmamasına rağmen, kendini pencereye doğru yürür halde buldu.

İçerde Cassie, yerinde duramayan ve suları sıçratan Jamie'yi banyo yaptırıyordu. Çocuğun önündeki suda tahta gemilerden oluşan bir filo yüzüyordu ve Jamie, her şeyi görüp bilen bir amiral edasıyla, son derece ıslak ve gülünç bir savaşta gemileri birbirleriyle tokuşturuyordu. Kız kardeşi, sabunlu suyun çocuğun gözlerine girmemesine dikkat ederek, başındaki köpükleri durulamayı bitirdi. Ardından topuklarının üzerine oturup, Jamie'nin kargaşa ve zafere dair hikayelerini can kulağıyla dinledi. Çocuğun ablası olsa da, aynı zamanda harika bir anneydi.

“Sudan çıkıp kurulanma vakti geldi, ufaklık. Bir balığa dönüşüyorsun maalesef.”

“Biraz daha oynasam olmaz mı?”

“Olmaz. Bak, pulların çıkmaya başlamış.” Jamie'nin ayaklarından bir tanesini sudan çıkarıp, derisi buruşmuş parmaklarını gösterdi.

“Bunlar pul değil ki!” Emin olamayan Jamie durakladı. “Değil mi?”

“Takotah bana hep öyle olduklarını söylerdi.”

Cassie, tüm itirazlarına rağmen Jamie'yi sudan çıkardı, aceleyle kuruladı ve başından aşağı bir gecelik geçirdi. Çocuk, gözlerini uykulu uykulu ovuşturup suyun yüzeyindeki oyuncak gemilerden bir tanesini kurtardı ve ocağın yanında duran kabaca yontulmuş sallanan sandalyenin üzerine oturan Cassie'nin kucağına tırmandı.

“Uykulu gece kanatlarını açar, her baş üzerine karanlık saçar, yorgun bedenler yatağa kaçır...” Cassie sallanıyor, şarkı söylüyordu. Sesi yumuşak ve ahenkliydi.

Alec midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Sıradan bir ninniydi bu. O halde duydukları, ona kendisini neden bu denli kimsesiz hissettiriyordu?

“Ve dans eden kıza periler, süslü yüzüklerini verirler...”

Belki de yeğenlerini düşündüğünden fazla özlemişti. Hiç çocuk sahibi olmak istemediği doğrudu. Bir amca olmak, her zaman yetmişti ona. Başarılı biri olmak, iş ve siyasi meselelerin tükettiği bir hayat demekti. Babasının ilgisizliğinden mustarip olan annesini gördükçe, arka arkaya günler ve geceler boyunca karısını ve çocuklarını yalnız bırakması durumunda, evlenmemesinin ve çocuk sahibi olmamasının çok daha iyi olacağını düşünmüştü. Hem Londra'nın entrikacı kadınlarına meydan okumak ve kızlarının açgözlülüklerine tahammül etmek gibi bir arzusu da yoktu. Onların tek umursadığı, bir adamın malikânesinin büyüklüğüdü.

Gerçek aşka gelince, böyle saçmalıklara itimat etmezdi. Babası ve annesi, birbirlerini umursamak şöyle dursun, iki çift laf dahi etmezlerdi. Babası döllerini yalnızca metreslerine harcarken, üç çocuğa nasıl sahip olmuşlardı, hiç bilmiyordu. Alec, babalarına bu denli benzemeselerdi, kendilerinin piç olduğunu düşünürdü. Birbirlerine karşı duydukları sevginin, yıllar içerisinde azalmak yerine arttığını gördüğü tek karı-koca, Elizabeth ve Matthew idi. Evlilik ve çocuk meselelerini o ikisine bırakma kararı aldı.

* * *

Nan'ın dudaklarına kocaman bir öpücük konduran Zach, masanın üzerinde duran turtalardan birkaçını ustalıkla yürütüp arkasına sakladı.

“Zachariah Bowers, beni cezp edebileceğini sanma.” Aşçı, adama ters ters baksa da yanakları al al olmuştu. “Asıl peşinde olduğunun, turtalarım olduğunu biliyorum. Bu yüzden öpücüklerini, onları isteyen biri için saklasan iyi edersin.”

“Ah, hadi ama Nan. Sakın bana, yakışıklı birilerinin senden bir öpücük çalmasının hoşuna gitmediğini söyleme.” Elindeki turtaları çaktırmadan kapıdan dışarı uzattı. Turtaları kapan Jamie, peşinde Daniel ile birlikte kıkırdayarak uzaklaştı.

“Yakışıklı birileri mi?” Nan ona takıldı. “Ama benden bir öpücük çalmak ayrı, turtalarımı çalmak ayrı bilesin. Bari bir tane de kendin için alsaydın. Onca hırsızlıktan sonra acıkmış olmalısın.” Unla kaplı tombul parmaklarını, servis tepsisinin üzerinde duran diğer turtalara doğrulttu.

“Elly’i gördün mü?” Zach yakındaki bir taburenin üzerine oturup çilek tadındaki turtadan bir ısırık aldı.

“Evet, gördüm.” Elleri hamuru şekillendirmekle meşgul olan Nan, başıyla konağa doğru işaret etti. “Genç Efendi Crichton’a, içeride turta ve şarap ikram ediyor.”

“Süslü-Pantolon’a mı? Kahretsin!”

Zach’in neşesi kaçırıldı. Elly’in, o züppenin gözüne girmeye çalıştığına dair şüphesi yoktu. Eğer dikkat etmezse, kendini onun sürüttüğü olarak bulacak, Süslü-Pantolon ise bir çiftçinin kızını eş olarak alacaktı. Adam onu kullanır ve Elly’in karnı büyümeye başlayınca, onu o ana dek hiç görmemiş gibi davranırdı. Zach İngiltere’deyken, Geoffrey Crichton’a benzeyen bir sürü adamla karşılaşmıştı. Bu tiplere güven olmazdı.

“Bir saattir Bayan Cassie’yi bekliyor.”

“Bir saat mi? Elly bir saattir o adamın yanında mı?” Aniden kalkmasıyla altındaki tabure devriliverdi. Süslü-Pantolon, Elly’i bir saat içerisinde dört defa becerir, üstüne zaman da arttırırdı. Zach konağa dalıp, kızı – bağırip tepinse de – dışarı sürüklememek için kendini zor tutuyordu.

“Evet, Zachariah; ama yalnız değiller. Sakin ol, evlat. Henüz farkında olmasa da o kızın sevdiği sensin aslında. Gerçi sende ne buluyor anlamıyorum.”

Burnundan nefretle soluyarak odada volta atmaya başladı. Odun yığınının yanında geçirdikleri geceden beri baş başa kalmamışlardı. Elly o olaydan sonra Zach’e gülümsemiş, hatta bir çift tatlı söz dahi etmişti; fakat Zach, o gece ona karşı olan tavırdan ötürü, Elly’in kendisini kötü hissettiğini biliyordu. Kızın merhametini istemiyordu.

“Efendi Geoffrey yanında bir mahkum getirmiş diyorlar. Kadınınmış. Şerif Hollingsworth da her an bir başka mahkumla burada olabilmış.”

“Braden’in haberi var mı?”

“Yok. Atlardan birini alıp yürüyüşe çıktı.”

“Bayan Cassie nerede?”

“Efendiyi ziyarete gitti.”

Kapının kapandığını duyunca başını o yöne çevirdi ve elinde servis tepsisi ile verandanın basamaklarından aşağı inip mutfğa doğru yürüyen Elly’i gördü. Aralarındaki on adımlık mesafeye rağmen, kızın heyecandan kızaran yanaklarını görebiliyordu. Zach, ikisi de özgür insanlar olsaydı, gidip kızın elindeki tepsiyi yere devirir, onu sertçe öper ve kendisine itiraz dahi edemeyeceği bir hale sokardı. Ardından da kızı en yakındaki kiliseye götürürdü. Süslü-Pantolon saçmalıkları da böylece son bulurdu. Ama her ikisi de özgür değildiler. Bu yüzden kapının ağzında durup Elly’in yaklaşmasını izlemekle yetindi ve hiçbir şey söylemedi.

Elly onu fark edince “Bir beyefendi olsaydın Zachariah, bana yardım teklif ederdin,” dedi.

Kendisi bir başka adama cilve yaparken, Zach’in, başı dumanlı bir aşık misali her dediğine koşacağını düşünüyorsa aptal olmalıydı.

“Doğru. Ve sen de bir hanımefendi olsaydın Elly tatlım, sana ilgi gösteren ilk züppe ile vakit öldürmezdin.” Kızın sersemlemiş ifadesinden memnun kalıp, ıslak çalararak bıçkıhaneye doğru yürüdü.

* * *

Cassie babasıyla bugünlük vedalaşıp nehir boyunca atını sürdü ve en sevdiği yere gelince durakladı. Andromeda’ya nehirden su içmesi için zaman tanıdıktan sonra kısırağı, yakındaki bir çam ağacına bağladı. Ardından ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı

ve eteklerini ıslanmamaları için topladıktan sonra, soğuk suya adım attı. Bugün nemli ve sıcak olsa da, nehirden gelen hava serindi ve baldırlarını yalayan su, sıcak hava konusunda az da olsa rahatlama sağlıyor, dermansız ruhuna destek oluyordu.

Babasının durumunda bir gelişme yoktu. Gerçi olmasını da beklemiyordu zaten. En son iki ay önce onun kim olduğunu çıkarabilmişti ve Cassie, babasının bir daha asla eskisi gibi olamayacağı ihtimaliyle yüzleşmeliydi. Gerçeğin er ya da geç açığa çıkacak olması ve bunun sonucunda Blakewell Kıstağı'ndaki hayatın ilelebet değişecek olması onu dehşete düşürse de, hiçbir şey, babasının her geçen gün daha da yitip gitmesini izlemenin verdiği korkuyla yarışamazdı. Gitgide büyüyen kasvet hissiyle mücadele edip suyu ayağıyla tekmeledi ve damlaların düşüşünü seyretti. Babası için, elinden artık sadece dua etmek gelirdi.

Koyun karşı tarafında, gülünç derecede uzun bacaklara sahip muazzam büyüklükteki bir balıkçıl kuşu, suyun sığ olduğu yerlerde yürüyor ve hareket edecek kadar talihsiz olan her şeyi avlıyordu. Cassie'ye ihtiyatlı bir bakış atsa da ne saklandı ne de kaçtı. Suyun dibinde duran mavi, küçük bir yengeç, kuşun ayaklarının kırmıldanmasından korkmuş olacak ki, daha da derinlere kaçtı. Solundan gelen sıçrama sesi ve suyun yüzeyinde gittikçe genişleyen halkalar, bir balığın – levrek ya da genç bir spot balığı olabilirdi – böcek yakalamak için sudan dışarı fırladığının habercisiydi.

Takotah, Cassie küçük bir kızken, genellikle sıcak yaz öğleden sonralarında onu bu koya getirir ve kıyafetlerini çıkarıp suda yüzmesine izin verirdi. Koyun ağzı dışında akıntı hızlı değildi ve su sanki canlılarla dolup taşıyordu: Balıklar, çim karidesi, yengeçler, istiridyeler, dalgıç ördekler ve misk sıçanları... Böyle bir yer, küçük ve meraklı bir kıza cennet gibi gelmişti.

Su kenarında bulunan ve gölgede kalan büyük bir kayanın üzerine oturdu ve ayaklarını suya sarkıttı. Teri, sırtından ve göğüslerinin arasından süzülüyordu. Ne kadar da isterdi şimdi o kaygısız, küçük kız olmayı. Soyunup suda oynamayı, sırt üstü

yüzüp arka plandaki mavi gökyüzünden geçen kuşları izlemeyi... Ne var ki suda çıplak bir halde yüzemeyecek kadar büyümüşü.

Değil mi?

Duyduğu heves, aklını çeliyordu. Birilerinin buraya tesadüf edip onu görmesi çok düşük bir ihtimaldi. Yakınlarda hiç tarla ya da işçi yoktu. Takotah dışında kimse buraya geleceğini düşünmezdi. Kıyının yüksekliği ve sık dizilmiş ağaçlar sayesinde koy, yoldan geçen birileri olsa dahi göze görünmüyordu. Muhtemelen hiçbir gemi, koya, yolcularının onu görebileceği kadar yaklaşılmazdı. Fakat Cassie, vücudunun kızlıktan çıkıp bir kadın vücuduna dönüşmesinden çok önce, çıplak bir şekilde uluorta dolaşmayı bırakmıştı ve bu yüzden etrafta çıplak dolanmanın düşüncesi dahi ona korkunç geliyordu. Ama tümüyle soyunmaz ve suda oyalanmazsa bir sorun çıkmazdı herhalde.

Birazdan yapacaklarının düşüncesini henüz sindiremeden, kumun üzerine zıplamış ve elbisesini başından geçirmeye başlamıştı. Çıkardıktan sonra elbiseyi fazla umursamadan bir ağaç dalının üzerine attı. Saç tokalarını suda kaybetmekten korktuğu için, teker teker çıkardı ve kayalardan birinin üzerine istifledi. Jüponunu gevşetti ve bir yığın halinde yere düşmesine izin verdi. Sıkı korsesini çıkarmak ise bir nebze daha zor olmuştu. Fakat birazcık asılıp çekiştirince serbest kalmayı başardı. Yardım almadan korseyi tekrar nasıl giyeceğini bilmiyordu; ama onu da sırası gelince düşünürdü.

Serin esinti, pamuktan kombinezonunun kumaşına nüfuz edip, sıcak havanın etkisini azaltınca, zevkle inledi. Kombinezonunu çıkarmaya cesaret edemedi suya girdi ve su, önce dizlerine, sonra kalçalarına, sonra da çenesine gelene kadar ilerledi. Dikkatsizliğinin verdiği sersemlikle ve soğuk suyun verdiği hisle heyecanlanınca, sesli bir şekilde güldü. Su o kadar temizdi ki, ayaklarının altında ezilen deniz çayırını ve ince kumu görebiliyordu. Nefesini tutup suya daldı ve kendisini aşağı doğru itti.

Serin ve sessiz. Yüzeyin altındaki dünya, üsttekinden tamamen farklıydı. Suyun altına girmeyeli o kadar çok olmuştu ki, her şey gözüne yeni gibi geliyordu. Yüzeyden zemine ulaşan ışık, her yerde, hatta teninde dahi, yeşil tonlu beneklerin oluşmasına sebep oluyordu. Büyük balıkların hepsi kaçmıştı; ama küçük balıklar ve ufak çim karidesleri, kalın ve dalgalı bitki örtüsünün arasında geziniyor, onun varlığından haberdar değilmiş gibi görünüyordu. Kimisi ince kuma yarı yarıya gömülmüş olan istiridyeler, nehir yatağı boyunca dağılmıştı. Sonra gözünün ucuyla, bir yengecin boş kabuğunun sağladığı barınak için mücadele veren iki küçük horozbina gördü. Boyutları düşünülünce, bu küçük balıkların birbiriyle vahşice savaşması neredeyse komik gözüküyordu. Ciğerleri artık patlayacak duruma gelene dek etrafını seyretti. Sonra tekrar yüzeye çıktı.

Burada oyalanamazdı. Suda çok fazla kalması halinde güneş cildini yakardı. Hem bugün halledilmesi gereken bir sürü iş vardı. Sebze bahçesindeki zararlı otların ayıklanması gerekiyordu. Bazı otların ve sebzelerin toplanıp tekrar ekilme vakti gelmişti. Rebecca'nın günü yaklaşmıştı ve inekçiliğin daha zorlayıcı işleri konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Artık diz boyunda olan tütünlere, domates kurtlarına karşı korunması ve tepelerinin kırılması gerekiyordu. Ama çiftliğin onsuz on dakika daha idare edebileceğinden emindi.

Tam gökyüzünde uçan bir kartal fark etmişti ki, sıçrayan suyun gürültüsü sessizliği bozdu ve Cassie'nin nefesinin kesilmesine sebep oldu. Suda doğrulunca, kıyıda duran başıboş bir atı ve suyun altından kendisine doğru süzülen bir erkeğin karaltısını gördü. Paniğe kapılan Cassie, dönüp can havliyle karşı kıyıya yüzmeye başladı. Ama beş adım dahi yüzmeden bir kol beline sarındı.

Cassie, yumrukları ve ayaklarıyla saldırıyor, çılgık atıyordu. Adamın iki eli de üzerindeydi ve suda neredeyse ağırlıksız olan vücudunu kendisine doğru çekiyordu. "Bırak beni!"

Tatlı Ceza

Adamın kasıklarına sağlam bir tekme attıktan sonra kim olduğunu çıkarabildi. “Bay Braden?”

Adam acıdan iki büklüm olup suyun dibine doğru battı.

On Birinci Bölüm

Cassie, Cole'nin suyun altındaki hareketsiz bedenini seyretti ve yüreğini ağzına getiren bir an boyunca, adamın onun yüzünden bayıldığını ve boğulmakta olduğunu düşündü. Fakat bir iki saniye sonra gayet canlı bir biçimde yüzeye çıkan Cole'nin gözünde beliren öfke, Cassie'yi onun etrafından dolanıp nehrin kıyısına kaçmaya zorladı.

"Aklınızı tümüyle oynattınız herhalde." Kalçasına kadar suya batmış bir halde duran adamın sesi gergindi. Durduğu yerden Cassie'ye kötücül bakışlar atıyordu.

Cassie karşılık olarak "Ben mi? Asıl siz bana bir açıklama borçlusunuz!" diye bağırdı. Tuzlu esinti, ıslak tenindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu. "Beni az kalsın korkudan öldürecektiniz!"

"Amacım hayatınızı kurtarmaktı; ama şimdi görüyorum da boşuna endişelenmişim." Bariz bir rahatsızlık duyarak yavaş yavaş kıyıya doğru hareket etti. Üzerinde olmayan gömleği, kumların üstüne gelişigüzel atılmıştı. Göğsünün ve karnının derisinden aşağı, sudan yollar akıyordu. Normalde sıırımla bağladığı koyu saçları, omuzlarının tam üzerinde, sıırılsıklam olmuş bir halde asılı duruyordu. Sırım ise belli ki suda kaybolmuştu. Pantolonu, bacaklarına ve kasıklarına ikinci bir deri misali yapışıyor, hiçbir ayrıntıyı hayale bırakmıyordu.

Cassie, onun sudan çıkışını izlerken, ıslak derisini ve kaslarını da görüyor, nefes almakta zorlandığını hissediyordu. "Hayatımı kurtarmak mı?" Gözlerini adamdan kaçırıp, pır pır eden

yüreğine aldırmamaya çalıştı. “Siz suya atlayıp ödümü koparana dek, hayatım tehlikede falan değildi!”

“Suyun yüzeyinde hareketsiz durduğunuzu görünce boğulduğunuzu düşündüm.”

“Boğulduğumu mu?”

“Belli ki yanılmışım.” Gelip Cassie’nin önünde dikildi. “Ve bu hatamdan dolayı maalesef hadım edildim.”

“Canım için mücadele ettiğimi sandım.” Neden eylemlerini savunma ihtiyacı duyacakmış ki? O şartlar altında verilebileceği yegane tepkiyi vermişti. Suda yaklaşan o olduğunu nereden bilecekti ki?

“Canınız için mücadele ediyordunuz. Bana karşı mı? Sizi öldürmek isteseydim bunu çok önceden yapar, kendimi sıkıntıdan kurtarırdım.”

“Sıkıntı mı? Sıkıntı mı? Size hep iyilikle muamele ettim; ama karşılığında sadece aşağılanma ve nankörlük gördüm. Bana sıkıntıdan bahsetmeyin, Bay Braden!”

Cole bir şey söyleyecekmiş gibi oldu; ama kelimeler ağzından bir türlü çıkmadı.

Cassie, adamın bakışlarının değişmesini ve kendi vücuduna doğru kaymasını seyretti. Ardından adamın sertleşen erkekliğini gördü ve dehşete kapıldı. Uyluklarının tepesindeki şişkinlik şüpheye yer bırakmıyordu. Adamın bakışlarını takip edip aşağıya, kendi vücuduna baktı. Sonra bağırdı ve en yakın ağacın arkasına kaçtı. Resmen çıplak sayılırdı. Kombinezonunun ıslak, beyaz pamuğu tenine yapışıyor ve saydamlığından dolayı vücudunun her santimi gayet net bir şekilde belli ediyordu.

Cole gülüp nehir kıyısında bıraktığı kısırağına, Boadicea’ya doğru yürüdü.

“Bu kadar komik olan ne anlamıyorum, Bay Braden.” Cassie’nin sesi titriyordu. “Ama eğer atınıza binip buradan gider ve giyinmeme müsaade ederseniz çok memnun olurum.”

“Maalesef bu isteğinizi reddetmek durumundayım, küçük hanım.”

“Ne? Burada kalmayı planlıyor olamazsınız.”

“Aynen öyle. Boadicea’nın su içmesi ve gölgede dinlenmesi gerekiyor. Bense sıırıslıklamım ve şu an bir ata binmek istesem dahi binemem herhalde. Sayenizde. İsterseniz size arkamı dönebilirim; ama gitmeyi düşünmüyorum.”

“Ama... ama siz... siz...” Cassie cümlesini tamamlayamayacak kadar utanmış olduğundan, eliyle işaret etti.

Şehvet duygularının kendisine galip geldiği bu kadar barizken, Cassie’nin ona güvenmesini nasıl beklerdi?

“Ah, bu mu? Fark etmeniz büyük bir incelik.” Cole, bulguyu saklamaya gerek dahi duymadan ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeden, ona kaygısız bir gülücük attı. “Demek tam olarak hadım edememişsiniz beni.”

Cassie yüzünün ateş aldığını hissetti. “Benimle alay ediyorsunuz.”

“Sizinle alay mı ediyorum? Asla, küçük hanım.”

“O zaman lütfen buradan gidin ve beni rahat bırakın.”

“Dediğim gibi, gitmek istediğim zaman gideceğim.”

“Ah, siz korkunç bir adamsınız.”

“Tüm gün o ağacın arkasında mı duracaksınız?”

“En azından arkanızı dönme nezaketinde bulunun.”

Cole ona başını sallayıp gülümsedi ve dönüp kısrağı suya doğru götürdü.

Cassie saklandığı çam ağcının arkasından fırlayıp aceleyle juponunu giyindi. Bunu yaparken bir yandan da gözünü, sözünde durup ona sırtını dönen ve atıyla kısık bir tonda konuşan Cole’nin üzerinden ayırmıyordu. Uzun çoraplarını eline alıp ayaklarına yapışan sert kum tanelerine aldırmadan giyindi ve onları bacaklarından yukarı çekip yerlerinden tutturdu. Sonra ayakkabılarını giydi. Fakat tahmin ettiği üzere, korsesi sorun çıkarıyordu. İpleri

bağlıyken başından geçirebiliyordu; ama kollarını arasından çıkarıp korseyi omzundan aşağı çekemiyordu. İpleri çözüp, korseyi tersten takmayı ve sonra ipleri tekrar bağlayıp korseyi çevirmeyi denedi; ama korse ya çok dar oluyor, yerinden kımıldamıyordu ya da çok bol oluyor, kayıyordu.

“Yardım edeyim.”

“Yardıminıza ihtiyacım yok, Bay Braden. Kendi kendime giyinebilirim.”

“Nasıl isterseniz.”

Adamın sesine yansıyan gülümsemeyi duyunca, kendisinin boşa uğraşlarından zevk aldığına emin oldu. Cassie, korsesini bir kez daha üstten giymeye çalıştı; fakat sadece başını ve bir kolunu geçirebildi. Tam bu nefret edilesi iç çamaşırını giymekten vazgeçecekken, Cole aniden döndü ve kendi kendine bir lanet okuyup ona doğru yürümeye başladı.

Korseyi Cassie’nin elinden kaptı ve iplerini çözerken kaba bir sesle “Arkanızı dönün,” diye emretti.

Karşılık vermemeye çalışan Cassie, gönülsüzce kendinden istenileni yaptı ve arkasında duran adamın fazlasıyla farkında olarak, göğüslerini örttü. Deliklerden sabırsızca çekip çıkarılan korse iplerinin çıkardığı çat seslerini duydu. Adamın bu konuda oldukça deneyimli olduğunu fark edip somurttu.

Korse, bronzlaşmış bir el tarafından ansızın önüne itildi. “Takin lütfen.”

Cassie giysiyi aceleyle kaburgalarının çevresine, hemen göğsünün altına gelecek şekilde sardı. Belli bir süre hiçbir şey olmadı. Cole’nin nefesini duyuyor olmasa, artık arkasında olmadığını düşünecekti. Sonra adamın parmaklarının, sırtındaki ve boynundaki ıslak saç yığını önünden çekmek isterken tenine değdiğini hissetti ve nefesini tuttu. Ardından deliklerden çekilen her bir iple beraber, vücudunun hafifçe sarsıldığını hissetti. Fakat Cole’nin, korsenin iplerini çözerken gayet ustaca çalışan elleri,

şimdi ise yavaş ve beceriksizdiler. Birçok kez başparmağı ya da elinin tersi ile Cassie'nin ıslak kombinezonuna sürtünerek, kızın vücudunu sıcak bir selin basmasına sebep olmuş, nefes almasını neredeyse imkansız kılmıştı.

Cassie, adamdan kendisini öpmesini istediğini fark etti. Islak ve neredeyse çıplak bir Cole'nin dudaklarını boynuna bastırmasının davetsiz görüntüsü, birden aklıma düşüverdi. Kalçalarından ensesine değin her yanını bir ürperti sardı.

"Küçük hanım belinin ne kadar incelmesini ister acaba?" Adamın sesi, tenini okşuyordu.

"Çok dar olmasın, lütfen." Cassie hâlâ konuşabildiği için şaşırdı.

Cole, ipleri bir iki defa çekiştirip korseyi sıkıca bağladı.

"Teşekkür ederim." Genç kadının sözleri, fısıltı halinde çıkmıştı.

Cole ne cevap verdi ne de yanından ayrıldı.

Cassie de ondan tarafa dönmedi; çünkü dönerse yüzünün tüm düşüncelerini açık edeceğini biliyordu. Gözlerini kapatıp adamın kendisine dokunmasını bekledi, kendisine dokunmasını istedi; ama aynı zamanda da atma binip çekip gitmesini arzu etti. Cole'nin ellerinin nihayet omuzlarını avuçladığını ve oradan aşağıya, kollarına doğru kaydığını hissedince, aldığı hızlı nefese mani olamadı. Vücudunun geriye yaslanıp ona dayanmasına da mani olamadı. Omuzları, adamın serin ve nemli göğsüne değiyordu. Cole, en sonunda başını eğip boynunun sağ tarafını öptüğünde ise, dudaklarından dökülen inlemeye mani olamadı.

Adam ellerini beline koyup onu yavaşça kendine doğru çevirdi. Mavi gözlerinde, demin içlerinde görünen neşeden eser yoktu. Onun yerine daha karanlık, ilkel bir duygu barındırıyordu. Cassie korkması gerektiğini biliyordu; ama korkmuyordu. Dokunuşları bu denli zevk verirken, adamın ona ne tür bir zararı dokunabilirdi.

Cole hemen sonra onu öptü.

Cassie, dudakları Cole'ninkilere dokunduğu an gözlerini kapadı ve adamın diliyle alt dudağı boyunca kaynar bir iz bıraktığını hissetti. Kendi inlemesini duydu ve öpücüğe karşılık vermek için ayakları üzerinde yükseldi. Bir elini, adamın omuzlarına dökülen ve ensesinden aşağı salınan ıslak, koyu ve dolaşık saçlarının arasında gezdirdi. Diğeriyle ise çıplak göğsünü çekinerek araştırdı ve çaprazlama kesişen yaraları, parmaklarıyla takip etti. Avucuna değen siyah bukleler ne kadar da yumuşaktı. Parmak uçları, Cole'nin yumuşak ve yassı meme uçlarından birine sürününce, adamın karm kaslarının kasıldığını hissetti.

Cole boğuk bir sesle, "Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye fısıldadı.

Cassie onun, esir olmuş bir adamın acısını taşıyan gözlerine baktı ve anlık bir zafer heyecanı hissetti. Adamın dokunuşlarının kendisini etkilediği kadar, kendi dokunuşlarının da onu aynı şekilde etkilemesi mümkün müydü acaba? Gülümseyip bir eliyle adamın yanağına dokundu.

Cole homurdanıp onu tüm gücüyle kucakladı. Dudakları onu bu sefer bulduğunda, tüm yumuşaklık gitmiş, yerini, Cassie'yi nefessiz bırakan azgın ve yabani bir şeye bırakmıştı. Adam eğilip, hemen kombinezonunun dantellerinin üzerinde duran göğüslerinin yuvarlak tepelerini öpünce, bacaklarının arasına yayılan sıcaklıkla şaşkına dönen Cassie, haykırdığını hissetti. Adamın cinsel heyecanım canlandırmak istemiş olabilirdi; ama o hâlâ bu oyunun acemisiydi. Ardından Cole, eliyle göğsünü avuçlayıp çoktan sertleşmiş bir meme ucunu okşayınca, genç kadın gerçekten eriyeceğini düşündü.

"Cole." Boğazından çıkan bu derin ve şehvani ses sanki onun değildi.

Adamın elleri duruverdi. Cassie'yi bırakıp bir adım geriledi. "Olduğumu düşündüğün kişi gerçekten bu mu?" Sesi buz gi-

biydi ve gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Üstünü başını giyin.”

Cassie bir an için duyduklarına inanamadı. Cole ona sırtını dönüp kısırağına doğru yürüyünce, adamın söylediklerinde ciddi olduğunu anladı. Titreyerek ve kafası karışmış bir şekilde elbiselerini aldı ve başından geçirdi. Onun bu hiddetini hak edecek ne yapmıştı? Kendi öfkesi ve yaralı gururu arasında gidip gelirken, gözlerinde biriken yaşlara karşı mücadele etti.

Başını dik tutup Andromeda’ya doğru yürüdü ve atın dizginlerini eline aldı.

“Bu öfkenizi hak edecek ne yaptım bilmiyorum, Bay Braden. Ama ben sizin kullandıktan sonra keyfinize göre başınızdan savabileceğiniz kadınlardan değilim.” Sesinin titremesi, içindeki duygu selini açığa vuruyordu.

Cole ona doğru döndü ve sert bakışlarını yüzüne sabitledi. “Ne tür bir kadın, ırz düşmanı olduğunu düşündüğü bir adamla sevişmek ister ki?”

Cassie birden durumu kavrayıverdi ve yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Adamın sorusunu ve altında barındırdığı korkunç imaları anlamıştı. “Henüz serbest bir adam değilsiniz, Bay Braden. Sizin için dua ettiğimi unutmayın.” Andromeda’nın sırtına bindi. “Arsızlığınız sonunuz olabilir.”

“Çok haklısınız, küçük hanım.”

* * *

Alec atına binip çiftliğe dönmeden önce, önden giden Cassie’ye en az on dakika süre tanıdı. Genç kadın, yanında Alec’e beraber, bu darmadağın haliyle eve dönmek istemezdi herhalde. Böylesine bir manzaranın, garip sorulara ve düşmanca dedikodulara meydan vereceği ortadaydı.

Alec onu gözetlediğinde, Ophelia’nın nehrin yüzeyinde süzülen güzel ve cansız bir hayali gibi görünmüştü başta. Tekme-

ler ve yumruklar savurana dek, kadının hayatta olduğunu fark etmemişti. Pişmanlıkla, işin aslını fark etmek konusunda bir saniye geç kaldığını düşündü ve eyerinde kıpırdandı.

Nehre dalınca cildi ferahladıysa da, Cassie'nin ıslak kombinezonuna bürünmüş halinin görüntüsü ve saydam, beyaz kumaşın belli ettiği kıvrımlı vücut hatları, Alec'in içinde, hiçbir suyun söndüremeyeceği şiddette bir ateşin alev almasına sebep olmuştu. Biraz aklı olsaydı, ikisinin de arzu ettiği şeyi yapıp bu işkenceye bir son verirdi. Eğer Cassie onun mahkum adını söyleyip aklını başına getirmeseydi, büyük bir ihtimalle yapacaktı da. Genç kadınla sevişecekse, bunu Cole Braden olarak değil, Alec Kenleigh olarak yapacaktı.

Cassie'nin, kalbinin derinliklerinde bir yerlerde kendisine inandığını biliyordu. Bundan emindi. Fakat belli bir sebepten dolayı bu gerçeği kabullenmek istemiyordu. Kendi kendine bile. Eğer gerçekten bir mahkum olduğunu düşünseydi, Alec'in onu o biçim öpmesine ve ona o şekilde dokunmasına izin vermezdi. Ayrıca Alec'in öpücüklerine karşılık da vermez, ona bu denli cecurca dokunmazdı.

Göğsünde gezinen parmak uçlarını ve ağzını kendisi için araladığında, dudaklarından aldığı tadı hâlâ hissedebiliyordu. Ve onun üzerinde sahip olduğu etkiyi fark edince, yüzünde beliren o gülümseme... ilkel gücünü henüz keşfetmiş bir kadının, Havva'nın gülüşüydü.

Kahretsin! Onu bu denli çekici bulmamalıydı. Alec'in arzu ettiği türden bir kadın değildi. Bir kadın için fazla iddialıydı. Çok çabuk sinirleniyordu. Altında köleler çalıştırıyordu.

Kenleigh gemileri ile taşınan köleler.

Altındaki kısırak huzursuz bir şekilde kıpırdanıyor, dizginleri çekiştiriyordu.

Alet dizginlere daha sıkı asılıp "Sakin ol, kızım," diye mırıldandı.

Boadicea korkuyla tepiniyor, burnundan soluyor ve gözlerini fıldır fıldır oynatıyordu.

Alec atın kaslarının şahlanmak istemiş gibi gerildiğini hissetti.

Odunun çıkardığı gıcırdama ve çatlama sesi duyuldu. Alec başını, sesin geldiği yöne doğru çevirdi, atı mahmuzladı ve Boadicea'yı serbest bıraktı. Kısarak öne atıldı. Ağaç çatırdayarak arkalarındaki yolun üzerine düştü ve onları bir adımla ıskaladı.

Alec, ürkmüş atı yatıştırmak için dizginlerini çekti ve mırıldanmalarıyla onu rahatlatmaya çalıştı. "Sakin ol, kızım. Her şey yolunda. İyi ki dikkat ediyormuşsun."

Atın gözünün akları parlarsa da, bir süre sonra Alec'in sağlam idaresi altında yatışmaya başladı. Buna rağmen, attan inip, aynı yolu geri dönüp, hayatına mal olabilecek kazayı kontrol edemeden önce; atın iyice sakinleşmesi için yol boyunca yarım kilometre daha gitmek zorunda kaldı. Uzaktan bakınca devrilenin, dalları ölmüş, rüzgara ve güneşe maruz kalan yüzeyi beyazlamış, muazzam büyüklükte yaşlı bir ağaç olduğunu gördü. Bir an için ağacın, fazla yaşlandığı ve çürüdüğü için devrildiğini düşündü. Sonra kütükteki balta izlerini ve çimlerin üstündeki taze ağaç yongalarını gördü.

Etrafına bakındı ama kimsecikler göremedi. Çimlerin üzerindeki izler, az önce burada birisinin olduğunu kanıtıyordu. Ama kim? Ve neden? Atına tekrar binip ağaçların arasında dolandı ve sorularına cevap aradı.

Hayal kırıklığı ile sonuçlanan bir saatin ardından çiftlik binalarına yaklaştığında, avluda duran iki arabaya ilişti gözü. Biri, bir çift aynı görünümlü doru at tarafından, öteki ise bir grup boz kısarak tarafından çekiliyordu. İkincinin Şerif Hollingsworth'a ait olduğunu fark eden Alec, Boadicea'yı dörtlüye sürdü.

Özgürlük sonunda gelmişti.

Kısrağı verandanın parmaklıklarına bağlayıp konağın merdivenlerini ikişer ikişer çıktı. Nettie, onu kapıda karşıladı ve koridordan geçirip, basit ama zarif bir şekilde döşenmiş oturma

odasına götürdü. Oturmakta olan Cassie'nin ve Şerifin varlığını sezip, pencerenin önünde duran Crichton'un abartılı giyimli halini ancak fark etmişti ki, garip bir kadın arka plandan çıkıp kendisine doğru geldi.

"Kimler varmış burada. Merhaba Cole." Gülünce kırık ve ek-sik dişleri görünüyor, sesinden apaçık şehvet akıyordu. Kırışıklar ve frengiden kalma yaralarla dolu yüzü, belli ki bir zamanlar güzeldi. "Beni özledin mi?"

Alec, Cassie'nin sapsarı kesildiğini ve elleriyle sandalyesinin kollarını kavradığını gördü. "Kim bu kadın?"

"Newgate'den gelen ve senin, suçlu ve yalancı Nicholas Braden olduğunu şu an kanıtlamış bulunan mahkum arkadaşın." Crichton, Alec'e dönüp muzaffer bir edayla sırttı.

"Bu mümkün değil."

"Bu numaraları bıraksan artık iyi olacak, mahkum; çünkü daha fazla kırbaçlanmaktan başka bir şey kazandırmayacaklar sana." Crichton bir elini Cassie'nin oturduğu sandalyenin arkasına dayadı, diğerini ise gevşekçe salladı. "Oysaki insan yara izleriyle dolu vücuduna bakınca, bir ömür yetecek kadar kırbaç yediğini düşünüyor."

Alec hayatı boyunca yalancılıkla itham edilmemişti ve eğer İngiltere'de olsaydı kendisini suçlamaya cesaret eden adamı, kim olursa olsun, düelloya davet ederdi. Sinirlerine hâkim olabilmek için yoğun bir çaba harcıyordu.

"Doğruyu söylüyorum." Muazzam cüssesiyle, oturduğu yeşil, brokar koltukta iki kişilik yer kaplayan Şerife hitap etmişti. "Adım Alec Kenleigh. Bu kadını ilk defa bugün görüyorum."

Crichton hırladı: "Palavra!"

Şerif, esir kadına "Sally, tekrar bak istersen. Bir adamın hayatı buna bağlı," dedi. "Hepimiz zaten hırsız, yalancı ve fahişe olduğunu biliyoruz. Kendini yeminli varsay. Eğer bu mesele hakkında yalan söylediğini öğrenirsek, seni boyundurukla teşhir eder ve şahsen gelip iki kulağını da keserim."

Esir kadının yüzü, bunu duyunca bir an bembeyaz kesildi. Sonra Alec'e yaklaşip onu tepeden tırnağa inceledi. Kumral saçları yer yer beyazlamış, kirli teller halinde omuzlarına dökülüyordu. Kokuyordu. Bir adam, kadın vücudunun zevklerinden çok uzun bir süre mahrum kalsa da, böylesine iğrenç bir yaratık için nasıl para ödeyebilirdi?

"Nicholas Braden'i hapiste tanıdığınızı iddia ediyorsunuz, öyle mi?" Cassie yerinden kalktı. Açık mavi bir elbise giymiş ve saçını yeni şekillendirmişken, kombinezonunun içinde nehirde tek başına yüzen birine benzemiyor, her yönüyle kibar bir çiftlik sahibinin kızını andırıyordu. Yüzü inanılamayacak derecede solgundu. Elleri titriyordu.

"Evet, tanırdım. Anlarsın ya, küçük hanım." Sally, Cassie'ye edepsiz edepsiz sırtıttı. "Kadınlar konusunda büyük bir iştahı vardı. Nöbetçi beni ona bir kereden fazla vermiştir."

Alec Cassie'nin gözlerinin kocaman açılıp, acı ve pişmanlık ile dolduğunu gördü. Genç kadın gözlerini kaçırdı.

"Cassie, yalan—"

"Kahrolası herifin aleti kocamandı. Gerçi büyüklük önemli değil." Sally güldü. "Önemli olan onunla neler yapabildiğin."

"Edepsiz gevezeliklerine bir son ver, kadın." Crichton esir kadına tehditkar bir bakış atınca, kadın, olduğu yerde bariz bir biçimde büzüldü. "Bayan Blakewell nazik bir ortamda yetiştirildi. Bu türden pislikleri dinlemek zorunda değil."

"Bu adam Nicholas Braden mi, değil mi?" Şerif yerinde hursuzca kıpırdandı.

Oda sessizliğe gömüldü. Sally gözlerini Alec'in üzerine sabitlemeden önce Crichton'a kaçamak bir bakış attı. "Evet o."

"Seni yalan söylemeye zorlayan kim?" Alec yaşlı kadını bileğinden yakalayıp, kendi gözlerine bakmaya zorladı. "Bu odadan biri mi?"

Gözleri korkuyla büyüyen kadın, kekeleyerek abuk sabuk şeyler söylemeye başladı. Alec, başta önseziden öteye gide-

meyen şeyin, artık doğruluğundan emin oldu. Birileri bu kadına, kendisi hakkında yalan söylemesi için baskı yapıyordu. Bu odadan biri, Sally'ı öyle korkutmuştu ki, kadın, sırf bu kişinin gazabından kurtulabilmek için, toplum önünde aşağılanmayı ve kulaklarından olmayı göze almıştı. Bu boyutta bir dehşete sebep olmak, Cassie'nin yapabileceği türden bir şey değildi. Ama eğer o değilse kimdi? Crichton muydu acaba? Züppe herifin Alec'den nefret ettiği kesindi; hem yaşlı kadın ondan korkuyormuş gibi duruyordu. Fakat öte taraftan, adamın kendinden aşağı herkeşe karşı hissettiği hor görme gayet aşıkardı. Peki ya Şerif? Onu bunu yapmaya iten sebep ne olabilirdi?

İçi acıma ve tiksintiyle dolan Alec, kadını serbest bıraktı. Onu daha fazla sorgulamanın bir anlamı yoktu nasıl olsa. Alec, onu zorlayan kişinin bu odada olup, olan bitenleri izlediğinden emindi. Kadın bundan daha fazlasını açık etmezdi.

"Sen ne diyorsan, Murphy?" diye sordu şerif.

Alec, aşırı uzun bir burna ve sıırım gibi bir vücuda sahip, orta yaşlı bir adamı, odaya girdiğinden beri ilk kez fark ediyordu. Bahsi geçen adam, şapkasını ellerinde tutuyor, odanın uzak bir köşesinde duruyordu. Pamuktan sade bir gömlek ve pantolon giyinmişti. Çenesindeki gri renkli kirli sakalları sıvazlarken, Alec'i dikkatle inceliyordu.

Neden sonra "Emin olamıyorum," dedi. "Braden'in uzun boylu bir adam olduğu doğrudur ve saçları da koyu renkliydi. Ama burun bölgesi tamamen yanlıştır. Hem orta kısımlarda hafif toplu ve yumuşak bir adamdı. Öyle zinde tiplerden değildi."

"Peki ya sesim?" Alec umutlandığını hissetti. "Şüphesiz adamla konuşma fırsatınız olmuştur. Sesi benimki gibi miydi? Konuşması zarif miydi?"

Murphy bunu bir an düşünür gibi oldu. "Kesin bir şey diyemeyeceğim. Braden zaten hep süslü sözler ederdi; ama sesi... aradan çok zaman geçti. Bağışlayın, bayım. Hatırlayamıyorum."

"Bize anlatabileceğiniz başka bir şeyler var mı?" Şerifin sesi,

en az Alec'in ruh hali kadar hüsrân doluydu. "Denize açılmadan önce olağandışı bir şey fark ettiniz mi? Herhangi bir şey gördünüz ya da işittiniz mi?"

Sally başını sallayıp bakışlarını yere doğrulttu.

Murphy kirli sakalını ovuşturup başıyla onayladı. "Braden denize açılmadan önce tifüse yakalandı. Onu gemiye bindirdiklerinde titreyip duruyordu. Yürüyemiyor, yemek yiyemiyor, başını dahi kaldıramıyordu. Onu buraya yollamaktansa, huzur içinde ölmesi için orada bırakmalarının daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Lafı dolandırma, adam." Crichton eliyle sabırsızlandığını belirten bir hareket yaptı. "Hikayenin duymamız gereken kısımlarını anlat yeter."

"Adamlardan bazıları, Braden'in, yola çıkmadan önceki günün gecesinde öldüğüne dair yeminler ediyordu. *Deniz mavisî gözlerini, bir kez olsun kırpmadan hiçliğe bakıyordu*, dediler. Sabah uyanıp adamın zincirlerini boş görünce, ben de inandım onlara. Ama sonra bir baktım, mürettebattan bir arkadaş, Braden'in, duvarın öteki tarafında çok ses çıkardığı için, kaptan tarafından kırbaçlanmasından bahsediyordu. Hem de bir değil, iki ya da üç defa. Ateşin, adamın beynini bulandırmış olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum."

Alec gözlerini kapadı. Parça parça görüntüler hafızasından hızla geçiyordu: Başının üstünde acı verecek bir şekilde bağlanan bilekleri. Karanlık. Beyninin zonklaması. Ağzına tıklmış, pis kokulu bir bez. Aman vermeyen susuzluk. Tenini tekrar ve tekrar yakan kırbaç darbeleri.

"Anlattığınız kişi Nicholas Braden değildi. Bendim."

Yanaklarına yeniden renk gelmeye başlayan Cassie, "Demek bir sabah uyandığınızda Bay Braden'in zincirlerini boş buldunuz ve size onun öldüğünü söylediler, öyle mi?" diye sordu.

Murphy başıyla onayladı.

"Ve ertesi gün denizciler, onun yandaki yatakta olduğunu söylediler sana."

“Evet, hanımefendi.”

“Onu neden o yatağa aldıklarını veya neden dövdüklerini söylediler mi?”

“Hayır, hanımefendi.”

“Peki onu daha sonra tekrar gördün–”

“Bu hiçbir şeyi ispatlamaz.” Geoffrey odayı arşınlayıp Cassie ile Murphy’nin arasına girdi. “Pis bir fahişenin mırıldanmaları. Hırsızın tekinin saçma sapan konuşmaları. Tüm bu çabalarımız sonuçsuz kaldı.”

Sally, Crichton ona doğru bakınca, arkasındaki duvara doğru büzüldü. Murphy bakışlarını kendi ayaklarına indirdi.

Şerif Hollingsworth ayağa kalktı. “Maalesef ben de Genç Efendi Crichton’a katılıyorum. Ortada şüpheli bir durum olsa da Braden, duyduklarımız seni ne serbest bırakmaya yetiyor ne de sözlerinin yalan olduğunu ispatlamaya. Bu nahoş olayı sonlandırbilmemiz için, Londra’dan gelecek mesajı bekleyeceğiz ne yazık ki. O zamana kadar Nicholas Braden olarak kalacaksın.”

Alec’in umutları suya düştü. Vücudunun her santimine akın eden öfkeyi kontrol etmeye çalıştı. “Lanet olsun! Nicholas Braden öldü ve ben onun yerine getirildim. Her şey gayet açık.”

“Belki. Ama yine de kanıtı ihtiyacım var.” Şerif Hollingsworth’un ses tonu, tartışmaya yer bırakmıyordu. Sonra tüm meseleyi unutmuşçasına Crichton’a dönüverdi. “Gidelim Geoffrey. Aşçı kadın o meşhur buğday ekmeğinden yapmış. Bu sefer benden saklayamayacak. Kokusunu alabiliyorum.”

Şerif, iki mahkuma arabada kendisini beklemelelerini emrettikten sonra, şen bir kakhaha koyuverip genç Crichton’un sırtına bir saplak attı ve mutfağa doğru yol aldı.

“Gözüm üzerinde, mahkum.” Crichton’un düz, gri gözleri, beyaz peruğunun altından ona tehditkar bir şekilde bakıyordu. Alec’i küçük gördüğünü belli edercesine üst dudağını büktü.

“Cehennem dibine kadar yolun var.” Alec döndü ve hızlı adımlarla odadan ayrıldı.

On İkinci Bölüm

Cassie, Geoffrey ile beraber kalabalık mutfağa doğru giderken, bir yandan Boadicea'yı ahıra götüren Cole'ye kaçamak bakışlar atıyor, diğer yandan da içinde kopan fırtınalara rağmen Geoffrey'in sorularına kibar cevaplar vermeye çalışıyordu. Fahişe kadın başta onu, Cole'nin yalancı ve şehvet düşkününü bir adam olduğuna dair inandırmıştı. Ardından iki mahkum arasından daha güvenilirmiş duran Murphy, zihninde Cole'nin doğruyu söyleyebileceğini düşünmesine sebep olacak kadar şüphe uyandırmıştı. Murphy'nin gemiye dair anlattıkları hiç şüphesiz garipti.

“Catherine? Söylediklerimden herhangi birini duydun mu?”

“Affedersin Geoffrey. Devam et lütfen.” Ona en sıcak gülümsemesiyle karşılık verdi ve babasının misafirlerini ağırlamaktan başka herhangi bir düşüncesi olmayan bir kız gibi görünmeye çalıştı.

“Dedim ki en sevdiğim köpek şu sıralar yine yavruladı. Jamie yavrulardan bir tanesini ister mi acaba?”

“Çok nazıksın, Geoffrey. Jamie'nin bu fikre bayılacağından eminim.

“Anlaştık o halde. Doğum günü kutlamama kadar süttten kesilmiş olurlar. Bir tanesini seçer, eve götürürsünüz.”

Mutfaktan bağırma sesleri yükseldi.

“Burada olduğunu biliyorum, kadın. Kokusunu alabiliyorum!” Şerif ve Nan, mutfağının ortasında kollarını kavuşturmuş, burun buruna – daha doğrusu göbek göbeğe – duruyorlardı.

“Kokusunu alıyorum dediğin şey turta, ihtiyar.”

“Civarda tek bir turta var ve o da şu an karşımda duruyor! Ekmek nerede?”

“Kendi buğdayını yetiştirirsen sana nasıl pişirildiğini seve seve öğretilirim!”

“Hadi ama Nan.” Cassie, şerifi ve Geoffrey’i en kısa sürede yola vurmak umuduyla, tereyağlı güveci ve bir kavanoz balı masanın üzerine koydu. “Başkalarıyla paylaşmaya yetecek kadar ekmeğimiz var. Geoffrey, Şerif. Lütfen oturun ve yeme-içmenize bakın. Nan, Rebecca’nın peynirinden bir parça ve biraz da soğuk şarap getirir misin lütfen? Ben de gidip fırından yeni çıkmış, sıcacık bir ekmek getireyim.”

Ağzı bir karış açık kalan Nan, hiçbir şey söylemedi.

Cassie, masanın başında oturan ve bir gözüyle elindeki dikiş işine bakıp, diğeriyle Geoffrey’i süzen Elly’i gördü. “İşini dışarıda görsen daha iyi olur, Elly.”

“Ama her an yağmur yağabilir.” Esir kız, Noel’den beri, Geoffrey ne zaman ziyaretlerine gelse, kendini gülünç duruma düşürüyordu.

Cassie ne zamandır Elly ile davranışları hakkında görüşmek istiyor, ama bir türlü fırsat bulamıyordu. Belki de şimdi bunun için uygun bir vakitti.

“Şu an yağmur yağıyor mu, evlat?” Nan, Elly’e huysuz bir bakış attı. Ekmeklerini paylaşmak zorunda kaldığı için mutsuz olduğu her halinden belliydi.

“Yağmıyor.” Elly kalkıp ayaklarını yere vura vura kapıdan dışarı çıktı.

“Dur sana yardım edeyim.” Cassie, kızın elindeki dikiş sepetini alarak aşçı kadının bir kez daha şaşırmasına sebep oldu. Elly’in ardı sıra arka merdivenlerden aşağı indi ve kızın, mutfağın arakasındaki ağacın gölgesinde duran sıraya yerleşmesini bekledi. Cassie sesini alçalttı. “Elly. Efendi Geoffrey’i gözucuyla süzmeyi bırakmalısın. Sana hiç yakışmıyor. Karasevda ya tutulmuş dişi keçiler gibi davranıyorsun!”

Dikiş sepetini sıranın üzerine, nutku tutulan esir kızın yanına pat diye bıraktı ve fırınlara doğru yürümeye koyuldu.

Önlüğüne sarılmış sıcak, kahverengi ve kıtır kıtır ekmeklerle mutfağa döndüğünde, Şerif ve Geoffrey derin bir sohbeta dalmış, Cole Braden meselesini çoktan unutmuşlardı.

“Daha şimdiden Walker çiftliğinde üç kişi ölmüş. Üçü de çocukmuş ve hiçbirisi sömürgelerde yaşayacak olgunlukta değilmiş. Jamestown’da işlerin durma noktasına geldiğini söylüyorlar.” Şerif bunları söyleyince, Nan da hüzünlü bir sesle “Ölüm yine kapımıza dayandı,” dedi.

Cassie ekmeği, masanın üstündeki tahta levhanın üzerine bıraktı. “Sıtma mı?”

Cevabı çoktan biliyordu.

“Sıtma.” Şerif Hollingsworth, Cassie’nin uzattığı bıçağı alıp, kendisine sıcacık ekmekten kocaman bir dilim kesti. Mayalı hamurun kokusu, küçük odayı doldurdu.

Cassie’nin içi burkuldu. Her yaz yüzlerce insan bu yıkıcı ateşe kurban gidiyordu.

“Walker Ailesinin kininleri yok muymuş?”

“Elbette varmış. Ama yakında kendinin ihtiyacı olabilecekken, kim ilacı esirler için kullanır ki?” Şerifin vurdumduymazlığı, Cassie’nin kaskatı kesilmesine sebep oldu.

Aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi: “Çocukları ölen üç kadın, onların canlarına karşılık efendilerinin rahat uyuduğunu düşünüp kendilerini avutuyorlardır eminim.”

“Diline hâkim ol, küçük hanım. Baban, misafirlerinden biriyle böyle konuştuğunu duysa ne der acaba?” Şerif ona keskin bir bakış fırlattı.

“Büyük ihtimalle ya ona katılır ya da daha saçma bir şey söylerdi.” Geoffrey Cassie’ye bir gülücük attı. “Onun radikalliğini bilirsin.”

Geoffrey kendince şerifin öfkesini dağıtıp onu korumaya

çalışıyordu. Cassie bunu bilmesine rağmen adama geri gülümseyemedi. Geoffrey'in bu konuda şerifle aynı fikri paylaştığını biliyor ve bu onu çileden çıkarıyordu. Yerin nimetleri herkesin ortak malı olduğu gibi, ilaçlar da hasta olan herkes için mevcut olmalıydı. Takotah ona böyle öğretmişti ve Cassie de bunun böyle olduğuna inanıyordu.

"Evet, tuhaf bir adam gerçekten de." Şerif, ağzı doluyken konuşuyordu. "Abraham, hep bu tip kadınsı fikirlerle dolu olmuş, bölgesindeki sefillere karşı da ayrı bir muhabbet beslemiştir."

Sinirlenen Cassie dilini tuttu. Bir erkek olsaydı, babasının vârisi olsaydı, hiç çekinmeden konuşurdu. Bir kız evlat olarak ise yapabileceği tek şey, misafirlerinin rahatını sağlamaktı. Ah, ellerini çabuk tutup hemen gitselerdi keşke.

* * *

Mutfağın dışında sıranın üzerinde oturan Elly, elindeki iğneyi bir beze sokup çıkarıyor ve kumaşı yere atıp üzerinde tepinmemek için kendini zor tutuyordu. Eğer karasevdaya tutulmuş dişi keçilere benzeyen biri varsa, o da Bayan Kendini-Beğenmiş Blakewell'in ta kendisiydi. Bayan Cassie'nin, mahkumun yanına her yaklaştığında paniklediğini ve yanaklarının kızardığını fark eden tek kişi Elly olamazdı. Bayan Cassie bir hanımefendi olabilirdi, ama Elly onun Cole Braden'e karşı bir şeyler hissettiğine dair akşam yemeğinin üzerine iddiaya girebilirdi. Elly'in Zach için hissettiği şeylerin aynısını hissediyordu kesin...

İğne parmağına batınca yerinde zıpladı. Parmağını ağzına sokunca kan tadı aldı. Hızarın kulak tırmalayıcı sesi, ona Zach'ın sıkı çalıştığını haber veriyordu. Vücudu şimdiye çoktan talaş ve terle kaplanmış olmalıydı. Zach çok hoş ve nazik biriydi. Ve Elly'i öpünce... dünyada bundan daha güzel bir his yoktu. Ama o bir esirdi, bir bıçıydı ve hayatı boyunca aç bir kadınla arasında

en fazla bir öğün olacaktı. Elly ta buralara kadar aç kalmak için gelmemiştir. Onun Zach için ya da Zach'in onun için ne hissettiğinin bir önemi yoktu. Zach Elly'e onu sevdiğini defalarca söylese de, Elly'in çocukları için istediği hayatı asla veremezdi ona.

Parmağını ağzından çekip korsesine sakladığı mektubu çıkardı.

Geoffrey ona bugün "Neden mektuplarıma cevap yazmadın?" diye sormuştu.

"Genç bir bayanın bir beyefendiye mektup yazması yakışık almaz, beyefendi." Okuma yazma bilmediğini ve mektupta ne yazdığına dair en ufak bir fikrinin dahi olmadığını, ona söylemeye korkmuştu.

"Çok haklısın, Eleanor. Ve bana Geoffrey diye hitap et lütfen. Ben de seni İtalyanca adınla çağırmak istiyorum: Eleanor. Ya da belki Yunancasıyla: Helena. Hiç Truvalı Helen'in hikayesini duymuş muydun?"

Başını hayır anlamında sallamıştı.

"Anlatılanlara göre o kadar güzelmiş ki, elinden alındığında kocası onu geri getirmek için peşinden bin adet gemi yollamış. Tam sana layık bir isim, sevgilim."

Yüzünün kızardığını hissetmiş ve ne diyeceğini bilemez hale gelmişti.

"Eleanor – Helen – lütfen gel, yanıma otur. Turtaları beraber yiyelim. Böyle işlerde çalışmak senin için utanç verici olmalı. Senin kadar güzel ve narin bir bayan, kendi evine ve bakımını yapan köle ve hizmetçilere sahip olmalı."

"Yok efendim, ben hiç–"

"Otur." Kanepede oturduğu yerin yanına, eliyle hafifçe vurdu. "Hayır cevabını kabul etmiyorum. Burada bizi görececek kimse yok zaten."

Bu doğru değildi. Beraberinde getirdiği yaşlı kadın bir köşede surat asıyor, Nettie ise koridorda duruyor, onaylamayan ba-

kışlarıyla Geoffrey'in her hareketini takip ediyordu. Elly buna rağmen oturdu; çünkü ne Geoffrey'in gülünce meydana çıkan gamzelerine, ne de masanın üzerinde duran turtalara karşı koya-bilmişti. Diğerleri varana kadar, uzun bir müddet onun yanında oturmuştu. Genel olarak Blakewell Kışağı ve mahkum üzerine sohbet etmişlerdi. Geoffrey ona bir sürü soru sormuştu.

Elly ona Cole Braden'den korktuğunu söylemişti. Bu doğru değildi; ama Elly onun mahkumu sevmediği biliyordu. Geoffrey Elly'e, onu güvende tutacağına dair güvence vermişti. Sonra ona, beraber ormanda buluşmayı teklif etmişti. Şaşırان Elly, hiç düşünmeden başını sallamıştı. Geoffrey, ondan böyle uygunsuz bir şey istediği için hemen af dilemiş ve ona, Bayan Cassie ile beraber doğum günü partisine gelmesini söylemişti. Ardından şerif varmıştı odaya.

Bayan Cassie ne düşünürse düşünsün, Efendi Geoffrey Elly'den hoşlanıyordu.

Elly, dikiş işine ve ziyafetler, güzel elbiseler ve bomboş geçirebileceği öğleden sonraları ile dolu olan hayallerine geri döndü. Gün gelecek, tüm bunlar hayal olmaktan çıkacaktı. O zaman, onu sadece aptal bir kız ve bir esir olarak gören Bayan Cassie, Nan ve Blakewell Kışağı'ndaki diğer herkes, ona saygıyla muamele etmek zorunda kalacaktı.

"Eleanora." Kendi isminden çok daha zarif olan bu ismi tekrarladı ve gülümsedi.

* * *

Cassie, misafir yemek odasında oturmuş, yemeğiyle oynuyordu. Üç adet şamdan, odayı neşeli bir ışıkla dolduruyor, kızın ruh haliyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Şerif ekmeğini yedikten sonra hemen gittiyse de, Geoffrey oyalanıp durmuştu ve Cassie sonunda ondan akşam yemeğine kadar kalmasını istemek zorunda

kalmıştı. Geoffrey yemeği mutfakta değil de konakta yemeleri konusunda ısrar etmişti. Cassie ise onu kızdırmaktan çekindiği için bu isteğine boyun eğmişti.

“Biraz daha şarap ister misin, canım?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Nettie – artık nadiren kullandıkları – odaya girdi ve önlerindeki masaya sıcak elmalı turta koydu. Havayı tarçın kokusu sardı. Tatlı.

“Teşekkür ederim, Nettie. Servis işiyle biz kendimiz ilgileniriz.”

Cassie, bir lokma daha yiyecek halde değildi. Nan, Geoffrey’i memnun etmek için kendini aşmış, Blakewell Kıstağı’nda yalnızca tatil günlerinde görülecek zenginlikte bir ziyafet hazırlamıştı. Geoffrey, ne yemeği fark etmiş gibi duruyor ne de kendisi içim harcanan çabaları takdir ediyormuş gibi görünüyordu. Cassie’nin babası, servetin, hayatın zevklerine gelince insanları kör ettiğini söylerdi hep ve eğer Geoffrey buna bir örnekse, babası gayet haklıydı. Tabağını ve bardağını bir doldurup bir boşaltan Geoffrey, sürekli olarak araziyi miras olarak aldığı anda üzerinde gerçekleştireceği planlardan bahsetmişti. Babasının hemen ölmesini diliyor gibiydi adeta.

Gerçi Cassie onu bu konuda suçlayamazdı. Geoffrey’in babası zalim bir adamdı.

Cassie, Efendi Crichton’un, o zamanlar küçücük bir çocuk olan Geoffrey’i, ateşler içindeyken ziyaret etmeyi reddedişini ve oğlunun bir daha yürüyemeyebileceğini duyduğunda ondan tiksiniyormuş gibi durmasını asla unutmamıştı. Geoffrey bir ay içerisinde tekrar yürümeyi başarıp hepsini şaşırtmıştı; ama bu süreçte edindiği kalıcı topallık, babasının alay konusu olmuştu. Geoffrey topallığını saklamak için yoğun bir çaba harcarsa da, babası başkalarının önünde onunla dalga geçmeyi sürdürmüştü. Bay Crichton, Cassie’nin tanıdığı en merhametsiz adamdı.

“Mükemmel olacak.” Geoffrey turtadan son bir lokma aldı.

Cassie anlattıklarının tek kelimesini dahi duymamıştı. Şarap uykusunu getirmiş, konuşma onu donuklaştırmıştı. “Evet, elbette öyle olacak.”

“Bunların hepsini seninle paylaşmak istiyorum, Cassie.” Geoffrey gözlerini ondan ayırmadan elini dudaklarına götürdü.

Bu hareket nedense Cassie’nin huzurunu kaçırdı. Elini geri çekti. “Elbette paylaşacağız, Geoffrey. Sen ve ben hep dost kalacağız.” Saat onu vurdu.

“Vakit geç oldu. Sen de yorulmuşa benziyorsun, canım.” Adam ayağa kalkıp elini Cassie’ye uzattı.

Rahatlayan Cassie onun koluna girdi ve dışarıda duran arabasına varana dek ona eşlik etti.

Geoffrey, “Henry işine yarıyor mu?” diye sordu.

“Başta biraz sorun yaşadık, ama artık uyum sağlıyor.”

“Sorun mu?”

“Evet. Kölelere karşı kavgacı bir tutum sergiliyordu.”

“Aah.” Geoffrey başını sallayıp gülümsedi. “Onun seviyesindeki bir adam dahi evrene hâkim olan düzenden haberdar. Yine de, eğer sana karşı gelirse onu geri yolla. Senin beklentilerini karşılayamaması halinde, kendisini Crichton Malikânesi’nde neyin beklediğini biliyor.”

Cassie vereceği iğneleyici cevabı ağzında tuttu ve kendisine ne kadar zahmet verirse versin, Henry’i asla geri yollamamaya karar verdi.

Genç bir delikanlı olan araba sürücüsü, yukarıya çıkıp yerine oturdu ve dizginleri eline aldı.

Geoffrey, Cassie’ye döndü. “Seni çocukluğumdan beri sevdiğimi biliyor muydun?”

Cassie rahatsız olup yüzünü çevirdi. Çekirgelerin gürültüsü, aradaki sessizliği doldurdu. “Çocukken çok yakındık birbirimize.”

“Ben seni hâlâ seviyorum, Catherine. Ve senin karım olmanı istiyorum.”

“Geoffrey ben–”

“Sana cevap vermen konusunda baskı yapmak niyetinde değilim. Aslına bakarsan bu meseleden bahsetmek dahi istememiştim. Ama sana böyle yakın olunca, kendime hâkim olamadım.”

Cassie doğru kelimeleri aradı. Geoffrey’i incitmek istemiyor, ama aynı zamanda da duygularını öğrenmesini istiyordu. “Geoffrey, biz evlenemeyiz. Sen ve ben, hiçbir konuda aynı düşünmüyoruz.”

Karanlığa rağmen, adamın vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. “Elbette aynı düşünmüyoruz. Kadın ve erkekler ne zamandan beri aynı düşünüyorlar ki? Garip garip konuşuyorsun.” Sesinin tonunda bir keskinlik vardı.

Genç kadın, içindeki öfkenin kabardığını hissetti. “Seninle evlenmek istemiyorum.”

“Bunlar hep babanın suçu. Bir kadının konumuna aykırı düşen fikirlerle doldurdu kafanı.”

Cassie konuşmaya başladıysa da lafı bölündü.

“Bana katılmadığını biliyorum, Catherine; fakat yüzlerce yıllık insanlık tarihi, kadının yerinin kocasının yanı olduğunu apaçık gösteriyor. İşlerin doğal düzeni bu şekilde. Karım olmak zamanla hoşuna gidecek. Seni el üstünde tutup koruyacağım ve her türlü ihtiyacını gidereceğim. Çocuklarımız asiller gibi yaşayacak.”

Cassie sinirlerine hâkim olmaya çalıştı; fakat bu akşam sabrı zaten yeterince sınanmış, her an taşabilecek bir hale gelmişti. “Seninle evlenmeyeceğim, Geoffrey. Sana aşık değilim.”

Adamın çene kasları seğirdi. “Hakkında, düşündüğünden çok daha fazla şey biliyorum, canım. Seni temin ederim, evlenme teklifimi duyunca, hevesle kabul edeceksin. Hadi şimdi bana iyi geceler dile.”

Geoffrey’in kolları onu birden sardı ve dudakları aç bir şekilde Cassie’ninkilerin üzerine kapandı.

Genç kadın o kadar şaşırmıştı ki, adama karşı koymak aklının ucundan dahi geçmedi. Zihni, yaşadığı şoku ve belli belirsiz duyduğu tiksintiyi algılıyordu sadece.

Adamın kolları onu kendisine doğru çekti ve dili beceriksiz bir şekilde dudaklarını aralamaya çalıştı.

Cassie başını çevirip onu itmeyi denedi. Kollarından birini kurtarınca Geoffrey'in suratına tüm gücüyle bir tokat attı. "Dur!"

"Bana karşı koymaya çalışma, Catherine." Adamın onu kavrayan elleri sıkılaştı. Nefesi soğan ve şarap kokuyordu. "Eninde sonunda kaybedeceksin. Bırak da sana, seni ne kadar sevdiğimi göstereyim."

Başını tekrar ona doğru eğdi.

"Sanırım hanımefendi durmanı söyledi, Crichton."

On Üçüncü Bölüm

Cassie'nin nefesi boğazına takıldı.

Cole arabanın tekerleğine tembel tembel yaslanmış, gölgele-
rin arasında duruyordu.

Geoffrey onu bırakmadan konuştu. "Bir beyefendinin işlerine
karışmak senin ne haddine, mahkum!"

"Sen beyefendi falan değilsin, Crichton."

Tekrar sesine kavuşan Cassie, "Sorun yok," dedi. "Geoffrey
de zaten gidiyordu."

Geoffrey'in tereddüdünü ve iki adam arasında kabaran öfkeyi
hissetti.

Geoffrey'in onu tutan kolu gevşedi. Bir adım geri atıp kızın
elini dudaklarına götürdü ve veda etmek için öptü. "İyi geceler,
Catherine. Söylediklerim aklında bulunsun." Arabaya bindi.
Genç sürücüye "Ne bakıyorsun, çocuk?" diye bağırdı.

Araba, ileriye doğru fırladı ve karanlığın içine dalıp kayboldu.

"Artık size bir teşekkür daha borçluyum sanırım."

Alec kızın titrediğini görebiliyordu. "Onunla baş başa kalma-
malısınız."

Sözleri planladığından sert çıkmıştı. Buraya ondan doğruyu
öğrenmeye gelmişti, onu kurtarmaya değil. Ama Crichton'un
genç kadını zorladığını görünce, bunların hepsi bir anda unutu-
lup gitmişti. O pislğin suratını dağıtmamak için iradesini son
damlasına kadar zorlamıştı.

"Lütfen bana neyi yapıp yapamayacağımı söylemeyin." Cas-
sie başını meydan okurcasına kaldırdı.

Kavga mı etmek istiyordu? Tamam. Alec'e uyardı. "Çünkü siz zaten kendinizi koruyabilecek kapasitedesiniz, değil mi? Yoksa onun sizden yararlanmasını mı *istediniz*?"

"Sizin yaptığınız gibi mi?"

Alec güldü. Avını gözleyen bir yırtıcı misali, aralarında yalnızca birkaç santim kalana dek yavaşça Cassie'ye doğru yürüdü. "Öpücüklerime ya da dokunuşlarıma karşı koyduğunuzu hatırlamıyorum. Kararlılığınızı sınamaya, onun öpücüğüyle benimkini kıyaslamaya ne dersiniz?"

"İçmişsiniz. Nefesinizden anlaşıyor."

"Lanet olsun, elbette içeceğim! Ve sizden bazı cevaplar istiyorum." Öfke, midesinde bekleyen bir yılan gibi tüm gece kıvrılıp durmuş, içtiği viski ise onun zehrine zehir katmıştı. Artık saldırma vakti gelmişti. "Gerçeği duymak istiyorum. Hemen şimdi."

"Ne gerçeği?"

"Kimliğim konusunda yalan söylememesi için yaşlı kadını zorladınız mı?"

"Bu ne nankör--"

"Soruma cevap verin."

"Saçmalıyorsunuz." Cassie dönüp konağa doğru yürümeye başladı.

Alec yolunu kesmek için önüne atıldı ve çenesini kaldırıp onu gözlerine bakmaya zorladı. "Cevap verin."

"Elbette hayır! Böyle bir şeyi nasıl düşünürsünüz, aklım almıyor! Simanızı görmek bile beni dehşete düşürürken, neden sizi burada tutmaya çalışayım?"

"Yalan söylediğinizde, bunu gözlerinizden anlayabiliyorum. Biliyor muydunuz?"

"O halde doğruyu söylediğimi biliyorsunuzdur."

"Kadın hakkında evet. Ama neden babanız hakkında yalan söylüyorsunuz?"

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla büyüyünce, onları hemen kırıştırdı. "Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

“Aylardan beri kimse tarafından görülmediğini biliyorum. Güya atları için damızlık bakmaya gittiğini ve bu yüzden de kızını ve tek vârisini sahipsiz bıraktığını biliyorum. İşlerinin yönetimini, evin erkeği oymuş gibi, kızına verdiğini biliyorum.”

Cassie gerildiğini hissetti. “Kadın ya da erkek olmam ne fark eder? Yoksa siz de mi bir kadının, dikiş nakış ve süs püs dışında başka hiçbir şeye kafa yormaması gerektiğini düşünüyorsunuz?”

“Araziyi yönetmek erkeklerin işidir.”

“Neden peki? Neden öyle olmak zorunda? Zamanında bir kadın tüm İngiltere’yi yönetti. Oysa artık İngiliz kadınlarının kendilerini dahi yönetmelerine izin verilmiyor.”

“Kadınlar da kendilerince bir şeyleri yönetirler. Çocuk yetiştirirler, evin bakımıyla ilgilenirler—”

“Ve erkekler de geri kalan her şeyle ilgilenirler.”

Alec, onun ciddi ciddi sinirlendiğini görebiliyordu. Kendi öfkesi de gitgide artıyordu. “Sizinle medeniyetin ince noktalarını tartışmak niyetinde değilim. Bir gün evlenecek ve bir kocaya hizmet etmenin mutluluğunu tadacaksınız.”

Genç kadının gözlerinde birikenler yaşı mıydı?

“Olur da bir gün evlenirsem, bana kendisiyle eşitmişim gibi muamele eden bir adamla yapacağım bunu.”

“Cennette kulluk edeceğime, cehennemde saltanatımı sürdürüm diyorsun, öyle mi Cassie?”

Sesi titredi. “Hayatımda olup bitenler sizi ilgilendirmez.”

“Pekala. Bana güvenmiyorsunuz demek. Ben de size güvenmiyorum. Ama sizin hayatınız benim ellerimde olmadığı halde benimki sizin ellerinizde ve bu durumdan nefret ediyorum!”

“Hayatınız benim ellerimdeydi, evet, ve hatırlarsanız onu kurtardım. Bir esir olarak yaşamak sizin gibi kibirli bir adama iyi gelir belki de!” Cassie, onu itip yanından geçti ve içeri girip kapıyı ardından çarptı.

Alec, yakın tarihte ikinci kez, kendini tam bir pislik gibi hissetmişti.

“Hadi Daniel, biraz cesaret. Bunu içmen lazım.” Cassie, çocuğun nemli başını okşuyor, onu ikna etmeye çalışıyordu.

Dört yaşındaki bir çocuğa, hayatta kalmasının şu an dudaklarına dayanan iğrenç karışıma bağlı olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Kininin acı tadına bir kez bakan çocuk, ikinci kez içmek konusunda isteksizdi.

“İyileşmek istiyorsun, değil mi?”

Küçücük vücudu titreyip dururken, halsizce başını salladı.

Boğazı düğümlenen Cassie, acıyla yutkundü. Şu an burada yatan Jamie olabilirdi.

“O halde bunu *içmelisin*, tatlım.”

Çocuk, ateşin kuruttuğu dudaklarını gönülsüzce araladı ve yüzünü ekşiterek kupanın içindekini yavaşça içti.

“Aferin sana.” Cassie, çocuğun başını, usulca yastığına koydu ve yatağın yanında durup, yüzü kireç gibi olan Nettie’ye rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. “Ateşini alması için ıslak kumaşlarla vücudunu sil. Susarsa su içmesini sağla. Bu öğleden sonra gelip ona bir doz daha vereceğim.”

Sıtma, sabahın erken saatlerinde Blakewell Kıstağı’nı vurmuş, dört tarla işçisini ve Daniel’le beraber bir tane daha köle çocuğunu yüksek ateş ve şiddetli titremelerle yatağa göndermişti. Henüz şafak sökmeden, Nettie’nin kapısına telaş içinde vurma-sıyla uyanan Cassie, bütün sabah hastaları tedavi eden Takotah’a yardım etmekle meşgul olmuştu.

Ateş üzerinde mucizevi bir etkisi olan ilacı kusmamayı başaranlar, bir hafta içerisinde ayaklanırlardı. Cassie, sabahtan beri birçok kez yaptığı gibi, Daniel’in de bu iyileşenlerin arasında olması için dua etti.

Takotah’m, hayat kurtaran kırmızı tozu içine sakladığı ufak, deri kesenin ağzını büzdü ve küçük çocuğun yanağına son bir

öpücük kondurdu; ne var ki Daniel çoktan ateşli bir uykuya dalmıştı.

Nettie, Cassie'ye değil de, daha ziyade kendi kendine "Daniel güçlü bir çocuk," dedi.

"Evet, güçlü bir çocuk. Ve başında da ona göz kulak olan bizler varız." Cassie ayağa kalktı ve Nettie'nin ellerini kendi ellerinin arasına alıp, onları moral vermek için sıktı. Boğazı düğümlenir gibi oldu. "Onun ölmesine izin vermeyeceğiz."

"Teşekkür ederim, Cassie." Nettie'nin tüm sabah boyunca tuttuğu gözyaşları, yüzünden aşağı akmaya başladı. Cassie ismini, Nettie'nin ağzından en son seneler önce duymuştu.

Kapının hafifçe tıklanması, birkaç dakika önce su alması için gönderdiği Luke'nin geri geldiğinin habercisiydi. Hastalıklar ve ilaçlar konusunda garip fikirlere sahip olan İngiliz doktorları, ateşi olan insanların su içmesine izin vermezlerdi; fakat Takotah ona hastalardan suyu esirgemenin sadece zalimlik olmadığını, aynı zamanda zararlı olabileceğini de öğretmişti. Takotah'm bilgelliğini, bir doktorun cafcıflı yaygaralarına her vakit yeğlerdi.

Cassie kapıyı açtı ve tatlı suyla dolu iki büyük testi taşıyan Luke'yi içeri buyur etti. Luke'nin ayakları çıplaktı ve geniş, kaslı sırtı terin etkisiyle parlıyordu. Elindeki testileri, sanki dolu değillermiş gibi kolaylıkla taşıdı ve yatağın yanında duran tahta masanın üzerine hafifçe bıraktı. Sabahtan beri kulübenin etrafında dolanıyor, yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Haziranın ortası olması dolayısıyla, kulübenin içi yeterince sıcaktı; ama Luke, bu apaçık gerçeğe rağmen, bir yığın çıra ve yakacak odun getirmişti. Cassie onun Daniel'i bu denli sevdiğini fark etmemişti.

Adam Nettie'ye dönüp, "Bir şeye ihtiyacınız olursa dışarıdayım," dedi. Sert sesinde garip bir yumuşaklık vardı.

Nettie başını sallayıp sabahtan beri ilk defa gülümseyerek "Tüm gün kapımın önünde, güneşin altında mı kalacaksın?" diye sordu. Burnunu çekti ve önlüğünün ucuyla gözündeki yaşları sil-

di. “Aptal olma. İçerisi daha serin. Otur. Daniel uyandığında seni görmek isteyecektir.”

Luke, önce yatakta yatan çocuğa, sonra da annesine bakıp, kendisi için fazlasıyla küçük olan bir süt sağma taburesinin üzerine mahcup bir edayla oturdu.

Cassie, “Bir şey olursa beni çağırırsınız,” dedi.

İkisi de onu duymuyor gibiydi.

“Susamış olmalısın.” Nettie bir bardağa su koyup Luke’ye uzattı.

Luke başını sallayarak teşekkür etti ve sudan kana kana içti. Gözlerini Nettie’den bir an olsun ayırmıyordu.

İşin aslı buydu demek. Cassie bu denli kör olduğu için kendinden utandı. Luke, Daniel’in annesini seviyordu. Kapıyı arkasından sessizce kapatıp kulübeden ayrıldı.

Öğlen yemeğinin ve birkaç dakika soluklanma imkanının kendisini beklediği mutfağa doğru giderken, hava, bulutlu gökyüzüne rağmen bunaltıcı derecede sıcaktı. Bulutlar, boğucu bir battaniye gibi arazinin üzerini örtüyordu. Sıcak ve nemli olmanın yanı sıra, buram buram odun dumanı ve gübre kokan havada, rüzgarın eseceğine dair en ufak bir belirti yoktu. Göğüslerinin arasından ve sırtından ter damlacıkları akıyordu. Küçük kulübelerin arasında, birbirlerini kovalayan çocukların eğlenceli çılgınlıkları ve kıkırdamalarına rağmen, içinde kötü bir his vardı. Önce Geoffrey. Şimdi de sıtma. Williamsburg’a yaptığı son ziyarette çok miktarda kinin satın almıştı; fakat hastalığın yayılması halinde herkese yetmeyeceğini biliyordu. Artık tanrının merhametine kalmıştı her şey.

Bir an önce uyumaya can atıyor, yatağına girip, hayallerinin onu dertlerinden ve hastalıklardan uzağa taşımasını istiyordu. Dün gece çok zor dalmıştı uykuya. Sıkıntı ve huzursuzluk içinde, gece geç saatlere kadar uyanık kalmıştı. Geoffrey çok tuhaf davranmıştı. Tüm o evlilik konuşmaları... Cassie’nin onunla asla evlenmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Geoffrey’in istenmeyen öpücüğünü hafızasından silmek is-

termiş gibi, elbisesinin kolunu dudaklarına götürdü. Vücudunun Cole'ye verdiği tepki, insanı şaşırtacak derecede farklıydı. Ge-offrey ona dokununca midesi bulanmıştı, Cole dokunduğunda ise... Cole ile nehir kenarında durup öpüşmelerinin üzerinden sadece bir gün mü geçmişti? Asırlar önce olmuş gibi geliyordu.

Ne tür bir kadın, ırz düşmanı olduğunu düşündüğü bir adam-la sevişmek ister ki?

Adamın sorusu, gece boyunca aklından çıkmamıştı. Ona verebileceği bir cevabı yoktu. Gerçekten suçlu olduğuna inanıyorsa, neden dokunuşlarım arzuluyordu?

Peki gerçeği söylediğine inanıyorsa, neden ona esir muamelesi yapıyordu?

Sulh hâkiminin onayı olmadan, adamı sözleşmesinden yasal olarak kurtaramasa da, en azından onu ağır işlerden muaf tutabilir ve ondan kendisi adına iş becerisini kullanmasını isteyebilirdi. Geniş bir araziye sahip olduğunu iddia etmişti ne de olsa. Ama kendisine yardım eder miydi? Yoksa onu küçümser miydi? Diğer erkekler gibi Cole'nin de, kendisinin bir şeyleri yönetmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Dün gece bunu açıkça dile getirmişti. Lütfeden bir ses tonuyla ve yüzünde onaylamayan bir ifadeyle, hesap defterlerini gözden geçirirken, kendisinin her kararını, her alışılmadık fikrini eleştirdiğini hayal edebiliyordu.

Araziyi yönetmek erkeklerin işidir.

Sözlerini anımsamak, öfkesinin kabarmasına sebep oldu.

Mutfakta Nan'ı oturmuş, yemek yerken buldu.

"Daniel... nasıl—"

"Uyuyor; ama ateşi hâlâ çok yüksek."

"Ah, şu haline bak, tatlım." Nan, Cassie'yi baştan aşağı süzerken iri kollarını kalçalarına dayamıştı. "Açlıktan ölüyorsundur kesin. Otur da ihtiyar Nan, sana kalın bir dilim ekmek ve biraz da peynir getirsin."

Oturup yemekleri minnetle kabul etse de, birden iştahının olmadığını fark etti.

“Ne oldu, canım? Bir sorun olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum. Yoksa senin de mi ateşin var?” Aşçı, genç kadının alnını yokladı.

“Yok, iyiyim ben. Biraz yorgunum sadece.” Cassie kendisini bir lokma almaya zorladı ve onu çiğneyip yuttu. Nan’ın zaten yeterince derdi vardı. Ona Geoffrey’in garip davranışlarından başka zaman bahsederdi. Bir lokma daha atacaktı ki ağzına, kapı birdenbire açılıverdi.

“Bayan Cassie!” Nate nefes nefese kalmış, çilli suratı kıpkırmızı kesilmişti. “Rebecca!”

“Bebek mi?”

Henüz erkendi; ama bebekler nadiren insanların onları beklediği zamanda gelirdi.

“Hayır!” Adam başını sallayınca, bir demet kızıl saç yüzüne dökülüyordu. “Ateş! Ateşi var!”

Cassie, deri keseyi eline alıp ayağa kalktı. “Nate, kuyudan su getir. Ben de şarabı ve elimizde fazladan olan tüm temiz bezleri getireyim.”

Nate durduğu yerde ellerini ovuşturuyordu. “Sence o...”

“Elimizden gelen her şeyi yapacağız.” Cassie bir elini, güven verircesine adamın koluna koydu. “Nan. Zach’i ya da Cole’yi bul. İçlerinden birine söyle, Takotah’ı alıp—”

“Cadıyı mı?” Nate başını salladı. “O kadının Becky’nin yanına yaklaşmasına hayatta izin vermem.”

Cassie onu duymazdan geldi. “—tabağının kulübesine getirsinler.”

Nan başıyla onayladı ve ayaklarının onu taşıyabileceği ölçüde, Zach ve Cole’nin kereste kestikleri hızara doğru acele etti.

Nate tekrar bağırdı: “Olmaz!”

“Beni dinle.” Cassie gözlerini Nate’ye dikti. “Takotah bizim yaşadığımız şekilde yaşamıyor olabilir; fakat kimse şifa konusunda onun kadar bilgili değil. Hayatımı Takotah’a emanet edebilirim. Ve evet, Jamie’ninkini de.”

Cassie, yüzünde inanmayan bir ifadeyle kendisine bakan Nate'yi görmezden gelip kulübelere doğru koştu ve adamı geride bıraktı.

Nate arkasından "Ama anneni kurtaramadı, değil mi?" diye bağırdı.

Cassie adımlarının seyrekleştiğini hissetti. "Annemin ölümü Takotah'ın suçu değildi."

Takotah'ın istediği gibi kalıp ona yardım etseydi, annesi şimdi yaşıyor olabilirdi. Ama annesi çok acı çekiyordu. Ve Cassie onu böyle acı çekerken görmeye dayanamamıştı. Korkak bir çocuk gibi arkasını dönüp kaçmıştı.

"Kocasının tohumunu, karısının vücudunda dondurup işe yaramaz hale getiren bir içeceği varmış diyorlar. Annesinin rahmindeki bir bebeği öldürecek zehri dahi varmış. Cadı işte!"

"Saçmalık!" Cassie yüzünü ona döndü. Sabrı tükenmeye başlıyordu.

Böyle iksirlerin gerekliliklerini açıklamakla vaktini harcamayacaktı. Kadınların erkeklerle paylaşamayacakları türden sırlardı bunlar. "Karının ve çocuğunun sana ihtiyacı var. İstersen burada kalıp benimle tartışmaya devam edersin ya da gidip onlara yardım edersin. Seçim senin."

* * *

Alec, alçak girişten geçip Kızılderili kadının kulübesine adım attı. Gözleri karanlığa alışınca kadının evde olmadığını gördü. Kendisini gergin hissetmesinin bir mantığı yoktu. Takotah sadece yaşlı bir kadındı, o kadar. Alec'in hayatım kurtaran ve şu an bir başkası tarafından ihtiyaç duyulan yaşlı bir kadındı.

Odun dumanının ve garip otların kokusu burnunu gıcıkladı. Odanın ortasında açık bir ocak bulunuyor, içinde ateş yanıyordu. Bitkiler, kökler ve meyveler, aşağı sarkacak biçimde tavana asılmıştı. Bir yığın hayvan derisi, odanın bir köşesine özenle istif-

lenmişti. Alec etrafını hızlıca gözden geçirip çıkmak için döndü.

Soluğu kesilen Alec, olduğu yerde kalakaldı. Yaklaştığını duymamasına rağmen, Kızılderili kadın kapının girişinde durmuş, siyah denilebilecek kadar koyu gözleriyle onu süzüyordu. Kalın gri saçları, iki adet örgü halinde neredeyse beline dek uzanıyordu. Kölelerinki kadar koyu olan kırışıklarla dolu yüzü, garip siyah dövmelemlerle kaplanmıştı. İngiliz hanımlarının giyeceği türden bir gömleğe ve tabaklanmış hayvan derilerinden oluşan bir eteğe bürünmüştü. Alec'in aklından, olabileceklere dair türlü şeyler geçmiş olsa da, kadının ona gülümseyeceğini ve eliyle koluna hafifçe vuracağını beklememişti doğrusu. Hareketin basitliği, hemen rahatlamasını sağladı.

"Tekrar güçlenmişsin."

"Evet. Teşekkür ederim. Hayatımı kurtarmışsınız."

"Bence sebebi hayatta kalmayı aşırı istemendi." Kadın, Alec'in şükranlarını bir kenara itmişti. "Hadi şimdi Rebecca'nın yanına gidelim."

"Nerden bildiniz?" Sırtındaki tüyler diken diken oldu. Buraya geliş sebebini kadına söylememiştir henüz.

"Rebecca'yı mı?" Takotah sırttı. "Belki rüzgar kulağıma fısıldamıştır. Ya da belki de kadının çok gürültücü bir kocası vardır."

Tabakçının kulübesine vardıklarında, Cassie'nin ilk kinin dozunu çoktan vermekte olduğunu gördüler. Yüzü kireç gibi olan ve durmadan titreyen Rebecca, koyu saçları nemli yüzüne yapışır bir halde minicik odanın ortasında duran yatakta yatıyor, koruyucu bir tavırla ellerini karnının etrafına sarıyordu.

Nate, yatağın başında durmuş bağıırıyordu. "O yaratığı buranın yakınlarında görmek istemiyorum diyorum..."

Takotah'm içeri girdiğini görünce beti benzi attı ve birdenbire sessizliğe gömüldü.

Takotah, tabakçının kendisine karşı güttüğü kötü niyetin farkında değilmiş gibi derhal Rebecca'nın başına gitti.

Gözleri korkuyla büyüyen Rebecca, ürkerek geri çekildi.

Nate öne atıldı. “Karıma dokunma!”

Alec omzunu Nate’nin göğsüne bastırıp adamın nefesini kesti ve onu arkasındaki duvara yapıştırıp zapt etti. Nate’yi frenlememesi halinde, adamın yaşlı kadını odadan atacağına şüphe yoktu.

“Rebecca. Takotah, onu çağırdığım için buraya bize yardım etmeye geldi.” Cassie kadının titreyen ellerini avuçladı ve sakin bir ses tonuyla konuştu. “Sana ve bebeğine yardım edebilecek tek kişi o. Denemesine izin verir misin?”

Cassie şu an, ne çiftçinin çabuk öfkelenen kızıydı, ne de Alec’in dün öğleden sonra öptüğü deneyimsiz bakireydi. Büyük bir haneyi yönetmeye alışık bir kadının özgüveni ve sakinliğiyle konuşurken, Alec’e bir an için beklenmedik bir şekilde Elizabeth’i hatırlattı.

Rebecca’nın gözleri, yatağının başında sakince oturan Takotah ile, sövüp sayan ve Alec’le boşuna mücadele eden kocası arasında gidip geliyordu.

“Tamam.” Kadının sesi o kadar kısıktı ki, Alec, bir an için konuşup konuşmadığından emin olamadı.

Karısının kararına boyun eğen Nate, derin bir iç çekip kendisini Alec’in üzerine bırakıverdi.

Takotah gözlerini kapadı ve avucunu Rebecca’nın şişmiş karının üzerine koydu. “Kızının sağlığı yerinde. Hayatta ve hareket ediyor.”

“Kızım mı?” Rebecca titreyen dişlerinin arasından hafifçe gülümsedi.

Alec, Takotah’ın ne tür bir gücü olabileceğini düşündü. Elinin tek bir dokunuşuyla onlara birçok şeyi haber etmişti.

“Bu hastalığı senden uzak tutmalıyız.” Takotah Cassie’ye, yatağın yanındaki teneke leğenin içine su dökmesini işaret etti. Ardından bir bezi leğendeki suyun içine batırıp çıkardı ve suyunu sıktıktan sonra yavaşça Rebecca’nın alnına koydu.

Alec, Nate’yi tutan ellerini gevşetti ve “Gidelim ahbap,” dedi.

“Bırakalım da kadınlar işlerini yapsınlar. İçimden bir ses burada kalırsak, onlara ayak bağı olacağımızı söylüyor.”

Nate’nin kürek kemiklerinin arasına sağlam bir şekilde koyduğu eliyle, onu kapıya doğru iterken, Cassie’nin kendisine attığı minnettar gülümsemeden tuhaf bir haz aldı.

On Dördüncü Bölüm

Alec, berbat viskiden koca bir yudum daha alıp sövdü. Nate'yi oyalamak düşündüğünden çok daha zor olmuştu. Zach'in da yardımıyla, perişan kocayı önce kereste kesmekle meşgul etmiş, bu iş bittikten sonra da kart oynamışlardı.

Fakat güneş batmadan hemen önce, yüzü solgun ve bitkin gözüken Cassie, yanlarına kötü haberlerle gelmişti. Rebecca'nın doğum sancısı başlamıştı. Güçsüz bedeni, belli ki fazlalık olarak gördüğü yüklerinden kurtulmak istiyordu. Alec, Nate'nin çilli yüzünde beliren çılgın ifadeye bakınca, tabakçı için yapabilecekleri bir tek şeyin olduğu sonucuna vardı: Adamı zil zurna sarhoş etmek. Ve hiçbir erkek, tek başına içmekten hoşlanmazdı.

İhtiyar Charlie, onlara katılmasa da, cömert davranmış ve bu dava uğruna en güçlü viskisinden bir testi bağışlamıştı. Şimdi ise bir yanına Alec'i, diğer yanına ise Zach'i alan Nate, sönmekte olan şenlik ateşinin önünde oturmuş, tarifsiz bir acı çekiyordu. Telaşlı baba adayını, başta bu durum karşısında çılgına dönse de, kulübenin kapısını görebilecek kadar yakına, ama karısının çılgınlıklarını duyamayacak kadar uzağa oturtmuşlardı. Alec, Nate'nin kulübeyi, yarı kapalı gözleri ve omuzlarına düşüp duran başı sebebiyle zaten *göremeyeceğini* fark etti. Viskiye uzattığı Zach, başta ne olduğunu anlayamamış gibi testiyi dikkatle inceledi ve ardından içkiyi beceriksiz bir şekilde kabul edip ondan bir yudum aldı.

Kız kardeşi, beş çocuğuna doğum yaparken de durum her defasında böyle olmuştu. Alec ve Matthew, alt kattaki misafir salonunda oturup sessizlik içinde viskilerini içer ve üst kattan gelen her acı dolu inlemeyle irkilirlerdi. Kadınları korumaları ve onlar-

dan daha güçlü olmaları gereken erkeklerin, konu kendilerinin sebep olduğu bir ıstırap olan doğuma gelince, hiçbir işe yaramaları çok ilginçti doğrusu.

Zach hıçkırıp içkiyi Nate'ye uzattıysa da adam ortalarda yoktu. Daha doğrusu bilinçsiz bir halde arkasındaki çimlerin üzerine düştüğü için artık yerinde durmuyordu.

Zach ayağa kalkmak için kendini zorladı ve aşağıya, Nate'nin sakın suratına baktı. "Sanırım yeterince içti."

"Evet." Alec de sersemlediğini hissediyordu.

Zach, testiden bir yudum daha alıp ona uzattı.

Alec midesinin kalktığını hissetti. "Yok. Teşekkürler. Nate zaten çoktan bilinç... bilinç... bilinç... çoktan sızmış. Bir yudum daha içmemize gerek yok."

Düşünürken zorluk çekiyordu.

"Sen bilirsin." Zach, artık bitmek üzere olan viskiden bir yudum daha aldı ve geçirerek testiye toprağa düşürdü.

Alec bir şeylerin onu ayıltmaya çalıştığını hissetti. Biri onu çağırıyordu.

"Bay Braden?"

Sesi tekrar duydu.

Ayağa kalkıp bacaklarının titremesini engellemeye çalıştı. Kafasını çevirdiğinde, kendisine doğru aceleyle gelen Nan'ı gördü. Kadının yüzü bembeyazdı ve elleri, önlüğünü gergin bir şekilde kavramıştı.

"Ne mükemmel bir grup olmuşsunuz böyle." Aşçı kadın, üçüne de iğneleyici bir bakış attı.

"Evet." Alec cevap vermeyi başarabilmişti. Altındaki zemin oldukça sallanıyordu.

"Nate bu gece küfelik oldu demek. Şu haliyle karıcığının ne de güzel işine yarar. Zach da ondan farklı değil. Zachariah!" Aşçı son sözü bağırarak söylemişti.

Ateşe boş gözlerle bakınan bıçkıcı, hemen ayağa fırladıysa da sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü. "Efendim? Ah, kusu-

ruma bakma sevgili Nan... ben biraz... şey... biraz sarhoşum.”

“Sevgili Nan’mış! Seni aptal!” Nan ellerini kalçalarına koydu. “Ve sen Bay Braden. Şu haline bak, ayakta zor duruyorsun. Hanımefendinin size ihtiyacı varken, böyle işe yaramaz bir halde olduğunuz için utanmalısınız!”

Alec, bir an için, kilerden şekerleme çalarken yakalanmış küçük bir çocuk gibi hissetti kendini.

“Özür dilerim; ama biz sadece genç Nate’yi teselli etmek için elimizden geleni yapıyorduk.” Kafasını toparlamak ve konuşmasını alkolün etkisinden kurtarmak için mücadele etti. “Yapabileceğim zerre miktar bir şey varsa haber edin lütfen.”

Aşçı kadın alayla homurdandı ve bakışlarını Zach ve Alec arasında bir süre gezdirdikten sonra Alec üzerinde karar kıldı.

“Sanırım seninle yetineceğiz.” Aniden döndü ve tekrar kulübeye doğru yürümeye koyuldu. “Gel hadi. Gücüne kuvvetine ihtiyacımız var. Tabii hepsini içerken tüketmediysen... Erkek milleti! Anca laf yapmasını bilirler!”

Alec, aşçının yanı sıra hızla yürüyünce, zihni de açılmaya başladı.

“Bebek ters geliyor. Rebecca, hem doğum taburesinde oturmayacak hem de ıkınıp bebeği itemeyecek kadar güçsüz durumda. Tanrı onu korusun.” Nan her an ağlayacak gibiydi. “Zavallı Bayan Cassie! Kimse farkında değil ama o çok zorlanıyor. Asla şikayet etmese de, gözlerindeki korkuyu görmemek mümkün değil. Annesi öldüğünde on sekiz yaşındaydı. O olay için de kendini suçluyordur kim bilir.”

“Kendisini mi suçluyor?”

“Tanrı biliyor ya, annesinin yanında kalmaya çalıştı, Takotah’a yardım etmeye çalıştı. Ama annesinin ıstırabını izlemeye gönlü el vermedi. Kireç gibi yüzüyle kapıdan dışarı, ormana doğru koştu. Geri döndüğünde yeni doğmuş kardeşini yaşar, annesini ise ölür halde buldu. Efendi, Bayan Amanda’yı kaybettiği için

üzüntüden kendinden geçmişti. O yüzden de Bayan Cassie'nin bu konuda kendini harap ettiğini fark edemedi."

Uzaktan gelen boğuk bir çığlık, aşçının sözlerini böldü ve ikisinin de adımlarının hızlanmasına sebep oldu.

"Hanımefendi ardından babasını da yitirmeye başlayınca..." Aşçı birden suspus oldu.

Artık tamamıyla kendine gelen Alec, aşçının devam etmesini istedi; fakat kadın inatla sessizliğini korudu.

Bir şeyleri az kalsın ağzından kaçıracaktı ve bunun farkındaydı.

* * *

Cassie kollarındaki ve omuzlarındaki ağrıya aldırılamamaya çalıştı. Rebecca'nın iyiliği için dayanmalıydı. Rebecca'nın arkasına, yatağa oturmuş, doğumu kolaylaştırmak için kadını yarı oturur bir pozisyona gelene dek itmişti. Doğum yapan anne, normalde yatağın ucuna çömelir ya da doğum taburesine otururdu; fakat Rebecca, duyduğu acı ve yüksek ateşi sebebiyle ikisini de yapamıyordu. Ayrıca tek başına dizlerini kaldırıp iki yana da açamıyordu. Kendisi dokuz çocuğa doğum yapmış bir köle olan Martha, kadının bir bacağını; yatağın üzerinde oturan ve Rebecca'nın elbisesinin altından doğumun seyrini kolayca takip edebilen Takotah ise öteki bacağını destekliyordu. Cassie destek için sırtını duvara vermiş olsa da, Rebecca'yı daha fazla tutmak için yeterince gücü kalmamıştı.

Takotah'ın yüzündeki ifadeden, işlerin pek de yolunda gitmediğini anladı. Bebek dünyaya, önce bacakları gelecek şekilde doğuyor, Rebecca'nın doğum suyu ise, berrak değil bulanık akıyordu. Takotah bebeği çevirmeye çalışmış; ama bu hareketi Rebecca'nın kanamasını arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Rebecca doğuma girdikten sonra bir de kinini kusmuştu ve şu an yorgun ve titrek bir vaziyette

Cassie'nin sızlayan kollarında yatıyor, ancak sancılarının gelmesiyle uyanıyordu.

Kapının açılma sesini duyan Cassie başını kaldırdı ve Nan'ın arkasından Nate'yi görmeyi bekleyerek rahatladı. Onun yerine içeri giren Cole oldu.

"Nate sızıp kalmış, küçük hanım. Hepsi ama hepsi sarhoş olmuş." Nan ses tonunda bariz bir tikslenmeyle Cole'ye kötücül bir bakış attı.

Cassie sorgular bir biçimde Cole'ye baktı. Yüzündeki hafif kızarma sayılmazsa, adam gayet ayık görünüyordu.

"Kafam size yardım edecek kadar yerinde sanırım," dedi Cole.

"Pekala, Bay Braden."

Rebecca başını sağa sola çevirerek inledi. Nan hemen Takotah'ın tuttuğu bacağı devraldı ve Kızılderili kadının iki elinin de serbest kalmasını sağladı. İniltiler gitgide arttı ve şiddetlendi; ta ki acı feryatlara dönüşene ve Rebecca'nın gözleri birden açılana dek. Cassie onu sabit tutabilmek için tüm gücünü topladı.

Cole çoktan yanına gelmiş ve Rebecca'nın ağırlığını yüklenerek, yatağın üzerinde arkasına kaymıştı. "Ben hallederim."

Nefesi viski koksa da, sorunsuz hareket ediyor, Rebecca'nın ağırlığını göğsünde ayarlarken gayet yumuşak davranıyordu.

Cassie, Rebecca'nın acıyla buruşan yüzünü serin bir bezle sil-di ve içinde hissettiği zayıflık için kendi kendini azarladı. Aptal düşüncelerin burada yeri yoktu. Rebecca'nın ıstırapı için duyduğu acımanın kendisini alt üst etmesine izin verirse, işler iyice kötüleşirdi. Bunun dersini çoktan almıştı.

Acı doruk noktasına ulaştı. Rebecca hıçkırıklar içine yatak örtülerine yapıştı. Cassie, kendi kalbinin de daha hızlı attığını hissetti ve gözlerini yakan yaşların üzerine gözkapaklarını kapadı. Kilisenin papazı, annesinin cenazesinden sonra ona kadınların doğum sırasında Havva'nın işlediği günahlara bedel olarak acı çekmeleri gerektiğini söylemişti. Cassie o zaman buna inan-

mamıştı ve şimdi Rebecca'nın acı dolu gözlerine bakarken de inanmayı reddediyordu.

Böyle bir tanrıdan ancak adi bir zorba olurdu.

Bakışlarını kaldırıncı, Cole'nin ona zihninden geçenleri okuyabiliyormuş gibi baktığını gördü ve hemen gözlerini kaçırdı.

"Güçlü ol, Rebecca. Güçlü." Takotah nazik, ama demir kadar da sağlam bir sesle konuşuyordu. "Sen ve bebeğin bunu atlatabilirsiniz."

Cassie, Takotah'm kendi söylediklerine inanıp inanmadığını anlamak için yüzüne baksa da orada gördüğü tek şey endişe oldu.

Rebecca'nın çılgınlıkları zamanla yatıştı ve vücudu gevşedi.

"Zavallı." Nan başını salladı.

"Bir adam, tohumlarını karısının rahmine saçıp ona acı çektirmekten daha fazlasını yapabilmeli." Martha, yüzünde halden anlar bir ifadeyle Nan'a döndükten sonra, kendi cinsini savunmak için ağzına açan ama bir şey diyemeyen Cole'ye dik dik baktı.

"Su içmesini sağlamalıyız." Takotah yataktan kalkıp bir teneke kupanın içine su döktü.

"Rebecca." Cassie kupayı Takotah'ın elinden alıp Rebecca'yı ayıltmaya çalıştı. "Rebecca, su içmelisin."

Rebecca donuk gözlerle ona bakarken etrafında olup bitenleri anlamıyor gibiydi. Cassie kupayı kadının dudaklarına götürdü; fakat tek bir yudum alan Rebecca, başını çevirdi ve tekrar kendinden geçti. Dökülen su Cole'nin bileğine ve gömleğinin koluna geldi.

"Özür dilerim." Cassie eline bir bez aldı ve adamın kolundan aşağı akan suyu sildi.

"Altı üstü su." Cole ona çarpık bir gülümseme ile baktı.

"Nate?" Rebecca başını, Cole'nin sesinin geldiği yöne doğru çevirdi ve güçsüz bir sesle tekrar "Nate?" diye seslendi.

Takotah Cole'ye bakıp başıyla onay verdi. Cole bir an için ne yapacağını bilemese de hemen sonra cevap verdi. "Efendim Rebecca?"

Cassie fısıldadı. “Ona Becky diye hitap ediyor.”

“Nate?”

“Efendim Becky?”

Cassie kupayı yeniden doldurdu ve Cole’ye tekrar konuşmasını işaret etti.

Cole utangaç bir ifadeyle “Su içmelisin, Becky,” dedi. “Bebeğin...şey... suya ihtiyacı var,”

“Al canım.” Cassie, Cole’nin kızaran suratına bakıp güldü ve “Bunu iç,” dedi.

Rebecca karşılık verdi ve rahatsız bir uykuya dalmadan önce kupanın içindeki suyu yudum yudum içti.

“Bir sonraki sancısında ondan ıkınmasını iste.” Takotah bebeğin minicik ayaklarını tuttu. “Yanında kocasının olduğunu düşünmek ona güç verebilir. Çocuk ne kadar erken doğarsa, ikisi için de o kadar iyi olur.”

Cole, yüzünde bu durumdan az da olsa rahatsız olduğunu belirten bir ifadeye rağmen başıyla onayladı.

Bir sonraki kasılma neredeyse anında geldi ve Rebecca, kocasının adını çaresizce haykırana dek gitgide güçlendi.

“Hemen buradayım, Becky. Yanı başındayım. Elimi tut.”

Rebecca, sıkıca kavradığı yatak örtüsünü bıraktı ve Cole’nin elini tuttu.

“Bebek doğmaya hazır; ama yardımın gerekiyor. İtmelisin, Becky. İt.”

Cassie, bir an için ürktü ve Rebecca’nın, söylenenleri anlayamayacak kadar ateşli olduğunu ya da Cole’nin rahatlatıcı varlığına rağmen bebeği itemeyecek kadar güçsüz olduğunu düşündü. Neden sonra kadın başını kaldırdı ve ıkınmaya başladı.

“Daha güçlü, Becky.” Takotah alçak sesle mırıldandı. “Bebeğin ayaklarını görebiliyorum.”

“İşte böyle, Becky.” Cole hissettiği utanca rağmen ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi.

Rebecca, kasılmanın şiddeti doruk noktasına ulaşınca çığlık attı ve yarı baygın bir halde Cole'nin üzerine yığıldı.

Cole "Biraz dinlen, Becky," diye mırıldandı. "Yakında bitecek."

"Seni seviyorum, Nate."

Cole'nin yüzündeki utanç dolu ifade, Cassie'nin neredeyse kahkahalarla gülmesine sebep oluyordu.

Cassie, iki tane daha kasılmanın ardından minik bacakları görebildi. Üç taneden sonra ise, Takotah, bebeğin gevşek vücudunu ellerinde tutuyordu. Tam tahmin ettiği gibi, doğan bebek kızdı.

Bir sonraki kasılma doruğa ulaşırken Takotah, "Hadi Becky, kızın doğmak üzere," diye mırıldandı. "Onu ittir ki, dünyaya gelince kollarına alabilesin."

Rebecca sıkı dişlerinin arasından inledi ve bebeğin başı nihayet ortaya çıkınca attığı tüyler ürpertici çığlıkla odayı inletti. Acısı sonunda dinince tekrar bayıldı.

Ümide kapılmaya cesaret edemeyen Cassie, bebek ile kendi anadilinde yumuşak bir sesle konuşan Takotah'm yavruya masaj yapmasını ve boğazındaki sıvıyı temizlemesini izledi. Nefes alamayan Cassie, diğerleriyle beraber, bebeğin hayatta olduğuna dair bir belirti beklerken, saniyeler uzuyor, sanki ebediyete uzanıyordu.

Takotah'ın çocuğu hayata döndüremeyeceği kesinleşir gibiyken, birden hafif bir öksürük sesi duyuldu ve onun akabinde bir öksürük daha duyuldu. Sonrasında ise, Cassie'nin şimdiye dek işittiği en kısık ağlama sesi odayı doldurdu. Bebeğin rengi mavimsi griden açık pembeye dönüştü ve Cassie, Takotah'm suratında beliren gülümsemeden bebeğin yaşayacağını anladı.

Oda kahkahalarla doldu.

"Tanrı'ya şükür!" diye bağırdı Martha.

Cassie vücudunu saran rahatlamayı hissetti ve bir an için dizlerinin bağının çözüleceğini düşündü. Oda dönüyor gibiydi. İki

güçlü el omuzlarını kavradı ve Cole'nin endişeli yüzü gözlerinin önünde belirdi. "İyi misin, Cassie? Bir süreliğine otursan daha iyi olacak."

"Ben...iyiyim." Bacaklarını titremesini durdurmaya çalıştı. "Biraz yorgunum sadece."

Adamın ellerinin sıcaklığı, keten elbisesinin kumaşı üzerinden hissediliyor, cildinin tuzlu kokusu ise burun deliklerini dolduruyordu. Cassie ona yaslanma isteğine karşı mücadele etti ve bunun yerine onu itip yanından geçti ve Rebecca'nın alnına serin bir bez koydu. Yeni anne, Cole'nin onu yatırdığı biçimde, yastığının üzerine sırt üstü uzanmış, uykusunda titriyordu. Hayatı için verdiği mücadele henüz bitmemişti.

"Evet, bu ufaklık Rebecca'yı çok meşgul edecek." Martha bebeği Cassie'ye uzatmadan önce, alnına bir öpücük kondurdu.

Takotah'm hesaplarına göre dört hafta erken doğan küçük kız, Cassie'nin şimdiye dek kucağına aldığı en minik bebektir. Başının üzerindeki kızıl tüyleri, öfkeyle bükülmüş minik, kırmızı dudakları ve etrafındaki dünyayı şimdiden araştırıyor gibi duran koyu mavi gözleri ile bu bebek, tam bir mucizeydi.

Cassie işte o an, bir yandan gülerken bir yandan da ağladığını fark etti. Yanaklarından akan gözyaşları, görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Yanında duran Cole, "Çok...ufak," deyiverdi.

"Evet." Cassie gülümsedi.

Bebek, yüzünü göğüslerine sürtmeye başladı.

"Ve aç." Cole güldü.

Cassie yanaklarının alev aldığı hissetti. "Onu tutmak ister misin?"

Adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ben şey...yani..."

Cassie, onun bu duraksamasından faydalandı. "Başına şu şekilde destek olacaksın."

Cole bebeği oldukça dikkatli bir şekilde kucağına aldı. Nihayet başını kaldırıp kendisine baktığında ise, Cassie, kalbinin

duracağını sandı. Adamın mavi gözlerinde şimdiye dek görmediği bir sıcaklık vardı. Cole'nin yüzüne yayılan gülümseme, Cassie'nin nefesinin kesilmesine yol açtı. Dünya, kısa bir an boyunca, sadece üçünden ibaretti sanki. Cassie, bebek ve Cole. Cassie, bebeğin kendisine ait olmasını ve Cole'nin de bebeğin babası olmasını dileyiverdi.

"Rebecca gücünü toparlayana dek bebeğin bir sütanneye ihtiyacı olacak." Takotah etrafı temizlemeye koyuldu.

"Tamam." Cassie hayallerinden sıyrıldı ve bebeği Cole'nin kucağından yavaşça aldı. "Sarah'ın yanına götürürüm. Onun oğlu da üç aylık. Fazladan sütü olacaktır."

Takotah başını salladı.

Cole sırtı. "Ben de gidip babasını uyandırayım."

* * *

Alec'in de hemen keşfettiği üzere, kendi kendini atadığı bu görevin yerine getirilmesi, tahmin ettiğinden de güçlü. Zach yardım edebilirdi; fakat şu an horlar bir vaziyette yüzüstü toprağın üzerinde yatmakla meşguldü. Tek bir çözüm vardı.

Alec, tabakçının üzerine eğilip bir çuval tahıl misali onu omzunun üzerine attı ve yerden kaldırdı. Nate beklediğinden hafifti. Onu avludan geçirip yalaklara taşıırken hiçbir zorluk çekmedi. Ardından adamı suyun içine attı ve bekledi.

Bir süre hiçbir şey olmayınca, Nate'nin boğulacak kadar sarhoş olduğunu düşünüp korktu.

Neden sonra tabakçı öksürüp yalaktaki suları sıçratarak yüzeye çıktı.

Alec, çırpınan adamı yakasından tuttu ve ayakları üzerinde doğrulmasını sağladı.

"Nasıl... Nerdeyim ben?" diye geveledi Nate.

"Şu an geçenin bir yarısı ve sen yalağın içinde duruyorsun, dostum."

Nate bakışlarını aşağıya, hâlâ suyun içinde olan ayaklarına doğrulttu ve beceriksiz bir şekilde sudan çıktı. “Sanırım hasta olacağım.”

Ardından inleyip iki büküm oldu ve midesinde ne var ne yoksa toprağın üzerine boşalttı.

Alec, onu kendi haline bıraktı ve bir kova su ile beraber Zach’in yanına döndü.

“Bu da neydi şimdi!” Zach, soğuk su yüzüne çarpınca uluyuverdi. Ardından başını sallayarak ayağa dikildi. “Kahretsin, ne yaptığını sanıyorsun?”

“Uyanmanı sağlıyorum.” Alec, adamın attığı hantal yumruktan kolayca kaçırverdi.

Zach, gürültüyle dizlerinin üzerine kapaklandı ve yukarı, ona doğru baktı. “Cole?”

“Evet. Rebecca bebeği doğurdu. Yeni babayı kendine getirmek konusunda yardıma ihtiyacım var.”

“Bebek?”

“Sağlıklı, minnacık bir kız çocuğu.”

“Nate nerede?” Zach başını tutarak ayağa kalktı.

“Diz çökmüş, toprağın üzerine kusuyor.” Alec civarda yere çömelmiş duran adamı işaret etti. Kusmak kelimesini söyleyince, Zach’in yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü.

“Sen de mi?”

Zach öğürerek yere çöktü.

Aslında Alec de kendisini pek iyi hissetmiyordu. Hemen döndü ve arkasından gelen fena seslere kulaklarını tıkayarak temiz havadan derin nefesler aldı ve durduğu yerden on adım uzaklaştı.

On Beşinci Bölüm

Alec, yirmi dakika sonra, iki adamı da kendine getirmeyi başarmış, dengelerine kavuşturmuştu. Mideleri boşalınca, kendilerini daha iyi hisseder olmuşlardı.

“Bebegin saçlarının kızıl olduğuna emin misin?” Nate, kollarındaki sivrisinek ısırtıklarını kaşıyordu. Pis böcekler, adamın uyurken her tarafını yiyip bitirmişlerdi.

“Evet, kendi gözlerimle gördüm.”

“Peki ya Rebecca?”

“Ben giderken uyuyordu.”

Kulübeye ulaştıklarında Nate koşmaktaydı. Alec ve Zach ise onun peşinden geliyordu.

“Rebecca?” Nate kapıyı açıp karısının başucuna yürüdü.

“Uyuyor. Sakın uyandırayım deme.” Nan üçüne de onaylamayan bakışlar attı.

Martha gitmiş, geride küçük kulübeyi toparlamakla meşgul olan Nan’ı ve birkaç ufak deri kılıfı dürerek tomar haline getiren Takotah’ı bırakmıştı.

Nate, karısının yanağını okşarken Takotah’a sordu: “Karım... yaşayacak mı?”

“Hâlâ çok hasta, ama buraya kadar gelebildik.” Takotah gülümsedi. “Demin verdiğim kırmızı tozu çıkarmazsa ve çok fazla kanaması olmazsa, yakında iyileşecektir.”

“Senin sayende olmadığı kesin.” Nan, Nate’ye kötücül bir bakış attı. “Sen yüzüstü yerde yatarken, Takotah – ve Cole de tabii – karını ve bebeğini kurtarmakla meşguldü.”

Nate, kendisine omuz silken Alec'e ve Takotah'a soran bakışlarla baktı. "Sana cadı ve daha kötü şeyler dediğim için özür dilirim. Dilim kurusun! Ben sadece... dinimizden olmayan birinin şifadan anlamayacağını düşünmüştüm."

Takotah adamın özrünü zarif bir gülümsemeyle kabul etti.

"Bir de şu baş ağrısına çare bulursa tam olacak." Zach, başını ellerinin arasına almış, ocağın yanında duruyordu.

Takotah, Zach'in yanından geçerken adamın koluna pat pat vurdu. Koyu gözleri neşe ile parlıyordu. "Sana gereken şey, iyi bir uyku ve biraz sağduyu."

Kulübeden çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

"Sağduyu? O günleri görebilecek miyiz acaba?" Nan ellerini önlüğüne silip, ağır bedenini sallanan sandalyenin üzerine bıraktı. Bu gece Rebecca'nın başında kendisinin durmasını teklif etmiş, başka hastalara bakması gereken Takotah ise kabul etmişti.

Alec, tam Takotah'ın tavsiyesine uyup yatağının yolunu tutacakken, ellerinde küçük bir bohça taşıyan Cassie'nin kulübeden içeri girdiğini gördü. Genç kadının gözlerinin altında koyu halkalar olsa da, yanakları heyecandan kızarmıştı. Kendisine baktığında, gülümsemesi öyle hayat doluydu ki, Alec, o ana dek hissettiği tüm yorgunluğun bir anda kaybolduğunu hissetti.

"Minik kızını görmek ister misin?" Elindeki kundağı Nate'nin önüne sürdü. Nate uyuyan bebeği hayretle izliyordu.

"Tutabilir miyim?"

"Tabii." Cassie hafifçe güldü. "Bana sorman gerekmiyor. Bebeğin babası sen değil misin?"

"Evet." Nate bebeği kucağına aldı.

"Dikkat et, başı düşmesin." Cassie ona nasıl tutacağını gösterdi. "Hayır, öyle değil. Böyle."

Alec, onun Nate'ye bebeğin nasıl tutulacağını öğretmesini izlerken hayretler içinde kaldı. Daha önce bir bebeğin doğumuna hiç şahit olmamıştı ve bu konu hakkında tam olarak ne düşüneceğini bilmiyordu. Aynı zamanda hem korkunç hem de muhteşem

olmuş, çekilen tüm acı ve ıstıraplar, Nate'nin ellerinde tuttuğu o minik mucize ile son bulmuştu. Erkekler fiziksel güçleri ile gurur duyar, yiğitliklerini birbirlerine karşı överdi; fakat doğum sancısına dayanmak için ihtiyaç duyulan güç, hiçbir erkeğin kavrayabileceği türden bir şey değildi.

Cassie tekrar hafif bir kakhaha attı ve ona doğru gülümsedi. Alec ona karşılık verdiyse de, kızın neden gülümsediğini anlamayacak kadar düşüncelere dalmıştı. Genç kadın yorgun olsa da, bunu iyi gizliyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, güneş doğmadan önce kalktığının tek kanıtıydı. Tüm odayı ışığa boğuyormuş gibi görünen bir coşku yayıyordu. Küçük kulübedeki herkes, onun varlığından kuvvet buluyordu sanki. Alec, Cassie'nin gergin babasının ellerinden aldığı bebeğin tüylü alnını öpmesini izledi. Çocukları sevdiği her halinden belliydi. Alec içinden, bir gün onun da kendi bebeğini yetiştirebilmesini dileyiverdi. Bu bebeğin babasının kendisi olamayacağını düşünüp bundan acı bir pişmanlık duyunca şaşırdı. Şimdiye dek hiç baba olmak istememişti.

Onu gerçekten bu kadar çok mu arzuluyordu? Evet, kesinlikle arzuluyordu ve tüm sorun da buydu. En azından gerçek kimliğine kavuşana dek, ondan uzak duracağına dair kendi kendisine defalarca söz vermişti. Ama verdiği bu sözler, içindeki ihtiyacı gidermiyordu. Onu, gözleri mutlulukla parlarken ve göğsünde taze bir hayatı kucaklarken gördükçe, içindeki ihtiyaç da gitgide artıyordu. Ama bu açlığa yenilmesi halinde, hem onun hayatı son bulur, hem de Cassie'ninki mahvolurdu. Onunla geçireceği bir gece, darağacına gitmeye değse de, sırf şehvetini tatmin etmek için genç kadının hayatını mahvedemezdi.

Kulübe birden fazlasıyla dar gelmeye başladı. Hava alması lazımdı. Cassie'ye alelacele iyi geceler diledi ve kapıya yöneldi. Kulübesine kadar giden yolun neredeyse tamamını aşmıştı ki, Cassie'nin arkasından ona seslendiğini duydu. Peşinden dışarı

çıkması olmalıydı. Şimdi de ona yetişmek için acele ediyordu. Alec durdu ve yüzünü ona doğru döndü.

“Teşekkür etmek istemiştım sadece.” Cassie eteklerini düzeltti. “Hayatlarını kurtarmış olabilirsiniz.”

Genç kadının iltifatı hem hoşuna gitmiş, hem de canını sıkırmıştı. “Bensiz de idare ederdiniz.”

Alec döndü ve yürümeye devam etti.

Cassie onun yanı sıra yürümeye başladı. “Daha önce hiç bir bebeğin doğumuna şahit olmuş muydunuz?”

“Hayır. Gerçi kız kardeşim beş çocuğuna da doğum yaparken evdeydim ve onları doğumun hemen ardından gördüm.”

“Amcasınız yani?”

“Aynen öyle. Beş yeğenim var. Dördü kız, biri erkek.”

“Adları ne?” Cassie onu sınıyormuş gibi davransa da, yüzünde şakacı bir gülümseme vardı.

Alec, kendisiyle alay ettiğini – flört ettiğini fark etti birden. İçinden bir ses, bu konuşmayı sona erdirmesini söylüyordu. Bir tek kaba cevap işini görürdü şüphesiz. Ne var ki sinir bozucu bir sinekle baş eder gibi, içindeki sesi uzak tuttu.

“Beni yine mi deniyorsunuz, Bayan Blakewell?” Alec kulübesinin yanında duran bir yağmur fıçısına yaslandı ve parmaklarıyla hesapladı. “Emily on üç yaşında ve büyütüp hanımefendi olmayı çok istiyor. Victoria on yaşında ve ilgi duyduğu tek şey atlar. Küçük Matthew ise yedi yaşında ve kendisine ‘Küçük Matthew’ diye hitap edilmesinden nefret ediyor.”

Cassie gülmeye başlayınca Alec de kendini tutamadı.

“Charlotte beş yaşında ve bana tapıyor.”

“Demek onu da büyülediniz.”

“Evet. Kadınlar üzerinde böyle bir etkim vardır.”

Bu şakaya ikisi de güldü ve Cassie utanarak başını ondan öteye çevirdi.

“Bebek olanın adı Anne ve henüz on yedi aylık.” En küçük

yeğeninin ismini söyleyince, evine duyduğu özlem, içinin cız etmesine sebep oldu.

“Onları çok özleyor olmalısınız.” Cassie’nin bakışları yumuşadı ve sesi neredeyse fısıltı düzeyine indi.

Alec, başıyla onayladı ve sesinin onu ele vereceğinden korktuğu için konuşmamayı seçti. İşin aslı, ailesini korkunç bir şekilde özleyordu.

Cırcır böcekleri arka planda ötüp, aralarındaki sessizliği dolduruyordu.

“Noel gelmeden evinize ve ailenize kavuşursunuz.” Cassie, elini yavaşça onun koluna koydu.

Alec onun samimi olup olmadığını anlayamıyordu. Şu an kendisine inanıyormuş gibi konuşuyordu. Buna rağmen...

Ne kadar güzel olduğunun farkında mıydı acaba? Darmadağın saçları ve gözlerinin altındaki koyu halkalara rağmen, yarım ayın yaydığı ışıktaki bile Alec’i etkileyebiliyordu. “Limon kokuyorsunuz.”

“Takotah’ın, sivrisinekleri uzak tutması için hazırladığı kremin kokusu bu.” Genç kadın, Alec’in bakışları altında kıpırdandı. “Diğerlerine de kullandırmaya çalıştım, ama çoğu Takotah’m hazırladığı her şeyden korkuyor. Maalesef merhem kokusu oldukça ağır. Eğer isterseniz size de biraz verebilirim.”

“Yok, teşekkür ederim. Sivrisinekler beni nadiren rahatsız eder.”

“Sömürge sivrisineklerinin, İngiltere’deki akrabaları kadar nazik ve ayrımcı olmadıklarını fark edeceksiniz.” Cassie, dudaklarını hafifçe aralamış, orada öylece dururken, Alec’in onu öpmesini bekliyor gibiydi.

Alec, onun elini tuttu ve hafifçe sıkarken, daha fazlasını yapmamak için mücadele etti. “İyi geceler, Bayan Blakewell.”

Arkasını dönüp kulübeye girdi ve kapıyı ardından kapattı.

"Ah!" Cassie, Elly'in elindeki gümüş saplı saç fırçasını kaptı ve başındaki sızlayan deriyi ovuşturdu. Deneyleri tam bir fiyaskoya dönüşüyordu. "Bundan sonrasını kendim halledebilirim, Elly."

"Ama Bayan Cassie—"

"Şimdilik bu kadarı yeter, teşekkür ederim. Gidebilirsin."

Elly ona yalvaran son bir bakış attıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı ardından kapadı.

Cassie gözlerini aynaya dikti ve saçını – ya da ondan arta kalanı – taramaya koyuldu. Crichton Malikânesi'ne giderken kendisine eşlik etmeyi çok istediği her halinden belli olan Elly, son bir haftadır, dönüşümlü olarak ya somurtmak ya da yaltaklanmak suretiyle, onu hiç rahat bırakmamıştı. Cassie, başta bu fikri dikkate almak dahi istememişti. Elly'in, Geoffrey'in önünde aptal gibi davranıp, hepsini utandıracağından emindi.

Fakat annesinin ona, kadınların giyinip kuşanmalarını izleyecek kadar uyanık kalmasına izin verdiği o günü hatırlayıvermişti. İpek elbiselerin parlak renkleri, mücevherlerin ışıltısı ve parfümlerin çarpıcı kokusu büyülenmesine sebep olmuştu. Her şey bir peri masalındaki gibiydi ve o gece romantik hayallerle dalmıştı uykuya.

Belki de Elly'e fazla sert davranıyordu. Kızın hevesini anlayabiliyordu. Virginia'nın en seçkin insanları bu etkinliğe katılıyordu. Zengin çiftçilerin malikânelerini bırakıp, Williamsburg'da açılacak yasama meclisine gitmeden önce, bu yaz yapılacak ilk ve son buluşmaydı bu. İnsanın bunun dışında daha fazla sömürge tantanasına şahit olabileceği tek olay, Kral Carter'in birliktelikleri ya da her yıl düzenlenen Valilik Balosu'ydu.

Buna rağmen uyusuk Elly'in, Crichton Malikânesi'nde ne işe yarayacağını tasavvur edemiyordu. Aşçıların arasında isyan çıkarmadan mutfakta yardım edemezdi ve Cassie ona Jamie'nin gözetimi konusunda güvenmiyordu. Geriye kalan tek ihtimal, genelde Nettie'nin üstlendiği görev olan kılık kıyafet hizmetçili-

giydi. Cassie, Elly'in denemesine izin vermişti; fakat deneyleri, şimdiye kadar hayal ettiğinden çok daha acı verici olmuştu.

Kalan bir iki düğümü de açıp, saçını arkadan basit bir topuz haline getirdi. Modaya uymuyordu; ama zaten sadece ata binecekti. Hem saçları kıvrıcık olduğu için, sıkıca toplanıp başının üzerinde kolayca tutturulmak için fazla elverişli değildi. Her defasında aradan birkaç saç çıkıyor gibiydi. Kalın bir tomar haline getirdiği saçlarını yerine tutturdu ve şakaklarına düşecek şekilde iki adet buklecığı serbest bıraktı. Düz, söz dinleyen saçları olmayabilirdi; fakat en azından onları kıvrıcıklaştırmak için saatler boyunca demirlerle yakmak zorunda kalmıyordu.

Aynadaki yansımasına bakınca, gözlerinin altındaki koyu halkaların yok olmaya başladığını fark etti. Blakewell Kıstağı'nda patlak veren sıtmada, şu günlerde bir durgunluk söz konusuydu ve Cassie de böylelikle son birkaç gecedir uykusunu alabilmişti. Şimdiye dek şansları yaver gitmişti. Takotah'ın ve kininin gücü sayesinde, sıtmaya yakalanan on yedi kişinin on yedisi de hastalığı atlattı. Daniel kendine gelmiş ve Rebecca da, halen güçsüz olmasına rağmen, küçük kızıyla tek başına ilgilenebilecek kadar iyileşmişti. Nate, Cassie'nin adını verdikleri bebek Catherine'yi, dinlemek isteyen herkese karşı övüyor, Takotah'ın mucizeler yarattığını anlatıyordu.

Cole'nin doğum esnasında oynadığı rol de insanların gözünden kaçmamıştı. Cassie kadınların artık ondan korkmadığını, hatta adama geçerken gülümseyip selam verdiklerini gözlemlemişti.

Genç ve bekar esir kadınlardan birkaçı onunla flört dahi etmeye başlamıştı ve bunların aptal kıkırdamaları, Cassie'nin sinirine dokunuyordu. Kışkandığından falan değil. Bilakis, küçük Catherine'nin doğumundan beri Cole ile aralarına giren resmi mesafeden gayet memnundu.

O gece hiç istemediği kadar etkilenmişti.

Cole'nin nezaketi ve yardım etmeye olan istekliliği, Cassie'yi

şaşırtmıştı. Rebecca'nın ellerini tutması ve kulağına cesaret verici sözler fısıldaması, Cole'nin karısı olmanın, çocuklarına anne-lik etmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündürmüştü Cassie'ye. Onun da ellerini tutar mıydı? Selameti için dertlenir miydi? Minik Catherine'ye baktığı gibi kendi çocuklarına da hayranlıkla bakar mıydı? Bu düşünce içini, adını dahi koymak istemediği bir özlemle doldurmuştu.

Cole'nin gerçek kimliğine gelince; anlattıkları ne kadar imkansız gözüксе de, Cassie gerçeği söylediğine her zamankinden çok inanıyordu. Ya da belki de tifüs beynine hasar vermişti ve adam gerçekten de başka biri olduğunu düşünüyordu. Gerçek adı ne olursa olsun, Cole Braden'in bir kadını kasten incitecek türde bir adam olmadığına emindi. Evet, baştan çıkarabilirdi. Buna en iyi örnek Cassie'nin ta kendisiydi. Ama ırzına geçmek ve incitmek? Hiçbir erkek, Rebecca'ya karşı gösterdiği o şefkati numaradan yapamazdı.

Doğumdan sonra Cole'de değişiklikler baş göstermişti. Artık Cassie'ye bakarken gözlerinden ne açlık ne de düşmanlık okunuyordu. Bu duygular yerini bir tür mesafeli saygıya bırakmıştı. Cassie, bu değişikliğin ne sebeple olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordu. Babasının nerede olduğuna dair soru, hâlâ aralarında muallaktaydı. Ondaki bu değişime sebep her neyse, adam artık Cassie'yi arzulamıyor gibiydi. Ve Cassie bunun için gerçekten minnettardı. Olması gereken de buydu.

Peki ya bu gözyaşları? Onlar nereden gelmişti? Başka ihtimalleri göz önünde tutmayı reddederek, hastalıktan ve sıcaktan yorulmuş olabileceğini düşündü.

Düşüncelerini başka bir yöne kaydırarak ayağa kalktı ve pantolon eteğini düzeltti. Crichton Malikânesi'ne gitmesine iki kısa gün kalmıştı ve hâlâ yapılacak çok iş vardı. Hayatında yeri olmayan ve onu düşünmeyen bir adam için kafa patlatarak zamanını boşa harcamazdı.

Alec, bir küme çam ağacının arkasından Cassie'nin atıyla uzaklaşmasını izledi. Son bir aydır neredeyse her sabah, onun bu yöne doğru gitmesini izlemişti. Karar vermişti. Cassie'nin sırrını bugün öğrenecekti. Üçüncü kez kendi kendine bunun kıskançlıkla bir alakası olmadığını söyledi. Genç kadının kendisine talip biriyle gizlice buluşmasının zerre kadar önemi yoktu. Asıl önem arz eden şey, Alec'in gerçek kimliğine kavuşmasıydı; ancak Blakewell Kıstağı'nda çok fazla cevapsız soru vardı. Ne kadar nahos bir davranış olursa olsun, Cassie'yi takip etmek, sorularına bazı cevaplar almasını sağlayabilirdi.

Cassie, bir adamın özgüveni ve becerisi ile atını sürüyordu. Onu izleyen Cole, içinde kadının yetenekleri için duyduğu bir çeşit gururu inkar edemedi. Tabii bacaklarını iki yana ayırmak suretiyle ata binmesine, İngiltere'de asla müsamaha gösterilmezdi.

Atını ileri gitmesi için dürttü ve Cassie ile aynı yönde gittiğinden emin olacak kadar yakından, fakat kısırağının, onun aygırının kokusunu alıp yerlerini açık etmesine olanak vermeyecek kadar da uzaktan gitmeye özen gösterdi. Ormanın yumuşak, nemli topraklarında nal izlerini takip etmek oldukça kolaydı. Onları göremese bile, Cassie'yi daha önce de buraya kadar takip etmişti. Hangi yöne gittiklerine dair genel bir fikri vardı.

Alec, eyerin üzerinde rahatladı. Dün gece yağmur tekrar yağmış, evren yenilenmiş gibi havayı taptaze kılmıştı. Kuşlar, ağaçların arasında tünedikleri yerlerden birbirlerine seslenirken, kurbağalar da orman bataklığındaki gizli su birikintilerinde neşeyle vıraklıyorlardı. Bu uçsuz bucaksız vahşilikte yankılanan şarkıları, Alec'e hâlâ yabancı geliyordu. Bu toprakların genişliği, insanı kelimenin tam manasıyla yutmakla tehdit ediyordu. Her İngiliz, Roanoke'nin hikayesini bilirdi. Gücü kuvveti yerinde on beş adam, Roanoke Adası'nda sırta kadem basmış, geride nasıl

öldüklerini haber verecek iskeletler dahi bırakmamıştı. Kimileri Kızılderililerle beraber yaşamak için gittiklerini söylüyor, kimileri ise bir kabilenin akşam yemeği olduklarından bahsediyordu. Gemiyle eve dönmeye çalışırken denizde kaybolduklarını söyleyenler de vardı. Sömürgeciler bir gün baltalar ve ateş yardımıyla ormanı geri püskürtmeye son verirlerse, Alec, ormanın onları içine alacağından ve kendisine ait gördüğü her yeri ele geçirip, İngilizlerin bir zamanlar burada yaşadıklarına dair tüm kanıtları yok edeceğinden emindi.

Bu yeni kıtada, bugüne dek görülmemiş tehlikelerin var olduğu, su götürmez bir gerçektir. Yine de, Alec'in Blakewell Kıstağı'ndaki itaat gerektiren konumuna rağmen, bu topraklarda şimdiye dek tatmadığı bir özgürlük mevcuttu.

Gitmesi gereken randevular, giymesi gereken peruklar ve boğucu kıyafetler yoktu. Sonuna kadar katılması ve katılırken eğleniyormuş numarası yapması gereken akşam yemekleri de yoktu. Önlem alması gereken açığöz kayıvalide adayları, siyasi görüşlerini ortaya çıkarmaya çalışan sinsi milletvekilleri ve gözüne girmek için kendisine yaltaklanan katipler de yoktu. İşin ironik tarafı, Nicholas Braden olarak, Alec Kenleigh'den çok daha özgür bir adamdı. Ama bu tür sorumluluklar, bir beyefendinin çekmesi gereken sıkıntılardı ve Alec, görevlerinin başına ne kadar erken dönerse o kadar iyiydi.

Minik, kahverengi bir tavşan, saklandığı yerden fırlayıp Aldebaran'ın nallarının hemen ilerisinden geçti ve beyaz kuyruğu çalıların arasında kaybolurken, ormanın derinliklerine doğru kaçtı. Alec, atın bir an için panikleyip kişneyeceğinden ve yerlerini belli edeceğinden korktuysa da, Aldebaran, Alec'in sağlam kontrolü altında anında karşılık verdi ve sakinliğini yitirmedi. Aygır formunun zirvesindeydi ve Alec onun sömürge'deki her atı kolaylıkla yenebileceğinden emindi.

"Aldebaran – takip eden." Alec, yarış atının Arapça ismini fısıldarken, manasındaki ironiyi düşünüyordu. Efendi

Blakewell'in, kelimenin anlamını bildiğinden şüpheliydi. "Endişelenme ahbap. Asıl öteki atlar seni takip edecekler."

Crichton Malikânesi'nde yapılacak yarışı dört gözle bekliyordu. Konu at yarışı olunca, Balkewell ve Crichton ailesi arasında sürüp giden rekabeti duymuştu. Crichton'un bineğine toz yutturduğunda, adamın suratında belirecek şok ifadesini de dört gözle bekliyordu. Tabii Cassie ondan henüz kendisine eşlik etmesini ya da Aldebaran'ı yarışa sürmesini istememişti. Gerçi Alec de onun davetini ya da iznini bekliyor değildi.

Alec, yol yokuş aşağı uzamaya başlayınca, gözlerini Cassie'nin uzaktaki şeklinden ayırmadan atını yavaşlattı. Cassie'yi daha önce gözden yitirdiği yer burasıydı. Tepenin aşağısında, her yanı ağaçlarla kaplı bir bataklık olduğunu biliyordu. Genç kadını oraya kadar takip etmeyi başarmış; fakat ağaçların arasına girince gözden kaybetmişti. Su ve çamur tüm izleri yutmuş, soluk ışık onu gözleriyle takip etmesini imkansız kılmıştı. Yön duygusunu kaybedip, geceyi bataklıkta geçirmek zorunda kalmadan geri dönme ihtiyacı duymuştu.

Bu sefer daha dikkatli olacaktı.

* * *

Cassie Andromeda'mın dizginlerini çekip atı durdurdu ve sırtından soğuk terler boşanırken durup dinledi. Bataklıkta adım attığından beri izlendiğine dair garip bir his vardı içinde. Kısrağın üzerinde eğilip, atın bacaklarında yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor gibi yaptı ve durduğu pozisyondan arkasına gizli bakışlar attı. Kimsecikler göremedi. Bu bataklıkta son iki haftadır üçüncü defa üzerinde birinin gözlerini hissediyordu. Etrafını dinlerken bir süre daha bekledi. Ortalıkta sivrisinekler vızıldıyordu ve üstünden uçan bir karganın çıkardığı boğuk gık sesi, ağaçların arasından yankılandı. Andromeda, gecikmenin sebebi-

ni sorgular gibi hafifçe kişnedi. Kısarak, babasının kulübesine giden yolu biliyor ve kendisini orada bekleyen elma ikramını dört gözle bekliyordu.

Cassie atını öne doğru sürdü ve hayal gücüne yenildiği için kendi kendini azarladı. Bu bataklıklarla dolu karanlık araziden hoşlanmadığına şüphe yoktu. Yılanları, örümcekleri ve böcekleriyle bu alan, insanlar ve atlar için uygun değildi sanki. En kötü tarafı ise havasıydı. Ağır, nemli ve çürüyen bitkilerin kokusu ile doluydu. Bataklık havası, bu sömürgece yaşamayı zorlaştıran hastalıkları taşımasıyla bilinirdi. Babası, kötü havanın arazinin sakinlerine ulaşmadan dağılmasını sağlamak için, evlerini bataklıkların çok üzerine inşa etmişti. Buna rağmen yaz mevsimi, hep hastalıkların baş gösterdiği bir vakit olmuştu. Şu an böylesine bir yerin tam ortasında yaşayan babasının hastalıktan etkilenmemesi, tam bir mucizeydi. Babası tüm hayatı boyunca sadece bir ya da iki defa ateşlenmişti. Doymak nedir bilmeyen sivrisinekler dahi onu rahat bırakıyor gibiydiler. Cassie bu durumu, Takotah'ın limon merhemine bağlıyordu. İleride, hedefine vardığını gösteren kumlu tümseği gördü.

Takotah bu adayı uzun zaman önce keşfetmişti. Micah, Zach ve Nan da dahil, adanın varlığından sadece altı kişi haberdar. Fakat sadece Takotah, Cassie ve Micah gidiş-dönüş yolunu biliyordu. Karanlık, kasvetli ve yoğun bataklıklarla çevrili, sert toprak ve güneşliğiyle dolu bir vaha olarak, saklanmak için ideal bir yerdi. Karaya sağ salim ulaşan Cassie atından indi ve Andromeda'yı ahır görevi gören derme çatma barınağa götürdü. Tekrar gün ışığına çıkmak, içini rahatlatmıştı.

Kendinden memnun bir şekilde, kısrak, elmalarını hatır hutur yer yer bir halde bıraktı ve yiyecek dolu sepeti eve doğru taşıdı. Tahta kaplamalardan ibaret gecekondu yapı, köle kulübelelerini andırsa da, hem yağmuru hem de rüzgarı dışarıda tutuyor, babasını koruyordu. Aklının eski işlevini yitirdiğini fark eden babası, bu evi kendi başına kurmuştu. Cassie ona konakta kalması

için yalvardıysa da, minik yapı tamamlanır tamamlanmaz, birkaç parça giysi ve bir somun ekmekle beraber ayrılmış, bu konuyu onunla tartışmayı dahi reddetmişti. “Baba?”

Kapıdan içeri adım atınca, onu, sırtını pencereye vermiş, ayakta durur bir halde buldu. Gözleri, bir şey arıyormuş gibi duvarların üzerinde geziniyordu. Takotah, babasının ruhları dinlediğini söylemişti, ancak Cassie’ye göre tam manasıyla kaybolmuş gibi duruyordu. Yatağa beraber girdiği gömleği ve pantolonu kırıkmıştı ve beyaz saçları bukleler halinde omuzları dökülüyordu.

“Kahvaltı getirdim, babacığım. Umarım açsındır.”

Babası cevap vermedi. Zaten Cassie cevap vermesini beklememişti. Adam, gözleri oraya buraya oynarken, duvarları seyretmeye devam etti. Cassie, ekmeği ve peyniri masanın üzerine koyup babasını kolundan tuttu. Adam ancak o zaman kızını fark edebildi ve kim olduğunu bilmiyormuş gibi donuk gözlerle baktı ona. Tüm bunlara rağmen hiçbir şey dememeyi sürdürdü.

“Buraya otur, babacığım.” Babasını oturağına doğru götürdü ve eline bir parça yağlanmış ekmek verdi.

Babası, bir süre elindeki yemeği fark etmemiş gibi göründü. Sonra yavaşça yemeye koyuldu. Durumu o kadar kötüleşmişti ki, Cassie, onu yakında eliyle beslemesi gerekip gerekmeyeceğini düşündü. Bunu nasıl halledeceğini hiç bilmiyordu. Takotah zaten gününün yarısını ve birçok gecesini burada geçiriyor, babasına banyo ve kişisel ihtiyaçlarını gidermek konusunda yardım ediyordu. Bütün bu olanlar içinde Cassie’nin minnettar olduğu tek bir durum varsa, o da babasının içinde bulunduğu bu onur kırıcı halin farkında olmamasıydı. Vücudu işlevini yitirirken akli yerinde olsaydı, kendisine edilen hizmeti dayanılmaz ve alçaltıcı bulacağı kesindi.

Babası yemeğini yerken, Cassie de ona kulağına çalınan haberlerden bahsetti: Çiftçiler tütün denetleme yasasını kaldırmaya çalışıyordu. Hatta Londra’ya temsilcilerini dahi göndermişlerdi. Williamsburg’daki bir depo yanıp kül olmuştu. Ateşin kasten çı-

karıldığına şüphe yoktu. Fakat kimse suçu kime atacağını bilmiyordu. Bazıları bunun, tüm denetleme noktalarını yok etmek suretiyle denetleme yasasını çiğnemeyi uman kızgın çiftçilerce yapıldığını düşünüyordu. Diğerleri ise Hristiyan olmayan köleleri suçluyordu – Gerçi köleler ne zaman suçlanmazdı ki? Cassie suçlunun çiftçilerden olduğunu düşünüyordu. Aralarında kundakçılık yapacak kadar alçak olanlar vardı.

Genç kadın, ekmeğinin ilk dilimini bitiren babasının eline şarabı tutuşturdu ve bardağı dudaklarına götürüp onu içmesi için teşvik etti. Ardından peynirden iri bir parça kopardı ve onu da babasına uzattı. “Rebecca’nın bebeği her geçen gün daha da büyüyor. Melek gibi.”

Babasının söylediklerini anlamadığını bildiği halde konuştuğu için, kendini aptal gibi hissetti; fakat hangi kelimenin adamın dikkatini çekip, onu gerçeğe döndüreceğini kim bilebilirdi? Denemeye devam etmeliydi. Babası ilk bakışta elli dört yaşındaki bir adama göre gayet sağlıklı görünüyordu. Tabii son bir sene içerisinde iyice incelip solmuştu ve saçları da artık tümüyle beyazlamıştı. Ama dış görünüşünde hasta olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu – ta ki insan gözlerine bakıncaya dek.

Gözlerinin ferisi sönmüştü. Zamanında kendisine bakıp haylazlıkla parlayan mavi gözler, artık boş ve cansız bakıyordu. Sanki bir şey, içindeki yaşamı alıp çıkarmış, geriye sadece boş bir beden bırakmıştı.

Takotah, babasının ruhunun, sevgili Amanda’sının yanına gitmesine inanıyordu. Eğer öyleyse, o zaman Cassie’nin de suçun bir kısmını yüklenmesi gerekiyordu. Şifacının kendisine en çok ihtiyaç duyduğu anda, annesinin başucundan kaçmış olmasaydı, annesi hâlâ hayatta olabilir ve babası da eskisi gibi kalabilirdi. O zaman yalanlara ve türlü oyunlara ihtiyaç duymazlardı. Hayat çok daha basit ve güzel olurdu. Cassie, babası hastalandığından beri her sabah ve her akşam onun iyileşmesi için dua etmişti; fa-

kat görünen o ki, Tanrı'nın ilgilenmesi gereken çok daha önemli meseleler vardı.

Babasının elinden yarısı yenmiş bir peynir parçasını aldı ve adamın saçlarını taramaya koyuldu. Günlük yürüyüşlerinin vakti gelmişti. Babası bir süre kendi bahçesiyle uğraşıysa da, söz konusu bu toprak, yaz boyunca işlenmediği için artık yabancı otlarla kaplanmıştı. Yürümek dahi babasına zor gelir olmuştu. Yeri göremiyor gibiydi ve seksen yaşında bir adam misali, ayaklarını yere süre süre yürüyordu. Ama eli hâlâ sıcacıktı ve Cassie'nin elini sımsıkı kavıyordu. Sanki bir parçası, kızına elinden gelen tek yolla ulaşmaya çalışıyordu. En azından Cassie bunun böyle olduğunu düşünüyordu.

Saçlarını deri bir tokayla arkadan bağladığı babasına, kalkması için yardım etti. "Çok güzel bir gün, babacığım. Tüm gece bu kulübenin içinde tıkılıp kaldın. Biraz günışığı iyi gelecektir."

Bir saat sonra, babasını tekrar içeriye götürmüş, Andromeda'nın bulunduğu ahır bölmesine doğru ilerliyordu.

"Görünen o ki tek mahkumunuz ben değilmişim."

Cassie yutkunup hızla arkasını dönünce, Cole'yi bir ağaca yaslanır halde buldu. "Sen!"

On Altıncı Bölüm

Cassie'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, konuşacak nefesi güçlükle buldu. Cole bir panter gibi üzerine atılıp demir pençesiyle bileğini kavradı ve onu göğsüne doğru çekti. "Soğukkanlılığınızı kaybetmeyin, Bayan Blakewell. En acelesinden bir yalan uydurmanız gerekiyor. Bu karşılaşmamıza açıklama getirmesi gereken kişi ben değilim, sizsiniz. Babanızı bu bataklıkta tutsak tuttuğunuzu kaç kişi biliyor?"

"Bırakın beni!"

"Sizden bir açıklama istiyorum. Hemen şimdi!"

"Beni bırakırsanız size istediğiniz açıklamayı yapacağım!" Adamın elinin gevşediğini hissedince bileğini çekip kurtardı ve hemen birkaç adım geri kaçıp aralarına, Cole'nin kendisine bir daha dokunmasını engellemeye yetecek kadar bir mesafe koydu.

Peki ne diyebilirdi? Gerçek mutlaka yalan gibi gözükcekti; ama hakikat olarak yutturabileceği bir yalan da mevcut değildi. Eğer Cole'ye doğruyu söylerse, babasının bugüne dek uğrunda çabaladığı her şeyi yok edebilecek gücü, adamın eline vermiş olacaktı. Onu gözetimde tutup, kimseciklere bir şey söylememesini de sağlayabilirdi tabii. Fakat adam gerçekten Alec Kenleigh ise, çok yakında hür olacaktı. Bu durumda onun eylemlerini kontrol edemezdi.

"Bekliyorum, *hanımefendi*." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş dururken, dünya kadar vakti varmış gibi duruyordu. Fakat dudaklarına yerleşen gaddar gülümseme, sabrının taşmak üzere olduğunu habercisiydi.

“Pekala. Fakat şu an söyleyeceklerimi kimseye aktarmayacağınız konusunda yemin etmelisiniz.”

“Söz veremeyeceğim.”

Cassie derin bir soluk alıp cesaretini topladı. Bugünün geleceğini bilmiyor muydu sanki?

“Babamı tutsak tutmuyoruz.” Sesi titriyordu. Gözlerinde nefretten başka bir şey bulamayacağını bildiği için, Cole’ye bakmaya cesaret edemedi. “Babam... annem öldükten hemen sonra hastalandı. Başta ufak tefek şeyleri unutuyordu. Söylemek istediği şeyler gibi mesela. Kederden olduğunu sandık, ama çok geçmeden evin içinde yolunu kaybetmeye başladı.”

Gözlerini yakan yaşları hissettiyse de onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. “Bir doktora görünmesi için yalvardım; ama onu tımarhaneye kapatacaklarını gerekçe göstererek bu fikrimi reddetti. Durumunun kötüleştiğini fark edince bu kulübeyi inşa etti. Başka çiftlik sahipleri tarafından görülmek istemiyordu. Hastalığını kullanıp topraklarını alacaklarından korkuyordu. Çiftlikten ayrılmadan önce hepsine, bir süreliğine yurt dışına çıktığına ve çiftliğin başında beni bıraktığına dair bir mektup yazdı. Tüm bunları bir sır olarak tutmam ve Jamie, Blakewell Kışağı’nı yönetebilecek yaşa gelene kadar çiftliğe göz kulak olmam konusunda bana söz verdirtti. Hoşuma gitmese de, sözümü tutmak zorundayım.”

Cole, işkence gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Ardından alkışlamaya başladı. “Bravo, Bayan Blakewell. Harika bir performanstı doğrusu. Beklememe değdi.”

“Size gerçeği söyledim ve siz de bunu kendinize saklarsanız iyi edersiniz.” Cassie yüzündeki yaşları sildi ve Andromeda’ya kadar olan mesafeyi geniş adımlarla aştı. “Bir adamı zincirlerle vurmak, babamla beraber inandığımız değerlerin tümüne ters düşse de, ailemi kurtarmak uğruna sizi hapsedmekten çekinmem bilesiniz.”

“Ona ne şüphe.”

Atına bindi ve arkasına tek bir bakış dahi atmadan bataklığa doğru yol aldı. *Kahrolası adam!* Cassie, onun uğursuz hayatını kurtarmaya tenezzül ettiğinden beri, Cole Braden ona sadece küçümseme ve şüphe ile muamele etmişti. Onun kendisine inana-
cağını gerçekten ummuş muydu? Kendi kendine *ahmak kız*, diye düşündü ve gözlerinden akıp görüşünü bulandıran taze yaşlardan utandı. Eh, Cole onu buraya dek takip etmişti. Bakalım eve kadar takip edebilecek miydi?

* * *

Düzenbaz dişi şeytan!

Alec birçok şeyle karşılaşmayı beklemişti; fakat bu gördüklerine hazırlıklı değildi. Kendi gözleriyle görmeseydi asla inanmazdı. Ne tür bir kadın, babasını kokuşmuş bir bataklığın ortasında hasta ve yalnız bir halde hapis tutardı? Adamın ihtiyacı olan şey, yılanların ve su sıçanlarının arkadaşlığı değil, yetenekli bir doktorun bakımıydı. Buna rağmen işte buradaydı. Kızı, doğuştan hakkıymış gibi arazisini yönetirken, burada çürümeye bırakılmıştı.

Hızla Aldebaran'ı bağladığı ağaca doğru gitti ve genç kadının peşi sıra atını sürdü. Bayan Blakewell belli ki onu geride bırakmaya yelteniyordu; fakat Alec ona bu zevki tattırmayacaktı. Kadın atını dörtnala sürer gibi koşuyordu; fakat Alec, karanlığın içinden onu takip etmeyi başardı ve atının temposunu arttırdı. Tam bir ağaç kümesinin ardında kaybolmuşlardı ki, kısrakın acı dolu kişnemesini duydu. Bir an hayvanın, suyun altında bulunan bir ağaç köküne takıldığını ya da çukura battığını düşündü. Neden sonra kısrak, dizginleri yanlarından sallanır bir halde binicisi olmadan göründü.

Alec atını mahmuzladı. "Cassie!"

Cevap gelmedi.

Aldebaran'ın boynuna doğru olabildiğince eğildi ve çukurlar ve saklı ağaç köklerini unutup atın sınırlarını zorladı. Kıyafetlerine su ve çamur sıçırıyordu. Alçak dallar suratını kamçılıyordu. Ağaç kümesine yaklaştığında başta hiçbir şey göremedi. Bir an için Cassie'nin kendisine oyun oynadığını düşündü ve genç kadını tekrar ele geçirince ona yapacakları üzerinde kafa yordu. Ardından çamurlu suyun yüzeyinde dalgalanan kırmızı-altın rengi karışımı saçları gördü.

"Cassie!" Aygırın sırtından aşağı atladı ve baygın kadını, dizine kadar gelen sudan çekip çıkardı. Cassie nefes almıyordu ve başının yan tarafındaki bir kesikten durmadan kan akıyordu. Alec hiç düşünmeden kadını yüz üstü çevirdi ve kollarını hemen kaburgalarının altına sarıp onu bir-iki defa sertçe sıktı. Londra'nın tersanelerine yaptığı yasadışı baskınlardan birinde tanıştığı ihtiyar bir denizci, bir keresinde boğulan bir denizciyi bu şekilde kurtardığını anlatmıştı ona. Alec bunun şimdi de işe yaraması için dua etti. Saniyeler saatler gibi geçiyor, fakat Cassie hâlâ nefes almıyordu.

"Hadi ama! Kahretsin, nefes al!"

Kadını daha sert bir biçimde bir kez daha sıktı ve suyu, onun ciğerlerinden çıkmaya zorladı. Duyduğu öksürüğü ilk başta hayal ettiğini sandı. Fakat Cassie, tüm vücudunu sallayan bir çabayla çok geçmeden tekrar öksürdü. Alec, onun derin, titrek bir nefes aldığını hissetti.

Ardından Cassie'yi kendisine doğru çevirdi ve nabızı kulaklarında deli gibi atarken onu göğsüne sımsıkı bastırdı. Ölmemişti. Yaşıyordu. Bir süre onu kucaklamak dışında hiçbir şey yapamadı. Yanağının hatlarını parmağıyla okşadı ve kendisini dinliyor olabilen her tanrıya şükranlarını sundu. Hayattaydı.

Hayattaydı, evet, ama ağır yaralanmıştı. Alec, onu nazikçe Aldebaran'ın sırtına kaldırdı ve arkasından eyere tırmandı. Ya kadının babasının kulübesine geri dönerdi ya da gitmekte oldukları yoldan devam edip kaybolmamayı umardı. Kendisine yön

veren güneş olmadan, nereye gittiğinden tam manasıyla emin olamıyordu. Kaybolup geceyi açıkta geçirmeleri durumunda, Cassie ölebilirdi. Kararını veren Alec, Aldebaran'ı çevirdi ve kısırağın da kendilerini takip edeceğini umarak atını ileri sürdü. Şansına kısırak peşlerinden geliyordu.

Kulübeye varınca alelacele Aldebaran'dan indi ve atları kendi hallerine bırakıp Cassie'yi içeri taşıdı. Onu köşede duran küçük bir yatağın üzerine yatırdı. Kabaca yontulmuş bir masanın başında, sallanan sandalyesinin üzerinde oturan Bay Blakewell'i görmezden geldi ve kadının önce botlarını ve çoraplarını, ardından da sırayla, sırlıslıkla olmuş binici kıyafetini, korsesini ve kombinezonunu çıkarıp yere savurdu. Bugüne dek aynı aceleyle birçok kadını soymuştu; ama bunu yaparken bir hayatı kurtarmaya çalışmamıştı hiç.

Gözleri, Cassie'nin çıplak vücudu üzerinde gezinip, yara alıp almadığını araştırdı. Kadının göğsü, her nefes alıp verişiyile beraber inip kalkıyordu. Alec ciğerlerinde hâlâ su olduğundan emindi. Cildi ise soğuktu ve bir ölününki gibi bembeyazdı. Alt kaburgalarının genelinde, onu sıktığı yerlerde koyu morluklar oluşmaya başlamıştı.

Yatağın dibinde duran yorganı hemen Cassie'nin üzerini örttü ve onu sıkıca sarmaladı. Sonra yatak örtüsünden bir parça kumaş yırtıverdi ve özenle başındaki kesiğin etrafına sardı. Yara artık kanamıyordu; fakat yine de temiz tutulması lazımdı. Cassie atını sürerken alçak bir dala çarpmış olmalıydı. Alec, bu civarları avucunun içi gibi bildiği ve uzman bir binici olduğu halde, Cassie'nin neden böylesine ölümcül bir hata yaptığını kavrayamıyordu.

Hayır, kendini kandırıyordu. Bu olayın nasıl zuhur ettiğini gayet iyi biliyordu. Genç kadının hâlen şişkin ve kırmızı olan göz kapakları, ağlamakta olduğunun habercisiydi.

Kahretsin, olanlar Alec'in hatası değildi ki!

Ama belki de öyleydi. Cassie'yi takip etmiş, korkutmuş, kendisine cevap vermesi için sıkıştırmış ve ardından da onu yalancılıkla itham etmişti.

Ama *gerçekten* yalan söylemişti. Babası İngiltere'de falan değildi. Duruma getirdiği açıklama o kadar mantıksızdı ki, Alec hâlâ gülmemek için kendini zor tutuyordu. Evin babası aklını oynatacak, kendisini buraya kapatacak ve arazisinin yönetimini kızının ellerine bırakacaktı, öyle mi? Bu Tanrı'nın belası sömürgeci bile böyle bir şeyin olması imkansızdı.

Ondan inanmasını beklediğin hikaye kadar imkansız değil ama.

Alec gözlerini kapadı ve düşüncelerini istila etmeye çalışan suçlayıcı ses tonunu defetmek için boşu boşuna mücadele verdi. Cassie ne zaman yalan söylese, bunu hemen anlamamış mıydı? Ardından küçük Catherine'nin doğduğu gece, aşçı kadının dediklerini anımsayıverdi.

Babası eşini kaybettiği için üzüntüden kendinden geçmişti. O yüzden de Bayan Cassie'nin bu konuda kendini harap ettiğini fark edemedi. Ardından babasını da yitirmeye başlayınca...

Alec, Cassie'nin uykudaki yüzüne bakınca, kendisini bıçak gibi kesen pişmanlığı hissetti. Genç kadın amacına uygun olduğu zaman yalan söyleyebilirdi. Bir kadın için fazlasıyla dik kafalı ve inatçı da olabilirdi. Ama Alec bugüne dek onun, himayesinde bulunan herhangi birini incitecek bir davranışta bulunduğu görmemişti. Aslında tam tersi söz konusuydu. Kadın tarlalarda çalışmış, köle esir ayırt etmeden, hasta olan herkesin bakımıyla, her biri ailesinin bir ferdiymiş gibi ilgilenmişti. Rebecca'nın doğum yaptığı gece, onun kadına gösterdiği ilgiyi görmüş, hamile kadının acı çekişini izlerken yüzünde beliren işkence dolu ifadeye şahit olmuştu. Esir bir kadına gösterdiği endişenin yarısını, kendi babasına göstermediğini düşünmek, kelimenin tam manasıyla saçma olurdu.

Cassie inledi ve kötü bir rüyanın ortasındaymış gibi yatağında

kıpırdandı. Alec yorganı, onun boynuna kadar çekti ve parmaklarının bir süre yanağında oyalanmasına izin verdi. Cassie'nin, kendisine yalan söylediğine tüm kalbiyle inanmak istemişti. Gece gündüz içini kemiren arzu, yerini iğrenmeye bırakırsa, genç kadını dikkate almamak çok daha kolay olacaktı. Dış güzelliği, bağışlanamaz iç kusurları ile gölgelenecek ve Alec, düşüncelerini sadece İngiltere'ye dönebilmek üzerinde yoğunlaştıracaktı. Evet, ondan nefret etmek istiyordu. Çünkü edemezse...

Alec ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Atlarla ilgilenmesi gerekiyordu.

Londra

Sokrates, sabırsızca çalınan ön kapıya gittiğinde, kirli ellerinde tuttuğu mektubu hevesle ona doğru uzatan, açık kahverengi göz-
lü bir delikanlı ile karşılaştı. Sokak çocuğu olduğu her halinden belliydi.

"Sömürgelerden geliyor, bayım." Çocuk suratına, artık kolayca tahammül edemediği o alışılmış tepkiyle bakıyordu.

"Teşekkür ederim delikanlı." Sokrates çocuğun avucuna birkaç sikke bıraktı ve paranın, hayatını şehrin bataklarında geçiren ayyaş bir babanın ya da afyon almak isteyen fahişe bir annenin elinde çarçur olmayacağını umdu. Verdiği para, âdet olandan fazlaydı; ama Alec her zaman için onlara, hayatta daha az talihli olanlarla paylaşmaları konusunda ısrar etmişti ve Sokrates de onun anısına bu geleneği yaşatacaktı. "Karnını iyice doyur ve kendine birkaç parça giysi al."

Çocuk, elinin içine hayretle bakıp gülümsedi. "Başüstüne, bayım! Teşekkür ederim, bayım!" Kısa bir duraklamanın ardından sordu: "Bayım renginiz... yıkanınca geçiyor mu?"

"Elbette hayır. Senin çillerin geçiyor mu?"

Çocuk utanarak gülümsedi ve gitti.

Sokrates, kapıyı ardından kapatıp gözlerini elindeki zarfa dikti. Mektup, Elizabeth'i ve çocukları ziyaret etmek için ülkeden henüz ayrılan teğmene gönderilmişti. Ancak içinde her ne yazıyorsa beklemesi gerekecekti. Teğmenin iyi bir tatil yapmaya ihtiyacı vardı ve Sokrates de işle alakalı meselelerle adamın zaten kısa olan dinlenme süresini mahvetmeyecekti. Teğmenin çalışma odasına doğru yürümeye başlamıştı ki bir şey dikkatini tekrar mektuba çevirdi. Normal şartlar altında Sokrates, onu alıcısına teslim edene kadar mektuba ikinci bir bakış dahi atmazdı. Patronunun işlerine burnunu sokmak, âdetleri arasında değildi. Ama bu mektup farklıydı. Neden peki? Kırış kırıştı, tamam, ama sıra dışı bir durum değildi bu. Bu tip yazışmaları taşımakla görevlendirilen gençler, genelde işlerini ciddiye almaz, iletileri pis parmakları ile eller, çamura düşürür ve ceplerine tıkıp kırıştırırlardı. İlginç olan belki de mektubun geldiği yerdin. Kenleigh Ailesi'ne sömürgelerden fazla mektup gelmezdi. Avrupa genelinde muhabirleri olan Alec'e bile-

Sokrates birden nefesinin kesildiğini hissetti. El yazısı! Titreyen elleriyle mektubu bir kez daha döndürdü. Arka taraftaki basit mührün yabancıydı; ama bu el yazısı...

Mümkün değildi. Alec ölmüş ve toprağın altına gömülmüştü. Hem teğmen hem de Philip, ölü bedeninin – daha doğrusu ondan arta kalanın – kimliğini teşhis etmişti.

Sokrates, teğmenin masasına oturdu ve yetmiş senelik kalbi hızla atarken kendi kendini yatıştırmaya çalıştı. Elli yıldır Kenleigh Malikânesi'nin efendisine hizmet ediyordu ve bu süre boyunca soğukkanlılığını bir kez olsun yitirmemişti. Duygularına ve çılgın tahminlere karşı şimdi de mağlup olmayacaktı.

Ama yanılmıyordu. Yanılmadığını biliyordu.

"Sokrates, seni yaşlı akbaba. O elindeki de ne bakayım?" Hâlâ geceliğini giymekte olan Philip, bir eline içki şişesini almış, yanında genç bir kadınla koridorun ortasında duruyordu.

Mektup ile meşgul olan Sokrates, onun yaklaştığını duymamıştı.

“Eniştenize gelen bir mektup, efendim.” Sokrates heyecanını gizledi. Duygularını paylaşmayacaktı. Philip, kendisine sataşmak için yaratılmıştı sanki. Mektubun Alec’den geldiğini söylerse, onu kaçık ilan ederdi hiç şüphesiz.

“Bana ver.” Philip mektubu Sokrates’in elinden kaptı. “Sevgili eniştem Matthew Tahta Bacak’a kim mektup yazmış, bakalım mı sevgilim?”

Genç kadın kıkırdadı ve kalan birkaç dişiyle ona bir gülücük attı.

Philip mektubu yırtıp açarken, yüzündeki soğuk gülümsemeyle Sokrates’e kendisini durdurması için meydan okuyordu. Teğmenin ondan gizlice kararlar aldığı sonucuna vardığından beri, adamın her türlü işine müdahale eder olmuştu. Sokrates nefesini tutup Philip’in tepkisini beklemeye koyuldu.

Philip’in gözleri parşömenle temas eder etmez, yüzü alev almaya başladı. Kağıdı alelacele katlayıp kadını yanından itti. “Çık git buradan!” Arkasını döndü ve koridoru aşip misafir salonuna doğru yürüdü.

Kadının yüzü sarardı. “Ama bayım! Henüz—”

“Çık dışarı!” Philip odaya girip arkasından kapıyı çarpıp kapattı.

Sokrates, delikte dönen anahtarın sesini duydu.

Kadın olduğu yerde, ağzı bir karış açık kalakaldı.

Sokrates, ne yapacağını bilemez bir halde boğazını temizledi. Şimdiye dek ne bir fahişe ile konuşmuş ne de bu işi yapan birine para ödemişti. Fakat kimsenin, Kenleigh Ailesi borçlarını ödemiştir demesine izin vermeyecekti. Bu borçların ne şekilde edinildiğinin bir önemi yoktu. Böyle bir şey hem ailenin hem de onun itibarını zedelerdi.

“Hanımefendi acaba... ücretiniz ne kadar?”

“10 sterlin bayım.” Kadın gözlerini ayaklarına dikti.

Sokrates yalan söylediğinden şüphelense de, ona istediği miktarı verdi. Genç kadın reverans yapıp arkasını döndü ve kapıyı

ardından kapama lüzumu dahi görmeyerek evden koşar adım kaçtı.

Misafir salonundan bir feryat yükseldi ve ardından kırılan camların sesi duyuldu. Bunu sessizlik izledi. Sokrates, Philip'in öfke nöbetlerine alışkın olsa da, bu seferki onu şaşırtmıştı. Acaba el yazısı hakkında yanlış bir kanıya mı varmıştı? Alec'i, daha küçükük bir oğlanken tanımıştı ve yıllar geçtikçe, ona hem patronu hem de toplumun bir ferdi olarak saygı besler olmuştu. Belki de ona duyduğu özlem, bazı şeyleri kendince hayal etmesine sebep olmuştu. İhtiyarlık ve keder, bir insanın zihnine korkunç şeyler yapabiliirdi.

Philip bir saat sonra ortaya çıktığında, şaşırtıcı bir şekilde ayılmış ve durulmuştu. Dışarı çıkacağını söylemekle yetinip hemen giyindi ve yemek dahi yemeden evden ayrıldı.

Sokrates, misafir salonuna girince, şöminedeki ateşin kalıntılarını ve küllerin arasına dağılmış küçük parşömen parçalarını gördü. Eğilip külleri eşeledi ve mümkün olduğunca çok parçayı toplamaya koyuldu. Teğmene olanlardan bahsetmesi gerekcekti.

* * *

Alec gözlerini okuduğu kitaptan ayırıp yatakta yatan kişiye yöneltti. Catullus'un coşkulu sözleri canını sıkmaya başlamıştı.

Cassie iki defa uyanmıştı; fakat her ikisinde de tekrar bilinci ni kaybetmişti hemen. Takotah, Cassie'nin iyileşceğinden emin olduğunu söylediye de, Alec, onun gözlerini açıp kendisiyle konuşması halinde çok daha fazla rahatlayacaktı. Yatağının başına gidip genç kadının yanına oturdu ve elini alnına koyup ateşinin olmadığını görünce sevindi.

Takotah daha şimdiden iki defa gelip gitmişti kulübeye. İlkinde Cassie'nin babasına yemek ve su getirmişti. İkinci gelişinde ise yaşlı adamı, yakınlarda kendisi için inşa ettiği barınağa

götürmüştü. Blakewell'i peşi sıra kapıdan çıkarırken, Cassie'nin hareket edemeyecek kadar güçsüz olduğunu açıklamıştı ona.

Takotah, Alec'i burada gördüğü için şaşırıp rahatsız olduysa da, bunu belli etmemişti. Öte yandan Micah küplere binmişti. Alec zaten bu kadarını beklemişti ve adamı bu tavrından ötürü suçlamıyordu. Cassie'yi takip ettiğini ve babasının durumunu öğrendiğini inkar etmenin bir yolu yoktu artık. Kazada parmağı olduğunu da inkar edemezdi. Takotah'ın, Alec'in kalıp Cassie ile ilgilenmesine yardım etmesi konusundaki ısrarları olmasaydı, Micah onu sürükleye sürükleye çoktan geri götürmüş ve zincire vurmuş olacaktı.

Takotah Micah'a, Rebecca'nın bebeğinin doğduğu geceyi hatırlatıp "Onun şifalı elleri var," dedi.

Hem Micah hem de Takotah, Cassie'nin hikayesine arka çıkarken, Micah, Cassie'ye övgüler yağdırmış, Alec'e ise coşkulu tehditler savurmuştu. Ardından öyle bir olay oldu ki, Micah'a Alec'i tümüyle unutturdu.

Micah, Henry adındaki ihtiyar İskoçyalı'yı, bataklıkların içinde kaybolmuş gezinirken buldu. Henry başta ısrarla, istiridye aramaya çıktığını ve sonra yolunu kaybettiğini söylemişti. Ardında kaçmaya çalıştığını itiraf etmişti. Tekrar kaçmaya yeltenmesi halinde, onu Crichton Malikânesi'ne geri göndermekle tehdit eden Micah, adamı çiftliğe götürüp ceza olarak kulübesine kapatmıştı. Alec, Micah'ın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi hâlâ görebiliyordu. Kendisi de İskoçyalı'nın açıklamasından huzursuz olmuştu. Adayı görmüş olabilir miydi?

Alec, bakışlarını tekrar elindeki kitaba çevirdi.

* * *

Cassie oldukça ilginç bir rüya görmekteydi. Babasının kulübesinde Cole ile tartışıyorlardı. Ona sinirlenmişti. Kızmış ve incinmişti. Cole ne demişti? Hatırlamak zorundaydı. Ondan uzak-

laşması gerekiyordu. Atını mümkün olduğunca hızlı sürmesi gerekiyordu.

Sıcak, nasırlı bir elin yanağını okşadığını hissetti ve acıyla inlediğini duydu.

“Cassie?”

Cole’nin sesiydi bu. Cassie’nin odasında ne arıyordu? Rüya görüyor olmalıydı. Ah, başı zonkluyordu. Gözlerini açıp görüşündeki bulanıklılığı gidermeye çalıştı. O an kendi odasında değil de babasının kulübesinde olduğunu fark etti.

Cole, babasının yatağında yanı başına oturmuş, endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Ne...?” Doğrulmaya ve mantıklı bir soru sormaya çalıştı.

“Rahat ol, tatlım. Başını dala çarpıp düşünce, az kalsın boğuluyordun. Seni buraya geri getirdim.”

“Beni...takip ettin?”

“Evet.”

“Lanet olsun.” Demek olanlar rüya değildi.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Başım...ağrıyor.” Cassie, bulanık görüşüyle kulübeyi taramınca, gitgide paniklediğini hissetti. Ters giden bir şeyler vardı. Zihnini bir toparlayabilseydi...

Sonra dank etti.

“Babam nerede?” Endişeye kapılıp oturmaya çalışınca, kafatasına binlerce şarapnel saplamıyormuş gibi oldu. Acısının arasından inlediğini duydu ve Cole’nin kendisini rahat ettirmek için yastığına geri yatırdığını hissetti.

“Sakin ol, canım. Takotah onu yandaki barakaya götürdü. İyileşecekmişsin, öyle diyor. Bunu içmeni istedi.” Cassie’nin başını nazıkçe kaldırdı ve dudaklarına bir bardak dayadı.

Cassie, romun ve otların ağır kokusunu alınca yüzünü buruşturdu; fakat içindeki haşhaş bitkisinin kuvvetli ağrı kesici özelliğini bildiği için, karışımı içti. “Başkalarına... söyleyecek misin?”

“Babanın durumunu mu?”

Cassie başıyla onayladı.

“Bilmiyorum. Yaptıkların...babanın senden yapmanı istedikleri...hiçbiri doğru değil.” Adamın kaşları çatıldı.

“Lütfen! Yalvarırım, bize ihanet etme.”

“Nasıl isterseniz *küçük hanım*.”

Fakat bu seferki söyleyişinde alay yoktu. Mavi gözlerindeki parlama, kıza sadece takıldığının işaretiydi.

İçtiği iksirle vücudu şimdiden ısınmaya başlayan Cassie, “Bana böyle hitap etmeyi ne zaman keseceksin?” diye sordu.

“Nasıl hitap ediyormuşum?”

“*Küçük hanım*.” Cassie onun boğuk sesini taklit etmek için elinden geleni yaptıysa da kıkırdamaktan kendini alamadı. Başındaki ağrı azalmaya başlayınca, içinin garip bir şekilde mutlulukla dolduğunu hissetti.

“Peki sen bana Cole diye hitap etmeyi ne zaman keseceksin?”

Cassie, adama verecek zekice bir karşılık aradı; fakat babasının sallanan sandalyesinin üzerine asılmış çoraplarını ve kombinezonunu fark edince dikkati dağıldı. Paniğe kapılıp örtüsünün altından vücudunu yokladı. Çırılçıplaktı.

Cole onun bakışlarını takip edip sıırttı. “Hayatını kurtarmaya çalışırken üstünü başını soymak zorunda kaldım maalesef. Bununla ödeşmiş olduk.”

Cassie yanaklarının alev aldığını hissetti. Böyle bir anıyı hatırlatmak, tam da Cole’nin yapacağı türden bir şeydi! Adamı çıplak gördüğü doğrudu, evet, ama o durum farklıydı. O zamanlar Cole, kendisi için bir yabancıydı ve Cassie, sözleşmesini elinde bulunduran kişi olarak görevini yapmıştı sadece. Öfkeyle “Bugüne dek eminim yüzlerce kadını soymuşsundur!” dedi.

Cole gülümsedi. “Binlercesini.”

Cassie, adama ağzı açık bakakaldıysa da, hemen sonra kendisiyle dalga geçtiğini anladı. Tam bir aptaldı! Sersemlediğini hissetti. Belki de romun etkisiydi. “Londra’da kadınlar nasıl?”

Cole, soru karşısında şaşırmış görünüyordu. “Hepsi kendini düşünen insanlar.”

“Güzeller mi?”

“Bazıları kadar değil.”

Cassie’ye attığı bakış, kızın kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu. “Öp beni.”

Adamdan demin kendisini öpmesini mi istemişti? Evet istemişti.

Cole bir parmağını kızın dudakları üzerinde gezdirdi. Sonra sandalyesinde geriye yaslandı ve kucağındaki kitabı sıkıca kavradı. “Bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi hayal dahi edemezsin, tatlım. Ama korkarım Takotah’ın hazırladığı berbat karışım, beynini bulandırmış.”

Cassie, aynı zamanda hem hayal kırıklığına uğrayıp hem de heyecanlanarak derin bir soluk aldı. Cole ona ‘tatlım’ diye hitap etmişti. Yorgun hissetmesine rağmen uyumamaya kararlı bir şekilde gerinip esnedi. Birbirlerini tanıdıkları onca haftaya rağmen, bir kez olsun böyle rahat sohbet etmemişlerdi. Tartışmaktan kat kat iyiydi bu. Hem Cassie, adamın gülümsemesine bayılıyordu. “Ne okuyorsun?”

“Catullus.”

“Sesli oku.”

“İngilizce mi, Latince mi?”

“İngilizce tabii ki.” Adama gülümsedi.

Cole de ona karşılık verdi. Cassie adamın gülümsemesinin oldukça hüzünlü olduğunu düşündü. Cole kitabı açtı ve bir anlık tereddütten sonra sözleri tercüme etmeye başladı. “‘Sevgili Lesbia’m. Severek yaşamaya bakalım ve bu sert ihtiyarların sözlerine kulak asmayalım. Güneşler batıp doğabilir, ama şu kısa ömürlü ışığımız da söndüğünde, bizi bekleyen ebedi bir gecenin uykusu var. Binlerce öpücük ver bana...””

Adam daha fazla okuyamayarak durdu. Bakışlarını Cassie’ye yöneltti. Genç kadın gözlerini kapamış, tekrar uykuya dalmıştı.

Düzenli ve derin nefesler alıyordu. Adam gözlerini tekrar sayfasına çevirdi ve bir sonraki şiiri okudu. “*Odi et amo...* Senden nefret ediyorum, seni seviyorum. Neden böyle yaptığımı sorarsan, bilmiyorum; ama sürekli azap içindeyim sanki.”

Kitabı kapatıp yanında yatan kadına dikti gözlerini. Nefret? Hayır. Ama azap çektiği doğrudu.

Aman Tanrım, ona ne zaman aşık olmuştu?

On Yedinci Bölüm

“Yolculuğun altından kalkabileceğinize emin misiniz?” Nan’ın yuvarlak yüzü, boncuk boncuk terlerle kaplıydı.

Hava çok sıcaktı.

“Bir şeyim yok.” Cassie, Micah’ın uzattığı eli tuttu ve havasız arabanın içine tırmandı.

Aslında gidip gitmemek konusunda kararsızdı. O aptal kazanın üzerinden sadece iki gün geçmişti ve şu an bile – ilk güne oranla oldukça hafifleyen – baş ağrısını ve baş dönmesini hissedebiliyordu. Ama Geoffrey’e yaralanıp gelemeyeceğini söylemesi durumunda, adam onu hemen ziyarete gelir ve tekrar ağzını aramaya çalışırdı. Son ziyaretinde olanlardan sonra, böyle bir şeyin tekrarlanmasını istemiyordu. Geoffrey ile bir daha baş başa kalmamak konusunda kararlıydı. Tüm o evlilik konuşmaları ve Geoffrey’in onu baştan çıkarma çabaları, Cassie’yi huzursuz etmişti. Nezaketini koruyacaktı, gülümseyecekti; ama onunla yalnız kalmayacak ve riske girmeyecekti.

Elly’e, karşılarında oturması için yer bırakarak, bir türlü rahat durmayan Jamie’yi yanındaki oturağa doğru çekti. Cassie sonunda pes etmiş, Elly’in gelmesine göz yummuştu. Bu fikir değişikliğinden pişman olup olmayacağını ancak zaman gösterebilirdi. Elly, onun kılık kıyafet hizmetçiliğini yapacak, hiç değilse elbisesini giymesi konusunda yardımcı olacaktı. Cassie saçıyla kendi başına ilgilenecekti; çünkü şakaklarının gerisindeki kesiği incitmeden saçlarını taramak oldukça güç olacaktı. En azından

Elly'e yaptığı açıklama buydu. Gerçekte tüm saçlarının kökünden koparılmasını istemiyordu, o kadar.

"Korkmayın küçük hanım, size de birkaç domates kurdu ayırırız." Micah Elly'e tırmanması konusunda yardımcı olurken, ona muzip muzip sırttı.

Cassie, adamın şakasına güldü ve elini veda etmek için salladı.

Araba, kaldırımların üzerinde sarsılarak hareket etmeye başladı.

Daha önce hiç arabada seyahat etmemiş olan Elly, mutlulukla el çırttı. Jamie ise, onu ilk macerasına uğurlamak için toplanan arkadaşlarına el salladı. Geride bırakıldığı için ağlayan küçük Daniel'in hıçkırıkları, hiç dinmeyecek gibiydi.

Cassie'nin kendisi de ağlamaklı oldu. Tüm gün domates kurdu ayıklayacak olsa bile, Geoffrey'in doğum günü kutlamasına katılmaktansa evde kalmayı tercih ederdi. Çiftlikte yapılacak o kadar çok iş vardı ki, üç gün boyunca aynı insanların aynı önemsiz meseleler hakkında çene çalmalarını dinlemek için evden ayrılmak, vakit kaybı gibi geliyordu. Kadınlar balo gecesi giymeyi planladıkları elbiseleri konuşacaktı. Hangi genç kızların iyi bir talip bulabileceğini, hangilerinin bulamayacağını tartışacak ve biri aracılığıyla Cassie'nin neden hâlâ evlenmediğini soracaklardı. Ardından daha ufak gruplar halinde, daha kısık ses tonlarıyla birbirlerinin hakkında konuşacaklardı. Öte yandan erkekler ise sinirler gerilene dek siyaset konuşacaktı. At sohbeti yapacak, bahis oynayacak, içki içecek ve biraz daha kavgaya edeceklerdi.

Cassie, Blakewell Kıstağı'nın ek binaları görüş alanından çıkınca, yüreğinin burkulduğunu hissetti. Üç gün boyunca Cole'yi göremeyecekti.

Takotah, Cassie'nin adadan ayrılabilir kadar sağlıklı olduğunu ilan ettiğinde, Cole, ona atına binmesinde yardım etmiş ve

her an bayılıp suya düşmesinden korkarmış gibi onu izleyerek tüm yolculuk boyunca atını onun yanında sürmüştü. Kulübede kaldıkları gece aralarında geçen o hoş sohbetin, eve döndüklerinde de süreceğini düşünen Cassie, tam bir hayal kırıklığına uğramıştı. Çiftliğin ek binaları görüş alanlarına girer girmez, Cole adeta kapalı kutu kesilmişti. Cassie ile beraber ahıra kadar gelmiş ve tek kelime etmeden ona atından inmesi konusunda yardımcı olmuştu. Nan ve diğerleri, endişeyle yanlarına geldiğinde ise ortadan kaybolmuştu.

Cassie, hayatını kurtardığı için ona teşekkür dahi edememişti.

“Buraya gel, delikanlı.” Cassie, vagonun kapısına yaslanan ve başını tehlikeli bir şekilde camdan dışarı çıkaran Jamie’ye uzandı. “Düşmek istemezsin, değil mi?”

Jamie suratını astı. Araba tümseğe girip Cassie’yi haklı çıkartarak onu ablasının kucığına düşürmeseydi, belki itiraz dahi edecekti.

“Buzağı kellesi de olacak mı, küçük hanım?” Elly’in yüzü heyecanla parlıyordu.

“Evet. Geyik ve sığır eti de olacaktır. Belki süt domuzu dahi olur. Gerçi Crichton’un hizmetçilere bu yemeklerden ikram edeceğini sanmıyorum.” Cassie Elly’e, köle ve esirlerin dışarıda kendi yemekleriyle kendi kutlamalarını yapacaklarını çoktan söylemişti. Yiyecekleri, normalde önlerine konandan daha iyi olsa da, malikânede kurulan sofrayla aynı düzeyde olmayacaktı.

“Peki ya pasta?”

“Tabii ki. Badem ezmesi ile kaplı pastalar, üzümlü kekler, turtalar ve pudingler olacaktır.”

Elly’in kalp şeklindeki yüzü parladı ve gözbebekleri hayretle büyüdü. Cassie birden kızın ne kadar genç olduğunu hatırlayiverdi. Henüz on yedisindeydi ve yapayalnızdı. Cassie’yi kızın sözleşmesini satın almaya iten sebep, Elly’in yaşı olmuştu. Başında ona göz kulak olacak bir ailesi olmadığı için, henüz hizmetinin ilk senesini dahi doldurmadan, kendisini büyük olasılıkla

karnında düşüncesiz bir hovardanın bebeğini taşır halde bulacaktı. Cassie böyle bir şeyin olmasını istememişti. “İstersen senin için odama biraz yemek getirebilirim.”

“Ah, çok makbule geçer, küçük hanım! Teşekkür ederim!”

Cassie, kızın kendisini de etkileyen gülümsemesine karşılık verdi. Zach’in Elly’e neden vurulduğu belliydi. Kız, narin vücudu, uzun, altın rengi saçları ve zarif kıvrımlarıyla porselen bebeklere benziyordu. Cassie birçok kadından – hatta bazı erkeklerden de – uzun olduğu için kendini zerre miktar zarif hissetmiyordu. Öyle olsa acaba Zach’in Elly’e baktığı gibi Cole de kendisine bakar mıydı? Elly’in, bıçkısının sevgisine neden karşılık vermediğini anlamıyordu. Zach bu sabah onları yolcu etmeye geldiğinde Elly onu görmemiş gibi davranmıştı.

Jamie gözlerini camdan gözüken ve hızla değişen manzaraya dikmiş, bir yandan da tekrar kapıya doğru yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştı. Cassie onu azarlamak üzereyken yaklaşan bir atm sesini duydu.

Jamie gülüp cıyakladı. “Debaron!”

Cassie yüreğinin yerinden oynadığını hissetti.

“İyi günler, delikanlı.”

İçinde duyduğu kızgınlık, Cole’yi beklenmedik bir şekilde görmenin verdiği zevkle çatışırken, Jamie’yi ansızın kenara çekti ve camdan dışarı uzanıp sürücüyü durmasını işaret etmek için eliyle vagonun dışını tıkladı. “Beni takip etmek gibi bir alışkanlık edindiniz galiba, Bay Braden.”

Cole, Aldebaran altında sağa sola kımıldanırken, Cassie’ye beyaz dişlerini meydana seren şen bir gülücük attı. “Yarınki yarışta Aldebaran’ı sürmemi istediniz ya. Unuttunuz mu yoksa?”

“Ben asla–”

“Başınıza aldığınız darbeden olsa gerek. Neden bensiz yola çıktığınızı merak etmişim ben de.”

Cassie, ona pis bir bakış atıp dilinin ucuna gelen sert cevabı

kendine sakladı. Cole'den babası yerine yarışa katılmasını istemediğini adı gibi biliyordu. Neler karıştırıyordu bu adam?

Cole, Aldebaran'ı arabaya yaklaştırıp yalnızca onun duyabileceği bir ses tonuyla konuştu: "Sakin korkmayın, küçük hanım, kötü bir niyetim yok. Aldebaran'ın bölgedeki en hızlı at olduğunu kesin olarak ispatlayarak, babanızın Crichton ile olan hesabını göreceğim. Beni sırtımdan vurmadığınız sürece, hiçbir şey gitmeme mani olamaz. Her erkek gibi ben de iyi bir at yarışına bayılırım ve sizi temin ederim, bu seferki görülmeye değer bir yarış olacak."

Cassie uzun bir süre ona bön bön bakmakla yetindi. "*Aklınızı mı kaçırdınız?* Onların gözünde aşağılık bir mahkumsunuz sadece. Unuttunuz mu yoksa? Bu davranışınızı hakaret olarak algılayacaklardır. Asla izin vermezler!"

"O işi bana bırakın." Adamın dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

"Cole Braden! Böyle giderse ölümüm sizin elinizden olacak!"

"Bunun olmayacağını umuyorum." Mavi gözleri neşeyle parladı.

Cassie at yarışlarına hiç ilgi duymasa da, Aldebaran'ın kazanmasını izlemekten zevk alacağını biliyordu. Aygır, iki sene önce bölgedeki her yarış atını yenmişti. Crichton, o günden beri skoru eşitlemek için fırsat kolluyor, devamlı babasını hile yapmakla itham ediyordu. Babası geçen sene yarışa katılamayınca, Crichton bunu korkaklık olarak görmüş ve onu duyacak mesafede bulunan herkese, Abraham Blakewell'in kaybetmekten korktuğunu söylemişti.

"Pekala. Fakat ailemi utandıracak bir davranışta bulunmama ya çalışın. Yoksa sizi kulaklarınızdan sürüye sürüye çiftliğe geri gönderirim."

Jamie, ite kaka pencerenin başına geldi ve elini uzatıp aygırın boynunu okşadı.

“Gel bakalım, ufaklık.” Cole Jamie’yi candan dışarı çekip eyerin önüne oturttu.

“Ne—”

“Korkmayın, bir şey olmaz.”

Aygır, Cole’nin dilini şaklatması ve topuklarını vurmasıyla öne doğru fırladı.

Bir saat sonra Crichton Malikânesi’ne vardıklarında, Jamie, bütün bir sabah boyunca idare edebileceği heyecanın en yüksek seviyesine ulaşmış, öğlen uykusuna yatmaya hazır hale gelmişti. Cassie’nin başı fena halde zonkluyordu. Modern taşıtlara alışkın olmayan Elly’in ise midesi bulanıyordu.

“Catherine!” Geoffrey kapının ağzından onlara doğru seslendi.

Fakat yüzündeki gülümseme, Aldebaran’ı arabaya bağlayıp Cassie’ye atından inmesi konusunda yardım eden Cole’yi görmesiyle soluverdi.

“Geoffrey.” Cassie, başının dönmesini yatıştırmak için mücadele etti. Canı fena halde soğuk bir şeyler içmek istiyordu. Cole’nin desteği olmadan ayakta durmaya çalıştı. Geoffrey’i kışkırtarak onu kendine düşman etmek istemiyordu.

“İyi misin? Yüzün sapsarı kesilmiş.”

“İyiyim. Biraz başım dönüyor o kadar.”

Cole, korumacı bir tavırla onun hemen yanında duruyordu. “İki gün önce başını dallara çarpıp atından düştü.”

Geoffrey adama kötücül bir bakış attı. “Bu pislik parçasının burada ne işi var?”

“O—”

“Aldebaran’ın Lancaster’daki en hızlı at olduğunu kesinkes ispatlamaya geldim.”

“Babam—”

“Sen. Mahkum halinle. Beyefendilere karşı yarışacaksın, öyle mi?” Geoffrey’in attığı kahkaha, ne neşe ne de sıcaklık barındırıyordu.

“Geoffrey! Bay Braden! Lütfen—”

“Bay Blakewell’in isteği üzerine, onun yerine yarışmaya katılacağım. Sen ve baban, kendinizi meydan okumayı kabul edecek kadar formda hissetmiyorsanız, durum değişir tabii.”

Geoffrey’in yüzü gerildi ve çenesindeki bir kas seğirmeye başladı.

Cassie, nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Sonra aklına bir fikir geldi.

“Aaah!” İnleyerek dizlerini büktü ve sahte bir bayılma numarasıyla kendini yere bıraktı. Bu işin yumruklarla son bulmasına izin vermeyecekti.

Onu yakalayan Cole oldu.

“Pis ellerini onun üzerinden çek, mahkum!”

“Dinlenmek için sakın bir yere ihtiyacı var.” Cole onu yavaşça kollarına aldı.

Bir an için iki adam da tek kelime etmedi.

Neden sonra Geoffrey, “Pekala, beni takip et,” dedi.

Cassie, Jamie’nin ağlayarak ismini çağırdığını duydu. Sesi öyle güçsüz ve korkmuş geliyordu ki, bu aldatmacaya başladığına derhal pişman oldu. Jamie’yi de etkileyeceğini düşünememişti.

Cole çocuğa döndü. “Ablanın bir şeyi yok, ufaklık. Sadece uyuyor.”

“Aldebaran’ı ahıra yerleştirmem konusunda bana yardım etmek ister misin?

“Hı hı,” diye cevap verdi Jamie.

“O halde burada bekle. İki dakikaya kalmaz dönerim.”

Cole’nin ön merdivenleri çıktığını hissetti ve sıcak günışığı, yüzüne vurmayı kesip yerini taze kesilmiş güllere ve yeni yıkanmış parke zeminlere bırakınca, kapılardan geçip antreye vardıklarını anladı. Çocukluğundan beri Crichton Malikânesi’nde oynadığı için evi avucunun içi gibi biliyor, Geoffrey’in onları nereye götürmekte olduğunu seziyordu. Ana merdivenlerden yukarı çıkıp sağa döndüler ve misafir odalarına doğru yol aldılar.

Başının düşmesine izin verdi. Böylelikle yanağı, Cole'nin göğsüne dayanıyordu. Deri ve çam sabununun kokusu burnunu gıdıkladı. Adamın kalp atışlarını duyabiliyor, gömleğinin kumaşı üzerinden teninin yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordu. Ne var ki adamın kollarındaki bu kaçamak yolculuğu sonlanmak üzereydi. Geoffrey'in misafir odalarından birisinin kapısını açtığını duydu ve Cole'nin kendisini nazıkçe yatağa bıraktığını hissetti.

"Uyandığında içebilmesi için soğuk bir şeylere ihtiyacı var," dedi Cole.

"Bayan Blakewell için duyduğum endişenin, cezalandırılmayı görme arzuma baskın geldiği için sevinmelisin. Bana bir kez daha meydan okumaya kalkarsan, mahkum, sana pişmanlık nedir tam manasıyla öğretirim." Geoffrey'in sesi öfkeyle boğuklaşmıştı. "Şimdi defol buradan!"

"Ona göz kulak ol, Crichton."

Cassie gerildi. Cole, Geoffrey'i neden ısrarla kışkırtmaya çalışıyordu? Küstahlığının başına dert açabileceğinin farkında değil miydi? *Ah, kahrolası erkekler!* Geçen kadın, gözlerinin hemen önünde – hem de dramatik bir edayla! – bayılmıştı, bu ikisi ise hâlâ birbirlerini aşağılamak konusunda yarışıyorlardı. Daha ne kadar sürdürebilirlerdi bu saçmalığı?

* * *

Cassie, bir saat sonra yatak odasından çıktığında, kendini çok daha iyi hissediyordu. Baş ağrısı neredeyse geçmiş, mutfaktan yollanan limonata kendine gelmesini sağlamıştı. Cole ve Geoffrey'e olan kızgınlığı dahi bir parça azalmıştı. Uyandıktan sonra açık yeşil, muslin elbisesini giymiş, alnına yayılan morartıyı saklamak için boşu boşuna çaba harcamıştı. En azından başındaki kesik ve dikişler, saçının altında gözden irak kalıyordu.

Oda müziğinin ve sohbetin sesini izleyerek alt kattaki veranda indi. Crichton, malikânesini valinin eviyle yarışacak kadar

genişletmek istediği için veranda artık evin arka tarafını tümüyle çevreliyordu. Çoğunluğu Carter'ler, Page'ler ve onların yakınlarından oluşan peruklu misafirler, ikindi güneşinden korunarak oturmuş, limonata içiyor ve diğer misafirlerin gelmelerini bekliyordu.

"Catherine." Geoffrey yanındakilerden izin isteyerek ona doğru geldi ve koluna girdi. "Kendini ayağa kalkacak kadar iyi hissettiğine emin misin, canım?"

"İyiyim, Geoffrey. Teşekkür ederim."

"Kazadan hemen sonra neden seyahate çıkma kararı aldın, anlamıyorum." Cassie'yi kanatlı, geniş kapılardan dışarı, verandaya çıkardı. "İyi olduğuna gerçekten emin misin?"

Arkadan bir erkeğin sesi, "Babası gibi çılgının teki," dedi. Harrison kardeşlerden biri olmalıydı. Birilerinin onun önünde, kendisine ya da babasına ilk hakaret edişi değildi bu. Babası bu tür ortamlarda kaba sözlerin hedefi olurdu genelde.

"Senin de bildiğin üzere Geoffrey, bir şeye karar verdiğem, artık hiçbir şey beni bu kararımdan vazgeçiremez." Kendini Lucy Carter'in yanına, boyalı ahşap kanepenin üzerine bırakıverdi ve eteklerini düzeltti. "Doğum gününe katılmayı aklıma koymuşken hiçbir şey, özellikle de başımdaki aptal bir şişlik, beni bundan alıkoyamazdı."

Lucy ona dönüp sordu: "Şişlik mi? Cassie tatlım, bir şey mi oldu yoksa?"

Robert "Kral" Carter'in beş kızı arasından en gençleri olan Lucy, Cassie'nin görmeye can attığı nadide insanlardandı. Lucy ve ablası Mary, kendisinden yaşça küçük olmalarına rağmen, ona hep kibarlıkla muamele etmiş, modaya uymayan kıyafetleri ve sıra dışı yetiştirilme tarzı karşısında burun kıvrımadılar. Cassie, kızları büyüme çağındayken, senede iki üç defadan fazla göremediyse de, ikisini de hakiki birer dost biliyordu. Anneleri, onlar henüz çocuk yaştaiken vefat ettiği için, kendisi de annesini küçük yaşta yitiren Cassie'ye birer teselli kaynağı olmuşlardı.

“Atımı sürerken başımı dallara çarptım ve yere düştüm.”

Kalabalıktaki herkes nefesini tutuverdi. Lucy, dehşete düştüğünün göstergesi olarak beyaz, pürüzsüz ellerinden birini hafifçe rujlanmış dudaklarına götürdü. Cassie’nin elleri güneşin altında çalışmaktan çillenmişti. Tırnakları ise ne uzun ne de bakımlıydılar. Aradaki fark, ona şu ana kadar önemli gelmemiştir. O halde neden şimdi umursuyordu?

Geoffrey’in babası ile oynadığı iskambil oyununa kendini kaptırmış gözükken Kral Carter, “Hayatta kaldığın için oldukça şanslısın,” dedi.

“Bu öğlen malikâneye varır varmaz bayılıverdi maalesef.” Geoffrey’in sözleri, kalabalığın tekrar nefesini tutmasına sebep oldu. “Orada olduğum için çok şanslıydı. Yoksa başım bir de bizim ön merdivenlerimize çarpacaktı.”

“Evet Geoffrey. Bu yiğitliğin için sana teşekkür ederim.” Adamın yalanı karşısında sesinin ayarını korumaya çalıştı. Cassie’yi tutup içeri taşıyan kişi Geoffrey değil, Cole idi. Tabii Cassie’nin bunu aslında bilmemesi gerekiyordu.

“Acıyor mu?” Lucy serin parmaklarını, Cassie’nin alnındaki morluğun üzerinde hafifçe gezdirdi.

“Biraz.”

İhtiyar Crichton, “Baban nasıl şu aralar?” diye sordu. “Hâlâ yeni damızlık mı arıyor?”

Cassie, kalabalıktan birinin kıkırdadığını duyduysa da, adamın sözlerindeki çift anlama aldırnamaya çalıştı. “Gayet iyi. Gerçi arayışı pek istediği gibi gitmiyormuş.”

Kollarındaki dantelleri düzelten Geoffrey, “Blakewell’in, Aldebaran’ı yarışta sürmesi için mahkumunu gönderdiğinden bahsetmiş miydin baba?” dedi.

Bay Crichton bunu duyunca kartlarından başını kaldırdı birden ve sert bir bakışla Cassie’yi yerine mıhladı. “Ne demek oluyor bu?”

“Bir kez daha haksız yere korkaklıkla itham edilmek istemedi.” Cassie başını dikleştirdi. Geoffrey’in babasını hiç sevmezdi zaten. Adam onu korkutuyordu.

Carter güldü. “Bana sorarsan adam hakaretlerinden bıkmış.”

Bay Crichton, Cassie’nin anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ve kartlarına geri döndü.

Malikânenin içinden bir ses duyuldu: “Merhaba!”

Gelenler, şu sıralar Nomini Hall’da oturan genç Robert Carter ve eşi Priscilla idi. Lucy zevkle ciyakladı ve mavi eteklerini savurarak hemen onlara doğru koştu. Cassie artık ilginin merkezi olmadığını bilinciyle derin bir oh çekti.

Öğleden sonranın geri kalanı olaysız geçti. Diğer misafirler de yavaş yavaş gelmeye başlamıştı: Braxton’lar, Hindi Adasından gelen Randolph’lar, Fitzhugh’lar, Lee’ler, Byrd’lar, Nicholases’ler ve Yeşil Pınar’dan gelen Ludwell’ler. Cassie zamanının çoğunu, anlatacak bir hayli şeyleri olan Mary ve Lucy’den en yeni haberleri almakla geçirdi. En büyük ablaları Judith, ocak ayında aniden vefat eden kocasının yasını tutuyordu hâlâ. Geleneklerin öngördüğü üzere, altı çocuğuyla beraber evine geri dönmüştü. Lucy ve Mary, şubat ayında Vali Gooch ve onun baldızı Anne Staunton ile bir araya gelmiş, ikisini de misafirperver ve iyi huylu bulmuşlardı. Artık yakışıklı bir delikanlı olan ağabeyleri Landon, şu sıralar genç Elizabeth Wormley’e abayı yakmıştı; fakat herkes, bu sevdanın da diğerleri gibi kısa ömürlü olacağını düşünüyordu. En heyecan verici haber ise Lucy’nin gelecek bahar William Fitzhugh ile evlenecek olmasıydı.

Cassie, arkadaşı adına gerçekten mutluydu ve onu kucaklayıp yanağından öperek tebrik etti. Fakat morali, bu iyi haberle birlikte yükseleceğine düşmüştü. Dostlarıyla paylaşacak fazla bir şeyi yoktu. Onlara ne anlatabilirdi? Babasının gözlerinin önünde yitip gittiğini mi? Toplumun azıcık şefkate dahi layık görmediği bir adamı gece gündüz düşündüğünü mü?

Akşam yemeğinde pek az yiyebildi. Çocuk odasına kardeşini yatırmaya gittiğinde, dikkati öylesine dağınıktı ki, Jamie'nin en sevdiği ninninin bir satırını defalarca tekrarladı. En sonunda sabrı taşan Jamie, onun hatasını düzeltmek zorunda kaldı. En azından onun günü eğlenceli geçmişti. Cole'ye ahırda yardım etmiş, samanlıkta diğer çocuklarla beraber oyun oynamıştı.

Cassie, Jamie'ye bir iyi geceler öpücüğü verip odasının yolunu tuttu.

Cole şimdi ne yapıyordu acaba?

Herhalde atlarla geçireceği ilk geceye hazırlanıyordu. İster Cole Braden, ister Alec Kenleigh olsun, karakteri, samanların üzerine battaniyeler serip mısır viskisi içen bir adamı değil, kuş tüyü yataklara ve brendlere alışkın bir kimseyi betimliyordu. Şu an alt katta ahırda yattığını hayal ettikçe, genç kadının gülesi geliyordu.

Kapıyı açtığında Elly'i çoktan döşeginde uyur halde bulmayı bekliyordu. Bunun yerine kızı aynanın önünde hülyalara dalmış, Cassie'nin en nefis elbisesini çenesine kadar kaldırıp arada kendi etrafında döner bir halde buldu.

"Ah!" Donakalan Elly, elindeki elbiseyi yere düşürdü. Sonra hemen kendine gelip elbiseyi yerden aldı ve beceriksizce gardırobun içine astı.

"Bunları mutfaktan getirdim." Cassie onu görmemiş gibi davrandı ve tuvalet masasının üzerine mendilini açtı. İçinde bir dilim beyaz pasta ve bir parça dana rosto da dahil, Cassie'nin kendi tabağından getirdiği çeşit çeşit leziz lokmalar vardı.

Elly utangaç bir şekilde yemeğe doğru yaklaşıp mendili bütünüle avuçladı ve içindekileri iştahla yedi.

"Beğendin mi?" Cassie aynanın önüne oturup saçındaki tokaları çıkarmaya koyuldu.

"Mmm."

"Yarın biraz daha getiririm." Elly'e en sıcak gülümsemesini yolladı.

Onun için yaptığı onca şeye rağmen, Elly, hâlâ kendisinde nefret ediyor gibiydi. Neden olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Crichton Malikânesi'nde geçirecekleri bugünler, belki de aralarında daha rahat bir ilişkinin başlangıcını oluşturacaktı. En azından Cassie böyle umuyordu.

Başı gene ağrımaya başlayınca, kendini yatağının konforuna bırakmak istedi. Şu an asıl ihtiyacı olan şöyle güzel bir gece uykusuydu. Fırçayı dikkatle saçlarının arasından geçirdi. Yarın sabah uyandığında, morali düzelmiş olacak, kendine gelecek ve zihni koyu saçlı bir suçlunun düşüncelerinden armacaktı.

Çünkü Cole Braden, asıl adı Alec Kenleigh olsa da, gerçek bir suçluydu. Zira Cassie'nin kalbini çalmıştı.

* * *

Elly, pencere pervazına oturduğu yerden Bayan Cassie'nin saçını taramasını ve yatmak için giyinmesini izlerken, pastasından son bir ısırık aldı. Şimdiye dek hiç buna benzer bir şey yememişti. Son derece tatlıydı – ve bir bulut kadar pofuduktu.

Zengin bir çiftçinin karısı olsaydı, her gün böyle pastalar yerdi. Bayan Cassie'nin onu düşünmesi hoş bir davranıştı; ama Elly'in, ona minnettar olduğunu gösteren tek bir cümle dahi söylemeye dili varmıyordu. Bayan Cassie onun hâlâ aptal bir hizmetçi kızı olduğunu düşünüyordu. Ama Elly artık emirler almaktan sıkılmıştı. Bayan Cassie aslında herkese inandırmak istediği kadar önemli bir kişilik değildi.

Ayrıca öyle davransa da, hanımefendi de değildi. Elly bu öğleden sonra Carter Ailesi'nin kız kardeşlerini görmüştü. Prenseslerin giyeceği türden ipek elbiseleri, alımlı yüzleri ve özenle yapılmış sarı saçları ile asıl hanımefendi olanlar onlardı. Ah, onlar gibi olmak vardı! Carter'ler Bayan Cassie gibi çamurun içinde yalınayak gezmiyor, bulaşık yıkamıyor, tarlalarda çalışmıyordu.

Elly, başta öyle olduğunu inandığı birçok şeyin aslında öyle olmadığını öğrenmişti. Gözleri yavaş yavaş açılıyordu.

Virginia'ya ilk geldiğinde Blakewell Kışağı'nın görkemli olduğunu düşünmüştü. Ama Crichton Malikânesi'nin yanında Bayan Cassie'nin evi gecekondu gibi kalıyordu. Örümcek ağlarını göremeyeceğin kadar yüksek tavanları, ayna gibi parlayan cilalı ahşap zeminleri ve cennete çıkıyormuşçasına yükseklerle tırmanan uzun merdivenleri ile Crichton Malikânesi, adeta şato gibiydi.

Elly günün birinde bu görkemli yerin hanımı olabilirdi. Geoffrey artık kendisine aşıktı. İtirafını bu öğleden sonra yapmıştı. Elly, Bayan Cassie'ye limonata getirmek için odadan çıktığında, bir el kendisini boş bir odaya çekivermişti. Başta kendisini öpmeye çalışan Geoffrey'e karşı koymuştu. Ama sonra Geoffrey, kendisini gerçekten sevdiğini ve ona ilk görüşte aşık olduğunu söylemişti. Ardından gelen öpücük, Zach'inkiler gibi içini yakmadıysa da, bunun sebebi, Geoffrey'in bir beyefendi gibi davranıp onu heyecanlandırmaya çalışmamasıydı. Zaten asıl önemli olan Geoffrey'in kendisini sevmesiydi.

* * *

Ertesi sabah şafak söktüğünde hava serin ve yağmurluydu. Diğer kadınlar kızlarıyla beraber dikiş nakış işleriyle uğraşıp, Lucy'nin, şarkı söyleyen Mary'ye klavseniyle eşlik etmesini dinlerken, Cassie, kendini misafir odasının camından dışarı sabırsız bir şekilde bakar halde buldu. Bu sabah atıyla yürüyüşe çıkmayı öyle çok istemişti ki. Yağmur erkekleri ava çıkmaktan alıkoyamamıştı; ama kadınların böyle bir havada içerde oturması bekleniyordu. Nedense bu ona hiç adil gelmedi.

"Cassie tatlım, dediklerimin tek bir kelimesini dahi duydu mu?"

"Üzgünüm Priscilla. Aklım nedense başka yerlerde."

“Dedim ki, eğer ellerini meşgul etmek istersen, üst katta yardımcı olabileceğin birkaç nakışım var.”

“Hayır, teşekkür ederim. Hem benim yapacağım nakış, emeğinizi ziyan etmekten başka bir işe yaramaz.”

Söylediklerinde samimiydi. Zaten Cassie dikiş nakış işlerinden de nefret ederdi.

“Annen sana iğneyi nasıl kullanacağını hiç öğretmedi mi?”

“Denedi elbette. Fakat ben çok dikkatli bir öğrenci değildim maalesef.”

“O halde küçük Anne ile beraber örnek deseni üzerinde çalışmaya ne dersin?”

Cassie, bastırılan kıkırdamaları duymazdan gelip, annesi Priscilla’nın ağzından adını duyunca, üzerinde çalıştığı nakıştan başını kaldıran üç yaşındaki Anne’ye bakıp gülümsedi.

“İki tane evlenme teklifini reddettiğini duydum.” Priscilla’nın sesi kibirli bir tona büründü. “Tüm hayatın boyunca yapayalnız mı kalmayı planlıyorsun?”

Lucy’nin şaşkınlıkla soluması üzerine tüm oda sessizliğe gömüldü.

Cassie yüzünün alev aldığını hissetti.

Priscilla omuz silkti. “Bir kadının evlenmemesi ve çocuksuz kalması normal değil.”

“Bazılarının aksine ben, paranın insanları evlenmeye özendiren tek şey olduğunu düşünmüyorum. Bana evlenme teklif eden erkekleri sevemedim. Bu yüzden de onlarla evlenmedim. Gerçi senden bunu anlamayı beklemek hata olur. Ne de olsa seni Robert’e çeken şey, kişiliği değil cüzdanının kabarıklığıydı.” Kalbi deli gibi çarpan Cassie, Priscilla’nın yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görmezden gelip döndü ve hızla odadan çıktı.

Misafir salonunun kapısı kapanmadan önce Lucy’nin sesinin yükseldiğini duydu. “Priscilla Churchill Carter, kendinden utanmalısın!”

Dışarıda yağmur ince bir sisin arasına düşüyordu. Cassie, te-

miz havayı ciğerlerine çekerek serin rüzgarın içinde kaynayan hüsrânı alıp götürmesine izin verdi. Priscilla'nın huysuzluğunu hak edecek ne yapmıştı, bilmiyordu. Lucy ona bir keresinde, diğer kadınların onun özgürlüğünü kışkırdığını söylemişti. Cassie böyle düşünmüyordu. Ona kalırsa bu kadınlar özgürlüklerini kısıtlayan şeylerle gurur duyuyor, onlar gibi yaşamayan her kadını kınıyor ve kendi kızlarını da aynı kaderi paylaşmak zorunda bırakıyorlardı. Cassie yağmurdan korunmak için şalını başına sardı ve ahıra doğru yürüdü. Kendi kendine Aldebaran'ı kontrol etmesi gerektiğini söylese de bunun bir bahane olduğunu biliyordu. Asıl istediği Cole'yi görmektir.

Adamı, gömleğinin iplerini açık bırakmış ve kollarını kıvrımış bir halde aygırı tımarlarken buldu. Cole onu gördüğüne şaşırıyorsa da belli etmedi.

"Bayan Blakewell." Cassie'ye başıyla formaliteden bir selam verip tekrar işine döndü.

"Aldebaran'ın durumu nasıl, Bay Braden?" Eliyle hayvanın cıdağını kaşıdı.

Kendisini daha geçen gün çıplak görmüş ve defalarca öpmüş bir adamla böylesine resmi bir tonda konuşmak garip geliyordu; fakat diğer seyislerinin sadece birkaç metre uzakta olduklarını düşündükçe, başka türlü davranmayı göze alamadı.

"Biraz huzursuz."

Aygır, hemfikir olduğunu belirtmek istercesine kişnedi ve başını yana attı.

"Dünkü baygınlığınızı atlattınız mı?" Cole yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bakışlarını Cassie'ye dikti.

Neye gülüyordu? "Evet, teşekkür ederim."

Gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönerken, fısıltılı bir tonda "Bu kadar iyi bir oyuncu olduğunuzu bilmiyordum doğrusu," dedi.

"Fark etmiş miydiniz?"

"Tabii ki."

"Ama—"

“Çaktırmadım? Elbette. Yere düşmenize izin veremezdim. Hem sizin gibi güzel bir bayanı her gün kucağında taşıyamıyor insan.”

Cassie, adamın gözlerinden yansıyan sıcaklıktan, samimi olduğunu anladı.

“Benim asıl merak ettiğim, bu vakitli bayılmayla kimi korumaya çalıştığınız.” Cole ritmik hareketlerle atı tımarlamayı sürdürdü. “Eğer o kişi bensem, yeteneklerimi oldukça küçümsediğinizi söylemeliyim. Sizi temin ederim, o züppeyle gayet rahat baş edebilirim.”

Genç kadın, bu sözlerin kendisini rahatlatmak amacıyla söylendiğini biliyordu; buna rağmen sinirlendiğini hissetti. “Konumuzun farkında değilsiniz herhalde, Cole Braden. Geoffrey kolayca dövülmenizi ya da kırbaçlanmanızı sağlayabilirdi. Onun ve babasının son derece acımasız olduklarına birçok kez şahit oldum. Şu an onların toprağındasınız. Size bir şey yapmaya kalkarlarsa, onları durdurmak için elimden hiçbir şey gelmez.”

“Demek gerçekten de beni korumaya çalışıyordunuz. Deseni-ze gururum ayaklar altında.” Adam kendine acımayla dolu, abartılı bir tonda konuşuyordu.

Yakışıklı yüzünün asıldığını gören Cassie, gülümsemeden edemedi. “Erkekler! Kolları güçlü kuvvetli de olsa, gururları hemen zedelenir.”

Cole ona döndüğünde yüzünde ciddiyet dolu, beklenmedik bir ifade vardı. “Crichton ile aramdaki düşmanlığın şiddete dönüşeceği bir gün gelebilir. O gün geldiğinde bana engel olmayın.”

Kıza diktği mavi gözlerinin derinliklerinde, şaka yaptığına dair en ufak bir işaret yoktu.

Cassie, üzerinden bir gölgenin geçtiğini hissedip istemsiz bir şekilde titredi. “Cole, bu söylediklerinde ciddi olamazsın.”

“Bazen bir erkeğin, erkekliğini koruması için yapması gereken şeyler olur, Cassie. Anlamamı beklemiyorum.”

“İyi o zaman, çünkü sahidem de anlamıyorum, Bay Braden! Gururunuz yerin dibine batsın!” Cassie hızla döndü ve kendini ahıra girdiği zamankinden daha beter hissederek çıkışa yöneldi.

On Sekizinci Bölüm

Av partisi, ileriki saatlerde, köpek ulumaları ve zafer nidaları ile döndüğünde, gökyüzü açılmış, yağmur durmuştu. Kadınlar, ellerindeki nakışları bırakıp, eşleri, oğulları ve kardeşleri ile beraber içeceklerin tadını çıkarmak için verandaya geçtiler. Bir başka tartışmadan mümkünse kaçınmak isteyen Cassie, tek başına bir köşeye oturup çimlerin üzerinde yeni arkadaşları ile oynayan Jamie'yi seyretti. İleride köleler, ellerindeki tırmıklarla, ikinci vaktinde yapılacak yarış için yarım kilometre uzunluğundaki koşu yolunu düzlemekle meşguldü.

Yaşça biraz daha büyük olan birkaç erkek çocuğu, ambarın orada, ihtiyar bir erkek kazı köşeye sıkıştırmış, zavallı hayvancığı sırayla yakalamaya çalışıyordu. Kazın çıkardığı acınası sesler, bir şişe sert içki eşliğinde, avla alakalı anılarını paylaşan Geoffrey ve Landon da dahil, civardaki herkesin dikkatini çekti.

“Yardım edelim mi?” Landon, aldıkları taze yaraları ovalayan çocukların, birer birer kazdan uzaklaşmalarını izledi.

Geoffrey'in cevabı, yeleğini ve peruğunu çıkarıp korkulukların üzerinden atlayarak sağlam ayağıyla çimlerin üzerine inmek oldu. Cassie onun peruksuz halini görmeyeli epey bir zaman geçmişti. Adam, kısacık kesilmiş sarı saçlarıyla kızın gözüne bir tuhaf göründü.

“Ah, Landon! Sakın!” Lucy, kardeşinin Geoffrey'in peşi sıra gittiğini görünce başını salladı.

“Kardeşini rahat bırak, Lucy.” Bu sefer de William Byrd ile

iskambil oynayan babası onu azarladı. “Genç adamların da eğlenmeye ihtiyacı vardır.”

“Öyle tabii; ama ya kaz çekme oynarlarsa, babacığım?”

Cassie midesinin kalktığını hissetti. En son küçük bir kızken izlemişti kaz çekme oyununu ve buna rağmen nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Geoffrey ve Landon, ambarın etrafına seyirci çekmeye başlamışlardı.

En minik çocuklar dahi oyun oynamayı kesmiş, olacakları izlemeye gitmişti. Cassie içten içe kuşun kaçmasını ümit ettiyse de, Geoffrey, çok geçmeden kazı kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde kalabalığın arasından göründü. Hemen sonra hayvanı tümüyle yağlayıp yakınlardaki bir ağacın dalından baş aşağı sarkıttılar. Zavallı kuş çılgınca kanat çırpıp kurtulmaya çalışırken; Geoffrey, Landon ve yaşça büyük diğer gençler, kölelerin ahırdan getirdikleri atları binmiş, sırayla kazm olduğu yöne doğru dörtnele gidiyor, onu boynundan yakalamaya çalışıyorlardı. Her girişimleri diğer rakiplerinden bağırs ve tezahürat görüyordu. Kaz, kanatlarını büküyor, bir o yana bir bu yana kıvrılıp kendisini yakalamaya çalışan ellerden kaçıyor.

Ama elbet yakında yorulacaktı ve biri zavallı boynunu koparmayı başaracaktı. Kazananın ödülü ise, bu yiğitliği ve cesaretinden ötürü akşam yemeğinde kendisine ikram edilen kızarmış kaz olurdu.

“Daha fazla izleyemeyeceğim.” Lucy, ipek elbisesinin bir hırsırtısıyla dönüp malikânenin içine çekildi.

“Ben de.” Cassie onu takip etmek için döndü.

Sonra bahçede durup ellerini kulaklarının üzerine örten Jamie’yi fark etti. Kazın çığlıkları belli ki çocuğu korkutuyordu. Cassie, bir yandan ismini çağırırken, hemen merdivenlerden aşağı, ona doğru koşmaya başladı. Yükselen tezahüratlar ve kazdan gelen boğuk bir ses, birinin kuşu bu sefer yakalamayı başardığına işaret ediyordu.

“Jamie!”

Çocuk onu duymadı. Suratında dehşet dolu bir ifadeyle, gözlerinin önünde cereyan eden sahneyi izliyordu. Cassie onun baskışlarını takip edince, eliyle kazın başını tutan Geoffrey’i gördü. Adamın kollarından kanlar akıyordu. “Jamie!”

Çocuk dönüp ona doğru koştu ve başını eteklerine gömdü.

Cassie diz çöküp kollarını onun etrafına sardı ve çocuğun başını göğsüne dayayıp açık renk buklelerini okşadı. “Geçti, tatlım.”

Yaklaşan nal seslerini duyunca başını kaldırdı. Geoffrey atından inip, bir elinde hâlâ kuşun başını tutarak onlara doğru yürüdü. İpekten beyaz gömleğinin koluna kan sıçramıştı. “Kuşun başını ister misin, Jamie?”

Jamie kafasını kaldırıp ona bakmadı.

Cassie, üzerlerine hücum eden sıcak kanın kokusu karşısında öğürmemeye çalıştı. “Çocuksu oyunlarınızla Jamie’yi yeterince üzdünüz zaten. Şu şeyi alıp götür lütfen, Geoffrey.”

“Sakın bana ağladığını söyleme, ufaklık. Alt tarafı yaşlı bir kuştı.” Geoffrey çocuğa burun kıvrırdı. “Hayvanı her halükarda boğazlayacaktık.”

“Onu rahat bırak.” Cassie sarsılmış çocuğu kucağına aldı ve malikâneye doğru taşıdı.

Geoffrey arkasından “Onu hanım evladı gibi yetiştiriyorsun!” diye bağırdı.

Jamie’yi sakinleştirmek ve sallayarak öğlen uykusuna yatırmak, Cassie’nin neredeyse bir saatini almıştı. Geoffrey takdire şayan bir şekilde Jamie için söz verdiği köpek yavrusunu üst kata yollamış, yanına da Cassie’den özür dilediğini belirten kısa bir not iliştiirmişti. Jamie yerinde duramayan, minik, benekli yumağa hiç zaman kaybetmeden Korsan adını vermişti. Çocuğun gönlünü anında fetheden hayvan, şu an onun yanında kıvrılmış bir şekilde yatmaktaydı.

Cassie çocuk odasından ayrıldığında, misafirlerin büyük ço-

ğunluğu, parkura doğru gitmekteydi. Bazı kadınlar at arabasıyla gidiyordu. Erkeklerin tüm gün boyunca beklediği etkinlikti bu. Hepsi teker teker, en gözde atlarını sürerek meydana doğru ilerliyordu.

Cassie pır pır eden yüreğini yatıştırmaya çalıştı. Bir beyefendinin kendi yerine, mahkumun tekini yarıştırması şöyle dursun, hizmetçisini dahi yarıştırdığı bugüne dek duyulmamıştı. Babasının göreneklere uymayan biri olduğu doğrudu; fakat onun bile çiğnemeyeceği kurallar vardı. Bu da o kurallardan biriydi. Cole hiç şüphesiz olay çıkarmadan iddiasından vazgeçecekti. Meseleyi uzatması halinde, ikisinin de başı belaya girebilirdi. Cassie, bu gece yapılacak baloyu tartışan kadınların arasına katıldı.

Priscilla'nın "Akşam yemeğinden önce biraz kestirsen iyi edersin, Mary' ciğim," dediğini duydu. "Genç George Braxton'un dikkatini çekmek istiyorsan, solmuş bir papatyaya benzemek istemezsin herhalde."

Mary "Çok haklısın," diye cevap verdi.

Lucy, Cassie'ye dönüp fısıltıyla sordu: "Şu gelen senin mahkum değil mi?"

Cassie başını kaldırınca, Cole'nin Aldebaran'ı çayırdan geçirip parkura doğru getirdiğini gördü. Lucy'nin seçtiği kelimelerden dolayı yüreği titreyiverdi. *Senin mahkum.* "Evet, o."

Lucy yüzünde heyecanlı bir sırıtişla "Feci yakışıklı biri, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Ayrıca oldukça da inatçı."

"Hakkındaki dedikodular doğru mu?"

"Neler duydun mesela?"

Bu sömürgede en ufak bir entrikayı dahi gizli tutmak mümkün değildi.

"Buraya kaçırılıp getirilen ve mahkum olarak satılan bir beyefendi olduğunu iddia ediyormuş."

"Evet, doğru."

“Ona inanıyor musun?”

Cassie duraksadı. Ona inanıyor muydu? “Evet.”

“Sence onun yarışa katılmasına izin verecekler mi?”

Cassie’nin hiçbir fikri yoktu. “Bilmem. Sence?”

Beraber, Cole’nin Aldebaran’ı koşu yoluna doğru getirmesini izlediler.

“Burada istenmiyorsun, mahkum.” Mercan kırı atını süren Geoffrey beliriverdi. “Bu yarış beyefendiler için.”

“Öyle mi?” Cole Geoffrey’e aşağılayıcı bir bakış attı. Şapkalı ve peruklu kafalar hep birlikte Cole’dan tarafa dönerken, kalabalık suspus oldu.

Cassie gözlerini örtüp hiçbir şey görmemek istedi.

“Pekala.” Cole Aldebaran’ı tekrar ahıra doğru döndürdü. “Blakewell mektubunda böyle bir şey yapabileceğinden bahsetmişti zaten.”

Geoffrey hemen “Nasıl bir şey?” diye atıldı.

“Cayabileceğinden.”

Cassie inledi. “Tanrım, hayır...”

Kalabalığı bir fısıltı aldı.

“Beni dinle, mahkum, kimsenin caydığı falan yok–”

“Kes sesini, evlat.” Geoffrey’in babası, kalabalığı yarıp Cole’nin önüne dikildi. “Blakewell’in meydan okumasını kabul ediyoruz, mahkum. Kazanan Aldebaran’a karşı yarışacak. Blakewell’i korkaklıkla itham ettiğim zamanların haddi hesabı yok. Aynısını bana yapmasına fırsat vermeyeceğim.”

Cassie, Kral Carter’in kopardığı kahkahayı duyunca nefesini tutmakta olduğunu fark etti.

“Ama baba–”

“Sana çeneni kapamanı söyledim, çocuk!”

Geoffrey, yüzü öfkeyle kasılsa da, babasına itaat etti.

Cassie bir kadının “Kim bu adam?” diye fısıldadığını duydu.

Bir başkası “Blakewell’in mahkumu,” diye cevap verdi. “Denilene göre, kadınların ırzına geçmek suçundan sürülmüş.”

“O suratla kadınları ayartmak çocuk oyuncağı olsa gerek.”

Diğer bir kadın mırıltıyla “Bence adamı assalarmış daha iyi ederlermiş,” dedi.

İlk birkaç yarış göz açıp kapayana kadar bitti. Diğer yarışmacıların hepsi teker teker yenilirken, finallerin, Crichton’un aygırı ve Kral Carter’in kendisiyle aynı adı taşıyan yeni satın alınmış atı arasında yapılacağı, yarışmanın ta başından beri ortadaydı.

Carter sevecen bir sırıtişla övündü: “Yüz sterlinlik Orinoco tütününe varım ki, benim hayvan seninkine toz yutturacak.”

“Yüz sterlinlik mi? Hah! Beş yüz sterlinliğine varım ki, kay-beden gene sen olacaksın.”

“Pekala. Beş yüz olsun o zaman.”

Her adam, atların arasından kendi favorisini seçerken, kalabalık bahis telaşesine düştü. Binicileri tarafından başlangıç çizgisine götürülmeden önce, atların dinlenmesine izin veriliyordu.

Yarışlara hakemlik eden William Byrd, “Adil bir müsabaka olsun. Anlaşıldı mı?” dedi.

Geoffrey ve genç Robert, başlarını sallayıp onay verdiler.

Tabancanın ateşlenmesi ile atlar öne atıldı. Yere vuran toynakları, nemli toprak parçalarını havaya savuruyordu. Atların sırayla birbirlerine üstün gelmesi ile artan seyirci tezahüratları, insanın kulağını neredeyse sağır edecek cinstendi. Sonunda yarışı – burun farkıyla – kazanan kişi Geoffrey oldu.

“Şansın yaver gitti.” Carter suratını asarak Bay Crichton’a bir konşimento uzattı. “Atımızı yetiştirecek vaktimiz olmadı hiç.”

Bay Crichton böbürlenerek “Şans mı? Güçlü olan kazandı!” dedi.

Cole, Aldebaran’ı çoktan başlangıç çizgisine götürmüş, Geoffrey’in aygırının dinlenmesini bekliyordu. Cassie kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Hem babasının hem de kendi iyiliği için Cole’nin kazanmasını umuyordu. Şimdiye dek katlandıkları hakaretler için yerinde bir karşılık olurdu bu.

Bay Crichton kaba bir ses tonuyla "Bahse girmek ister misin?" diye sordu.

Cassie, başta adamın kendisiyle konuştuğunu fark etmedi.

"Kadınlar bahis oynamazlar, babacığım." Geoffrey asabi asabi güldü.

"Blakewell kızına da oğlu gibi muamele ediyor," dedi Crichton. "Ne dersin, küçük hanım? Bahse var mısın?"

Geoffrey hemen "Suç Cassie'nin değil. Babası ona köle gibi davranıyor," dedi.

Cassie, kalabalığın gözlerini üzerinde hissedince başını dikleştirdi. "Bir büyük fiçı Orinoco'suna."

O kimsenin kölesi değildi.

Öfkeli bağrışlar ve tutulan nefeslerin sesi havayı doldurdu.

"Bu da babası gibi çatlağın teki!"

"Bahis oynayan bir kadın ha? Ayıp!"

Kaybetmeyi göze alamayacağı bir bahse girdiği için, bu düşüncesiz hareketinden ötürü hemen pişman oldu. Büyük fiçılar, bin sterlin değerinden fazla tütün alıyordu. Cassie'nin elinde ise şu an bu miktarın ancak yarısı vardı. Aldebaran'ın kaybetmesi durumunda, hasat vaktine kadar Crichton'lara borçlu kalacaktı.

Böyle yüksek bir bahse girmekten mutsuz olduğu her halinden belli olan Bay Crichton, Cassie'ye kötücül bir bakış attıysa da, kızın teklifini başıyla onayladı. Çoğunluğu Geoffrey'in lehine bahislerini oynayan erkekler, karşılıklı bağrışmaya başladı.

Lucy fısıltıyla "Ne kadar da iğrenç biri!" dedi. "Seni böyle bir şey yapmaya itmesine izin vermemeliydin."

"Çok geç artık." Cassie arkadaşının elini hafifçe sıktı.

Geoffrey atını başlangıç çizgisine sürdü ve Cole'nin Aldebaran'a binmesini bekledi.

"Adil bir yarış olsun." William Byrd tabancasını kaldırdı. "Anlaşıldı mı?"

Cole başıyla onay verdi.

Geoffrey de kaşlarını çatıp aynını yaptı.

Tabanca korkunç bir ses çıkararak ateşlendi. Cassie her ne kadar izlemek istemese de, olduğu yerde donakalmıştı ve başını çeviremiyordu. Nabızı kulaklarında atıyor, etrafındaki yaygarayı bastırıyordu. Başlangıç çizgisinden ilk ayrılan Geoffrey'in atı olsa da, yolu yarılادıklarını belirten işarete vardıklarında, Cole onu geçmiş, aralarına bir adımlık mesafe koymuştu.

Bundan sonra olanlar, oldukça hızlı cereyan etti. Cassie, Geoffrey'in kırbacını kaldırdığını gördü, adamın kolunun Cole'nin üzerine indiğini gördü ve kırbacın gömleğini deldiği Cole'nin kaskatı kesildiğini gördü.

"Hayır!" diye bağırsa da sesi gürültünün içinde kayboldu.

Geoffrey, kırbacı tekrar kaldırıp bu sefer Aldebaran'ın böğrüne isabet ettirdi.

Aygır hızını kaybetti ve Cassie, bir an için hayvanın sendeleyip düşeceğinden korkuttu. Geoffrey yanlarından hızla geçip başı kaptı. Atını sürerken, bir yandan da omzunun üzerinden arkasını izliyordu.

Cassie henüz soluklanamadan, Cole, aygırı sakinleştirmeyi başarmış, hızla yol alıyordu.

Sol omzu üzerinden Cole'nin yaklaştığını gören Geoffrey, atını sola, doğrudan Aldebaran'ın önüne doğru sürüp onun yolunu tıkamaya çalıştı.

Ama Cole hazırlıklıydı. Aldebaran'ı sola yöneltip Geoffrey'i öylesine şaşırtıcı ve ani bir hızla geçti ki, adamın tepki verecek fırsatı dahi olmadı. Bitiş çizgisine vardığında, Geoffrey ile arasında iki adımı aşkın bir mesafe vardı.

Cassie şen bir çığlık attı ve yüreğinin ferahladığını hissetti. Fakat bu ferahlama kısa ömürlü oldu.

Yüzü taştan bir maske halini alan Cole, bitiş çizgisini geçerek geçmez Aldebaran'm sırtından atladı, Geoffrey'i sertçe eyerinden aşağı çekti ve yere, toprağın üzerine savurdu.

"Seni piç herif! Gerçek kimliğim tekrar elimde olsaydı bu yaptıklarının bedelini öderdin!"

“Cole, yapma!” Cassie, Cole’nin kendini zincirlere vurdurtacak – ya da daha beter bir hale sokacak – bir şey yapmasından korkarak, kalabalığın arasından ilerlemeye çalıştı. Fakat panik halinde ve nefessiz kalmış bir şekilde bitiş çizgisine ulaştığında, Cole, Geoffrey’e çoktan arkasını dönmüş, Aldebaran’a doğru yürüyordu.

Peruğu başından kayan ve suratı öfkeyle çarpılan Geoffrey, ayağa kalmak için çırpındı. “Durdurun onu!”

Civardakiler, başlarını sallamak ve yüzlerini çevirmek dışındakilerde hiçbir harekette bulunmadı. Cole aygırın dizginlerini eline aldı ve ahıra doğru yürümeye başladı.

“Geoffrey Crichton! Kendini her ne sanıyorsun bilmiyorum; ama bir beyefendi olmadığın kesin!” Cassie adamı tokatlama için kendini zor tutuyordu. Cole’yi takip etmek için dönünce, yüzünü asmış, kendisine doğru gelen Bay Crichton’u gördü ve adamdan işiteceği azar için kendini hazırladı.

Fakat Bay Crichton, onun eline bir konşimento fırlatmakla yetinip tek kelime dahi etmeden malikâneye doğru yürümeye koyuldu.

“Baba, görmedin mi? O pislik parçası bana saldırdı!”

Bay Crichton, oğlunun olduğu tarafa tek bir bakış dahi atmadı.

* * *

Alec, peşinden gelen şaşkın bakışları görmezden geldi. Kendisine ve Aldebaran’a yol vermek için kenara çekilen kadın ve erkekleri güç bela fark etti. Öfke içinde fokur fokur kaynıyor, sırtındaki yaranın acısını bastırıyordu. Geoffrey hâlâ tek parça halinde olduğu için şükretmeliydi. Alec az kalsın o korkağın suratına yumruğunu indiriyordu. Cassie’nin kalabalığın arasından gelen korkmuş ve yalnız sesi, onu durduran yegane şeydi. Kızı utandıracak ya da riske sokacak bir şey yapmayacaktı.

Ahıra girdi ve kendisini boş gözlerin ardından ilgisizce sü-

zen bir grup sıska çocuğun yanından geçti. Bu arazide yaşayan her esir gibi onlar da hor kullanılmış ve yetersiz beslenmiş görünüyordu. Civarın köpekleri dahi onlardan daha bakımlıydı.

Aldebaran'ı bölmesine götürdü ve dizginlerini bağladı. Elini hayvanın böğründe gezdirip yırtılma ya da kamçı izi göremeyince rahatladı. Atın üzerinde hiç kamçı kullanmamıştı ve tahmin ettiği gibi, hayvanı yarıшта yavaşlatan şey yaralanma değil şaşkınlıktı.

"Onu gene de yendin evlat." Alec, aygırın cıdağını okşayıp burnunun yumuşak kısmını sıvazladı. "Yeneceğini biliyordum zaten."

Eyeri henüz çıkarmıştı ki Cassie geldi. Nefes nefese kalmış, endişeli görünüyordu. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Neden sonra "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" Alec sesinin bu kadar sinirli çıkmasını istememişti.

"Kazandığın için." Genç kadının dudakları perimsi bir gülümsemeyle kıvrılınca, içindeki öfkenin anında yatıştığını hissetti.

Alec atm yularını çıkarıp bölmenin kapısına astı. "Rica ederim."

"Sırtındaki yaraları tedavi etmeye geldim."

"Ben iyiyim."

"Saçmalıyorsun!" Alec ile Aldebaran'ın arasına girip, gözleminde kararlı bir ifadeyle elinde tuttuğu merhem kavanozunu ileri geri salladı. "O kötü bakışlarını istediğin kadar üzerime doğrultabilirsin. Yaralarını tedavi etmeden, buradan dışarı tek bir adım dahi atmayacağım."

"Pekala." Alec, yakınlardaki bir sıraya doğru yürüyüp gömleğini başının üzerinden geçirince, yaralarının ne kadar acıdığını fark edip şaşırıldı. Cassie'nin, duyduğu şaşkınlıktan ötürü, nefesini hafifçe tuttuğunu duydu. Ardından onun nazik ellerinin yırtılan teninde dolaşıp üzerine merhem sürdüğünü hissetti. Yaraları sızlayıverdi.

"Üzgünüm. Canını yakmak istemiyorum."

“Yakmıyorsun zaten.” Alec, Cassie’nin ellerinden birini, destek sağlamak için sağ omzunun üzerine koyduğunu hissetti. Temasla beraber omzundaki kaslar kasılıverdi.

Cassie, sesinde sahte bir umursamazlık havası ile sordu: “Öteki seyisler nerede?”

“Kutlamadalar sanırım.” Alec uzaktan gelen keman seslerinin canlı gerilimini duyup dans ve müziğin gece geç saatlere kadar süreceğini tahmin etti.

“Kesin olan bir şey varsa, o da İngiltere’ye ilginç görünümlü bir sürü yara ile dönecek olman. En soylu beyefendiler bile sırtına şöyle bir bakabilmek için can atacaklardır.” Cassie birden nefesini tuttu. “Ah, ben... Bağışla lütfen!”

Alec başını sallayarak güldü. “O kadar mı berbat?”

“Şey...”

“Göstereceğim.”

Genç kadının başta tereddüt ettiğini, ardından sıcak parmaklarını cildi boyunca gezdirdiğini hissetti.

“Buradakilerin çoğu çapraz ilerliyor.” Cassie parmaklarının ucuyla Alec’in yaralarının üzerinden gitti. “Bir de burada.”

Sonra amacı değişir gibi oldu. Alec, onun parmaklarının yavaşça omuzlarına, sonra boynuna, sonra da saçlarının arasına çıktığını hissetti.

Nefes almakta zorlandı. Cassie olur da durmazsa...

Birden ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldi ve bakışlarını kadının arzuyla dolup taşan yemyeşil gözlerine dikti.

Bir parmağını onun dudakları boyunca gezdirdi. “Gitseniz iyi olacak, hanımefendi.”

Cassie merhemi kaptı, döndü ve alelacele oradan uzaklaştı.

* * *

Aradan bir saat geçti. Cassie tuvalet masasının başında oturmuş, kendi kendine bu seferki denemenin son olacağına dair yeminler

ediyor, dolaşan saçlarını fırçalıyordu. Saçlarını üç defa örmeye çalışmış, üçünde de karman çorman etmişti. Dikkati neden bu kadar dağınıktı ki? Elly'in oflayıp puflayarak ayağını yere vurması da duruma yardımcı olmuyordu doğrusu. Cassie ondan durmasını istediğinde kız durmuş; fakat kısa bir süre sonra tekrar başlamıştı. Görünüşe göre Elly, yeni görevlerinden çoktan sıkılmıştı. Cassie buna şaşırmadı.

İstedikinden daha sert bir ses tonuyla "Elly, yeter!" diye çıkıştı.

Elly ona pis bir bakış atsa da, ayağını yere vurmayı kesti.

Örgüden vazgeçen Cassie, saçının ucunu kavrayıp büktü ve başının üzerinde gevşek bir topuz haline getirdi. Yüzünün her iki tarafından ve ensesinden, birkaç uzunca lülenin sarkmasına izin verdi. Çilli yüzünü daha solgun gösterecek pudradan kaçınarak, allıkla dolu minik kavanozu açtı ve içeriğinden birazını yanaklarına hafifçe sürdü.

Cole onu neden yanından uzaklaştırmıştı acaba? Aynadan, parmaklarının dudakları üzerinde rujla geçişini izlerken, adamın parmaklarının aynı yerde bıraktığı hissi hatırladı. Cole'ye bu yaptığı için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Ama değildi. Onun kendisini öpmesini istemişti. Hatta doğruyu söylemek gerekirse, bir öpücükten çok daha fazlasını istemişti. Cole'nin çocuğunu taşırsa, adamın İngiltere'ye dönmesi durumunda, en azından kendisine ondan bir şeylerin kalacağını düşünüyordu; çünkü Cole'nin İngiltere'ye döneceğine dair artık hiç şüphesi yoktu. Mektup çok yakında gelirdi. Cole Braden denen kişi yakında tarihe karışacaktı.

Cassie, içini kaplayan karamsarlık dalgasını bastırmaya çalıştı. Deri kesesinin içinden annesinin inci kolyesini ve küpelerini çıkarıp taktı. Alt katta müzisyenler, çalgılarını akort ediyordu. Çok yakında misafirler de salona çağırılırdı. Fazla vakti kalmamıştı.

"İstersen bu gece şenlik ateşinin başında diğer hizmetçilere katılabilirsin." Ayağa kalkıp eteğini düzledi.

Nettie, annesinin eski elbiselerinden toplanan ipek ve dantellerin şekil verdiği bu elbiseyi zamanında yetiştirebilmek için gece gündüz çalışmıştı. Krem rengi tonlarındaki kumaşın üzerine, pembe ve yeşil renklerinde minik gül goncaların işlendiği söz konusu elbise, Cassie'nin bugüne dek giydiği en güzel kıyafetti belki de.

"Teşekkür ederim." Elly bakışlarını yere indirdi.

"Sana masadan bir şeyler getiririm mutlaka." Cassie tuvalet masasının üzerindeki deri eldivenlerini aldı, koridora açılan kapıyı araladı ve dışarı çıktı.

Köleler, döşeli koridorda aşağı yukarı koşturuyor, efendileri için türlü şeyler getiriyordu. Cassie aşağı kata, genç erkeklerin birçoğunun günün bu saatlerinde bulundukları bilardo salonuna doğru yürüdü. Cole onun yardımını istese de istemese de, bugünkü adi davranışından ötürü Geoffrey'e edecek iki çift lafı vardı.

Gelen erkek seslerini takip edip odaya vardığında, bilardo salonunun kapısının hafif aralık olduğunu gördü. Bir an duraksadı ve kapıya tıklayıp tıklamamak konusunda bocaladı. Genç hanımlar, erkeklerin eğlencesi için ayrılmış mekanlara genelde adım atmazdı.

"O pislik hak etti diyorum size!"

Cassie, Geoffrey'in sesini tanıyıp olduğu yerde donakaldı.

"Ama Geoffrey, adil bir yarışı kabul eden sendin. Sadece babanı değil, aynı zamanda Blakewell'i de küçük düşürdün. Sana kızdığı için babanı suçlayamazsın." Bunları söyleyen Landon'du.

"O halde o da beni bundan sonra yapacaklarım için suçlayamaz. O herif beni misafirlerimin önünde rezil etti. Bunun bedelini ödeyecek. O piçe gününü göstermeye var mısınız?"

Cassie nabzının hızlandığını hissetti.

Tanımadığı bir ses "Ben varım," dedi.

Bir diğeri ise "İyi bir planın varsa," dedi. "Çatlak Blakewell'in İngiltere'den dönünce, gelip babamın kapısının önünde yaygara çıkarmasını istemiyorum."

“Mahkum şu an bizim mülkümüzün üzerinde. Tek ihtiyacım olan birkaç tanık ve gönüllü bir kadın.”

“Ona tuzak mı kuracaksın?”

Erkeklerden birkaçı gülüverdi.

Cassie midesinin kalktığını hissetti.

“Siz en iyisi bu planı bensiz yapın,” dedi Landon. “Adam görgüsüz mahkumun teki olabilir; fakat benim onunla alıp ve-remediğim bir şey yok. Zaten olsa da bu meseleyi Blakewell ile hallederim.”

Cassie, Landon’un kapıya doğru geldiğini fark edip ürktü.

Hızla merdivenlere doğru atıldıysa da geç kalmıştı. İlk basamağa ulaştığında Landon çoktan koridora adım atmıştı. Deli gibi çarpan kalbine rağmen, merdivenlerden henüz inmiş gibi davrandı.

“İyi akşamlar, Landon.” Adama en mutlu gülümsemesini sunup, yüzündeki kızarıklığın ve titreyen ellerinin fark edilmeyeceğini umdu.

İrkildiği her halinden belli olan Landon, bilardo salonunun kapısını alelacele kapatıp “Bayan Blakewell,” deyiverdi.

“Sanırım biraz soğuk limonataya ihtiyacım var. Bu sıcaklar çekilecek gibi değil.”

“İsterseniz size bir bardak getireyim.”

“Çok makbule geçer.”

Cole’nin başı beladaydı. Ne yapıp edip onu uyarmalıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Cassie bifteğinden bir ısırık daha alıp üstüne bir yudum kırmızı şarap içti. Bu akşam yemeği hiç bitmeyecek miydi? *Ordövr* faslinı atlatmış – kabuklarıyla servis edilen istiridyeler ve bir çeşit balık çorbası – başlangıç tabağına daha yeni geçiyorlardı. Masanın üzerinde, buzağı kellesinden süt domuzuna, süt domuzundan geyik ve sığır etine kadar on beş farklı et çeşidi vardı. Cassie'nin iştahı yoktu. Midesine öyle kramplar giriyordu ki, yemeği kaldıracak halde değildi.

Burwell'lerin akrabalarından yaşlıca bir hanım, yanındaki kadına fısıltıyla “Denilene göre buraya kaçırılıp getirilmiş,” dedi.

“Deme!”

“Ya! Üstüne bir de beyefendiymiş.”

Cole bu akşamki dedikoduların merkezindeydi. Gerçi Bay Crichton'u daha fazla utandırmaktan korkan misafirler, ne onu ne de yarışı açık açık tartışma cüretinde bulundu. Her geçen dakikayla beraber endişesi daha da artan Cassie, kendini dedikodulara kulak misafiri olduğu tatsız bir konumda buldu. Hemen ahıra gitmesi gerekiyordu. Ama nasıl? Akşam yemeğinden önce sıvışmaya çalıştıysa da, Elizabeth Wormley'in kalbini fethedecek en kesin yolu bulmaya çalışan Landon, bu konuda onun görüşünü almak istediğinden bir türlü peşini bırakmamıştı. Akşam yemeği servis edilirken hâlâ Cassie'den tavsiye almaya çalışıyordu.

Geoffrey ile yüzleşip ona duyduklarını anlatmayı düşündü; fakat bunu yapması halinde, adam planlarını hızlandırıp Cassie'nin Cole'yi güvenli bir yere gönderme fırsatını mahvederdi. Hem

Geoffrey onun iddialarını mutlaka inkar ederdi. Ve ne yazık ki onun sözleri, Cassie'ninkinden çok daha fazla itibar görüyordu.

"Bir beyefendinin duruşuna ve tavırlarına sahip olduğu kesin."

"Bu öğleden sonraki davranışları, hiç kuşkusuz belli bir beyefendininkine kıyasla çok daha üstündü.

"Ayrıca çok da yakışıklı."

Cassie gözlerini tabağından ayırıp başını kaldırıncaya, bakışları bir an için Geoffrey'inkilerle buluştu. Yorumları o da duymuştu. Ona zoraki bir gülümseme atsa da, adamın gri gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Denilene göre bir adamın gururuna alacağı darbe, ister hayali ister gerçek olsun, kendisi ve akıl sağlığı arasına dağlar örebilirmiş. Geoffrey açık arayla Cassie'nin bugüne dek tanıdığı en gururlu adamdı.

Yaklaşık iki saat sonra tatlılar da kaldırıldığında, Cassie'nin sinirleri kopacak raddeye gelmişti. Geoffrey her ne planlıyorsa çok yakında harekete geçmesi gerekecekti. Hava çoktan karar-mıştı. Erkeklerin çoğu sigara ve brendi içmek için bilardo salonuna çekilmiş, kadınlar ise danstan önce süslenip püslenmenin hevesiyle odalarına dönmüştü. Yemek boyunca hafif bir eğlence sunan orkestra, artık canlı bir halk müziğinin ortasındaydı.

Cassie diğer kadınların bilinçli olarak gerisinde kalarak, verandanın kanatlı kapılarından dışarı çıktı ve merdivenlerden aşağı, bahçeye doğru indi. Keman sesleri onu takip ediyor; huzurlu melodileri, kalbinin gümbürdemesi ile tam bir tezat oluşturunuyordu. Gül bahçelerinin yanından geçip ahıra doğru koşuturken, kendisine rehberlik eden tek ışık kaynağı hilal idi.

"Galiba bahçedeki en güzel çiçeğe rastladım."

Nefesini tutup arkasını dönünce, bir söğüdün arkasından beliren Cole'yi gördü. İçinde bulundukları durumun vahametine rağmen, adamı görünce dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Şimdiye dek onun bir mahkum olduğunu nasıl olup da düşünebilmişti?

“Cole, hemen burayı terk etmelisin! Aldebaran’ı da al ve eve git!”

“Ama müziğin tadını çıkarıyordum.” Adamın dudakları şen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Son söylediklerinde doğruluk payı vardı. Alec son beş ay boyunca, basit kemanlar üzerinde çalınan halk şarkıları dışında hiçbir şey dinlememiş, oda müziğini uzaktan duyana dek ne kadar özlediğini unutuvermişti.

Fakat malikâneye kadar gelmesinin asıl sebebi, müziğe duyduğu aşk değil, Cassie’yi bir an için dahi olsa görebilmenin umuduydu. Ve işte buradaydı; düşünceleri tarafından çağrılmış gibi hemen karşısında duruyordu. Yumuşak lüleleri yüzünü çevreliyor, elmacık kemiklerini oldukça çıkık gösteriyordu. Olgun kirazlar misali kırmızıya boyanmış dudakları, hafif aralık duruyor, sanki öpülmeyi bekliyordu. Krem rengi dantel ve ipeklerle işlenmiş elbisesi, en son modaya uygun olmasa da, Londra’lı kadınları kışkandıracak derecede vücudunun nefis hatlarını tüm açıklığıyla gözler önüne seriyordu. Elbisesinin üzerine oturan üst kısmı, fazlasıyla alçak bırakılmasa da, göğüslerinin yumuşak şişkinliğini meydana çıkarıyordu. Alttan moda gereği tarlatan ile desteklenen kloş eteği ise, belinin inceliğine vurgu yapıyordu. Daha küçük incilerden oluşan bir iple boynuna asılan gözyaşı biçiminde bir inci, göğüs çatalının arasında oluşan gölgede yatıyordu. Fakat Alec’i en çok etkileyen genç kadının gözleri oldu. Kirpiklerinin oluşturduğu hafif gölge ile çevrelenen ve endişe ve gücün büyüleyici karışımıyla canlanan bu gözler, Alec’i esir almıştı.

“Cole, beni dinlemelisin! Geoffrey seni tuzağa düşürmeye çalışıyor. İdam edilmeni istiyor. Hemen eve gitmek için yola çıkmalısın!”

“Henüz gidemem.”

Cassie itiraz edecek olduysa da, bir parmağını onun dudaklarının üzerine koyup genç kadını susturdu.

“Bu dansı bana lütfetmediğin sürece, söyleyeceğin tek bir kelimeyi dahi dinlemeyi reddediyorum.”

“Ama hemen—”

“Hanımefendi.” En kibar reveransını sunup Cassie’nin elini tuttu.

Gözleri endişeyle büyüyen genç kadın, elini kurtarmaya çalıştıysa da, Alec onu serbest bırakmadı. Ardından Cassie de tüm tereddütlerine rağmen reveransını yaptı.

Lully’nin eski bir bestesi için uydurulmuş basit bir kadrildi ve Alec, aynı adımları binlerce kez dans etmesine rağmen, onların bu şekilde canlandığına ilk defa şahit oluyordu. Cassie’nin hareketleriyle mest olmuş bir halde, gözlerinin onu izlemesine müsaade etti. Genç kadın zarıfçe dönüp yanında durdu. Yana doğru uyum içinde birkaç adım atıp, karşıdan gelen hayali bir çifti selamlarken, ikisinin de elleri birbirine kenetlendi. Alec, lavanta kokusunun hücumuna uğradı. Kadının cildinde oynayan ay ışığı ve gölgeler, ona dokunmak ve onu tatmak için duyduğu arzuyu kamçılıdı. Bakışları bir an için buluşunca, Cassie’nin gözlerinin derinliklerinde, kendisinininkine eş bir arzu gördü.

Ayakları birden hareket etmeyi reddetti. Bir parmağı ile kadının çenesini tutup kaldırdı. “Neden gitmek zorundaymışım?”

Cassie titriyordu. “Geoffrey birkaç delikanlı ile beraber sana komplo kurmayı düşünüyor. Tecavüzle suçlayacaklar galiba. Bir kadının yardımına ihtiyaç duyduklarını söylüyorlardı.”

“Bir ödleğ gibi kaçacak değiliim.”

“Lütfen Alec, hemen yola çıkmalısın! Sana bir zarar gelmesine dayanmam!”

Alec bir an için onun tam olarak ne dediğini kavrayamadı.

Neden sonra Cassie’nin ona gerçek ismiyle hitap ettiğini fark etti. Ona Alec diye seslenmişti.

Bir anlık duraksamadan sonra “Pekala,” dedi. Bir aptal gibi sırtıtmakta olduğunu farkındaydı. “Hatırınız için, hanımefendi.”

Cassie eliyle işaret etti. "Güneydeki yolu takip et. Devamlı sağa doğru gidersen bir saate kalmaz eve varırsın."

"Yolu hatırlıyorum."

"Peşinden atlılar yaklaşırsa ormana girip saklan."

"Endişelenmeyi kes. Birileri yokluğunu fark etmeden önce tekrar eve dön."

"Gerçekten de gidecek misin?"

"Söz veriyorum. İçeri sağ salım girdiğini görür görmez atıma bineceğim ve rüzgar gibi yol alacağım." Genç kadının elini tutup dudaklarına götürdü. "Tekrar söyler misin?"

"Neyi?"

"Adımı."

Cassie bir an için şaşırmış göründüyse de, çok geçmeden yüzüne bir gülümseme yerleşti. "Sana Alec diye seslendim."

"Evet. Tekrar söyle."

"İyi geceler, Alec. Tanrı yolunu açık etsin."

* * *

Elly kütüphanenin içinde endişeyle volta atıyordu. Duvarlara asılmış tablolardeki gözler, her adımını takip ediyor gibiydi. Cildi karıncalandı. Mum ışığı, sandalyelerin sırtlarına ve kitapların yaldızlı ciltleri üzerine vuruyor, köşelerde ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu. Geoffrey, onunla saat dokuzda burada buluşacağını söylemişti. Oysa Elly'in hesaplarına göre saat dokuzu yirmi dakika geçmiş olmalıydı. Neden geç kalmıştı?

Geoffrey'in ona ne söylemek isteyebileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu; fakat bu meseleyi ne zaman düşünse, midesi endişeyle kasılıyordu. Odada ayna olarak kullanabileceği herhangi bir şey aradıysa da bulamadı. Güzel görünmek için elinden geleni yapmış, hatta Bayan Cassie'nin rujundan dahi sürmüştü. Bayan Cassie hayatta fark etmezdi. Buna rağmen, malikâneye

vardıklarında kendisine verilen eskimiş mavi elbisesi konusunda yapabileceği herhangi bir şey yoktu.

Bakışlarını tekrar portrelere yöneltti. Kendisine attıkları sert bakışları hayal ediyor olabilir miydi? Kalbi deli gibi çarparken, gözlerini hemen kaçırdı. Nerede durursa dursun, mum ışığının çirkin şekillere bürüdüğü yüzler, ürkütücü gözlerle ona bakmayı sürdürüyordu. Bu odadan çıkması gerekiyordu. Kapıya doğru koşunca kapı topuzunun dönmekte olduğunu gördü. Çığlığı basmasıyla bir adamın elinin ağzının üzerine kapanması bir oldu.

Geoffrey nihayet gelmişti.

“Neden bu kadar ürkütün?” Adam ona gülümsedi.

“Gözler.” Elly, rahatlamamanın verdiği halsizlikle parmağını tabloları doğrulttu. “Bu oda hoşuma gitmiyor.”

“Benim de. Başka bir yere geçelim mi, ne dersin?” Geoffrey kimsenin kendilerini izlemediğinden emin olmak için koridora bir göz attı. Sonra Elly’in elini tutarak onu koridorlardan geçirip arka merdivenlerden aşağı indirdi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Şşt! Gidince görürsün sevgilim.”

Geoffrey, son basamağa vardıklarında, yolun boş olduğundan emin olmak için, köşede durup etrafı gözetledi. Ardından kız koridorun sonundaki bir odaya götürdü. Elly girdikleri odanın bir yatak odası olduğunu fark etti.

Burada Geoffrey ile beraber olmaması gerekiyordu. Uygun bir davranış değildi bu. “Geoffrey ben–”

“Elly, sevgilim – Helena – lütfen beni bağışla. Kendi odam dışında seninle yalnız kalabileceğim bir yer gelmedi aklıma. Babamın en kaliteli Madeira’sından getirdim ikimize. Şimdiye dek hiç iyi Madeira tatmış mıydın?”

Elly hayır anlamında başını salladı. Bahsettiği şeyin ne olduğundan emin değildi.

“O halde kesin tatmalısın, sevgilim. Endişelenmene gerek

yok. Asla senin itibarını lekeleyecek bir şey yapmam. Bunu sen de biliyorsundur şüphesiz.”

Elly, kaçmasını söyleyen iç sesini bastırdı. Geoffrey ne de olsa bir beyefendiydi. Ona güvenebilirdi.

“Hem zaten yakında evlenmeyecek miyiz? O vakit, hakkımızla ileri geri konuşan tüm sesleri durdurabilecek güçte olacağım.”

“Geoffrey?” Ne demişti?

“Niyetim yeterince açık değil miydi, Elly’ciğim? O halde bağışla beni. Seninle olmak istiyorum.” Küçük, kristal bir bardağın içine kehribar rengi bir sıvı doldurup kıza uzattı. “Babamın iznini almak biraz zaman alacak elbette, fakat mantıklı bir adamdır o. Babamdan kabul görür görmez sözleşmeni satın alacağım ve seni buraya getirip Crichton Malikânesi’nin hanımı yapacağım.”

“Ah Geoffrey, evet!” Elly kulaklarına neredeyse inanamayacaktı.

“O halde kadehimizi geleceğimize – mutluluğumuza kaldıralım.” Adam bardağı dudaklarına götürdü ve içeriğini bir dikişte mideye indirdi.

“Mutluluğumuza.” Sevinçten havalara uçan Elly, bardağı ağzına götürdü ve sıvıdan minik bir yudum aldı. İçecek tatlı olmasına rağmen, yutunca boğazını yakıyordu.

“Hayır, öyle değil sevgilim. Ufak bir yudum almakla geleceğimize içmiş sayılmazsın. Benim yaptığım gibi hepsini içmelisin.”

Elly bardağını dolduran sıvıya baktı, onu dudaklarına götürdü ve hepsini tek bir dikişte bitiriverdi. Yakıcı sıvı midesine doğru inerken, vücuduna yayılan ürpermeyi durduramadı. Bardağı henüz bir yere koyamadan, Geoffrey içkisini tazeleyivermişti.

Ardından kendininkini de tazeledi. “Güzelliğine.”

İkinci bardak, birincisi kadar yakmadı içini. Üçüncü ve dördüncü bardakta ise Elly, bu içeceğin adı her neyse, oldukça hoş olduğunu düşündü. Sıcaklık vücudunun her yerine yayılmıştı.

“Çok güzelsin, Elly.” Geoffrey kızın yanağını okşadı.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Çenesini kaldırıp kızı öptü.

Ayakları üzerinde duramayacağını hisseden Elly, kollarını onun etrafına sardı ve destek bulmak için adamın vücuduna yaslandı.

“Gel, Elly’ciğim.” Bir elini kızın kalçasına dolayıp onu odanın diğer ucuna götürdü. “Şarap seni hafiften sarhoş etmiş gibi.”

“Şarap mı? Ben sandım ki içtiğimiz şey Mad...Madeira’ydı.”

“Madeira da bir tür şarap, şapşal kız.”

Elly kendi kıkırdamasını duydu ve yumuşak bir yüzeye yatırıldığını hissetti. Geoffrey çok ince biriydi doğrusu. Uykulu olduğunu hemen fark edivermişti. Elly gözlerini güçlkle açık tutuyordu. Adamın onun yanına yattığını, parmaklarıyla yanağını okşadığını hissetti. “Gıdıklanıyorum.” Ona doğru sokuldu.

Geoffrey’in parmakları, kızın boynu boyunca ilerleyip saçlarına vardı. “Evet Elly, sahiden de çok güzelsin.”

Elly, adamın dudaklarının boynunu bulduğunu, ellerinin ise elbisesinin dantelleriyle uğraştığını hissetti. Neden sonra Geoffrey’in ne yapmaya çalıştığını hayal meyal fark ediverdi.

“Hayır, Geoffrey!” Adamı itip uzaklaştırmaya çalıştı. “Yapamayız.”

“Nedenmiş?” Geoffrey bir eliyle kızın bileklerini yakaladı ve boğazını öptü.

“Henüz evli değiliz.”

“Kendini iyi hissetmiyor musun?”

“Hissediyorum tabii; ama—”

“O halde rahatla ve keyfini çıkar.” Bunu derken parmakları kızın göğüslerini bulmuş, meme uçlarıyla oynuyordu. Geoffrey ardından kızın eteğini kalçalarına kadar kaldırdı ve eliyle kadınlığının kıvrımlarını yokladı.

Ah Zach, evet!

“Ah Elly, evet. Seni ne kadar arzuluyorsam, sen de beni en az o kadar arzuluyorsun.”

Fakat konuşan ses Geoffrey’e aitti.

Elly, bacaklarının kaldırılıp aralandığını hissetti. Bir parçası Geoffrey’i durdurması gerektiğini haykırırsa da, hareket edemiyor, doğru sözcükleri bulamıyordu.

Sonra içini delen bir doluluk hissetti ve çığlık attığını duydu.

Geoffrey ağırlığını kızın bacaklarının arasına verdi. “Şşt, sevgilim. Az sonra daha iyi hissedeceksin kendini.”

Fakat dediği gibi olmadı. Adam içine girip çıktıkça, vücudunu keskin bir ağrı sarıyordu. Elly alt dudağını ısırıp kendini hareketsiz yatmaya zorladı. Böyle bir şeye niyet etmediyse de, şu an için Geoffrey’i memnun etmek istiyordu. Adam vücudunu kızın içine tekrar ve tekrar daldırdı. Ardından boğuk bir sesle inledi ve gevşeyip derin derin nefesler alarak kızın üzerine yığılıverdi.

“Endişelenme, sevgilim.” Geoffrey, kızın üzerinden çekilip pantolonunu giymek için ayağa kalktı. “Duyduğuma göre sadece ilk seferde acıyormuş. Şimdi misafirlerimin yanına dönebilmem için seni hanımının odasına bırakmalıyım. Halledilmesi gereken yarım kalmış bir işim var.”

Elly, nasıl olduğunu dahi anlamadan, kendini Bayan Cassie’nin yatak odasının duvarlarına bakar halde buldu. Geoffrey, ona tek bir öpücük dahi vermeden ortadan kaybolmuştu. Kızın başı zonkluyor, bacaklarının arasındaki bölge sızlıyordu. Geoffrey onunla evlenecekti. Biraz önce Elly ile sevişmişti. Kızın hayalleri gerçek olmuştu.

Peki neden kendini bu kadar mutsuz ve yalnız hissediyordu?

* * *

Cassie, dönmeleri esnasında, dans partnerinin omzu üzerinden koridordaki saate bir göz attı. Alec şimdiye çoktan eve varmış olmalıydı, değil mi? Tekrar dönüp öteki tarafa bakınca, kendini

pudra rengi peruklardan ve parlak renkli ipeklerden oluşan bir denizi yansıtan, yaldızlı aynalarla kaplı bir duvarla yüz yüze buldu.

Alec Kenleigh. İsmi sessizce tekrar edip verdiği hissin tadını çıkardı. Başta adamın gerçek ismini söylediğini fark etmemişti. Şaşırmış, hatta korkmuştu.

Cole Braden adındaki adam kendi hayat tarzını paylaşan, tüm gün elleriyle güneşin altında çalışan, Cassie'nin zamanla aşık olduğu biriydi. Tanrı yardımcısı olsun, onu gerçekten de seviyordu. Artık bunu inkar etmesinin bir yolu yoktu.

Alec Kenleigh adındaki adam ise başka diyarlardan gelmiş ve yakında yanlarından ayrılacak olan zengin bir beyefendi.

Zamanında kaçıp kurtulabilmiş miydi acaba?

"Ah!" Utanarak nefesini tuttu. "Özür dilerim."

Cassie dalgınlıkla Benjamin Harrison'un ayağına takılarak, neredeyse partneri ile çarpışmıştı.

Kaşları endişe ile çatılan Charles Braxton "İyi misin, Cassie?" diye sordu ve kollarını uzatıp onun dengede durmasını sağladı. "Mary geçirdiğin korkunç kazadan bahsetti."

Charles, Cassie'den yalnızca birkaç yaş büyük olup nazik, hoş sohbet bir delikanlıydı. Bu akşam ikinci dans edişleriydi bu. Yakışıklı yüzü, açık kahverengi saçları, ela gözleri ve soylu hatları ile tam da Cassie'nin evlenmeyi umduğu türden bir adamdı – tabii Alec hayatına girmemiş olsaydı.

"Üzgünüm, Charles. Biraz başım dönüyor maalesef." İçindeki vicdan azabına aldırmamaya çalıştı. Charles bunu hak etmiyordu. Kendisine oldukça nazik davranmasına rağmen, aklı başka bir yerde olan Cassie, onu boşlamakla yetinmişti. Üstüne adama bir de yalan söylemişti.

"Gel hadi. Sana soğuk bir şeyler getireyim." Charles, bir kolunu korumacı bir tavırla genç kadının omzuna sarıp onu kalabalık salondan geçirerek boş bir sandalyeye oturttu.

"Teşekkür ederim, Charles. Çok naziksin."

Adam onun önünde reverans yapıp pasta ve meyve şekerlemelerinin yanı sıra, kase kase limonataların ve şarapların da ikram edildiği odanın diğer ucuna doğru yol alarak gözden kayboldu. Ayağını müziğin ritmine göre dalgın dalgın yere vuran Cassie, dans eden insanların dönmelerini, reverans yapmalarını, ileri geri hareket etmelerini ve başlarını eğmelerini izledi.

Geoffrey aralarında değildi. Cassie, Alec'i uyardıktan hemen sonra ortadan kaybolmuş, o zamandan beri de etrafta görünmemişti. Nerede olabilirdi? Cassie'yi Alec ile beraber bahçede gördükten sonra, eve doğru yol alan adamı pusuya düşürmeye mi gitmişti?

"Buyur, Cassie." Charles ona taze limonata ile dolu bir bardak uzattı.

"Teşekkür erdim." Cassie ona en sıcak gülümsemesiyle karşılık verdi.

Bir süre boyunca garip bir sessizlik içinde oturdular.

"Babanın bu seneki tütün mahsulü nasıl?" Charles gergin biçimde boğazını temizledi.

"Bol yağmur yağdı ve eğer bir felaket de olmazsa, son yıllardaki en iyi mahsulümüzü alacağız diyebilirim." Cassie kalabalığın arasında Geoffrey'i aradı.

"Kaç dönüm arazi ekmiştiniz?" Charles başını özür dilercesine salladı. "Kusura bakma. Bu tip sorular sorduğum için sıkıcı olduğumu düşünmüştündür. Kadınların böyle konuları can sıkıcı bulduğunu biliyorum."

"Tam tersi, Charles. Babam evdeyken, o ve ben, ekimin ayrintılarını her gün görüşürüz. Bence çok ilginç bir konu bu. Ne de olsa biz sömürgeciler böyle kalıyoruz hayatta."

Charles gülümsedi. "Sıra dışı bir kadınsın."

Cassie'nin duraksamasına sebep olan şey, adamın gülümseme biçimiydi. Yoksa kendisine vuruluyor muydu? Birkaç ay önce olsa, bu ilgiyi gayet hoş karşılardı. Ya şimdi?

“Seni temin ederim, Charles, düşündüğün kadar sıra dışı değilim. Ben de en az her kadın kadar ipek ve süs karşısında kendimi kaybederim.”

“Affedersin Catherine, ama derhal konuşmamız lazım.” Geoffrey birden karşısında beliriverdi ve onu kolundan tuttu. Yüzünde memnuniyet ve tatmin dolu bir ifade vardı.

Cassie’nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Alec’i çok geç mi uyarmıştı? Yakalanmış mıydı? Yoksa yolun kenarında ya da ormanın içinde bir yerlerde yaralı – hatta daha beteri, ölü bir şekilde yatıyor muydu?

“Ne var, Geoffrey?” Duyduğu endişenin verdiği rahatsızlıkla adamı takip etti ve heyecanlı oldukları yüzlerinden okunan birkaç delikanlının beklemekte olduğu koridora vardı. Bunlar hiç şüphesiz Alec’i tuzığa düşürmeyi kabul eden gençlerdi ve Cassie her birine karşı ayrı bir nefret duydu.

“Görünüşe göre Mahkum Aldebaran’ı da alıp kayıplara karışmış,” diye ilan etti Geoffrey.

Cassie bir an için o kadar rahatladı ki, konuşacak gücü kendinde bulamadı. Demek güvendeydi! Alec güvendeydi!

“Burada neler oluyor?” Bağırın, Kral Carter’in eşliğinde arkasında beliren Bay Crichton’dur.

“Mahkum aygırla beraber ortadan kayboldu, baba.” Geoffrey bileklerini saran danteli silkti. “Birkaç arama ekibi oluşturduk. İzini süren köpekler olduğu sürece fazla uzağa gidemez.”

Cassie titreyen dizlerine rağmen duruşunu dikleştirdi ve Geoffrey’in gözlerinin içine baktı. “Adamı bir hayvan gibi avlamak istiyordun, değil mi Geoffrey? Ama maalesef bu zevke erişemeyeceksin. Onu saatler öncesinde Blakewell Kışağı’na geri yolladım çünkü.”

Geoffrey’in suratındaki şaşkın ifade, Cassie’yi neredeyse güldürecekti.

Kral Carter söze girişti: “Görünüşe göre birkaç öfkeli genç, bu gece adama zarar vermeyi düşünüyorlarmış. Onu tecavüz-

le suçlayacaktınız, planınız buydu, değil mi Geoffrey? Landon bana her şeyi anlattı. İşler o raddeye gelirse müdahale edecektim; ama Bayan Blakewell zaten gerekeni yapmış.”

“Nasıl yani?” Bay Crichton önce Carter’e, ardından da oğluna sert bir bakış attı.

“Seni temin ederim, babacığım, bunların hepsi bir yanlış anlaşılma ibaret.” Geoffrey’in çenesindeki kas seğirmeye başlamıştı.

Cassie Geoffrey’in küplere bindiğini biliyordu. Ne de olsa bugün ikinci kez alt ediliyordu.

“Evet, yanlış anlaşılma olsa gerek. Eminim tüm mesele bundan ibarettir.” Kral Carter’in ses tonu, söylediklerinin tam aksini iddia ediyordu.

“Hadi, Bayan Blakewell. Bay Crichton’un oğluyla konuşacağı birkaç mesele var sanırım.” Bay Carter onu kolundan tuttu ve dansın yapıldığı salona doğru götürdü.

“İnsanda nefret uyandırıyor bu çocuk. Baban böyle meselelerle tek başına baş etmene izin vermemeli. Artık senin de kendine bir koca bulmanın vakti geldi de geçiyor, küçük hanım. Şöyle seni ve çıkarlarını gözetecek bir adam bulmalısın.”

Rahatlamamanın etkisiyle sersemleyen Cassie, yarı dinler bir vaziyette “Evet, haklısınız,” dedi. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Bir terslik mi var, Cassie’ciğim?” Gözleri heyecanla parlayan Lucy, küçük, oval yelpazesini sallayarak onlara doğru koşturuyordu.

“Hayır Lucy’ciğim. Her şey mükemmel, tek kelimeyle mükemmel.”

* * *

Geoffrey, Madeira’dan arta kalanı yudumladı ve boş şişeyi şöminenin içine fırlatarak kırılan camın çıkardığı sestten haz aldı.

O şerefsiz Landon babasına koşup her şeyi anlatmıştı. Catherine dahi öğrenmişti. Geoffrey'in bu konuda yapabileceği bir şey yoktu elbette. Carter'ler dokunulmazdı. Babası Kral Carter'e adeta tapar, onu gücendirecek hiçbir harekette bulunmazdı.

Catherine ise...

Geoffrey kızın gözlerindeki öfkeyi görmüştü. Düşmanlığı görmüştü. Babasının tehditlerinden, Carter'in ona attığı küçümseyici ve suçlayıcı bakışlardan – hepsinden daha çok acı veren bir şey varsa, o da kızın gözlerindeki nefretti. Catherine'ye aşıktı. Eskiden beri aşıktı. Neden anlamıyordu? Geoffrey onu sadece korumaya çalışıyordu.

Cole Braden, rahiplerin siyah giymesi misali nezakete bürünebilirdi; fakat bu yaptığı kılık değiştirmektir sadece. Adam kendinden üstün kişilerden çalmaya çalışan yalancı bir mahkumdu, o kadar. O kederli öyküsüyle Catherine'nin şefkatini kazanmayı başarmıştı belli ki. Şimdi de tüm kadınlar adamdan, İngiltere'nin kaybolan prensiymişçesine bahsediyorlardı. Fakat Geoffrey onun içyüzünü biliyordu. Çok farklı değillerdi aslında. Cole Braden ve kendisi. İkisinin de elde etmek istediği ve uğrunda her şeyi yapmayı göze alacağı bir şey vardı.

Fakat Geoffrey, bunu doğuştan gelen bir ayrıcalıkla kazanmıştı. Cole Braden ise bir hiçti.

Şafak neredeyse sökmek üzereydi. Geoffrey, içi tıka basa doldurulmuş bir sandalyeden sarsak sarsak kalkıp yatağına doğru yürüdü ve kendini bırakıp yatağın yumuşaklığına gömüldü. Örtülerinden gelen seksin misk kokusu, ona birkaç saat önce bekarliğini bozduğu hizmetçi kızı hatırlattı. Bu seferki, harcadığı çabaya değmişti doğrusu. Kasıklarının orada bir sıkışma hissedince, kızın içinde daha fazla, babasıyla tartışarak ise daha az vakit geçirmiş olmayı diledi.

İhtiyar herif o kadar bağırıp çağırmıştı ki, Geoffrey bir an için kalpten gideceğini düşünmüştü. En azından öyle ummuştu. İki-

yüzlü pislik. Planı başarılı olsaydı, babasının onu öveceğinden emindi. Fakat her şey dış görünüşte bitiyordu. Yakalanıp aile adına leke sürmediği sürece ne yaptığının zerre kadar önemi yoktu. Pantolon giyecek yaşa geldiğinden beri, babasının ona öğrettiği bir dersti bu.

Bir başka planı daha vardı ve bu sefer hezimete uğramayacaktı. Henry hâlâ çabalasa da, başarılı olması artık an meselesiydi. Kazalar her gün olan şeylerdi. Korku ve özgürlüğün güdülediği Henry, işi halledeceğine dair ona söz vermişti. Geoffrey sadece sabırlı olmalıydı.

Yirminci Bölüm

Cassie çarşafı, Nettie'nin nevresimleri havalandırmakla meşgul olduğu Jamie'nin odasına doğru götürdü. Crichton Malikânesi'nden döndüklerinden beri, şu son bir haftadır, yağmur neredeyse aralıksız yağmıştı ve Cassie güneş ışığından olabildiğince faydalanmak niyetindeydi. Evdeki her pencere açılmıştı ve avluda oynayan çocukların kahkahaları üst kata geliyordu. Şimdiye hepsi baştan aşağı çamurla kaplanmış olmalıydı.

“Bunlar sonuncular.” Çarşafı Nettie'ye uzattı ve geçerken babasının çalışma odasına bakmamaya çalışarak kendi odasına yöneldi.

Alec yardım edeceğini söyleyerek tüm gününü orada, babasının defterlerini incelemekle geçirmişti. Cassie onun yardım etmesine neden izin vermişti, hiçbir fikri yoktu. Şifreleme konusunda her adam kadar uzmandı ve bir tütün çiftliğinin idaresi hakkında Alec'in hayatı boyunca öğreneceğinden çok daha fazla şey biliyordu. Bunu Alec'e söylediğinde, adam arkasını dönüp hışımla uzaklaşmıştı.

Şu son birkaç gündür hemen hemen hiç konuşmamışlardı. Konuştuklarında ise, birbirlerine ettikleri laflar hararetli olmuştu. Cassie yaklaşıncı Alec uzaklaşmak için bir bahane buluyordu. Cassie ona gülünce Alec yüzünü çeviriyordu. Cassie onunla konuşunca Alec'in cevabı kibar bir kayıtsızlık oluyordu. Ay ışığının altında ona dans etmeyi teklif etmesinin üzerinden sanki asırlar geçmişti. O gece, saklamaya gerek duymadan paylaştıkları o yakınlığa ne olmuştu?

Onun araziyi yönetmesini onaylamadığını biliyordu.

“Bir adamın kızının ardına saklanması doğru değil,” demişti. “Bir kocanın ve çocuk sahibi olmanın mutluluğundan seni mahrum ederek, sahteciliğe, hatta daha kötüsünü yapmaya mecbur etti. Gururu yerin dibine batsın! Arazinin yükünü omuzlarında taşıması gereken kişi sen değil, babanın akranlarından biri olmalıydı.”

Bunun üzerine Cassie de barut kesilmişti. “Görevimi asıl zor kılan şey, işin zorluğu değil, erkeklerden gördüğüm küçümseme. Bir koca istediğimi de nerden çıkardın? Belki de beni beslenecek ve yavrulayacak bir hayvan olarak gören, kurumlu ve sıkıcı bir adamla evlenmektense, çamurun içinde çalışmak daha fazla hoşuma gidiyordur!”

“Tercihin böyle bir hayattan yana mı? O halde suçu babana yüklemek anlamsız. Tüm bunlara sebep olan kızının anormal ihtiraslarıdır belki de. Tek istediğin bir kadının da bunu yapabileceğini ispatlamak mı, Cassie?” Ardından arkasını dönüp gitmişti.

Niçin anlamıyordu?

Yüreğini kemiren üzüntüyü bir kenara bırakmaya çalışarak, hoş kokulu nevresimleri yatağına geçirdi. Kendi kendi bilmem kaçınıcı defa böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Ne kadar az konuşurlarsa, Cassie’nin bir hizmetçinin önünde adama Cole demeyi unutmaması ihtimali de o denli azalıyordu. Hem Cassie’nin hesaplarına göre, Alec’in Londra’dan beklediği cevap altı hafta içerisinde gelecekti ve geldiğinde de adam yelken açıp onun hayatından sonsuza dek uzaklaşacaktı. Onu sevmeyi bırakması için bir yol bulması lazımdı ve şu an bu iş için gayet uygun bir vakitti.

Keşke bu kadar acı vermeseydi.

“Elly!”

Avludan gelen ses Nan’a aitti. Anlaşılan Elly yine ortalıklarda yoktu.

“Eleanor!”

Elly, Crichton Malikânesi’ne yaptıkları gezide Cassie’ye eşlik

ettiğinden beri hiç uysallaşmamış, tersine daha az söz dinler olmuştu. Kız, ona verilen her işe burun kıvrıyor, izin almadan uzun süreler boyunca ortadan kayboluyordu. Diğer hizmetçileri dahi küçük görmeye başlamıştı ve kendisini sevdiği her halinden belli olan Zach ile muhatap olmayı reddediyordu.

Nettie henüz bu sabah, Elly yine kahvaltıya gelmeyince “Bu kız başımıza bela olacak,” demişti.

Nan ise “Onu bir dizime yatırıp döversem bela falan olamayacak,” diye karşılık vermişti.

Nettie’ye gelince, Cassie onun da değiştiğini fark etmişti. Uzun yıllar sonra, kadını ilk defa böylesine mutlu görüyordu. Nettie iş yaparken kendi kendine şarkılar mırıldanıyor, gelip geçen herkese farkında olmadan gülücükler dağıtıyordu. Daniel’in sıtmaya karşı verdiği mücadeleden beri, Luke, kulübelerinin daimi ziyaretçisi olmuştu. Odun taşıyor, tahta kaplamalı tavanı tamir ediyor ve bir kocanın yapacağı türden diğer tüm ev işlerini yükleniyordu. Nettie adama her gece ateşlerinin önünde yemek ikram ediyordu ve çitlerden birini tamir ederken yırttığı gömleğini dikmişti. Daniel Luke’ye adeta tapıyor, yanında bir sincap gibi laklak ederek çiftlikteyken peşini hiç bırakmıyordu. Cassie bu gözlemlerini kendine saklıyordu. Zaten Nettie isterse onlarla sırrını paylaşırdı.

Hayvan patilerinin pat pat takip ettiği bir çocuğun ayak sesleri, tahta merdivenlerin üzerinde duyuldu.

Nettie’nin “Dur! Sakın!” diye bağırdığını duydu.

Cassie yardım etmek için koştuysa da, çok geç kalmıştı.

Yeni yapılmış yatağın ortasında oturan kişi Jamie idi. Onun yanında ise kahverengi kuyruğunu sallayıp, zemin ve beyaz yatak örtüsü boyunca pati izleri bırakan, çamura bulanmış Korsan oturuyordu. Nettie ise kollarım göğsünde kavuşturmuş, hafifçe yukarı kıvrılan dudaklarına rağmen, yüzünde sahte bir öfkeyle çocuğu süzüyordu.

Cassie Jamie’yi azarladı: “Benjamin Hamilton Blakewell! Korsan’ı eve getirmek konusunda ne konuşmuştuk seninle?”

“Özür dilerim.” Jamie isminin tam halinin kullanılmasının, başının belada olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

“Ve sen! Uslu köpeklerin dışarıda durduklarını bilmiyor musun?” İlgi görmeye can atan köpek, yataktan atlayıp Cassie’nin eteklerine zıplayıverdi.

Cassie, sinirli görüntüsünü az da olsa muhafaza etmeye çalışarak köpeğin başını okşadı ve yumuşak kulaklarının arkasını kaşıdı. Yavru bu gidişle onlarla beraber yemek masasına oturmayı da bekleyecekti. Sesindeki haşın tonu korumaya çalışarak “Hadi şimdi ikiniz de buradan toz olun bakalım,” dedi.

Jamie, köpeği tutup arka bacakları yere değecek şekilde odadan dışarı, koridora doğru sürükledi.

Çocuğun Korsan’ı yere bırakmasıyla birlikte köpek, önce Cassie’nin odasına girip yatağına atlayarak temiz nevresimlerinin üzerinde çamurdan izler bıraktı. Akabinde ise babalarının çalışma odasına daldı.

Cassie köpeğin ardından bağırdı: “Korsan, dur!”

Odaya vardığında her yer kaos içindeydi. Nettie Jamie’yi, Jamie ise tüm bunları bir oyun sanıp an itibarıyla masanın altından heyecanla havlayan Korsan’ı kovalıyordu. Elinde bir defter tutan Alec ise, yüzünde hafif şaşırılmış bir ifadeyle karmaşanın tam ortasında durmaktaydı.

“Jamie, derhal buraya gel!” Cassie bağırırsa da, sözleri Jamie’nin kıkırdamaları ve Korsan’ın havlamaları arasında kaybolup gitti. Özür dilemek istercesine Alec’e doğru omuzlarını silkince, mavi gözleri neşeyle parıldayan adam, ona çarpık bir gülüşle karşılık verdi.

Ah, bu gülüşü son birkaç gündür ne kadar da özlemişti. Cassie, yanaklarına yavaştan yayılmaya başlayan pembeliğe engel olamayarak gülümsedi. Bunu nasıl beceriyordu? Tek bir bakışı, sözü veya gülümsemesi ile Cassie’nin kalbini yerinden oynatıyor, ilk defa sevdalanan on iki yaşında ahmak bir kız gibi kıpkırmızı kesilmesine sebep oluyordu.

Alec, aralarındaki göz temasını keserek defteri masanın üzerine bıraktı ve yere uzanarak bir eliyle Jamie'yi, öteki eliyle ise kıpırdanan köpeği yakaladı.

Zengin bariton sesinin derinliğini arttırarak "Bakalım burada ne varmış?" diye sordu. "Bak sen! Her yere dehşet saçan korsan Jamie Blackbeard ve acımasız köpeği Korsan değil mi bunlar? Tanrı bizi korusun!"

"Tanrı bizi korusun!" diye tekrarlayan Nettie, başım sallayarak tekrar yatak odasına döndü.

Oysa çamaşır işinden kurtulduklarını sanmışlardı.

"Üzgünüm." Cassie her tarafı çamurla kaplanan eteklerini düzeltti.

"Sorun değil." Alec kapıdan geçip koridora çıktı ve yavruyu zemine, ayağının dibine bıraktı. "Bu kesinti gayet iyi oldu aslında. İnsanın arada bir bacaklarını esnetmesi gerekiyor."

Cassie'ye bir gülücük daha atıp Jamie'yi omuzlarına kaldırdı ve peşi sıra gelen Korsan ile beraber zıplaya zıplaya merdivenlerden aşağı inip evin arka kapısından dışarı çıktı.

Cassie, çamura bulaşan çarşafı yıkamak için toplayıp dışarıya çıkarana dek, Alec ve Jamie, ellerindeki hayali kılıçlarla beraber savaşa tutuşmuş, etraftaki çocukları ve diğer izleyenleri eğlendiriyorlardı.

"Dövüşten çekilip teslim ol, Blackbeard! Bu defa darağacmdan kurtulamayacaksın!" Alec elindeki küçük sopayı bir kılıçmışçasına savurdu.

"Beni yakalayamazsın!" Jamie de elinde bir sopa tutuyordu. Vahşi bir çığlık koparıp adamın üzerine saldırınca, Charlie ve Nan'm boğuk birer kahkaha atmasına sebep oldu.

Alec, darbeyi ustaca savuşturduktan sonra ileri geri yönlerinde son derece abartılı hareketlerde bulunarak karşı atağa geçti. "Bıçağın ağzı yukarıya bakacak şekilde tut kılıcını. Aynen öyle," diyerek rakibine tavsiyelerde bulunuyordu. "Şimdi öne atıl. Karşı atağımı savuştur. İşte böyle."

Cassie, elleri çarşaflarla dolu bir halde verandanın parmaklıklarına yaslanıp seyretti. Arnavut kaldırımlarının üzerinde yalınayak sıçrayan Alec, oynayan bacak kaslarının üzerinde hareket eden pantolonu ve önü açılıp göğsündeki koyu kılları meydana seren beyaz pamuktan gömleği ile – oldukça erkeksi – bir korsana benziyordu. Cassie ne kadar çabalarsa çabalasın, adamın kıvrıcık kıllarının avucunun altında ne kadar yumuşak olduğunu ve kendisinininkilere bastırılan bacaklarının ne kadar kaslı olduğunu bir türlü unutamıyordu. Keşke...

Hayır, onunla yatması hiç iyi olmazdı. Evet, evet, böylesi daha iyiydi; çünkü Cassie vücutlarının birleşmesi halinde, adamı sevmeyi asla bırakamayacağını biliyordu.

“Ey korsan dur artık! Beni katlettin!” Alec dramatik bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Elini karnındaki ölümcül yaraya bastırıp inledi ve ardından alkışlar eşliğinde ölü bir şekilde yere düştü.

Jamie, kılıcını havaya kaldırıp yenik düşen düşmanının vücudu üzerinde dururken, Korsan da ilginin merkezi olduğundan emin bir şekilde, etrafındaki gürültüden heyecanlanarak, Alec’in yüzüne arada bir ıslak öpücükler kondurmak dışında devamlı daireler çiziyor ve havlayıp sıçırıyordu.

Alec birden kükreyerek canlanıverdi ve Jamie’yi kaldırıp havaya atarak etraftaki çocukların eğlenceli çılgınlıklarına ve yetişkinlerin gülmelerine sebep oldu.

Cassie birden, Alec’in İngiltere’ye geri dönmesi halinde harap olacak tek kişinin kendisi olmayacağını fark etti. Jamie de onu çok özleyecekti.

“Bu seferlik bu kadar yeter, ufaklık.” Alec çocuğu yere bırakıp eliyle buklelerini karıştırdı.

Cassie yanaklarındaki ıslaklığı silmek için uzanınca, irkilerek ağlamakta olduğunu fark etti. Arkasını döndüğü gibi aceleyle avluyu boydan boya geçti.

Halletmesi gereken işler vardı.

Alec, önündeki sayfada yer alan rakamları okumaya kendini kaptırmıştı. Cassie'nin şaşırtıcı özelliklere sahip bir kadın olduğunu bilse de, bu kadarını beklememişti. Çiftliğin, kibarca talihsiz olarak nitelendirilebilecek mali durumunu desteklemek için keşfettiği zekice yollar, oldukça etkileyiciydi.

Alec'in öğrendiği kadarıyla Abraham Blakewell, kazanç bakımından tümüyle tütüne bağımlıydı ve mısırı yalnızca gıda niyetiyle ekiyordu. İyi yıllarında, elindeki imkanlara bakmaksızın parasını müsrifçe harcıyordu. Atlar, kitaplar alıp eşi ve kızına hediyeler sunuyor, hasadının verimliliğine rağmen borca giriyordu. Kötü yıllarında ise, borcu artmaya devam ediyordu sadece. Cassie babasının görevlerini üstlenene kadar bu böyle süregelmişti.

Kız, şifreleme yaparken babasının yazısını taklit etmeye çalışmışsa da, hesap kayıtları adaminkine kıyasla çok daha düzgün, istikrarlı ve yanlışsızdı. Öyle ki, Alec onun hesapları tam olarak ne zaman devraldığını söyleyebilirdi. Cassie'nin yaptığı ilk şey, gereksiz harcamaları kısmak olmuştu. Ardından buğday, arpa ve kenevir ekerek, çiftliğe az da olsa ek gelir kaynakları sağlamıştı. Bunun yanı sıra Williamsburg'daki şirketlere büyük miktarlarda kereste satmaya başlamıştı. Söz konusu şirketler daha sonra bu keresteleri orduya satıyordu.

Tarlaları sürmek, tahılları öğütme ve ağaçları kesmek için birçok güçlü bele ve hünere ihtiyaç duyduğundan. Cassie'nin haliyle daha fazla esir ve köle satın alması gerekmişti. Şimdiye dek elde ettiği kârların büyük çoğunluğu, bu yeni giderler tarafından yenip bitirilmişti. Fakat Alec, bu stratejisinin eninde sonunda işe yarayacağından emindi. Onun hesaplarına göre. tehlikeli bir şekilde mahvolmanın eşğine gelen çiftlik, bütün hasadına bağlı olarak, beş ila yedi yıl içerisinde tüm borçlarından arınmış olacaktı.

Blakewell Kıstağı ayakta kalmayı başarırsa, Jamie bunu sadece ve sadece kız kardeşine borçlu olacaktı.

Alec koridordan gelen etek hışırtılarını duyunca, başını kaldırıp bakmamak için kendini zor tuttu. Cassie'nin böylesine yakınında çalışmak, bir tür işkenceydi onun için. Gözlerini kapayıp genç kadının kokusunun geldiği yeri tayin edebileceğinden emin bir şekilde derin bir nefes aldı. Son bir haftadır genç kadını görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kendini bulabildiği her işe gömmüş, kasları sızlayana dek çalışmış ve aralarında vuku bulan tartışmaları, son anda bağışlanan bir mahkum gibi memnuniyetle karşılamıştı. Özellikle de Cassie gerçek ismini kullanarak aralarındaki son engeli yıktığından beri, onunla yalnız kalmak konusunda artık kendine güvenemiyordu. Varlığının her zerresiyle onu istiyor, sahip olduğu tüm iradenin bitap düşmüş olmasından korkuyordu. Olur da bir daha yalnız kalırlarsa...

Eh, tekrar özgür bir adam olana dek, onunla baş başa kalmamaya bakacaktı artık.

Defterin sayfasını çevirerek kendini önündeki işe vermeye zorladı. Geçen senenin tütün hasadı, son beş senenin içindeki en verimli hasattı. Cassie'nin notlarına bakılacak olursa, bu sene de aynı miktarın ekilmesi istemişti ve—

Yaklaşan ayak sesleri ve genç kadının eteğin hafif hışırtısı, düşüncelerini bir kez daha darmadağın etti ve gözlerinin istemsiz bir şekilde kapıya yönelmesine sebep oldu. Cassie, bir parça çekinerek, elinde tuttuğu yemek dolu gümüş tepsi ile odadan içeri girdi.

“Acıkmışsındır diye düşündüm.” Elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı.

“Ah, evet. Teşekkür ederim.”

Haşlanmış sığır etinin ve taze ekmeğin kokusu, Alec'in ağzının sulanmasına sebep oldu. Fakat iştahını asıl körükleyen şey bu değildi. Cassie, onu son görüşünden beri, çamurla kaplanmış

elbisesini çıkarmış, gözleriyle neredeyse aynı renkte olan muslin kumaşından yeşil bir elbiseye bürünmüştü. Şakaklarından aşağı düşen yumuşak lüleler, dokunulmak için adeta yalvarıyordu. Genç kadın, omuzlarını örten krem rengindeki dantel şalını, ayıp olmasın diye elbisesinin dekoltesine tıktırmıştı. Alec şalı çekip onun göğüslerinin yumuşak şişkinliğini ortaya çıkarmayı diledi. Ardından kendi iradesizliğine içten içe söverek mendilini açtı ve önüne, kucağının üzerine sererek genç kadının onu rahat bırakmasını bekledi.

Cassie yerinden kıpırdamadı. Kollarını göğsünden kavuşturup Alec'i izlemeye koyuldu. Alec kızın, araziyi yönetme biçimine dair yapacağı yorumu beklediğini fark etti.

"Tüm bunlar hakkında ne diyeceğimi merak ediyorsun herhalde." Genç kadının babasının masasının üzerinde duran hesap defterlerini işaret etti.

Gözleri meydan okumayla ıslıl ıslıl parlayan Cassie, başıyla onayladı.

Bu görevi üstlenmek için o kadar ısrar etmemiş olmayı diledi. Cassie'nin bu denli yakınında olmak, şu an ihtiyacı olan son şeydi.

"Oldukça etkilendiğimi söylemeliyim." Zihnini, önlerindeki meseleden ayırmayacağına dair kendi kendine söz verdi. "Muhasbe konusunda oldukça bilgilisin. Yeni gelir kaynakları bulmak için uğraşmış, elindekileri ise tutumlu kullanmışsın. Sömürgece senin yaşında olup da daha iyi iş çıkaracak bir adam olduğunu zannetmiyorum."

Adamın övgüsünü sindirmesiyle birlikte, Cassie'nin yüzündeki gerginlik de yok oldu.

"Teşekkür ederim." Genç kadının gözleri parlıyordu.

"İznini almadan defterleri güncel hale getirdim. Ve ilginç çekebilecek bir şeye rastladım." Yığının tepesindeki deftere uzandı. "Williamsburg'daki şirketiniz sizi dolandırıyor zannımca."

“N-nasıl yani?”

Alec yanındaki sandalyeyi göstererek Cassie’ye oturmasını işaret etti. Defteri önlerindeki masaya koyup açtı ve işaretlediği sayfaları buldu. “Eski kayıtlarınıza bakınca, her yıl satıştan önce heba olan tütün miktarının, tüm mahsulün yüzde onunu teşkil ettiğini gördüm.”

“Oldukça olağan bir durum bu.”

“Bazı zayıatların olması kaçınılmaz elbette – hatalı fişçilik, büyük fişlara aşırı değer biçilmesi, yükleme sırasında olan kazalar...” Bir başka deftere uzandı. “Fakat babanız bu acentenin yönetimini devralmadan önce, kayıplar en fazla yüzde iki civarında oluyormuş. Oldukça çarpıcı bir fark bu.”

Cassie öne doğru eğilip işaretli sayfalardaki girdileri teker teker okudu. Kirpikleri yanaklarının üzerine gölge düşürüyordu. Farkında dahi olmadan, Alec’in duyularına işkence ediyordu. Genç kadının gevşek bir topuz halinde toplanan ve lavanta kokan saçları, adama rahat vermiyordu. Teninden yayılan sıcaklık kanını ısıtıyordu. Boynunun ipeksi kıvrımı ve kabarık göğüsleri ise öpücüklerine çağrıda bulunuyordu.

“Haklısın.” Cassie bakışlarını kaldırıp Alec’e yöneltti. “Ya biz fişları yapmak ve doldurmak konusunda dikkatsizleşmeye başladık ya da–”

“Sizi dolandırıp her sene hasadınızın yüzde sekizini alıyor ve kazancını cebe indiriyorlar. Seneler içerisinde çaldıklarını toplarsak–”

“Ufak bir servet ediyor. Aşağılık herifler!” Kalkıp gözlerinde kararlı bir ifadeyle Alec’e doğru döndü. “Bu konuda ne yapabilirim?”

Alec, kızın küfürlü konuşması karşısında sırtımdan edemedi. “Tanıkların olmadan şirketin seni dolandırdığını ispat edemezsin. Elinde kanıt olmadan kimseyi suçlayamazsın. Fakat etrafı soruşturabilir, güvenilir bir acente bulabilirsin. Robert Carter birkaç öneride bulunabilir belki de.”

Cassie başıyla onayladı.

“Ayrıca son zamanlarda, köle ve esirlere yüklü yatırımlarda bulunduğunu fark ettim. Özellikle de kölelere. Başka köleler satın almaktansa, elindekilerden daha fazla istifade etmenin yolunu bulmalısın.”

Cassie ona şaşırarak baktı ve konuşmak için ağzını açtı.

Alec elini kaldırdı. “Diyelim ki köleleri daha fazla çalışmaya teşvik edecek bir şey olsun – özgürlük mesela. Her mevsim kendi yetiştirdikleri ürünlerin ufak bir kısmını satmalarına ve böylelikle özgürlüklerini satın almalarına izin versen nasıl olur?”

“Bir köleyi azat etmek artık neredeyse imkansız. Yeni yasalar çıkarıldı—”

“Boşluklarından yararlanabileceğin ya da çiğneyebileceğin yasalar.”

Cassie başını salladı. “Anlamıyorsun. Kölelerimizi azat edersek mali açıdan çökeriz ve Virginia’dan sürülürüz. Hem bu topraklar siyahiler için güvenli değil. Azat edilen bazı köleler, Williamsburg’un sokak köşelerinde öldürüldü. Onları özgür bırakırsak nereye giderler? Ne yaparlar?”

“Orası da onların kararına kalmış.”

“Hayatta kalamayacaklarını bile bile onları dışarı mı atalım? Merhamet bunun neresinde? Ben de kölelik sisteminden en az senin kadar nefret ediyorum, Alec.”

“O halde onsuz idare etmenin bir yolunu bulmalısın.” Sesinin bu kadar sinirli çıkmasını istememişti; fakat Cassie’nin anlamasını sağlamalıydı. Derin bir nefes alıp parmaklarını saçında gezdirdi. “Babam bir keresinde Virginia’yı ziyaret etmişti. Buradayken satın aldığı köleyi, beraberinde İngiltere’ye götürdü ve orada azat etti. Babamın pek çok hatası olabilir; fakat kölelikten nefret ederdi. Serbest bıraktığı adam bizimle kalmayı sürdürdü. Kral George’nin kendisinden bile daha muntazam bir İngiliz olmasını öğrendi. Ardından şahsi uşağım oldu ve küçükken görgü kuralla-

rına dair verdiği derslerle hayatımı kabusu çevirdi. Amcam gibi görürüm onu.”

Genç kadının yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. “Adı neydi?”

“Sokrates. Şu kılık kıyafetimi görse derimi yüzerdi herhalde.”
Cassie güldü.

“Kölelik yanlış, Cassie. Sadece sevmediğini söylemek yeterli değil. Bu sistemi sonlandırmak için bir şeyler yapmalısın.”

“Elimden ne gelir ki? Yasalar...” Kadının sesi giderek alçalsa da, Alec, bu konu üzerinde en azından düşüneceğini anladı.

“Son bir şey daha. Kendi gemini inşa etmek isteyebilirsin.”

Cassie’nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Gemi mi?”

“Evet. Ulaşım maliyetini ödemek zorunda kalmazsan, ne kadar kârda olacağını düşün. Başka maliyetler olacak tabii –gemi kaptanı ve mürettebatı gibi. Ama bu masraflar da, başka çiftçilerin mallarını taşıman karşılığında alacağın ücretlerle kolayca karşılanabilir.”

Alec, Cassie’nin zihninde işlemleri yaptığını görebiliyordu. O daha soruyu soramadan, ne söyleyeceğini yüzünden okumuştı: “Bir geminin inşası kadar karmaşık bir işin altından nasıl kalkarım?”

“Londra’da bulunan bir gemi yapım firması ile sıkı ilişki-
rim var. En iyi kalite. Kraliyet Donanması için gemi üretiyor. Duyduğuma göre sahibi sana sonsuza dek borçluymuş. Bir şeyler ayarlayabileceğimden eminim.”

“Bunu bizim için yapar mısın gerçekten?”

Alec, onun yanağına dokunup gözlerinin içine baktı. “Hayır. Ama senin için yaparım.”

Gözleri parlayan Cassie, bir süre hiçbir şey söylemedi.

Ardından ellerini onun göğsünün üzerine koydu. Dokunuşu, Alec’in tenini, gömleğinin kumaşı üzerinden yakıyordu.

Alec, onu kendinden uzaklaştırıp oturağına geri dönmeyi ve

konuşmayı oradan sürdürmeyi düşündü; fakat henüz bir şey yapmadan, Cassie, vücudunu ona dayayıp kollarını boynuna doladı ve başını aşağı çekip dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Alec içgüdüsel olarak onu kendine çekti ve bunca zamandır öpmek istediği şekilde öptü – sert ve derinden. Bir eliyle kadının sırtının kıvrımını, diğeriyle ise saçlarının yumuşaklığını hissetti. Onu tatmak müthiş bir histi. Hissetmek müthiş bir histi. Cassie'nin inlediğini duydu. Kendi dudaklarından onun isminin döküldüğünü duydu.

Dilleri birbirine dolandı. Alec, vücudunda oluşan güçlü tepkiyi hissetti. Hâlâ mantıklı düşünme becerisine sahip bir tarafı, çok geç olmadan durmasını haykırıyordu. Daha ikinci vaktiydi. Kapı ağzına kadar açıktı ve sarmaş dolaş hallerini, gelen geçen herkesin görmesine izin veriyordu. Tanrı aşkına, kızın babasının çalışma odasındaydılar.

Buna rağmen fena halde tahrik olmuştu. Kapıyı kapatıp Cassie'ye babasının masasının üzerinde sahip olabilirdi. Ya da koridoru aşip onu yatağına taşıyabilirdi. Boğuk bir sesle “Cassie,” dedi. “Durmamız lazım.”

“Bu gece bana gel, Alec.” Genç kadının gözleri, adamın kendi içinde hissettiği yakıcı arzunun aynısını yansıtıyordu. Yumuşak kıvrımları ise Alec'in vücuduna karşı yaslanmaya devam ediyordu. “*Lütfen.*”

Alec inleyip kadının kollarını boynundan uzaklaştırdı ve bir adım geri gitti. “Kahretsin. Doğru olanı yapmak için o kadar çabalıyorum ki.”

“Doğru olanı yapmanı istemiyorum.”

Alec onun gözlerine bakınca, söylediklerinde ciddi olduğunu anladı.

Tek kelime dahi etmeden döndü ve hızlı adımlarla odadan dışarı çıktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Cassie saç fırçasını tuvalet masasının üzerine bırakıp tüm akşam boyunca zapt ettiği gözyaşlarına yenik düşerek kendini yatağının üzerine attı. Adamın kollarına atılmak istememişti. Onu öpmek istememişti. Üstüne bir de ona odasına gelmesini söylemişti. Alec kendisi hakkında şimdi ne düşünüyordu kim bilir? Peki ya Cassie kendisi hakkında ne düşünmeliydi? Tanrı aşkına, ne tür bir kadındı ki, bir adamı, kendini onun kollarına atabilecek kadar şiddetle arzuluyordu?

Doğru olanı yapmanı istemiyorum.

Gerçekten böyle mi demişti? Evet, demişti. Bu türden şeyler söyleyen kadınlara verilen bir isim vardı. Acaba Alec onun bir fahişe gibi davrandığını düşünüyor muydu? Kesin düşünüyordu. Cassie kendini onun üzerine atınca, adam tek kelime söylemeden çıkıp gitmişti. Böyle olması aslında daha iyiydi. İngiltere'den bekledikleri mektup varır varmaz, Alec onu unutacak ve doğduğu topraklara dönecekti. Cassie'ye aşık değildi ne de olsa. Kendisini fiziksel özellikleri dışında arzuladığına dair en ufak bir belirti göstermemişti şimdiye dek. Gerçi bu da yeterli değil miydi?

Ah, evet. Alec'le geçireceği bir gece uğruna neleri feda etmezdi...

Neleri? Jamie'nin geleceğini mi? Kendi güvenliğini mi? Ailesinin onurunu mu?

Alec risklerin farkındaydı. Aynen Cassie gibi o da neyin tehlikeye olduğunu biliyordu; fakat kızın aksine arzusuna yenik düşmemişti. Bir parçası adamın bu denli makul olmasını istemese

de, aslında haklı olduğunu biliyordu. Cassie, olur da bir daha konuşurlarsa, böyle düşündüğünü ona söyleyecekti.

Gök gürültüsü ve ilerde parlayan beyaz bir ışık, yaklaşmakta olan fırtınanın habercisiydi. Cassie başını kaldırıp yanaklarında-ki yaşları sildi. Ağlamakla bir şey elde edemezdi.

Şiddetle esen ani bir rüzgar, yatak odasının perdelerini dövere- rek, hafif aralık bıraktığı balkon kapılarının, camları zangırdatacak ve ölüleri yerinden kaldıracak bir şekilde duvara çarpmasına sebep oldu. Cassie rüyadan uyanıyormuş gibi ayağa kalktı ve kapıları kapatıp sürgülemek için balkona doğru yürüdü.

* * *

Alec viskisinden bir yudum daha alıp ateşe ateşle karşılık verdi. Madem Cassie'ye sahip olamıyor ve onu unutamıyordu; o halde tek seçeneği içmek suretiyle ondan yakayı sıyırmaktı.

Sıyırmak. İşte bu söz tam manasıyla şu anki ruh halini tanımlıyordu.

Bugün Cassie'yi düşünmeden geçirdiği tek bir saniye dahi olmamıştı. Önce Aldebaran'ı ormanda yorucu bir tura çıkarmış, ardından da en az kendisi kadar kötü bir ruh halinde olan Zach'e ağaçları kesmesi konusunda yardım ederek bu öğleden sonrasını Cassie'den olabildiğince uzakta geçirmeye çalışmıştı. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, genç kadını aklından çıkaramıyordu.

Doğru olanı yapmanı istemiyorum.

Onu ne hale getirdiğinin farkında mıydı acaba? Onurunu korumak, lanet olasıca bir beyefendi gibi davranmak için o kadar çaba sarf ediyordu ki... Fakat onurlu bir adamın dahi bir patlama sınırı olurdu.

Bir şimşek daha çakıp yıldızsız gece semalarını ikiye böldü ve ardından gelen gök gürültüsü ile karşılık buldu. Hava, Alec'in teninin altında kopan fırtınalara ayna tutuyordu sanki. Yaklaşan boran, boğucu sığağa rağmen, herkesi normalden daha erken bir

vakitte evlerine dönmeye zorlamıştı. Geride kapısının eşğinde oturan ve hırçınlığının – artı bir testi mısır viskisinin – eşlik ettiği Alec kalmıştı bir tek.

Oturduğu yerden Cassie'nin yatak odasını görebiliyordu. Mum ışığının perdelere vuran hafif sarılığı, genç kadının da, aynen onun gibi hâlâ uyanık olduğunu gösteriyordu.

İstese o kadar basit olurdu ki...

Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağarak, kıyafetlerinin sınıksızlaşmasına sebep oldu. Alec, elindeki testi toprağa bırakıp ayağa kalktı ve iyice ıslanmış gömleğini çekip çıkardı. Ardından başını göğe kaldırıp serin saldırının tadını çıkardı.

* * *

Bir başka gök gürültüsü evi salladı.

Bu duyduğu rüzgarın sesi miydi, yoksa Jamie'nin ağlaması mıydı? Cassie mumu eline alıp yatak odasının kapısını açtı ve koridoru aşır kardeşinin odasına doğru koştu. Jamie gök gürültüsü ve şimşekten o kadar korkardı ki, fırtınanın kendisini uyandırması halinde dehşete düşerdi.

Bir şimşek daha çaktı. Ve kulakları sağır eden bir başka güm-bürtü duyuldu. Fırtına doğrudan tepelerine kurulmuş, sanki öfkesini başlarının üzerinde çıkarmak istiyordu. Yağmur çatıya ve camlara vuruyor, Cassie'nin ayak seslerini ve çocuk odasının açılan kapısının gıcirtısını bastırıyordu. Mumu uzatıp sıcak ışığın odanın üzerinde gezinmesine izin verdi. Jamie'nin mışıl mışıl uyuduğunu ve minnacık kollarından birini, Cassie'nin odaya girmesi ile patileri hafifçe kıpırdayan Korsan'ın üzerine attığını görünce rahatladı. Kapıyı usulca örttü ve ayak parmaklarının ucuna basarak kendi odasına dönüp yatak odasının kapısını ardından kapadı.

Elindeki mumu yatağının başucuna geri koymasıyla birlikte, çatı kirişlerini yerinden oynatacak şiddette bir başka gök gürle-

mesi evi salladı. Tahta gıcırdadı ve odayı kamçıllayan bir rüzgar, mumun alevini söndürdü.

Cassie, balkon kapılarının rüzgarın etkisiyle açıldığını görmeyi bekleyerek hızla döndü ve çığlığı boğazına takılarak olduğu yerde kalakaldı.

Alec.

Gökten düşen çentikli bir yıldırım, odayı mavi bir ışıkla aydınlatarak adamın suratındaki yabani yoğunluğu gözler önüne serdi. Alec'in saçları, ıslak bir yığın halinde omuzlarına dökülüyordu. Su damlaları göğsünün ve karnının çıplak yüzeyinden aşağı akıyordu. Pantolonu, ikinci bir deri misali vücuduna yapışıyordu. Ayağının ucundaki su birikintisinin içinde, balkon kapısını kilitli tutan ahşap sürgüden arta kalan kıymıklar yüzüyordu. Alec konuşmadan ve gözlerini onun yüzünden bir an olsun ayırmadan arkasındaki kapıyı kapadı ve rüzgarla yağmuru dışarıda bıraktı.

"Burada olmaman gerekiyor." Cassie'nin sesi bir fısıltıdan farksızdı. Adamın delici bakışlarına dayanamayarak yüzünü çevirdi.

"Teklif ettiğin şeyi almaya geldim."

"Ama... yapmayacağını söylemiştin." Cassie, yalnızca kombinizonunu giymekte olduğunu fark edip kollarıyla göğüslerini örttü.

"Fikrimi değiştirdim." Alec ona doğru bir adım attı. "Memnun değil misin?"

"Hayır. Evet!" Cassie bir adım geri gitti. Kendini bir av köpeği tarafından kovalanan tilki gibi hissetti. Tek fark adamın buraya gelmesini kendisinin teklif etmiş olmasıydı. Ne yapmıştı böyle?

"Gitmemi istiyor musun?"

"Ben... Ben..." Adam bu kadar yakınındayken zorlukla nefes alıyor, zorlukla düşünüyordu.

Alec tek bir adımla aralarındaki mesafeyi kapadı. "Benden korkman için hiçbir sebep yok." Parmağını, onun yanağının kıvrımını boyunca gezdirdi.

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?” Adam elleriyle çıplak omuzlarını tuttu.
“Titriyorsun.”

Mavi-beyaz bir ışık çıktı. Gök gürledi.

“Öyle mi?”

“Evet hayatım.” Adamın parmakları, yavaşça kollarından aşağı iniyordu. “Buna sebep, duyduğun arzu mu, yoksa korkuyor musun?”

“Bilmiyorum.” Cassie hâlâ adamın yüzüne bakamıyordu. “Belki ikisi de. Ben...arzunun nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

Alec, bir parmağını Cassie’nin çenesinin altına koyup kaldırarak, göz göze gelmelerini sağladı. Ardından genç kadının bir elini tutup kendi kalbinin üzerine koydu. “Böyle bir his.”

Cassie, avucunun altında adamın hızla atan kalbini hissedebiliyor, kendi göğsünde kesik kesik atan ritimle eşleştiğini biliyordu. Ağzından hafif bir inleme dökülüverdi.

Henüz kendini hazırlayamadan, Alec onu yavaşça kendine çekti. Adamın dudakları yakıcı bir öpücükle onunkilerin üzerine kapandı ve ıslaklığı kendi cildine sızdı. Alec çam ve yağmur kokuyor, hafif bir viski tadı veriyordu. Cassie dehşet verici bir an boyunca kendini kaybedeceğinden korktu. Ağırlığını adamın üzerine verdi.

Cassie’nin kuvvetsizliğini, eylemi kabullendiği yönünde yorumlayan Alec, inleyerek onu tüm gücüyle kendine doğru çekti. Diliyle onun ağzını yağmalayınca, Cassie de şaşırtıcı bir biçimde karşılık verdiğini hissetti. Fakat sonra adamın ellerinin kombinezonunun altında gezindiğini, çıplak kalçalarının etini avuçladığını ve onu kaldırıp kendi vücuduna bastırdığını hissetti.

Bir ışık çıktı. Gök gürledi.

“Alec, lütfen...” Korku olduğunu bildiği bir duygu, geri çekilmesine sebep oldu. Elleri Alec’inkileri tuttu ve kendinden uzaklaştırdı. “Yeter!”

Alec'in onu serbest bırakırken zorlandığı her halinden belli oluyordu. Adam ellerini onun yüzüne götürüp "Gitmemi istiyor-san giderim," dedi.

"Ne istediğimi bilmiyorum!" Sözler neredeyse ağlamaklı çıkmıştı. Tüm vücudu titriyordu. "Bana dokunduğunda... hissettiğim şey... ama korkuyorum."

"Sana asla zarar vermem." Alec parmağını onun alt dudağı üzerinde gezdirdi.

Cassie yüzünü çevirdi. "Bazı kadınlar acıdığını söylüyor."

"Bir kadının ilk gecesinin acı verici olabileceği doğru; ama sana söz veriyorum, olabildiğince nazık olacağım. Tek istediğim senin zevk alman." Genç kadının ellerini tuttu.

"Bazıları kadınların bu işten hiç zevk almadığını söylüyor."

"O halde onlara acıyorum; çünkü şu ana dek herhangi bir erkekle aynı oranda zevk almayan bir kadına rastlamadım henüz." Adamın başparmakları, bileklerini tembel tembel ovuşturuyordu.

"Yani birçok kızın bekaretini bozdun, öyle mi?" Cassie'nin kendisi bile, sesindeki kıskanç tonu duyabiliyordu.

"Asla."

"Peki ne yapman gerektiğini nereden bileceksin?"

Alec onu şaşırtarak, inci dişlerini meydana seren bir gülücük attı. Ardından yüzüne düşen asi bir saçı eliyle uzaklaştırıp onu usulca kollarına aldı. Adam o kadar sıcak ve güçlüydü ki, Cassie, belki de tüm ömrü boyunca bu anı, bu kişiyi beklediğini düşündü. Adamın dudakları bir kez daha onunkileri bulunca teslim oldu.

"Tanrım, Cassie." Alec'in sesi boğuk ve heyecanlıydı. "Bana ne yaptın böyle?"

Bir ışık çaktı. Gök gürledi.

Cassie şayet konuşabilseydi, yine de Alec'e verecek bir cevabı olmayacaktı. Adamın kokusu ve erkeksiliği karşısında afallamış bir halde iken, konuşmak şöyle dursun, düşünemiyordu bile. Sonra adamın dudakları, boynunun en hassas bölgelerinde gezindi ve Cassie inlediğini hissetti. Elleri kendiliğinden hareket edip

adamın göğsüne dayandı. Daha önce de bu kadar ileri gitmişlerdi ve Cassie, korkularının dağıldığını hissetti.

Alec fısıltılı bir ses tonuyla “Önce beni soyarsan, sonrasında korkman için daha az sebep olur,” dedi.

“Soymak mı?” Sesi cıyaklar gibi çıkmıştı.

“Evet, soy beni.” Adam, onun ellerini tutup pantolonunun bel kısmına götürdü.

Cassie, ona gözlerini fal taşı gibi açarak baktı. Adam çok hızlı ilerliyordu. Henüz hazır değildi ki. Gerçi artık çocuk da değildi. Bu işe kendi rızasıyla bulaşmıştı, değil mi? O halde sorun neydi?

Bakışlarını aşağı indirdi. Titreyen elleri ile adamın pantolonunu yerinde tutan bağı çözmeye çalıştı. Alec’in güçlü parmakları, güven verircesine onunkilerin üzerine kapandı, titremelerini indirdi ve pantolonu yere düşünceye dek hareketlerini yönlendirdi.

Bir şimşek daha çakınca, adamın çıplaklığı bir an için kabartmalı bir tablo gibi göründü. Alec kıpırdamadan duruyor, kendini saklamak için en ufak bir harekette dahi bulunmuyordu. Cassie onu daha önce de çıplak görmüştü; fakat adam o zamanlar baygın ve oldukça hastaydı. Cassie ise ondan gözlerini kaçırmak için elinden geleni yapmıştı. Fakat şu an karşısında duran kişi güçlü ve sağlıklıydı. Erkekliği erekte olmuş, karnına değişiyordu. Genç kadının nefesi kesildi ve korkuyla arzunun karışımı bir ürperme, tüm vücudunu sardı. Daha önce hiçbir adamı bu halde görmemiş, gözlerini onun üzerine dikmemişti.

“Korkacak bir şey yok.” Alec onun yanağını okşadı.

Ardından uzanıp onu kollarına doğru çekti. Erkekliği genç kadının vücuduna bütünüyle dayanıyor, aralarında sadece bir kat ince kumaş duruyordu. Cassie, kombinezonu bu sefer kaldırıncaya itiraz etmedi. Alec, kıyafetini başından geçirecek kadar onu kendinden uzaklaştırdı.

Genç kadın çocukluğundan beri kimsenin önünde bütünüyle çıplak durmamıştı. İçgüdüsel olarak vücudunu adamın bakışlarından korumaya çalıştı.

“Yapma.” Alec, onun kollarını tutup göğüslerinin üzerinden çekti. “Utanmak için hiçbir sebebin yok. O kadar güzelsin ki...”

Alec’in sesindeki tutkuyu ve her yerini yakan bakışlarını hissettiyse de, karşılık veremedi. Adam onu daha sonra kollarıyla sımsıkı sardığında ise hiçbir şey düşünemez oldu. Yumuşak ve ateşli teni onunkiyile buluşunca, göğüsleri adamın güçlü bağı karşısında ezildi. Adamın karnına dayanan erkekliği, bir nişan gibiydi. Dudakları kendininkilerin üzerine kapanınca, dilleri birbirine dolandı. Alec’in bir eli, göğüslerinin yumuşak alt kısımlarını okşarken, neden sonra meme uçlarını buldu ve onları ovuşturup mıncıkladı. Cassie’nin kesilen nefesi, adamın dokunuşu altındaki hassas bölge gerilip sertleşince, inlemeye dönüştü. Alec, diğer eliyle genç kadının öteki göğsünü avuçladı ve başparmağını onun sertleşen tepesi üzerinde tembel tembel gezdirdi. Akıcı bir sıcaklık vücudunu sarıp içini doldurmaya başladı.

“Ah, Alec.” Cassie göğüslerinin şişip ağırlaştığını hissetti. Duyduğu tüm o arzu, şehvet ve çaresizlik – böyle bir şey miydi? Alec’in kendisine dokunduğu şekilde, o da ona dokunmak istedi. Ellerini adamın göğsü üzerinde çekinerek kaydırdı. Parmaklarıyla onun kılları arasında gezindi, kaslarının sert hatlarını izledi ve yassı göğüs uçlarının üzerinden geçti. Dokunuşunun altındaki yerlerin kasıldığını ve adamın nefesinin tıklandığını hissetti.

Alec, onu kollarına alıp yavaşça yatağının üzerine yatırdıktan sonra yanına uzanıverdi.

Fakat burası artık Cassie’nin yatağı değildi sanki. İçinde gezgin olarak bulunduğu yabancı, egzotik bir ülkeye dönüşmüştü. Başını kaldırıp bu garip topraklarda rehberi olarak hizmet gören adama baktı ve ona dikilen gözlerin yoğunluğunu görünce kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Cassie, güzelim.” Alec’in ağzı tekrar onunkini yakaladıysa da, arada yüzüne ve boynuna ateşli öpücükler kondurmak için yerinden ayrılıyordu. Adamın dudakları sertleşmiş bir meme

ucunun üzerine kapanıp onu emince, Cassie tüm vücudunun zevkle ürperdiğini hissetti.

Kendini kaybetmiş bir haldeyken, adamın dilinin önce bir meme ucunu, ardından ötekini yaladığını, ısırıldığını ve emdiğini hissetti. Hissettiği şey, aynı anda hem korkutucu hem de hoş olup, meme uçlarından sızlayan bacak arasına kadar yayılıyor gibiydi. Alec'in ıslak saçlarını avuçlayıp altında kıvranıyor, ismini haykırıyordu. Durmasını istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Ne istediğini bilmiyordu.

“Seninle sevişmeyi defalarca hayal ettim.” Alec, göğüslerinin üzerine hafıfçe üfürdü.

Cassie, zaten hassas olan ve adamın öpücükleri ile ıslanan cildinin, ani soğuk karşısında kasılması üzerine, nefesinin kesilmesine mani olamadı. “Alec, yardım et bana!”

Uyluklarının arasındaki sızı dayanılmaz boyutlara ulaşınca, bacaklarının istemsiz bir şekilde aralandığını hissetti.

Adamın elleri, karnının ve bacaklarının iç tarafı üzerinde kışkırtıcı daireler çizip kadınlığını kaplayan darmadağın kolların arasına daldı.

Parmakları, kadınlığının yumuşak dudaklarını bulup ayırınca, Cassie korkup geri çekilmeye çalıştı. Birinin oraya dokunacağını hayal dahi etmemişti.

Alec, karnını okşayarak onu sakinleştirdi. “Bırak da sana zevk vereyim. Asıl istediğini vereyim.”

“Bu...Bu da bu işin bir parçası mı?”

“Evet.” Adam, onun yüzüne, dudaklarına ve göğüslerine öpücükler kondurdu. Yavaşça alt dudaklarının arasını tekrar araştırarak, genç kadının en körpe etini okşamaya, hassas bölgeleri ile oynamaya başladı. Cassie, içindeki yolun, bu yeni ve tarifsiz duygu karşısında sıkıştığını hissetti. Vücudunun derinliklerinde alevlenen yangın yayılmış, bastırılmaz bir hale gelmişti ve serbest kalmak için yanıp tutuşan Cassie, adamın eline doğru tüm bedeniyle kavis çizmekteydi.

“Ah, lütfen!”

“Dahası da var.” Alec tembel tembel gülümsedi – ve bir parmağını yavaşça onun içine kaydırды.

Bu yeni eza ile Cassie’nin içinde zevkten dalgalar hayat buldu. Ağzından çıkan sesler, sanki onun değildi. Neye dönüşmüştü böyle?

“Mmm. İpislaksın, tatlım.” Alec önce bir parmağını, ardından iki tanesini kadının ıslak yarığına sokarak, onun derinliklerine nüfuz etti. Yapışkan sıvıyı parmaklarına bulaştırıp, hızlıca ve kolayca girip çıkacak duruma gelene kadar onun hassas girişine sürdü. En ufak bir merhamet göstermeden, Cassie’nin içini dışını okşamaya başladı. “Bu yaptığım hoşuna gidiyor mu, tatlım?”

“Ah, evet!” Adamın parmaklarının içine girmesi, çıkması bir tür işkence gibiydi. Cassie tırnaklarını onun sırtına gömüp vücudunu gerdi ve daha sonra olacakları düşünerek telaşlandı.

Alec, onun üzerine çıkarak, kendi bacaklarıyla onunkileri olabildiğince araladı ve ardından tekrar kaba etlerinin üzerine oturdu. Adamın bakışları en mahrem yerlerinde gezinirken, nefesinin boğazına takıldığını ve tüm bedeninin kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Kimse vücudunun o kısımlarını görmemişti bugüne dek. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapatmak istese de, Alec onları sıkıca tutuyor, iç kısımlarını eliyle okşuyordu

“Çok güzel.” Adam bir eliyle kabaran kadınlığını okşayarak onun zevkle inlemesine sebep oldu. Ardından Cassie’nin üzerinde gerinerek ellerini tuttu ve onları başının üzerine götürerek, ağırlığıyla yastığının yumuşaklığına gömdü. Erkekliğinin başını, genç kadının sızlayan kadınlığı boyunca aşağı yukarı hareket ettirirken, ikisinin bakışları buluşuverdi. Alec’in gözleri koyulaşmış, göz bebekleri arzusun etkisiyle büyümüştü.

Ama yine de Cassie’nin içine bütünüyle girmede. Erkekliğinin başı, genç kadının yarığını bulup girişini yokluyor, geri çekilip tekrar yokluyor, bu esnada da kızlık zarına baskı yapıyordu.

Kendi azgın arzusu tarafından ve adamın cinsel ve fiziksel

gücü karşısında kapana kısılan Cassie, onun altında hareketsiz dururken kendini çaresiz hissediyor, kesik kesik soluyordu.

Gözleri hâlâ onunkilerin üzerinde olan Alec, adını söyledi. Ardından kendini öne itip genç kadının bariyerini deldi.

Aniden gelen keskin acıyla şaşırان ve vücudu kaskatı kesilen Cassie, bir çığlık koyuverdi.

Alec, onun çığlığını dudaklarıyla yakaladı ve yanağına karşı rahatlatıcı sözler fısıldayarak kaşının üzerini öptü. “Bir daha acımayacak. Söz veriyorum.”

Cassie, heyecanını zorlukla bastıran adamın, içinde hareketsiz kalmak için sarf ettiği gayretle gerildiğini hissetti. Duyduğu acı, beklenmedik bir şekilde kaybolup yerini gayet hoş bir doluluk hissine bıraktı. Adamın erkekliği, kadifeye sarılmış demir misali, içinde sert ve kalındı.

Alec yavaşça hareket etmeye başladı. Cassie karnında çözölen hazı hissetti ve adamın içinde kaybolarak, buluşmalarının hararetine bıraktı kendini.

Alec’in her hareketi, Cassie için tatlı bir işkence gibiydi. Adam ileri geri sarsılarak onun arzularına cevap veriyor, ihtiyacını gitgide arttırıyordu. Her darbeye beraber içi dolup boşanan Cassie, bir şeyin bu denli zevk verebileceğini şimdiye dek asla düşünmemişti. Adamın ismini defalarca çağırıldığını ve onun da kendisine gergin bir sesle karşılık verdiğini duydu. Bedeni, uçurumvari bir noktaya doğru paldır küldür koşturunca, ellerinin Alec’inkiyle kenetlendiğini hissetti.

Dünya bembeyaz bir ışık seline gömölürken, bedeni adama doğru kavislendi. Hayal dahi edemeyeceği bir haz duygusu, karnının orada bir yerlerden başlayarak, vücudunun her santimine yayıldı. Adamın onu zirvenin ötesine taşımasının ardından, dalga dalga içini dolduran zevk ile haykırdığını hissetti. Alec’in de inlediğini, vücudunun ürperdiğini ve tüm gücünü kullandığı son bir itmenin ardından özünü, kendisinin içine boşalttığını hissetti.

Alec gözlerini açıp, bakışlarını kollarında uyuyan kadına çevirdi. Cassie, bir bacağı, gayet samimi bir tavırla onun kollarının arasına sıkıştırmış, başını ise adamın göğsüne yaslamıştı. Saçları, Alec'in onu tuttuğu koluna dökülürken, sanki adamın kucasına uymak için biçilmiş gibi duruyordu. Elini uzatıp kadının yanağına düşen asi bir saç uzağa uçtuktan sonra, dudaklarına hafif bir gülümsemenin yerleştiği Cassie'nin, uykusunda kıpırdandığını gördü. Dışarıdaki fırtına dinmiş; gök gürültüsü ve rüzgar yerini, saçaklardan aşağı akıp su birikintilerinin içine düşen yağmur damlalarının yumuşak pırtırtısına bırakmıştı.

Yaptıklarından sonra kendinden nefret etmesi gerekiyordu; ne var ki etmiyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, içinde uyandırabildiği tek duygu derin bir... tatmin hissiydi. Daha öncesinde böyle hissedip hissetmediğinden emin olamayarak, içindeki duyguya bir ad vermekten çekindi. Bir kadının tek başına onu bu denli etkileyebilmesi garipti doğrusu.

Ya onu hamile bıraktıysa? Cole Braden olarak kadının bir işine yaramazdı. İnsanlar bir mahkumun çocuğunu taşıdığını düşünürlerse, hem onun hem de bebeğin hayatı mahvolurdu. Ayıplanır, dışlanır hatta belki de kırbaçlanırdı. Fakat Alec'in gerçek adına kavuşmasına şunun şurasında birkaç hafta, hatta belki de birkaç gün kalmıştı. Bu geceki tutkuları bir bebek ürettiyse bile, hamileliğin belirtiler kendini göstermeden, o yine Alec Kenleigh olurdu. Adını Cassie'ye verdikten sonra da artık kimse kadınla alay etmeye cesaret edemezdi.

Aslında onunla sevişirken işleri yavaştan almak istemişti. Ne de olsa Cassie'nin ilk gecesiydi. Fakat aylar süren yalnızlığı ve kadına haftalardır duyduğu arzu, Alec'i istediğini yapmaktan alıkoymuştu. Cassie'yi tatmin etmeden önce boşalmamak için böyle yapması gerekmişti. Ama bir dahaki sefere daha farklı olacaktı.

Alec gözlerini kapayıp hafiften içinin geçmesine izin verdi. Burnu, sevişmelerinin tuzlu kokusu ile doldu. Henüz yeni uykuya dalmaktaydı ki, kadının kollarında kıpırdandığını ve soğuk parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdiğini hissetti. Yarı kapalı gözkapaklarının ardından, uyanık olduğunu belli etmeden, Cassie'nin vücudunu incelemesini izlemeye koyuldu. Kadının gözleri, masumane bir merakla yüzünden göğsüne, göğsünden karnına, oradan da son olarak, kendisine çok yabancı gelen o malum bölgenin üzerine kaydı. Alec, Cassie'nin ateşli bakışları altında sertleştiğini hissetti ve kadının nefes alıp verişlerinin hızlandığını duydu.

“İzlediğinin farkında.” Oldukça eğlenmesine rağmen gülmemeye çalıştı.

Cassie nefesini tutup gözlerini ona çevirdi. Utandığı her halden belli oluyordu. “Şey... ben-”

“Utanmana gerek yok.” Alec, yan yatıp karşılıklı yüz yüze bakmalarını sağlamak için döndü. “Kadın ve erkeklerin bir aradayken tadabileceği en keyifli şey, birbirlerinin vücutlarını keşfetmektir.”

Alec onu hafifçe öptü ve kalçalarının üzerindeki boşluğu tembel tembel okşadı. Kadın, yumuşak göğüslerini vücuduna bastırınca, kanın erkekliğine hücum ettiğini hissetti.

Cassie sözlerinden cesaret almış olacak ki, vücudunu çekinmeden incelemeye başladı. Parmakları adamın omuzlarında ve göğsünde gezinip karnına doğru indi. Alec'in kasları, onun her dokunuşuna cevaben kasılıverdi.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Cassie.

“Evet.” Erkekliği tümüyle sertleşen Alec, cinsel arzusu genç kızlığa özgü utangaçlığı ile mücadele veren ve elleri gitgide aşağılara doğru kayan Cassie'nin yüzünde beliren ifadeleri izledi. Bir an için utangaçlığın galip geleceğini sandı. Fakat kadının elleri erkekliğinin üzerine kapandı. Aletin üzerinde gezinen parmaklar, Alec'in boğazından bir inleme kopardı.

Cassie hemen elini çekti. “Acıdı mı yoksa?”

“Hayır.” Ağzından çıkan kıkırdamaya engel olamadı.

Cassie onu bir kez daha yavaşça ellerine aldı. Tecrübesiz dokunuşu, birçok deneyimli fahişeninkinden çok daha iç gıcıklayıcıydı. “Şaşılacak bir şey doğrusu.”

“Şaşılacak?” Alec her zaman oldukça *büyük* olduğunu düşünmüştü, fakat şimdiye kadarki sevgililerinden hiçbiri şaşılacak kelimesini kullanmamıştı.

Cassie kalın kirpiklerinin ardından adamın bakışlarına karşılık verdi. “Neden fikrini değiştirip odama geldin?”

“Kulübemin çatısı feci şekilde su damlatıyordu.”

Cassie olduğu yerde doğrulup kızgınlıkla burnundan solusa da, adamın yaptığı espriye güldü. “Asıl sebebini duymak istiyorum.”

“Asıl sebebimi mi?” Alec onu tekrar kollarına alıp burnuna bir öpücük kondurdu. Duygularını nasıl ifade edeceğini bilemez bir halde, bir süre durakladı. “Seni aldığım nefesten daha fazla arzuladım.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Cassie’nin gülüşü, vücudundaki kanın ısınmasına sebep oldu.

Kadının gözlerinin önüne düşen asi bir saçı uzaklaştırarak, “Hayatım, öyle güzelsin ki, insanı baştan çıkarıyor, ayartıyorsun,” dedi.

Cassie bakışlarının altında huzursuzca kıpırdanınca, Alec hayretle, onun kendisine inanmadığını fark etti.

“Gözlerin mesela.” Bir anlık tereddütten sonra kadının her iki göz kapağına da birer öpücük kondurdu. “Zümrütleri gölgede bırakacak güzellikler.”

Cassie yüzüne yerleşen bir gülümseme ve başının bir hareketiyle adamın iltifatını geçiştirdi.

“Dudaklarına bakan bir adamın tek düşüncesi seni öpmek olur.” Alec ağzını onunkine bastırarak, aklından geçenin tam olarak ne tür bir öpücük olduğunu gösterdi.

Cassie kollarının arasından sıyrılmaya çalıştı.

“Göğüslerin ise...” Alec bir eliyle, kadının arzulu tepelerinden birini avuçlayıp, başparmağını pembe zirvesinin üzerinde gezdirdi. “...sanki bu amaçla yaratılmış gibiler.”

Kadını sırt üstü yatırıp kollarını başının üzerinde tutarak, ağzını, gergin meme uçlarından birinin üzerine kapadı. Dilini çıkıntının etrafında gezdirip onu emdikten sonra, ikizine doğru hareketlendi. Cassie’nin inlediğini duydu ve vücudunun altında kıvrıldığını hissetti. Bedeninin yarısı gölgeler içinde, diğer yarısı ise ay ışığı altında kalan kadın, gözlerini kapamış, başını geriye doğru atmıştı.

Alec aniden duruverdi.

Cassie düş kırıklığıyla inledi.

“Londralı beyefendiler, sana tek bir bakış atıp azgın ve şehvet düşküne erkeklere dönüşünce, ben de tüm zamanımı onları uzak tutmakla geçireceğim herhalde.” Bir eline başını dayayarak yan yattı ve gözlerini kadının yüzüne dikti.

“Londra mı?”

Yirmi İkinci Bölüm

Cassie doğruldu ve saçları görkemli bir yığın halinde omuzlarının üzerine dökülürken, dönüp şaşkınlıkla Alec'e baktı. Meme uçlarının, öpüldükleri yerlerde üzerine bulaşan sıvı ile parladığını gören Alec, düşünürken oldukça zorlandığını fark etti.

"Evet Londra." Gülüp bir elini kadının yumuşacık teni üzerinde gezdirdi. "Seni terk edip gideceğimi düşünmedin herhalde."

Cassie bakışlarını yere indirince, onun tam olarak öyle düşündüğünü gördü. Genç kadının ve kardeşinin terk edilmiş hallerinin görüntüsü, davetsiz bir şekilde aklına düşüverdi.

Aralarındaki cinsel eğlenceyi bütünüyle unutarak, yattığı yerde doğruldu ve kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Cassie. Bana bak lütfen."

Cassie ihtiyat dolu gözlerini yavaşça kaldırıp ona doğrulttu.

"Seni asla ama asla terk etmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Alec ben—"

Parmağını kadının dudaklarına götürüp onu susturdu. "Karşılıklı yemin etmediğimizi biliyorum; ama sana yemin ediyorum, ilk fırsatta seni karım yapacağım."

Cassie ona bakakaldı. "Karın?"

"Evet, karım. Kim bilir, belki de şu an çocuğumu taşıyorsundur." Elini kadının yuvarlak göbeğine indirerek rahminin üzerinde dinlendirdi. Cassie'nin gözleri ona dönünce, ilk defa içlerindeki duyguyu okuyamadığını fark etti. Gördüğü şüphe miydi? Yoksa korku muydu?

“Öp beni.” Cassie öne doğru eğilip dudaklarını önünkilere sürttü.

Alec, itaat edip onu arkasındaki yastıklara yavaşça bastırırken ağzını tattı. Öpücüğü derinleştirerek kadının dolgun göğüslerini avuçladı ve yumuşak alt kısımlarını okşadı. Bu sefer farklı olacaktı. Ona vücudunun gizemlerini öğretecekti ve ardından... Kadının meme uçlarını okşayıp ikisini de sırayla ağzına alınca, Cassie’nin inlediğini ve nefes alıp verişlerinin hızlandığını duydu.

Kadının parmakları, saçlarına dolanıp onu kendine doğru çekti. Cassie’nin aldığı hazla zevklenen Alec, karnının ve kalçalarının yumuşak kıvrımlarını okşayıp bacaklarının arasındaki kırmızı-altın karışımı kıvrırcık kılları avuçlamak için uzandı. Avucuyla kadınlığının üzerinde yavaş, dairesel hareketler çizdi.

Cassie inledi. “Bu his çok...çok...”

“Mükemmel?” Kadının boynunun hassas kısımlarına öpücükler kondurup, dilini kulağının çukurlarında gezdirdi.

“Evet!” Cassie, adamın elinin baskısını arttırmak için kalçalarını kaldırdı.

Kadının görüntüsüyle tahrik olan ve bedeninden yayılan misk koku ile işkence çeken Alec, avucuyla yaptığı baskıyı sürdürerek kadınlığının derinliklerine indiğinde, onun ağzından dökülen güçlü bir inleme ile ödüllendirildi. Cassie yanıyordu, kaygandı ve onun için çoktan hazırды. Fakat Alec, buna rağmen kendini tuttu. Duyduğu zevkle titreyene dek, kadının bızırını iki parmağının arasına alıp hafifçe çekiştirdi.

“Hoşuna gitti mi, tatlım?”

Cassie başını yastıkta bir o yana bir bu yana atıp duruyordu. Cevap olarak bu kadarı bile yeterliydi Alec için.

“O halde şimdikini çok daha fazla seveceksin.” Parmakları kadının sıvısına bulanana dek, önce bir, ardından iki parmağı ile içini yavaşça ve derinden okşadı. Ardından parmaklarını, kadının en hassas bölgesinde hızla ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Cassie, artık kesik kesik nefes alıyor, adamın daha iyi erişmesini sağlamak için bacaklarını iyice aralıyordu.

Bir eliyle Alec'in kolunu kavrayıp üzerinde tırnak izleri bırakıyor; diğeriyle ise çarşaflara asılıyordu.

"Bunu da sevdin belli ki. Ya buna ne dersin?" Kendi kendine iştahla yanıp tutuşan dudakları, kadının boynundan göğüslerine, oradan da göbeğine doğru inip ardında ıslak bir iz bırakıyordu. Cassie'nin titrediğini hissetti ve cildi boyunca ürperen tüyleri gördü. Onu tatmak, dili ve dudaklarıyla ona sahip olmak istiyordu. Başını eğip ağzını kadının yarığına yaklaştırdı ve onu derinden öptü.

"Alec!"

Fakat ismini çağıran ses zevk içermiyor, sadece şaşkınlık barındırıyordu. Kadının tüm vücudu şokla kaskatı kesilmişti.

"Şşşt, tamam aşkım." Alec, onu telaşlandırmamaya özen göstererek başını kaldırıp göbeğini öptü. Bu geceye kadar bir baki-reydi ne de olsa. İştahının etkisi altına girip, yine fazlasıyla hızlı davrandığından korktu. "Bir gün seni ağzımla sevmemi isteyeceksin benden."

Vücuduna öpücükler kondurarak yavaş yavaş yukarı çıktı. Kadının gözlerine tekrar baktığında, kendini zafer kazanmış gibi hissetti. Şu an bile istiyordu. Ama bekleyebilirdi. Beklentilerinin olması çok daha iyiydi.

"Sana ihtiyacım var." Bakışları buluşunca, kadının gözlerinin derinliklerinde, kendisinininki ile boy ölçüşebilecek bir açıklık gördü.

"Tamam." Kendini onun üzerinde yükseltip, süt beyazı bacaklarının arasına kuruldu. İradesine hâkim olmaya çalışarak erkekliğin ucunu, kadının yarığına dokundurup geri çekti. Cassie'yi zaten bir kez incitmişti. Bir daha olmayacaktı. Yavaş hareketlerle tekrar ve tekrar içine girdi. Her defasında daha derine giriyor ve çıkmadan önce bu işgaline alışması için ona zaman tanıyordu.

Cassie cennet gibiydi – ıslak ve daptardı. Alec, hemen oracıkta boşalmamak için kendini zor tuttu. “Yüce Tanrım!”

Kadının inlemeleriyle cesaretlenerek, yavaş yavaş onun içinde hareket etmeye başladı. Defalarca Cassie ile sevişmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmüştü; fakat kurduğu hiçbir fantezi, şu an yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı. Cassie altında bükülüp geriliyor, onun adını sayıklıyordu. Saf tepkileri, hayalini kurabileceği her şeyden daha mest ediciydi. Kadın bacaklarını onun etrafına sarıp vücudunu tamamen açınca, bir an kendini kaybedeceğini düşündü.

“Alec, lütfen.” Cassie’nin elleri, adamın sırt kasları üzerinde gezinip omuzlarını kavradı.

Kadının yanağına karşı “Benim için doyuma ulaşmanı istiyorum, sevgilim,” diye fısıldadı. Ardından temposunu hızlandırınca kadının daraldığını hissetti. “Geldiğini hissetmek istiyorum.”

Cassie, hemen sonra bir çığlık koyuverdi. Alec onun vücudunun gerildiğini, kaslarının, erkekliğinin etrafında çılgın bir ritimle sıkıştığını hissetti.

Kadın doruğu aştığında, içinde hareket etmeyi durdurdu ve alm ve yanaklarına öpücükler kondururken vücudunun rahatlamasını bekledi.

Cassie gözlerini kırıştırtıp açiverdi. “Böyle olacağını düşünmemiştim.”

“Ah, ama dahası da var.” Alec, kadının derinliklerinde kalmayı sürdürerek, çizdiği yavaş, kışkırtıcı dairelerle leğen bölgesini onun kadınlığına bastırdı. Cassie, orgazm sonrası sıvısıyla ıpsı-laktı. Teni pembeleşmiş, yüzeyi parıl parıl terlerle kaplanmıştı. Göğüsleri arzuyla kabarcınca, onları emmeden edemedi.

Meme uçlarını dudaklarıyla çekiştirince, kadının tekrar tepki vermeye başladığını gördü. İnleyip onun ismini çağırmasına rağmen, Alec’in onu – şimdilik – serbest bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Kadının kabarmış yarığına baskı yapmak için leğen bölgesinin açısını iyice ayarladı ve etrafında insafsızca sürtünmeye

koyuldu. Cassie'nin tırnakları sırtına gömüldüğü halde, herhangi bir yumuşama belirtisi göstermedi. Kadının alacağı zevki olabilirdiğince uzatmak, onu uçuşumun ilerisine götürmek istiyordu.

"Ah Alec, ölüyorum!"

Onun çaresizliğini hissedince, daha sert emmeye koyuldu ve dişleriyle göğüs uçlarını hafifçe ısırarak temposunu hızlandırdı. Erkekliği kadının ta derinliklerindeyken, daireler çizerek hareket etti. Ve birden hissediverdi – kadının aldığı keskin soluğu, titreyen göbeğini ve kendi etrafında kasılan kaslarının sıklığını.

Cassie bir çığlık koparıp, ikinci kez zevkin doruklarına tırmanırken, neredeyse Alec'i de kendiyile beraber kaldıracak şekilde sırtıyla havada bir yay çizdi.

Kadının orgazmı bitince, içinde hareket etmeyi bir kez daha kesti ve onun gözkapaklarını öpüp burnunu boynuna sürerken, kadının nefes alışlarının yavaşlamasını seyretti. "Seni zevkin doruklarına çıkarırken seyretmenin ne kadar heyecanlı olduğunu tahmin edemezsin."

"İzliyor muydun?" Cassie, yüzünü kaplayan utangaç bir gülümsemeyle başını kaldırıp ona baktı.

"Evet." Alec, onun içinden tümüyle çıkıp, hâlâ erekte olan erkekliğini, kadının derinliklerine bir kez daha gömüp zevkle inmesini sağladı. "Bu sefer gözlerini açık tut."

"Tekrar mı? Ah, Alec. Daha fazlasına dayanamam–"

"Dayanırsın." Onu öptü. "Dayanacaksın."

Son raddeye geldiklerinde, kadının bacaklarına uzanıp onları omuzlarına kaldırdı. Cassie'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce "Bana güven," dedi. Ellerini kadının altına koyup kalçalarının açısını, erkekliği içindeki en hassas bölgeye isabet edecek şekilde ayarladı. Ardından geri çekilip tüm gücüyle bir kez daha kadının mest edici sıcaklığına daldı. Cassie elleriyle onun kollarını kavrayıp tırnaklarını etine gömdü.

Bakışları onunkilerle buluşurken, daha sert ve daha hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Derinlere daldıkça kadının rah-

mini hisseder oldu. Kendi doruğu yaklaşırken, her hareketiyle beraber keseleri kadının etine çarpıyor, hayaları kasılıyordu. En sonunda kendini kaybederek patladı ve kadın onu sağıp serbest kalmasını sağlarken, onun içine boşaldı.

Birkaç saniye geçmişti ki, uzanıp Cassie'nin alnındaki sıvıyı öptü.

Tekrar konuşabildiğinde ise "Sanırım demin ölümüne sebep oldun, tatlım," dedi.

* * *

Cassie, hemen yanında duran Alec'in varlığının yoğun bir şekilde farkında olarak, Micah'm elinde tuttuğu tütün yaprağına baktı. Yeşil-gri karışımı rengi gayet yerindeydi ve çiftlik kahyası yaprağı bükünce, tertemiz bir şekilde ikiye ayrılıverdi.

"Vakit gelmiş." Micah'm kaşlarında boncuk boncuk terler birikmişti. Dönüp keskin bir ısıklık çaldı ve çiftlik işçilerine, bıçaklarını da getirip kesmeye başlamalarını işaret etti.

Cassie, kızgın ağustos güneşine karşı ellerini gözlerine siper ederek, sıra sıra tütün bitkilerinin ta uzaklara dek uzandığı tarlaları izledi. Kendilerini bekleyen görev, oldukça muazzam bir işti.

"Başlasan iyi edersin." Alec'e ihtiyatlı bir gülücük attı. Oysa dün geceki sevişmelerinin anıları, zihninde hâlâ capcanlıydı. Et-rafalarında onca insan varken, istediği şekilde hareket edemiyordu – adamın ellerini tutup ona bir öpücük vermek gibi mesela. Sevişip durdukları şu son altı haftanın gerçek olduğuna inanmak, Cassie'ye hâlâ zor geliyordu.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi," diye cevap veren Alec, gözleriyle ona dün geceyi unutmadığını söylüyordu.

Adamın eliyle tütün bıçağını sınıdığını ve ağırlığını yokladığını gören Cassie, "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Kazara önemli bir şeyleri kesmeni istemeyiz."

“Tavsiyeniz için teşekkür ederim.” Alec’in yüzü ciddi olsa da, mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Cassie arkasını dönüp, beline kadar gelen sıra sıra dizili yemyeşil bitkilerin arasından geçerek, su ve şarapla doldurulması gereken boş testilerin kendisini beklediği mutfağa doğru yol aldı. Bu sıcak havada uğraşıp didinen erkekler, çok geçmeden susayacak ve kendilerini serinletip ferahlatacak bir şeye ihtiyaç duyacaklardı.

Omzunun üzerinden Alec’e gizliden gizliye son bir bakış atınca, yere eğilip tütün saplarını kestiğini ve güneşte kurumaları için onlar yere attığını gördü. Adamın sırt kasları, çalıştıkça kasılıp gevşiyordu. Onu umursamıyormuş gibi davranmak, Cassie için tam bir işkenceydi. Birbirlerine duydukları sevgi, Takotah – ve bir ihtimal Nan – dışında kimse tarafından şimdilik fark edilmemiş gibi duruyordu.

Takotah, bir öğleden sonra tek kelime dahi etmeden Cassie’nin yatağının üzerine bir kese dolusu ot bırakmıştı. Cassie, şifacı kadının amacını ancak kesenin ağzını açıp içeriğini koklayınca anlayabilmişti. Bu özel otların amacı, erkeğin tohumlarının kök salmasını engellemekti. Cassie onları bir köşeye saklamış, kullanıp kullanmamak konusunda kararsız kalmıştı. Kanaması bir önceki ay her zamanki gibi gelip geçince, aynı anda hem rahatlamış hem de Alec’in çocuğunu taşımadığı için şiddetli bir hayal kırıklığına uğramıştı. Adam çok yakında buralardan gidecekti.

Bu düşünceyle kalbine bir gölge düştü. Gün içerisinde adamı umursamıyormuş gibi davranabilirdi; fakat Alec artık onun her şeyiydi. Son altı hafta içerisinde kaç defa seviştiklerinin sayısını unutmuştu. Geceleri gizlice ahırda, adamın kendi kulübesinde ya da mağarada buluşuyorlardı. Tam da sevişmeye dair bir erkekle kadın arasındaki her şeyi öğrendiğini sandığında, Alec ona yeni bir şeyler gösteriyor, Cassie’yi hayal dahi edemeyeceği zevklerle tanıştırtıp tümüyle tatmin ediyordu. Tek bir sorun vardı.

Adam ona kendisini sevdiğini söylememişti hâlâ. Cassie de kalbinde yatanları açığa vurmaktan çekindiği için, ona neler hissettiğini söyleyememişti. Oysa adam ismini her söylediğinde, kendisine her gülümsediğinde ve her dokunduğunda, söyleyecekleri dilinin ucuna geliyordu.

Mutfağın köşesini dönerken verandaya bir bakış atma gafletinde bulundu. Gördüğü manzara bir an için şaşırmasına sebep oldu; ama sadece bir an için. Olanları hatırlayınca boğazının düğümlendiğini hissetti.

İhtiyar Charlie vefat etmişti. Son yağışlarla beslenen durgun bataklık havası, sıtmanın tüm gücüyle tekrar saldırmaya sebep olmuştu. Bu seferki gelişinde can da almıştı. İlk ölen, henüz bir yaşına dahi basmamış bir köle çocuğu olmuştu. Sonraki kurban Charlie olmuştu. Ateş onu o kadar çabuk almıştı ki, Takotah'm adamı tedavi edecek fırsatı dahi olmamıştı. Yaklaşık iki hafta önce gömmüşlerdi yaşlı adamı. Cassie, kölelere cenaze hizmeti verilmesini yasaklayan yasaları hiçe sayarak, İhtiyar Charlie için dua okunmasını sağlamıştı. Tüm bunlara rağmen adamın öldüğüne inanamıyordu. Charlie, o doğmadan çok önce ailesiyle yaşamaya başlamış, onu dizlerine oturtmuş, hikayeler anlatmış, daha sonrasında Jamie için tahtadan gemiler yaptığı gibi onun için de tahtadan atlar oymuştu. Alec olmadan nasıl atlatırdı o günü, hiçbir fikri yoktu.

Şu an dört kişi daha hasta bir halde yatıyordu; fakat Takotah, onların iyileşmesini bekliyordu. Cassie, hepsi için dua ediyordu. Yaz mevsimi neredeyse bitmek üzereydi.

Bataklık havası yakında yatışacak, habis etkisini kaybedecekti. O zamana kadar çiftlikteki herkes sağlıklı kalabilseydi keşke. Ellerindeki kinin miktarı tehlikeli derecede azalmıştı.

Cassie mutfağın kapısını açınca, birinin öğürme sesiyle karşılaştı.

Nan'ın "Tanrı akıl dağıtırken sen nerdeydin, çocuk?" diye soran sesini duydu.

Elly kahvaltısını bakırdan bir leğenin içine kusarken, aşçı kadının da onun başını tutuyordu.

“Ne idüğü belirsiz meyvelerin yenmemesi gerektiğini herkes bilir. Erkenden mezara girmek niyetindesin herhalde.”

Nefes nefese kalan ve yüzü her zamankinden daha solgun gözükten Elly, Nan’ın uzattığı bezle ağzını sildi.

“Yediğin meyveler neye benziyordu?” Telaşlanan Cassie, elini Elly’in alnına koydu. Kızın ateşi yoktu.

“Yemin ederim sıradan böğürtlenlerdi, hanımefendi.” Elly’in mavi gözleri, ödü kopmuş bir çocuğunki gibi kocaman olmuştu. “Yoksa yemezdim zaten.”

“Karnın ağrıyor mu?”

“Hayır, hanımefendi. Oooh!” Kız tekrar kustu.

“Zavallı şey.” Nan, kızın alnını sıvazladı.

“Ne zamandan beri kendini hasta hissediyorsun?” Cassie’nin kafası karışmıştı. Zehirli bitkiler genelde karın ağrısına, ateşe, havalelere ve benzer belirtilere yol açardı.

Sonunda nefes almayı başaran Elly, “Son bir haftadır her sabah böyleyim,” dedi.

Şaşırان Cassie, benzer belirtilere sahip başka bir hastalık anımsamaya çalıştı.

“En son ne zaman âdet gördün?”

Nan’m nereye varmaya çalıştığını anlayınca, nefesini tuttu. Engellemeyi umduğu şey, işte tam olarak buydu.

Nan tekrar sordu. “En son ne zaman âdet gördün?”

Elly kıpkırmızı kesildi. “Haziranda.”

Nan elini Elly’in elbisesine daldırdı ve cıyaklayan kızın itirazlarına kulak asmayarak göğüslerini yokladı. “Hasta falan değilsin sen. Çocuk taşıyorsun.” Aşçı kadın başını ciddiyle salladı ve pislenmiş leğeni kaldırmak için ağır bedenini eğdi. Leğenin içeriği domuzlara yem olacaktı.

Cassie hemen “Babası kim?” diye sordu.

“Bebek ha!” Kendi kendine fısıldanan Elly, başını kaldırıp yüzünde küstah bir ifadeyle Cassie’ye baktı.

“Pekala. Benim aklımda bir isim var zaten.” Cassie dönüp mutfaktan dışarı fırlayarak, az sonra hayatının azarını işitecek malum bıçkıcıyı aramaya koyuldu.

Zach haftalardır kendinde değildi. Sabahın erken saatlerine kadar bir başına içiyor, her gün geç kalkıp huysuz huysuz geziniyordu. Alec, Elly ile bir alakası olabileceğini söylemişti. Haklıydı. Zach’i Alec’in yanında çalışır halde buldu. Arkalarında yeni kesilmiş tütünlerden bir iz duruyordu.

“Zachariah Bowers!” Adımlarını hızlandırdı.

İki adam da başlarını kaldırıp ona baktı. Cassie, Alec’i tekrar görmenin verdiği heyecanı bastırmaya çalıştı. Ter içinde kalan adamın teni, kuşluk vakti güneşinin altında parlıyordu. Gözlerine bakınca, onun da kendisini görmekten hoşnut olduğunu anladı.

Fakat buraya gelme sebebi bu değildi.

Zach yanındaki adama, “Bir kadın ismini bu şekilde çağırıyorsa, bil ki başın beladadır,” diye fısıldayınca, Alec de hemfikir olduğunu belirtircesine başını ciddi ciddi salladı.

“Bayan Cassie, eğer mesele içme alışkanlıklarımса—”

“Bir bakıma evet.” Cassie onu en sert bakışıyla olduğu yere mıhladı. “Artık bir baba olacağını göre viskiyi bırakmak isteyebilirsin.”

“Ne?” Zach ona ağzı açık bakakaldı. “Baba mı?”

“Elly’in karnındaki bebek sana ait, öyle değil mi?” Adamın gözlerinin idrakte dolmasını seyretti.

“Ah, hayır! Elly! Yüce Tanrım!” Zach yumruk yemiş gibi dizlerinin üzerine çöktü.

Cassie, bu türden bir tepkiyi kesinlikle beklemiyordu.

Adam bir süre sonra boğuk bir sesle “Hayır, hanımefendi. Bebek benim değil,” deyiverdi.

Genç kadın, afallamış bir halde ona bakmayı sürdürdü. “Emin misin?”

“Evet. Elly’i ayartıp yatağıma atmayı becerebilseydim, herhalde hatırlardım.” Acı acı güldü. Ardından gözlerini çaresizlik bürümüş bir şekilde ayağa kalktı.

“Üzgünüm. B-ben sandım ki...” Adamın son zamanlardaki huysuzluğunu ve sürekli içmesini birden anlayıveren Cassie, kekelemeye başlamıştı. Elly, Zach’i görmezden gelip bir başkası ile birlikte olmuştu demek. Böylesine kötü bir haberi nasıl olup da patavatsızca söyleyivermişti?

Fakat Zach çoktan işine geri dönmüştü. Transa girmiş birinin cansız hareketleriyle önündeki tütünleri kesiyordu.

Cassie dönüp gitmeden önce Alec’le son bir endişeli bakış paylaştı.

Peki bebeğin babası Zach değilse kimdi?

* * *

Alec, mutfağa geri dönen Cassie’nin ardından bakıp mavi elbisesinin altında salman kalçalarını hayranlıkla seyretti. Demek Elly hamileydi. Şaşırmamıştı doğrusu. Fakat Zach oldukça şaşırmış gibiydi. Zavallı adam, karşısında düşmanı varmış gibi kesiyordu tütünleri. Ona ne derse desin, fayda etmeyeceğini biliyordu. Hatta şu an ağzını açması, kendisine morarmış bir göz ve birkaç gevşek diş kazandırırды sadece.

Birkaç ay önce, onu zerre miktar umursamayan bir kadını sevdiği için Zach’in aptal olduğunu düşünmüştü. Peki ya şimdi? Olanları düşününce, kötü haberi alan Zach’in, kendini gayet iyi dizginlediğine kanaat getirdi. Cassie bir başkası ile birlikte olsa, kendisi nasıl bir tepki verirdi? Ya ona eteklerini kaldırdıktan sonra çekip gitseydi? Ya Alec’i tümüyle görmezden gelip bir başka adamın kollarına atılsaydı? Ya şu an başka bir adamın çocuğunu taşıyor olsaydı? Tüm bunlar, hayal dahi etmek istemediği şeylerdi.

Alec, kendini yaptığı işin ritmine bıraktı. Zach omzuna doku-

nup ona bir testi soğuk şarap uzatana dek ne kadar susadığını ve ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti hiç. Ayağa kalktı, sırtını gerdi ve şaraptan birkaç koca yudum aldı.

Bir tüfeğin kulak tırmalayan sesi havayı yardı.

Elindeki testi parçalanıverdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Alec, Zach'i de beraberinde çekerek, içgüdüsel olarak kendini yere attı. "Orada."

Ormanın sınırına, silahın atıldığı yöne işaret etti.

Etraflarında panik halinde bağrıışan adamların sesleri duyuluyordu.

"Benim duyduğum şeyi siz de duydunuz mu?" Micah belini bükmüş, sıradan aşağı onlara doğru geliyordu.

Alec, başıyla onaylayıp ateşten korunmak için sıraların arasında eğilen adamlara baktı. "Herkes iyi mi?"

Adamlar başlarını evet anlamında salladı.

"Gidip bir göz atacağım." Ayağa kalkmak için hareketlendi.

"Kafan yerinde mi?" Zach alnında biriken terleri sildi. "Herifin teki sana ateş etti demin."

"O yüzden gidip bakacağım ya." Gözlerini sıra sıra dizilmiş ağaçların arasındaki gölgelere dikerek ayağa kalktı.

"Ben de seninle geliyorum."

Alec ve Zach, çömelmiş bir halde tarlayı geçip ormana doğru hızla yol aldılar. Micah ve geri kalan işçiler de onları takip ediyordu. Zemin, çam izlerinden oluşan yoğun bir örtü ile kaplanmıştı. Alec'in görebildiği kadarıyla etrafta ayak izi falan yoktu; fakat barutun keskin kokusu havayı dolduruyordu.

"Şu tarafta!" Bağırان Henry idi. Arama ekibinin en sonunda durmuş, ağaçların arasında bir yeri işaret ediyordu. "Delikanlılar hepsi, sayıları bir hayli kalabalık. Av kıyafetleri giyinmişler. Bizi görünce tavşanlar gibi kaçırverdiler."

Alec, Henry'nin işaret ettiği yöne baktıysa da hiçbir şey göremedi.

"Artık dönmezler herhalde." Henry gergin görünüyordu. Yüzü, sarf ettiği çabayla kıpkırmızı olmuştu. Alnından aşağı ter damlaları akıyordu. "Av kazasıymış demek. Çok şükür kimsecikler incinmedi."

"Herkes işinin başına!" Micah kalabalığa seslendi. Adamın yüzündeki endişe, bunun bir kaza olduğuna inanmadığına işaret ediyordu; fakat tütün mahsulü onları beklemekteydi. "Güneş batmadan önce kesilmesi gereken dağlar kadar tütünümüz var."

Alec, Henry'nin tarlalara doğru yürümesini izledi. Üzerine devrilen ağacı ve kulübesinde çarşaflarının arasında bulup kuyruğundan tuttuğu gibi çarşaflarıyla beraber dışarı attığı yılanı da sayarsa, bu birinin onu üçüncü öldürme girişimiydi. Bu işin altında kim varsa, ölümüne kaza süsü vermek istiyor gibiydi; fakat katil umutsuzluğa kapılmıştı belli ki. Onu güpegündüz vurmaya çalışmak, hiç şüphesiz kuşku uyandıracaktı.

Alec, toprağın üzerine düşen tütün bıçağını eline alıp seslendi: "Micah, Zach. Bu olanlardan Bayan Cassie'nin haberinin olmasını istemiyorum. Zaten endişelenecek yeterince meselesi var."

Micah başını tamam manasında salladıktan sonra yanlarından ayrılıp sıranın aşağısına doğru yürüdü.

Zach onu şüpheyile süzdü. "Sakın bana bunun ilk olmadığını—"

"Tamam." Alec bıçağını daha sıkı bir biçimde kavradı. "Söylemem."

Zach sırttı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ne?"

"Artık o yaralı sırtını kollamam gerekecek."

İki adam da işlerinin başına döndü. Biri gözünü ormandan, diğeri ise malum bir İskoçyalı'nın üzerinden ayırmıyordu.

Kadınlar ve yaşça büyük çocuklar tarlalara çıkmış, yerde du-

ran kesilmiş tütün bitkilerini topluyor ve solmaları için yaprakları çit boyunca tütün çubuklarına asıyordu. Yapraklar, üç gün boyunca orada kalacak, ardından kurutma ambarına götürülüp asılacaktı. Alec, yaprakların zamandan ve efordan tasarruf etmek için, neden doğrudan ambara asılmadıklarını sorduğunda, Cassie ona gülümsemiş ve minik bir çocuğa laf anlatıyormuş gibi yaprakların önce solmalarına izin verdikleri takdirde, her tütün evine daha fazla tütün istifleyebildiklerini söylemişti. Ardından gayet tatlı bir dille, tütün hasadından sonra daha mısır, buğday ve arpanın dışında bir de elmalarla uğraşacaklarını hatırlatmıştı.

Kadına duyduğu hislerin derinliğiyle hayrete düşen Alec, aklını tekrar işine verdi. Noel Baba'yı çocuk fantezisi olarak görüp reddeden insanlar misali, aşka ve evliliğe dair her şeyi geri çeviren o, şu an sunağın başına gitmeyi istiyor, hatta bunun için can atıyordu. Bugünün geleceğinden daima emin olan Matthew, ondaki bu değişimi görünce hiç şüphesiz çok eğlenecekti.

Fakat yanlış giden bir şeyler vardı. Ne zaman Londra'ya dönmekten ya da evliktten bahsetse, Cassie kabuğuna çekiliyor ve tek kelime etmeyi reddediyordu. Belki de samimiyetinden şüphe duyuyordu. Alec'in, vakti geldiğinde, arkasına dahi bakmadan yatağını terk edeceğine inandığını itiraf etmiş sayılırdı ne de olsa.

Genç kadına bu sabah "Bana inan, Cassie," demişti "Tek istediğim bu. Seni terk etmeyeceğimi söylerken ciddiydim."

Cassie ise onunla göz göze gelmekten kaçırarak yüzünü çevirmişti.

Kadının kendisinden hâlâ şüpheleniyor olabilmesi, canını kabul etmek istemeyeceği kadar çok yakıyordu. Ya da belki de Cassie'nin onunla evlenmeye hiç niyeti yoktu. Evliliği ve kadının evlilikteki rolünü hafife aldığını birçok kez dile getirmişti ne de olsa. Alec, Cassie'nin kendisiyle evlenmeyi reddedeceğini hiç düşünmemişti ve bu düşüncenin içinde uyandırdığı his hiç hoşuna gitmiyordu.

* * *

Cassie, ağır tütün çubuğunu çite asıp bir of çekti. Gün batımı turuncu-kırmızı renkleriyle etrafında dans ediyordu. Elleri ve elbisesi tütün suyuna bulanmış, kolları ve omuzları ise sızlıyordu. Sıcak bir banyo ve yemeğe ihtiyacı vardı.

Bugün tarlanın yarısından fazlasını hasat etmiş, Cassie'nin beklediğinden çok daha fazla ilerlemişlerdi. Herhangi bir aksilik çıkmazsa, yarın bu vakitlerde işlerini tamamlamış olurlardı. Bu seferki hasatları, gelmiş geçmiş en iyisi olacak gibiydi; fakat Cassie, aceleci davranmaması gerektiğini biliyordu. Hâlâ ters gidebilecek onca şey vardı. Çok fazla yağmur, tütün evlerindeki yaprakların çürümesine sebep olabilirdi. Yağmurun az yağması durumunda ise, yapraklar kolay kırılır hale gelip ufalanmaya başlardı. Büyük fıçılar patlayabilirdi. Depolar yanıp kül olabilir, gemiler batabilirdi. Tütün yetiştiriciliği en iyi zamanlarında bile riskli bir işti. Birçok kumarbazın bu vahşi kıyılara akm etmesinin sebebi belki de bundandı.

Kulübelerden yayılan keman müziğinin eşliğinde eve doğru yol almaya başladı. Kavrulmuş etin kokusu ağzını sulandırdı. Bu geceki şenlik için birkaç domuzun kesilmesini emretmişti. Tütün hasadının her gecesini yemek, dans ve sert içkilerle kutlamak, babasının âdetlerindendi ve Cassie de bu geleneği devam ettiriyordu. Herkes sıkı çalışmıştı bugün. Çiftliktekiler bu özel muameleyi hak etmişti.

Mutfğa ulaştığında, çamaşır teknesinin içine son bir ibrik dolusu kaynar su döken Nan ile karşılaştı. Masanın üzerine temiz bir elbise ve kombinezon bırakılmıştı. Mumlar yakılmış, perdeler çekilmişti. Cassie, bugüne dek daha davetkar bir manzara görmediğini düşünüyordu.

“Ah, Tanrı seni kutsasın, Nan.”

Aşçı kadın, onca senenin ardından artık onun her ihtiyacını tahmin edebiliyor gibiydi.

“Bana değil, Nettie’ye teşekkür et. Bu lanet tekneyi içeri taşıyan oydu.

Cassie etrafına bakındı; fakat Nettie belli ki kutlamalara katılmıştı.

Aşçı kadın onun zihninden geçenleri okuyormuş gibi “Elly’i aramaya çıktı,” dedi. “O kızla ne işi var bilemeyeceğim. Zaten ne yaptıkları beni ilgilendirmez.”

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Nan, gizli işlerin dışından tutulmaktan nefret ederdi. Hele bir de iyi dedikodu malzemesi sunuyorlarsa. Ama merak etmek konusunda haklıydı. Nettie’nin Elly ile nasıl bir işi olabilirdi? Kıza neredeyse hiç hazmedemezdi.

“Banyonun tadını çıkar, küçük hanım. Sonra gel bir parça bir şeyler ye. Açlıktan ölüyor olmalısın.” Nan örgü şalını askıdan alıp kapıyı ardından kapadı.

Cassie, kirli kıyafetlerini çıkarıp bir yığın halinde yere bıraktı ve ardından sıcak suyun içine girdi. Sonunda ayaklarının üzerinde durmak zorunda kalmadığı için kendini müthiş hissediyordu. Gözlerini kapayıp gerindi ve ayak parmaklarını oynatıp sıcak suyun kaslarındaki sızıyı yatıştırmasına izin verdi.

“Banyonun tadını çıkarıyor musun, sevgilim?”

Nefesi kesilen Cassie, hemen elleriyle göğüslerini örtüp dimdik oturdu. Teknedeki su zemine sıçradı. “Alec!”

Adam içeri girip kapıyı ardından kapadı ve kapı kolunun altına bir sandalye kaydırarak girişı tıkadı.

“Ne arıyorsun burada? Az kalsın korkudan ölüyordum!” Cassie gülümsemeden edemedi.

“Özür dilerim.” Suratına şehvani bir gülücük yerleşen adamın ses tonunda, üzgün olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu. Terle kaplı gömleğini başından geçirip yere attı. Ardından pantolonunu çözdü ve Cassie’nin karşısında çırlıçıplak durana dek kaslı bacaklarından aşağı indirdi.

“Ne yapıyorsun--”

“Banyo yapmana yardım etmek için geldim.” Sesi içtenlik – ve haylazlık – doluydu. Odayı aşırp çamaşır teknesinin içine, kadının arkasına yerleşiverdi. Ardından bacaklarını Cassie’nin iki yanından geçirip uzattı ve kadını geriye çekip göğsünün geniş açıklığına yasladı.

“Yardım mı?” Cassie, adamın cüretkarlığı karşısında şaşkına uğramıştı. “Peki ya Nan gelirse--”

“O zaman ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylersin.”

Adamın saçındaki tokaları çözdüğünü hissetti. Açılan saçlarının ağırlığı, yavaşça sağ omzunun, göğüslerinin ve suyun üzerine düştü. Alec, önce dolaşan saçlarını açtı ve ardından taşı teknenin suyuna daldırıp yavaşça kadının saçlarından aşağı boşalttı.

Cassie, aldığı zevkle titreyip kendini adamın dokunuşuna bıraktı. Lavanta yağı sabunuyla kadının lüleleri boyunca kafasına masaj yapan Alec, parmaklarını onun şakağındaki, kulaklarının arkasındaki ve ensesindeki hassas cildin üzerinde yavaşça gezdiriyordu. Genç kadının teni karıncalandı.

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Mmmm.”

Adamın güçlü elleri boynuna ve omuzlarına düşüp günün yorgunluğunu ovalayarak çıkarmaya başladı. Sonunda saçlarının üzerinden tekrar su döküp saçındaki köpüğü durulayınca, gözlerini kapamış oturan Cassie, kendini annesinin kollarında duran bir bebek kadar huzurlu hissetti.

“Uykuya mı daldın yoksa?” Alec’in inceden arzuya bürünen sesi, derinden geliyordu.

Adamın niyetinin kendisini uyutmak olmadığını gayet iyi bilen Cassie kıkırdadı. Ardından Alec’in kaygan sabunla göğüslerinin üzerini ovaladığını hissetti ve nefesini tuttu. Adamın elleri, göğüslerini tümüyle avuçluyor, meme uçlarını sertleştirip sızlama raddesine getiriyordu. Göğüslerini onun avuçlarının derinlik-

lerine bastırıldı ve sabunlu tenlerin üst üste kaymasının verdiği ipeksi hissin muhteşemliği karşısında şaşkına döndü.

Sonra adamın elleri gitti ve yerini süngerin kaba dokusuna bıraktı. Süngerin içindeki sıcak su göğüslerinin üzerinden akıp sabunu durularken, teknenin kenarlarına yapışıp inledi.

Kendini cennette gibi hissetse de işler artık kontrolünden çıkıyordu. Alec'in bir sonraki hareketine yönelik duyduğu beklenti ve belirsizlik hissi, heyecanının artmasına sebep oldu. Fakat çok fazla beklemesine gerek kalmadı. Adamın elleri kamını okşama-ya ve gittikçe daha da derinlere inmeye başladı. Öyle ki, olacak-ların beklentisiyle kalçalarını sudan epeyce kaldırmıştı.

"Kadınlığının yapraklarını yıkayayım mı?"

Adamın seçtiği kelimelerin saçmalığı karşısında kıkırdasa da, teklifini onayladı. "Evet. Bana dokunmanı istiyorum."

Alec, onun bacaklarını kaldırıp, her birini dizlerinin üzerine gelecek şekilde iki yana ayırdı. Ardından parmakları Cassie'nin kıllarının arasından süzülüp kadınlığının dudaklarını araladı ve sıcak suyun en hassas etlerine dokunmasına izin verdi. Karşı-laştığı yanmayla nefesi kesilen Cassie, midesi boyunca nefis bir ısının yayıldığını hissetti. Alec sabun kullanmadan parmak-larını onun kadınlığının dudakları arasına daldırdı ve kendisi zevkten inleyene dek onları okşayıp araladı.

"Nasıl da kabardın, sevgilim." Alec'in parmakları, kadının şişmiş bızırının üzerinde durdu. Vücudu arzuya titreyene dek, Cassie'yi okşayıp azdırdı. Gel gör ki kadın neredeyse doruğuna ulaşmak üzereyken durdu ve bacaklarının iç tarafını okşamaya koyuldu.

Cassie düş kırıklığıyla inledi. Vücudu gerilmiş, kadınlığı ar-zuyla atıyordu. Adam onu iplerinin ucundaki bir kukla gibi yö-netiyordu artık.

"Ayağa kalk, tatlım." Alec onu dizlerinin üzerine doğrulttu. "O nefis *derrière* bölgeni yıkamayı unutmayalım."

Kafası karıştı bir an için. Fransızca konuşmasını bilmiyordu. Fakat adam onu döndürüp elleri ve dizleri üzerine çömelmiş bir halde konumlandırınca, nefesinin kesildiğini hissetti. Alec'in yüzü hemen arkasındaydı. Bu pozisyondayken adamın kendisine, dokunuşuna ve incelemesine alabildiğine açıktı. Hiçbir şey saklı durmuyordu.

Adamın gergin cildinin üzerine sıcak su döktüğünü, arka tarafın sabunlayıp duruladığını ve gitgide kadınlığının yarığına yakınlaştığını hissetti. Nihayet parmağı yarığını bulup derinlerine kaydığında, ağzından bir çığlık koptuğunu duydu ve adamı karşılamak için bacaklarını iyice açıp arkadan gelen dokunuşuna doğru sallandığını hissetti.

Parmaklarıyla onu aralayan ve okşayan Alec, sımsıcak diliyle kalçasının etlerini öpüp ısıırıyordu.

Bir kez daha zevkin doruklarına yaklaştığını hissetti.

Ve Alec bir kez daha durdu.

“Seni memnun etmek için yapabileceğim başka herhangi bir şey var mı?” Alec kabaran kadınlığını, onunla oynarmış gibi yavaşça okşamaya koyuldu.

Cassie çaresizlik içinde inledi. İsteddiği bir şey vardı; fakat talep etmek şöyle dursun, adını dahi koyamadığı bir şeydi bu. Alec ilk gecelerinde yapmak istemiş, fakat çok şaşıran Cassie, onun devam etmesine olanak tanımamıştı. Hayal ettiği bu hareket, büyük bir ihtimalle oldukça edepsiz bir şeydi. Fakat...

Ah, Tanrı aşkına, keşke...

Kendini söylemeye zorladı. “Benimle ağzını kullanarak sevişmeni istiyorum.”

Adamın tatmin olmuş bir şekilde inlediğini duydu. “Mmm, evet. Ama bu şekilde değil.” Ayaklanıp Cassie’ye kalkması konusunda yardım etti. Ardından onu kollarına alıp tekneden dışarı adım attı.

Adamın ne yapmak istediğini anlayan Cassie, beklentiy-

le titreyiverdi. Alec iki koca adımın ardından masaya ulaştı ve üzerindeki yağ ve bal taslarını, masanın en dibine itti. Ardından Cassie'yi keten örtünün üzerine yatırıp alt kısmının masanın ucuyla aynı hizaya gelmesini sağladı.

"Çok güzelsin aşkım." Bakışlarındaki yoğunluk, Cassie'nin kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu. Adamın erkekliği sertleşmiş ve erekte olmuştu. Sırılsıklam ve erkeksi vücuduyla genç kadının bacaklarının arasında duruyordu. Ardından Cassie'nin bacaklarını omuzlarının üzerine atıp dizlerinin üzerine çöktü.

Gözlerini yumdu. Zorlukla nefes alıyordu. Adamın kadınlığının dış dudaklarını araladığını ve üzerine nefesini düşürdüğünü hissetti.

"Seni tatmak için çok uzun zaman bekledim." Adamın dudakları hemen sonra kadınlığını büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

Alec onu yalar, emer ve ağzıyla her türlü hazzı tattırırken, Cassie de titremelerine engel olamıyor, inanılamayacak kadar hoş bir hisle sarsılıyordu. Adam, meme uçlarını emdiği gibi aynı şekilde hassas bızırını da emiyor, dudaklarıyla nazikçe çekiyor, diliyle hafifçe oynatıyordu. Elleriyle onun saçlarını avuçlayan Cassie, defalarca çığlık attığını ve ağzından adamın adının dö-küldüğünü duydu. "Ah, Alec, Alec!"

Dili gitgide daha da arsızlaşan Alec, okşamalarını şiddetlendirdi, hızlandırdı ve en sonunda diliyle onun içine daldı.

Cassie, derinliklerinde bir yerlerden çıkıp, vücudunun her zerresine yayılan zevk dalgalarıyla beraber doyuma ulaştığını hissetti ve aldığı hazla yorgun düşüp nefessiz kalana dek çığlık attı.

"Banyondan memnun musun?" Alec üzerine eğilip, demin kendisine zevk veren o dudakları onunkilerin üzerine bastırıp ağzının içini yokladı.

"Mmmm." Cassie adamın dudaklarında, kendi tadını ve vahşi kokusunu alabiliyordu. İçindeki açlığın bir kez daha canlandığını hissedip arsızlaştı. "Şimdi de *ben* seni tatmak istiyorum."

“Ah, Cassie.” Alec’in gözlerinden şehvani bir açlık okunuyordu. Cassie, adamın kollarından destek alıp masanın üzerinde doğruldu ve ardından önünde durmak için yere indi. Mum ışığı adamın inip çıkan kaslarının üzerinde dans ederken, genç kadın da onun bedeninin güzelliği üzerinde göz gezdiriyordu. Adamı tatmin etmenin sabırsızlığıyla parmaklarını kıvrıcık göğüs kıllarının arasına daldırdı ve aşağıdaki kıllara inen koyu çizgiyi takip edip adamın erkekliğini kavradı. Tutuşu yerin kasıldığını hissedince cesaretlenip adamın önünde diz çöktü.

Alec, onun dudaklarının dokunuşunu hissetti ve deneme niteliğindeki keşifleri karşısında çözüleceğinden korktu. Kadının yüzündeki ıslak bukleleri çekip ellerini saçına dolaştırırken, Cassie de onun erkekliğini ağzına almış, hırsla yalıyordu.

Cassie ondan kendisini öpmesini istediğinde, sonunda onun güzelliğine gömülme fırsatı yakalayan Alec, aklını yitireceğini sanmıştı. Fakat bu... Nazik olmaya çalışarak, kalçalarını kadının ritmine uyacak şekilde sallamaya başladı ve ona, ağzına alabileceği kadarını vererek aç öpücüklerine karşılık verdi. Kadının dili, erkekliğinin başı boyunca daireler çiziyordu. Dudakları onu kavıyor, okşuyordu. Bir an kadının o güzel ağzına boşalmayı düşününce, hayalarının kasıldığını hissetti.

“Dur!” Alec, kendine hâkim olmak için umutsuzca mücadele etti. Aklında tasarladığı şey bu değildi.

Yeşil gözleri şehvetle gölgelenen Cassie, ayağa kalktı. Alec onu kendine çekip vücuduna dayanan göğüslerinin yumuşaklığını hissetti. Dudaklarını aç bir şekilde onunkilerin üzerine bastırıldı. Dilleri buluştu, karşılıklı mücadele etti ve birbirine dolandı.

Kadının boğazına doğru aç bir şekilde “İçinde boşalmak istiyorum,” diye fısıldadı.

“Tamam.”

Kadını tutup çevirdi, masanın üzerine eğdi ve bacaklarını aralayıp ıslak, sımsıcak yarığının içine dalarak onu bütünüyle ele geçirdi. Bir eliyle önüne uzanıp, zevkini arttırmak için onu ok-

şadı. Diğer eli ise arka tarafının pembemsi tenini sıvazlıyordu. Beraber bir kez daha zevkin doruklarına ulaşırken, kadının kokusu burun deliklerini doldurdu. Bağışları birbirine karışırken, adamın kalçasının son bir hareketiyle ikisi de arzuladığı o tatlı özgürlüğe kavuştu.

Aradan biraz vakit geçtikten sonra, sönmekte olan yemek ateşinin dibinde kollarına sokulmuş oturan Cassie, kendisine dönüp “Bence çok daha sık banyo yapmalıyım,” dedi.

* * *

Pantolonunu yukarı çekip işlemeli yeleğini düzelten Geoffrey, “Dün gece bilardo oyununda o aşağılık Landon Carter’in elli sterlinini götürdüm,” dedi. “Zavallı ahmak. Amansızlık nedir bilmediği halde, kendini bahis oynamada yetenekli sanıyor.”

Elly, işlerinin nihayet bitmesinden mutlu bir şekilde eteğini bacaklarının üzerine indirdi. Aslında sevişmelerinden zerre miktar zevk almamıştı. İçten içe bebeğe zarar verecek bir şey yapmadıklarını umuyordu sadece. Henüz Geoffrey’e bir şey söylememişti. Doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Onun da en az kendisi kadar sevineceğini umuyordu.

Geoffrey’in kendisine bir soru sorduğunu fark edince “Efendim?” deyiverdi.

“Bakıyorum da aklın başka yerlerde.” Adam beraberinde getirdiği sepetten bir elma alıp Elly’in yanına oturdu. “O güzel, ufak kafaının içinde ne tür düşünceler barındırıyorsun bakalım?”

Elly, adamın kendisine güzel diye hitap etmesine bayılıyordu. Acaba şimdi söylese miydi?

Fakat Geoffrey konuşmasına fırsat tanımadı. “Hanımının, yokluğunu hâlâ sorgulayıp sorgulamadığını sordum.”

Bayan Cassie’yi kuşkulandırmaması konusunda bir başka nahiate daha katlanmak istemeyince, “Hayır,” diye yalan söyledi. Ardından durakladı. “Sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Neymiş aşkım?” Geoffrey elmasından bir ısırık daha aldı.

“Karnımda bebeğini taşıyorum.” Nefesini tuttu.

Geoffrey güldü. “Böyle bir şey er ya da geç olacaktı zaten. Bir Crichton piçi daha.”

Piç mi? Ama onun bebeği piç olmayacaktı. Geoffrey kendi-
siyle evlenecekti. Öyle dememiş miydi? “Çocuk sahibi olmak
istediğini söylemiştin hani.”

“Demıştim, evet; ama bu seferki sayılmıyor maalesef. Kendi
çocuğum olduğunu iddia edemem. Babam asla izin vermez.”

Elly nabzının hızlandığını hissetti. “Ama demiştin ki—”

“Ne demiştin?” Geoffrey’in gözleri buz gibiydi.

Zorlukla nefes aldığını fark etti. “Benimle evleneceğine dair
yemin ettin.”

“Bu yemini ettiğime dair tanığın var mı?” Adam elmasından
birkaç ısırık daha alıp çöpünü omzunun üzerinden attı.

Tanık mı? Buluşmaları hep gizli olmuştu. Tanık nasıl olacak-
tı? “Geoffrey, bu söylediklerinde ciddi olamazsın. Bana bunu
yapamazsın!”

“Tatlım, çoktan yaptım maalesef.” Ayağa kalkıp elini kızın ya-
nağında gezdirdi. “Yazık. Halbuki çok da tatlı bir şeydin.”

“Geoffrey!”

“İstersen eskisi gibi buluşmaya devam edebiliriz. Karnının
şişmesi beni rahatsız etmez. Bu arada, yetişmem gereken bir ran-
devum var. Bugünlük başka vaktim yok.” Adam gidip atına bindi
ve hayvanın başını yola doğru çevirdi.

“Peki ben ne yapacağım?”

“Bebekten kurtul istersen. Ama dikkatli ol. Tehlikeli olabile-
ceğini duydum.” Atını dörtlale kaldırıp ormanın içinde gözden
kayboldu.

Elly bir an için hiçbir şey hissedemeyecek kadar afallamış-
tı. Neden sonra olanların korkunç ağırlığı üzerine yıkıldı. Kalbi
parça parça olmuş ve gözyaşları, hıçkırıklarının arasından yürek

burkan koca koca damlalar halinde yere dökülürken, dizlerinin üzerine çöktüverdi.

Bilmesi gerekirdi. Bilmesi gerekirdi. Ona inanmıştı. Ona güvenmişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Ne kadar zaman ağladığına dair hiçbir fikri yoktu. Hava kararmaya başlamıştı.

Uzaklardan birinin ismini çağırdığını duydu.

Nettie.

Aslında saklanacaktı; fakat Nettie onu çoktan görmüş, kendisine doğru geliyordu. Yine ortadan kaybolduğu için kadının ona bağırmasını bekledi.

Ama Nettie hiçbir şey söylemedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle başında dikildiği Elly'e bakıyordu. "Ağlayacak vaktin yok, hanımefendi. Düşünmen gereken bir bebeğin var. Ayağa kalk."

Ve sonra Nettie ona elini uzattı.

* * *

Geoffrey, yoldan sapıp atını önceden belirledikleri buluşma noktasına sürdü. Söz konusu yere varınca hayvandan inip beklemeye koyuldu. Yakında hava kararacaktı. Güneş battıktan sonra ormanda kalmak gibi bir arzusu yoktu. Çalılardan gelen yaprak sesleri, Henry'nin vardığının habercisiydi.

"Geç kaldın."

"Sıvışmak öyle kolay değil."

"Ee?"

"Santimle kaçırdım."

"Tanrı aşkına be adam! Bir herifi öldürmek nasıl bu kadar zor olabilir?" Geoffrey ayağını yere vurdu.

"Can havliyle kaçmak zorunda kaldım. Neredeyse yakalanıyordum."

"Senden kolay bir işi halletmeni istedim, Henry. Üstüne bunu

yapman için sana iyi bir sebep verdim – özgürlük. Anlaşmamızı hatırlıyorsun, değil mi?

“Evet, efendim. Fakat bugünlerde adamı yalnız yakalamak pek mümkün değil. Bir de şu sıralar sürekli hanımla yattığını düşünürsek...”

Geoffrey donakaldı. Henry’yi yanlış duymuş olmalıydı. “Ne dedin sen?”

“Adam çoğu gece hanımın yatağına gidiyor. Şafak atmadan önce kadının odasından gizli gizli çıktığını gördüm. Kimsenin bilmediğini sanıyorlar; ama ben sizin emrettiğiniz üzere onları gözetliyorum.”

Kanın beynine hücum ettiğini hissetti. “Emin misin?”

“Evet, efendim. Kendi gözlerimle gördüm.”

“İyi iş çıkardın.” Henry’nin sırtına sert bir şaplak atarken, adamın kemiklerini kırmış olmayı diledi. “Bu anlattıkların her şeyi değiştirir.”

“Öyle mi?” Henry dönüp ona baktı. Gözleri endişeyle fıldır fıldır dönüyordu.

“Evet. İyi iş çıkardın, Henry.” Birden dönüp iki eliyle adamın boğazını yakaladı ve sıktı. “Gördüklerini kimselere söylemeyeceksin, anladın mı?”

Adam nefessiz kalıp etrafa tükürükler saçarak onun bileklerine yapıştı ve başını deli gibi sallayıverdi. Gözleri yerlerinden fırlayacak gibiydi.

Parmakları daha sıkı sarılınca, Henry’nin boğazındaki kırmızı ete gömüldü. “Eğer bundan herhangi birine – tek bir kimseye dahi bahsedersen seni gebertir, derini yüzerim. Ancak kendi acı-nası bağışlarını duyacak kadar yaşarsın.”

Henry’yi iterek serbest bıraktı.

Adam yere, dizlerinin üzerine düştü. Ellerini boğazına sarmış öksürüyordu.

Geoffrey, kafasında bin bir türlü düşünceyle açıklığı boy-

dan boya geçti. *Kahrolası Braden'in canı cehennemeydi! Catherine'nin de canı cehennemeydi!*

“Dahası var, efendim.” Henry boğazını ovuşturarak, ürkek bir biçimde tökezleyip ayağa kalktı.

Geoffrey durdu. “Devam et.”

“Batalıkların arasına gizlenmiş bir adada yaşıyor adam. Bulması kolay değil. Kafayı yemiş; kendi kızını dahi tanımıyor.”

Gülümsedi. “İngiltere’de değilmiş demek. Ben de bundan şüphelenmiştim. Beni iyi dinle. Bundan sonra yapacaklarını anlatacağım.”

* * *

Ayağını müziğin ritmine göre yere vuran Alec, viskiden küçük bir yudum aldı ve testiye, içinden koca bir yudum alan Luke’ye uzattı. İri yapılı kölenin gözleri, şenlik ateşinin yanında pervasızca dans eden ve vücudunu baştan çıkarıcı bir biçimde sallayan Nettie’nin üzerindeydi. İkisnin sevgili olduğu artık herkes tarafından bilinse de, Luke, kadınla evlenmeyi hâlâ reddediyordu. Bazı geceler aralarında, bu konudaki görüş ayrılıklarını ortaya koyan kavgalar çıkıyordu. Fakat Luke’nin gözlerindeki arzuyu gören Alec, Nettie’nin galip geleceğini biliyordu. Koca adamın o uzun, kahverengi bacaklara ve yumuşak, kahverengi gözlere karşı hiç kazanma şansı yoktu. Bu meseleyi birden neden bu kadar eğlenceli bulduğuna dair ise en ufak bir fikri yoktu. Belki de aşk beynini bulandırmıştı.

İleride, minik Catherine’yi kollarına almış tutan Cassie’ye ilişti gözleri. Rebecca’nın yemek ateşinin ışığı, kadının yüzüne gölgeler düşürüyordu. Ona böyle uzak olmak cehennem azabı gibiydi. Tüm gece ateşten ateşe, aileden aileye geçişini izlemiş, köle esir ayırt etmeden herkesle dostça sohbet ettiğini, hepsinin yemeklerinden tattığını görmüştü. Kadının gözleri arada sırada kendisini arıyor, bulunca bir süre üzerinde kalıp hemen ardından

sahte bir kayıtsızlıkla başka yöne kayıyordu. Yavaş yavaş onun bulunduğu yöne doğru ilerliyordu. Şu son haftalarda üzerinde ustalaştıkları bir oyundu bu.

Cassie onlara doğru gelirken köle kadınlardan biri “Bayan Cassie, gelip bizimle dans edin!” diye çağırırdı.

“Yok, sağ olun. Becerebileceğimi sanmıyorum.” Cassie, omuzlarını iyice sarması için şalını çekti ve başını salladı.

Nettie ona takılarak “Nedenmiş? Nasıl dans edildiğini unuttunuz mu yoksa, küçük hanım?” dedi. “Belki de uygun düşmeyeceği için istemiyorsunuzdur.”

Nettie’nin alayının Cassie’yi kıskırtıp dansa katılmasını sağlayacağını çok iyi bilen Alec, gülmek için kendini zor tuttu. Cassie ona çocukluklarında Nettie ile çok iyi arkadaş olduklarını anlatmıştı. Onları ayıran uçuruma rağmen, o eski muhabbeti bir an için görür gibi oldu.

“Şey b-ben..” diye kekeleyen Cassie, çok geçmeden şalını yere atmış, ayakkabılarını çıkarıyordu. “İyi bakalım.”

Cassie’nin ritmi yakalaması biraz vakit alsa da, çok geçmeden gözleri heyecanla parlar bir halde başını kaygısız bir gülüşle geriye atmış, diğerleriyle beraber dans ediyordu. Nettie’yle beraber birbirlerini taklit etmeleri çok sürmedi. İkisi de adımlarıyla karşısındakine meydan okuyor; kalçaları, fazla izah gerektirmeyecek doğal bir ritimle inip çıkıyordu. Alec, kasık bölgesinde bir sıkışma hissedince kendine lanet okudu. Luke’nin elindeki testiye kapıldığı gibi viskiden koca bir yudum aldı. Adamın biraz önceki hüsrانından aldığı zevkten olsa gerek, aynı duruma şimdi de kendi düşmüştü. Bu lanet olasıca kutlama daha ne kadar sürecekti?

Yatağa girmek istiyordu. Daha doğrusu, Cassie’nin yatağına girmek istiyordu.

“Küçük hanım!” Nan, tombul bacaklarının kendisini taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde onlara doğru koşuyordu. Yüzü durumun vahametiyle kasılmıştı.

Fakat Cassie kendini dansa o denli kaptırmıştı ki, aşçı kadını duymadı bile.

“Küçük hanım!” Nan telaşla elini kolunu sallıyordu.

Cassie, kadına doğru elini sallayıp bir selam yolladıysa da, yüzündeki ifadeyi görünce dans etmeyi hemen kesti ve onun yanına koşturdu.

Bir şey olmuştu.

Alec ayağa kalktı. Bedenindeki her sinir alarma geçmişti.

Cassie hızla dönüp duygu dolu bir ifadeyle bağırarak, ona bir şeyler söylemeye çalıştı.

Çıkarabildiği tek kelime *Londra* olmuştu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mektup, mutfak masasının üzerinde duruyor, üzerindeki kırmızı mühür mumu, ışıktaki parlıyordu. Ne var ki Cassie mektubu bir türlü açamıyordu. Nan'dan haberi aldığı vakit içini yakan üzüntüyü de bir türlü üzerinden atamıyordu. Bu anın eninde sonunda geleceğini bilerek, kendini haftalardır hazırlamaya çalışıyordu. Buna rağmen hâlâ hazır değildi. Bu mektup Alec'in asıl adına – ve özgürlüğüne – kavuşmasını sağlayacaktı. Bu geceden sonra olacakları ancak Tanrı bilirdi.

“Önce sen oku.” Sesine neşeli bir hava vermeye çalışarak masadan geri çekildi.

Adamın mavi gözlerinde parıldayan heyecan ve yakışıklı yüzüne yerleşen gülümsemedeki mutluluk, gözden kaçacak gibi değildi. Uzun zamandır bu mektubu bekliyordu ne de olsa. Bu mutluluğundan dolayı onu suçlayamazdı. Adamın mektubu eline aldığı gibi yırtıp açmasını beklemişti. Fakat Alec, onu kendine çekip parmaklarını çenesinin altına dayadı.

“Seni terk etmeyeceğim.” Mavi gözlerindeki yumuşaklık, kadının tutamadığı gözyaşlarının boşalıp yanaklarından aşağı akmasına sebep oldu.

Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. “Mektubu oku.”

“Dört ay beklemişim zaten. Birkaç dakikanın zararı olmaz.” Adam dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve onu yavaş ve nazik bir biçimde öpüp, başparmağıyla yanaklarındaki ıslaklığı sildi.

Cassie, ellerini adamın kaslı göğsüne dayadı ve kollarını etra-

fina dolayıp sahip olduğu tüm güçle ona asılmamak için kendini zor tuttu.

Biraz sonra, adamın dudaklarının onu serbest bırakmasıyla, içinde bulundukları an da yok oldu. Cassie, örgü şalını sıkıca omuzlarına çekti ve adamın mektubu açıp okumasını seyretti. Mum ışığı, mutfağın duvarlarında asılı duran bakır kaşık ve çaydanlıkların üzerinde dans ediyor, yuvamsı sıcaklığı ile kalbini saran o kof soğukla tam bir tezat oluştuyordu. Suyu artık soğumuş olan banyo küveti, daha birkaç saat önce paylaştıkları şeyin acı bir hatırası olarak yerde duruyordu.

“Lanet!”

Alec’in yumruğu, yağ kabını yerinden hoplatacak şiddetle masanın üzerine inince, nefesi kesildi.

“Ne oldu?”

“Kahretsin!” Adamın suratı, hiç görmediği kadar öfkeliydi. “Philip’miş! Yüce Tanrım, demek oymuş!”

“Alec?”

Adam ona mektubu uzatıp boğuk bir sesle “Oku,” dedi ve ardından vücudu kaskatı kesilmiş bir halde arkasını döndü.

Nefes almakta zorlanan Cassie, bakışlarını önündeki sayfanın üzerine yoğunlaştırmaya çalıştı.

Bayım,

Aranızda değerli ağabeyim olduğunu iddia eden bir mahkumun yaşaması, beni oldukça endişelendirdi. Sevgili ağabeyimin, geçtiğimiz mart ayında gece geç saatlerde evine dönerken hırsızlar tarafından öldürüldüğünü ve bu sebeple de aylardır ölü olduğunu size bildirmek isterim. Onun cesedini teşhis etmek gibi son derece talihsiz bir görev şahsıma düştüğü için şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, ağabeyim olarak yanınıza aldığınız o korkunç yaratık her kimse, tek kelimeyle aşağılık bir yalancıdır.

Bu tedirgin edici mektubun varışının hemen ardından, sulh hâkimleri ile bizzat irtibat kurduğumda, Nicholas Braden denen

adamın hainlik ve üçkağıtçılık konusunda oldukça maharetli biri olduğunu öğrendim. Denilene göre, kendisini sömürgelere götürecek kamarayı, kralımızın dostlarından birinin kızını baştan çıkartıp servetine el koyarak kazanmış. Sulh hâkimi, ağabeyimin acımasızca öldürüldüğü gece, Nicholas Braden'in kelepçelere bağlı olduğu konusunda bizi temin ediyor. Bayım, benim size tavsiyem, bu uğursuz mahkuma olabildiğince dikkat etmenizdir. Bu hilesi ile ailemin acısını bir kez daha depreştirdiğini belirtmek isterim. Elimizden gelse, bize ettiği bu hakaretten ötürü kendisinin asılmasını sağlardık.

Bu mektup şahsım tarafından, Kral II. George'nin hükümranlığının üçüncü yılında, Haziran ayının yirmi üçünde imzalanmıştır.
Philip Kenleigh

Cassie mektubu baştan aşağı iki defa okudu. Kelimeler gözlerinin önünde dans ederken kan beynine hücum ediyor, kalbi ise kulaklarında gök gürültüsü misali atıyordu. “Hayır! Bu mümkün olamaz!”

Mektup parmaklarının arasından kayıp öylece yere düşüverdi. Alec hemen yanındaydı. Bir şey söyleyerek ona uzanıyordu.

Birden “Dokunma bana!” diye bağırdığını duydu ve adamın ellerinden kaçıp uzaklaşmaya çalıştı.

“Cassie, sakin ol!”

“Sakin mi olayım?” Bacakları titriyor, ayakta zor duruyordu. “Bana söylediğin...söylediğin her şey yalanken, nasıl sakin oluyum?”

“Mektupta yazanlara inanıyor olamazsın–”

“Neye inanmam gerekiyor? Bu mektuba bakacak olursak, iddia ettiğin kişi olma ihtimalin hiç yok.”

“Cassie dinle beni–”

“Dinleyeyim mi? Yeterince dinledim zaten. Sana inandım. Yüce Tanrım, seninle yatağa bile girdim!”

Kırmızı tuğlalar birden üstüne üstüne gelmeye başladı.

Güçlü kolların kendisini yakaladığını ve eteği etrafında bir yığın haline gelene dek yere indirip oturttuğunu hissetti.

“Neler olduğu apaçık ortada.” Alec’in sesi onu rahatlatıyor, elleri saçını okşuyordu. “Nicholas Braden öldüğünde, benim bedenimin yerine onunkini bıraktılar. Ve tüm bunların arkasındaki kişi olan kardeşim Philip, ölü olduğumu ilan etmek için yetkililere cesedin bana ait olduğunu söyledi.”

Alec’in bedeninin yerine Nicholas Braden’inki bırakılmış? Ailesi onu aldatmış? Suçlu kardeşiymiş? Cassie adamın söylediklerini mantığına yatırmak için yoğun bir çaba sarf etti. Kalbi, *evet, öyle olmalı*, diye haykırıyordu. Bir açıklama olmak zorundaydı. Yoksa bu adama karşı duyduğu hisleri nasıl açıklardı? Zira bu mektupta yazarlar doğruysa ...

Kendi kulaklarının bile zor işittiği bir sesle “Git buradan,” deyip adamı iterek uzaklaştırmaya çalıştı.

Bir an onun gözlerinde, kendisinininkine eş bir çaresizlik görseyse de, çok sürmeden bu duygu kayboldu ve affetmez taştan bir suratın arkasına gizlendi.

“Peki o zaman, Bayan Blakewell.” Alec onu bırakıp ayağa kalktı.

Ardından tek kelime dahi etmeden çekip gitti.

* * *

Cassie mumun ateşini söndürüp kendini yorgun argın bir şekilde yastığının üzerine attı ve penceresinin dışından gelen cırcır böceği seslerini dinledi. Son bir haftanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Kendini ev işlerine gömmüş, her gün güneş batana dek çalışıp, şafak vaktine kadar da sıtmadan hasta yatanlara bakıcılık yapmıştı. Topladıkları mahsulleri bütün evlerine asmış, sebze bahçesini hasat etmiş ve kurutmak için otlar toplamıştı. Mutlak-

taki her tuğlayı ve konaktaki her döşeme tahtasını ovalayarak silmiş, üstüne bir de halıları çubuklamak için dışarı çıkarmıştı. Buna karşın kurtulamıyor, tüm yorgunluğuna rağmen her gece ağlaya ağlaya uykuya dalıyor, o halde bile gördüğü kesik kesik rüyalar ile harap oluyordu.

Korku ve pişmanlık, midesindeki bir hastalık gibi sabah akşam onu yiyip tüketiyordu.

O geceki tepkisinin aptalca olduğunu biliyordu. Akli başına gelir gelmez, durumu etraflıca düşünmüş ve Alec'in gerçeği söylediğini anlamıştı: O gece sokakta bulunan ve şu an Londra'daki mezarda çürüyen ceset, Nicholas Braden'e aitti. Öyle olmalıydı. Bu varsayımı destekleyecek en ufak bir kanıtın dahi olmadığını kabul edecek ilk kişi kendisi olsa da, başka şekilde olabileceğine inanmıyordu. Alec'in şu son birkaç ay boyunca söylediği ve dediği her şey, bir yalan veyahut incelikle düşünülmüş bir komp-lonun parçası olamazdı. Çocuklara ve Jamie'ye karşı gösterdiği şefkat, sıkı çalışması ve yardım severliği, öpücükleri ve seviştikleri zaman ona gösterdiği yumuşaklık...

Ne kadar kurnaz olursa olsun, hiçbir adam, Cassie'nin onda gün be gün gördüğü iyiliği taklit edemezdi.

Hem tüm bunlardan ne tür bir fayda sağlayabilirdi ki? Çalabileceği bir zenginlik yoktu. O kadarını, babasının hesap defterini gözden geçirirken de görmüş olmalıydı. Cassie'nin Kuzey Kıstağı standartlarına göre mütevazı sayılabilecek çeyizi, Nicholas Braden'in işine yaramaz, sadece bir çiftçinin elinde kıymete binerdi. Ayrıca Cassie'yi baştan çıkararak özgürlüğünü de elde edemezdi; çünkü ne babasının ne de kendisinin, adamı mahkumiyet sözleşmesinden azat edecek gücü vardı. Tabii alçak bir adam, Cassie ile olan samimiyetini kullanarak ayrıcalık elde etmeye çalışır ve böylelikle bir mahkuma yönelik olan zahmetli görevlerden kurtulurdu; fakat Alec, asla ağır işlerden kaçmamış, genelde iki iri cüsseli adamın beraber yapacağı vazifeleri tek başına üstlenmişti.

Adam doğruyu söylüyordu. Kalbinde buna dair hiçbir şüphe yoktu. Aslında günler önce ondan af dilerdi; fakat bildiği bir şey daha vardı.

Alec gidiyordu ve Cassie onu serbest bırakmalıydı.

Belli bir mesafeden, adamın Aldebaran'ı her sabah erkenden yürüyüşe çıkarmasını izlemiş, aygırın dayanıklılığını arttırmak için her gün biraz daha geç geldiğini fark etmişti. Bugün neredeyse dört saatliğine gitmişti. Az kalmıştı. Bir sabah atını alıp buralardan uzaklara sürecektir ve geri dönmeyecekti. Aldebaran'ın sırtında rüzgar gibi gidecek, en yakın liman şehrine varınca İngiltere'ye yol alan ilk geminin mürettebatına katılacaktı.

Onu zincirlere vurma hakkı vardı – hatta yasalar bunu yapmasını emrediyordu; fakat olmuyordu işte. Alec'i bir hayvan gibi zincirlere bağlı görmeye dayanamazdı. Hem İngiltere'ye dönüp ailesini yaşadığından haberdar etmemesi durumunda, on dört sene boyunca esir olarak hizmet verecekti. Tanrı biliyor ya, Cassie adama aşıkta ve onun bu şekilde küçük düştüğünü görmek istemiyordu.

Virginia toplumunun geri kalanı için o artık sonsuza dek Nicholas Braden idi. Mektubun ellerine ulaşmasından bir gün sonra, Şerif babasına haber yollamış, içinde yazarları öğrenmek istediğini belirtmişti. Bay Crichton ile beraber, bu mevsim için Williamsburg'a gitmeden önce, meseleyi çözümleyip geride bırakmak istiyordu belli ki. Cassie cevap verirken acele etmemişti. Başta yalan söylemeyi düşünmüştü. Fakat her ne aldatmacaya başvurursa başvursun, elinden sonunda meydana çıkacak. o da kendini hapiste bulacaktı. Bunun yerine, Kenleigh Ailesi'nin Alec'in öldüğüne inandığını belirten belirsiz bir mektup yazmaya karar verdi. Şerif cevabını aynı gün yollamış ve bu meseleyi kapanmış farz ettiğini söylemişti.

Evet, Alec aygırı almalıydı. Sürmeliydi. Hızlıca. Çünkü yalanlanırsa asılırdı.

Bir elini kalbine koyup, pır pır eden yüreğini yatıştırmaya

çalıştı. Alec hiç kuşkusuz limana sağ salim varacaktı. Aldebaran, tüm sömürgenin olmasa da, bölgenin en hızlı atıydı. Üstelik adamın kaçtığını haber vermek konusunda yavaş davranırsa, ona koskoca bir günün avantajını verirdi. Böylelikle hem yasalara uymuş hem de Alec'i korumuş olurdu. Tabii eğer...

Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. At sakatlanabilir, nallarından birini kaybedebilirdi. Ya da Alec'i sırtından atıp yaralayabilirdi. Birileri Alec'i tanıyıp ihbar edebilirdi. Kaçtığı haberi şehre varmadan önce herhangi bir gemide iş bulamazsa ne olurdu?

Üzerinde herhangi bir nişan ya da damga olmadığı halde, kimse onu sıradan bir denizciyle karıştırmazdı. Duruşu ve narin hatları sosyal konumunu, alnına kazınıp süslenmişçesine bariz bir şekilde gözler önüne seriyordu. Herhangi bir kaptan onu işe alır mıydı? Diğer mürettebat tuhaf bir şeylerin olduğunu hemen fark eder miydi? Ya kaybolur da asla limana varamazsa? Blackwell Kıstağı'nı ve ormanlarını avucunun içi gibi bilse de, sömürgeye henüz gelmişti. Hangi yöne yolculuk yapacağını biliyor muydu ki?

Cassie irkilip dimdik oturdu. Sabahlığını kaptığı gibi yatağından aşağı zıpladı ve yatak odasının kapısını açıp karanlık koridordan aşağı, babasının çalışma odasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Burada bir yerlerde olmalıydı. Tek ışık kaynağı ayın kendisi iken, el yordamıyla babasının defterlerini birer birer taradı.

Neredeydi bu?

Yere düşen bir kitabın çıkardığı pat sesi, yerinde sıçramasına sebep oldu. Nettie'yi – hatta daha da beteri, herkesi ayağa kaldıracak Korsan'ı – uyandırmaktan olabildiğince kaçınıyordu. Şu an yapmaya kalkıştığı şeyi kimsenin bilmemesi çok daha iyiydi.

Tam umutsuzluğa kapılmak üzereyken aradığı eline geldi: Kaba, ince ve ciltsiz bir parşömen parçası. Belgeyi aceleyle iki defterin arasından çekiverdi ve katlı parşömeni açarak emin olmak için bir yandan da sessizce camın önüne koştu. Ay

ışığı siyah, kırmızı ve mavi mürekkeple çizilmiş silik çizgileri gözler önüne seriyordu: Rappahannock'un kavisli kıyıları, Piankatank'ı, York'u, James'i ve onların arasında her çiftçinin arazisinin sınırlarını belirleyen çıkıntılı toprak parçalarını...

Koridora doğru yöneldi, durakladı, ardından geri dönüp gıcırdayan döşeme tahtalarına basmamaya dikkat ederek kitaplığın başına gitti. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip en üst rafta duran eski bir kutuyu indirdi, kapağındaki kalın toz tabakasını temizledi ve dönüp tekrar kapıya yöneldi.

Kalbi deli gibi çarparken parmak uçlarına basarak merdivenlerden aşağı yürüdü ve çit çıkarmadan arka kapıyı açtı. Dikkatle etrafına bakınıp kimseyi göremeyince, ay ışığının aydınlatığı zemine adım attı ve ahıra doğru koştu. Kutuyu ve haritayı oraya saklayarak Alec'in sabah ilk iş onları bulmasını sağlayacaktı. O bunlarla ne yapacağını bilirdi.

Ayağının altındaki kaldırımlar soğuk ve pürüzlüydü. Serin hava cildindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. Ahır kapılarına varıp onları açmak için uzandığında, kapılar birden kendiliğinden açılıverdiler. Bir el ağzına kapanıp atacağı çılgılığı bastırdı ve güçlü kollar onu ahırın içine çekip kapıları ardından kapadı. Etrafını karanlık bürüdü.

"Tanrı aşkına, burada ne arıyorsun?" Alec onu serbest bıraktı.

"Ödümü kopardın!" Kalbinin hâlâ deli gibi çarpmakta olduğunu hissetti.

"Soruma cevap vermedin."

"Unuttuysan hatırlatayım, burası benim evim. Bu soruyu asıl sorması gereken kişi benim."

"Demek öyle, *hanımefendi*." Alec'in sesi buz gibiydi.

Adamın ona doğru bir adım attığını duydu ve karanlığın arasından çıkıp ters çevrilmiş bir kovanın altından bulup çıkardığı bir mumun turuncu ışığı ile aydınlanan yüzünü gördü.

Gözlerindeki bakış sert ve anlaşılmazdı.

“Alec...” *Seni seviyorum. Lütfen beni affet.* “Bunları getirdim. Senin daha ziyade ihtiyacın olur diye düşündüm.” Aldebaran’ın bölmesine saklamayı düşündüğü haritayı ve kutuyu uzattı.

Alec, kadının elindekileri düşünceli bir tavırla alıp önce kutuyu açtı. Mum ışığı kutunun içindeki iki adet çakmaklı tüfeği aydınlatınca, adamın yüzüne yerleşen hayret ifadesi, Cassie’nin gülümsemesine sebep oldu. Ah, şu son bir hafta içerisinde onu ne kadar da özlemişti...

“Bunlar babamın... idi.”

Alec, kutuyu yanındaki sıranın üzerine koyup aceleyle haritayı açtı ve gözleriyle parşömeni hızlıca taradıktan sonra ciddi bakışlarını kadının üzerine yöneltti. Neden sonra “Cassie,” diye bildi. “Bunları alamam. Olur da yakalanırsam...”

“Yakalanırsan bunları çaldığını söylerim.” Genç kadın, hissetmediği bir sakinlikle konuşuyordu.

“Kaçmamın seni zor duruma sokacağını düşünmek, beni zaten yeterince üzüyor. Bir de üstüne bu işte parmağın olduğunu düşünürlerse—”

“Alec lütfen. Al bunları.” Sözleri, fısıltılı bir yalvarış gibi çıkmıştı.

Adam bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından gözlerinde yumuşak bir ifadeyle kadına çarpık bir gülücük attı. “Beni zaten asacaklarına göre, suçlarımın arasına bir de hırsızlığı eklem çok da sorun olmayacaktır.”

Cassie, içini saf dehşet dalgalarının kapladığını hissetti. “Üzerinde şaka yapılacak bir konu değil bu.”

O an anladı. Alec’in bu gece burada olması, yarın sabah gideceği anlamına geliyordu.

“Yarın mı?” Gözlerine dolan yaşları gizleme zahmetine dahi girmede.

“Evet.”

“İhtiyaç duyduğun başka herhangi bir şey var mı? Ekmek ve peynir? Av bıçağı gibi mesela—”

“Sevgili Blakewell Kıstağı halkı, yanımda erzaklarla beraber yola çıktığımı görürse ne der peki? Pikniğe mi gittiğimi sanırlar sence? Hayır sevgilim.” Başını salladı. “Artık gitsen iyi olur. Birileri burada olduğunu görecektir olursa...”

Cassie başıyla onayladı. Uzanıp onu kucaklamak istiyordu. Yüreğindeki sızı dayanılacak gibi değildi. “Alec, güvende ol. Sağ salım eve vardığından emin olmadan, rahat yüzü göremeyeceğim.”

“Londra’ya ulaşır ulaşmaz sana haber edeceğim.”

Yaşlar gözlerinden fışkırıp, artık ciddi ciddi yanaklarından aşağı akmaya başlamıştı. İçinde kabaran hıçkırıkları bastırmaya çalışırken omuzları sarsılıyordu. Adamın kollarının etrafına sardığını, onu kendine doğru çektiğini ve ona rahatlatıcı sözler söylerken nefesinin alnına düştüğünü hissetti. Boğulmaktan kurtulmaya çalışmışçasına ona asıldı ve yüzünü onun keten gömleğine gömdü.

“Şşşt, Cassie, tatlım.” Yüzündeki yaşları sildi. Adam onu öptüğünde, bunu rahatlatmak için mi yoksa elveda demek için mi yapıyordu bilmiyordu. Zaten umurunda da değildi. Bir an için dahi olsa, duyduğu acıyı defetmenin hevesiyle inleyerek adamın dokunuşlarının altında eriyiverdi.

Alec onu kendine bastırınca dudakları buluştu. Adam dudaklarını hafifçe ısıtıyor, yüzüne öpücükler konduruyordu. Parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken, onun tadının ve dokunuşunun zevkini çıkarıyordu.

“Alec!” Şu an farkında olduğu yegane şey, eteğinin altına uzanan ve göğüslerini kaldırıp, ağır işlerde çalışmanın yıprattığı avuçlarla onları yoğuran ellerin verdiği histi. Adam sert meme uçlarını okşayıp onu inletiyor ve tüm vücuduna zevk dalgaları yolluyordu.

Ardından kadını kaldırıp boş bir bölmeye doğru taşıdı ve samanların üzerine yatırdı. Cassie, titreyen elleriyle adamın panto-

lonunu çözdü ve erkekliğinin ağırlığını eline alıp onu içine doğru yönlendirdi.

“Seviş benimle, Alec.” Adamla buluşmak için kalçalarını kaldırdı. Alec yavaşça içine gömülüp onu bütünüyle doldurunca, dudaklarından dökülen iniltiye engel olamadı. Ah, onu ne kadar da özlemişti. Ona nasıl da ihtiyacı vardı.

Ama şu an buradaydı, içindeydi. Onu okşuyor, dolgunluğa ulaşmak için yanıp tutuşmasına sebep oluyordu. Alec, içinde yavaşça hareket ederken, o da vücudunu onunkine bastırıyor, ellerini sırtındaki ve kalçalarındaki kasların üzerinde gezdiriyordu. Adam nasıl hareket edeceğini, kadını çıldırtmak için ona nasıl dokunacağını gayet iyi biliyordu. Çok geçmeden Cassie kendini zevkin doruklarına ulaşıırken buldu.

Alec, onun haykırışlarını ağızıyla yakaladıysa da kendini henüz doyuma ulaştırmaya çalışmadı. Cassie’yi iki kez daha gayet yavaş ve nazik hareketlerle zevkin doruklarına çıkardı ve her öpücüğü, her okşaması ile birlikte genç kadına, kendisine ait olduğunu gösterdi. Ardından, Cassie daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, vücudu salıvermenin etkisiyle titreyen Alec, kadının içine boşalıverdi.

* * *

Alec huzursuz atın yularına sıkıca asılarak, eyer kolanını son kez hızlıca çekiverdi.

Tanrı affetsin, alçak herifin tekiydi. Philip’in mektubu vardık-tan sonra, bir daha Cassie’nin içinde boşalmamaya yemin etmişti. Kadını hamile bırakma ihtimali çok yüksekti. Buna rağmen kendine verdiği bu söz, çabucak yitip gitmişti. Mektup henüz varmadan, herhangi bir hamilelik belirtisi görünmeden çok önce gerçek ismine kavuşacağını düşünüp, aşklarının güvenli olduğuna dair kendini rahatlatmıştı. Şu anki duruma göre, geri dönüp Cassie’yi karısı olarak alması – tabii hayatta kalacağını farz edince – en az

üç ayını alacaktı. Bunu bildiği halde onunla sevişmişti. Hem de bir kez değil, iki kez. Kadını hasırların üzerinden kaldırıp yatağının sıcağına taşımış ve orada kendini onun içinde kaybetmişti. Gitme vakti geldiğinde ise epey zorlanmıştı.

Ancak onun uyuduğuna kanaat getirdiğinde, saçlarına son bir öpücük kondurup başından ayrılabilmişti.

“Kuzeye sür atını. Maryland’a,” diye fısıldamıştı Cassie hüzün dolu bir sesle.

Aldebaran kişneyip toynaklarını yerdeki samanlara vurdu. Bir şeylerin döndüğünü anlamış gibiydi.

“Kaçırılmak üzeresin, yaşlı adam.”

Aygır, razı olduğunu belli etmek istemiş gibi başını salladı.

“Onay verdiğin için sağ ol.”

Cassie’nin verdiği haritayı gömleğinin koluna tıkıp silahları eyer altlığının altına gizleyerek Aldebaran’ı dışarıya, sabah havasına çıkardı ve atın üzerine bindi. Şafak atmış, hava açık ve serindi. Güneş ışığı, doğu semalarını açık pembe bir renge bürüyordu. Şimdiden birkaç yemek ateşi yakılmıştı ve kadınlar sabah işlerinin başına giderken, duman kokusu esintiyle birlikte sürükleniyordu.

Alec, ahırların ilerisine, köle ve esirlerin kulübelerinin olduğu yere ve onların da gerisinde duran tarlalara göz attı. İleride ormanın siyah, tırtıklı silueti, gökyüzü ile buluşuyordu. Bir yerlerde bir bebek, annesinin sütünü isteyerek ağlamaya başladı.

Boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu yeri terk etmek konusunda neden tereddüt ediyordu? Son beş aydır burası onun zindanı olmuştu. Virginia değil, İngiltere’ydi onun yuvası. Şu an ailesi onu öldü sanıp evinde yasını tutuyordu. Kız kardeşinin çektiği ıstırapı hayal dahi edemiyordu.

Tüm bunlar Philip’in başının altından çıkmıştı. Aslında her şeyi çok iyi tasarlamıştı doğrusu. Fakat kendisini öldürmek çok daha kolay olacağı halde, neden sömürgelere gönderilmesini sağlamıştı? Belki de suçluluk duymuş, düpedüz cinayet işlemekten

kaçınmıştı. Londra'ya varır varmaz, Philip'e hayatının en nahos sürprizini yapacaktı. Ne var ki bu düşüncesini gerçekleştirmek için önce evine ulaşmalıydı.

Atını tırısı kaldırıp gözlerini arazinin batı yakası boyunca uzanan ormana çevirdi. *Kuzeye sür atını*, demişti Cassie. Atının toynakları avludaki kaldırımlar üzerinde takırdıyordu. Mutfağın bacasından duman çıkıyordu. Nan çoktan işe koyulmuş olmalıydı.

"Tanrı'ya şükür ayaktasın!" Duyduğu ses mutfaktan değil, konağın verandasından geliyordu.

"Bayan Cassie seni rahatsız etmememi söyledi." Aşçı kadın, yüzünde acı dolu bir ifadeyle önlüğünü ellerinin arasına almış sıkıyordu. "Ama ben böyle bir zamanda küçük hanımın seni yanında isteyeceğini biliyorum."

Alec, atını dizginleyip durdurdu. "Bir şey mi oldu?"

"Ah, Bay Braden. Sorun Jamie. Sıtmaya yakalandı!"

Yirmi Beşinci Bölüm

Alec atından aşağı atlayıp hayvanı verandanın parmaklıklarına bağladı. Zıplar adımlarla verandayı aşıp kapıdan geçti ve basamakları ikişer ikişer çıkıp ancak çocuğun odasının önüne gelince durabildi. İçeride, minnacık alnını okşayan ablasının varlığından bir habermiş gibi duran Jamie, zangır zangır titriyor ve solgun bir yüzle ufacık yatağının üzerinde yatıyordu. Sesi fısıltıdan farksız çıkan Cassie, ona bir ninni mırıldanmaktaydı. Genç kadın ağlıyordu.

“Cassie, yapabileceğim herhangi bir şey–”

Şaşırان Cassie onunla yüzleşmek için dönüp yerinden fırladı. Hâlâ geceliğine ve sabahlığına bürünmekteydi. Gözleri kıpkırmızı olmuş, şişmişti ve Alec, Jamie’nin hastalığını öğrenmeden çok önce ağlamakta olduğunu biliyordu. “Burada ne arıyorsun? Çoktan yola çıkmış olmalıydın.”

Alec’e sırtını dönüp tekrar yatağın başına kuruldu ve bir elini çocuğun yanağına koydu.

“Durumu nasıl?” Oltaya gelmeyecekti. Cassie’nin onunla bu şekilde konuşmasının sebebi, duyduğu korku ve kederdi.

“O kadar hasta ki...” Kadının omuzları çöktü ve başı önüne düştü. Sesi, gözyaşlarına boğulmuştu. “Elimizde yeterince kinin yok. Üstüne dün akşam Zach’in de ateşi çıktı.”

Üstüne ateşi tekrar çıkan Rebecca ve Alec’in dün haberini aldığı üç esir ve bir köle çocukla beraber toplamda yedi hasta ediyordu.

“Çocuğa ihtiyacı olanı vermen halinde kimse seni suçlama-

yacaktır. Jamie senin kardeşin ve bu arazinin vârisi. Buna hakkı var.”

Cassie başını salladı. “Sona kalanı kardeşime saklayıp geriye kalan hastaların acı çekip ölmesine izin veremem.”

“O halde birilerini yollayıp daha fazlasını satın al.”

Genç kadının gözyaşları yanaklarından aşağı sessizce akar-ken, omuzları bastırmaya çalıştığı hıçkırıklarla sarsılıyordu. “Yazın bu vakitlerde sömürge de hiç kinin kalmaz. Tabii zengin çiftlik sahiplerinin stokladıklarını saymazsan; ama onlar da iyi bir ücret karşılığında bile ellerindekini bizimle paylaşmaz.”

Kadının yanına oturup onu kollarının arasına aldı ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Bir keresinde iki yeğeni kızamığa yakalanmıştı. Kendisi oldukça endişelense de, Emily ve Victoria’nın başında onlarla ilgilenecek uzman doktorlar vardı ve paranın alabileceği her türlü ilaç önlerine sunulmuştu. Bu seferki farklıydı. Sıtma öldürücüydü. Anlatılan hikayelerden, okyanusu sağ salım aşip sömürgelerde geçirdikleri ilk yaz hayatlarını kaybeden sayısız insan olduğunu biliyordu. Jamie’nin avantajı, bu vahşi topraklarda doğmuş olmasıydı; fakat hâlâ küçük bir çocuktü.

Cassie bir an için ağırlığını ona verir gibi oldu. Gözyaşlarının ıslaklığı, adamın keten gömleğine sızıyordu. Neden sonra ansızın geri çekildi ve yatak örtüsünü Jamie’nin çenesine kadar çekmek için uzandı.

“Gitsen iyi olur. Birazdan herkes uyanır.”

“Cassie ben—”

“Hayır! Henüz zamanın varken git hemen! Bu gece kalbim zaten yeterince parçalandı. Seni tekrar görmek...işkenceden farksız. Tekrar vedalaşmayı yüreğim kaldırmaz.”

Adamla göz göze gelmek için bakışlarını kaldırdı.

“Tamam.” Alec bunu dedikten sonra geniş adımlarla odadan dışarı yürüdü.

“Atın şunu kulübemden!”

Elly gözlerini kapayıp gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Kendisinden nefret ettiği için adamı suçlamıyordu. Daha iyisini hak etmiyordu zaten.

“Zachariah!” Nan sükunetini çarçabuk kaybediyor gibiydi. “Sesini kesip hanımının emrettiği gibi şu ilacı içmezsen, sana hayat boyu unutmayacağın temiz bir dayak atacağım, bilesin!”

“Onu buradan defedersen içerim.”

Tir tir titreyen Zach, yastığına tekrar gömülüp kıza dik dik bakarken, Elly de onu izliyordu. Adını koyamadığı bir korkunun pençesine düşmüştü. İki erkek kardeşinin kızıl hummadan, bir diğzerinin ise kafatasına aldığı darbeden öldüğünü görmüştü. Annesinin veremden, babasının ise içkiden ölmesini izlemişti. Çok iyi bildiği ölüm kokusu, şimdi de bu kulübeye yerleşmişti.

Zach korkunç derecede hastaydı ve tüm suç kendisindeydi. Koyu halkalar adamın gözlerinin altındaki çukurları çirkinleştiriyor, yüzünün iyice soluk görünmesine sebep oluyordu. Terin etkisiyle koyulaşıp ıslanan sarı saçları, kafa derisine yapışıyordu. Sabahtan beri birçok kez yaptığı gibi, Zach için sessizce dua etti.

“Kurtarılacak daha iyi canlar varken, hanımın böylesine değerli bir ilacı neden senin gibi bir adam için harcıyor, bilmiyorum doğrusu,” dedi Nan. “Hadi iç şimdi. Tadı konusunda da şikayet edeyim deme. Bu ateşin tek suçlusu sensin. Geceleri dışarlarda sürtüp içmek de neymiş?”

“Kapa çenenı kocakarı.” Zach kaşlarını çatıp gözlerini aşçı kadına dikti. İlacı içmek için başını kaldırıysa da hemen sonra durdu. “‘Daha iyi canlar’ derken neyi kastediyordun?”

Elly hemen atıldı: “Hiçbir şey.”

Zach ne kadar hasta olduğunun farkında değil miydi? O ilacı içmesi lazımdı.

“Yalan söylüyorsun. Gerçi senin için yeni bir şey değil bu.” Elly’e ters bir bakış atıp ardından onu büsbütün görmezden geldi.

Elly cevap vermek için ağzını açtıysa da, kendini utancından ayaklarına bakar halde buldu.

Zach, birbirine vuran dişlerinin arasından “Başka kimler hasta? Yeterince kinin yok mu?” diye sordu.

Nan, “Elly doğruyu söylüyor. Kendi çektiklerinin tek sorumlusu sensin demek istemiştım sadece,” diye karşılık verdi. “Ve eğer ağzını açıp şu ilacı içmezsen Luke’yi buraya getirip o ağzını bir güzel açmasını sağlarım. Hanımın omuzlarına bir başka endişe daha yüklemene izin vermeyeceğim.”

“Ne yaparsan yap; ama doğruyu öğrenmeden o ilacı yutmam.”

“İnatçı keçinin tekisin.” Nan fısıldayarak birkaç lanet okudu. “Gerçek şu ki, çok az kininimiz kaldı. Elimizde kalan son miktar da bu. Şimdi ya bu ilacı içersin ya da senden elimi eteğimi çeker, adamlara mezarını kazmalarını söylerim.”

Zach’in solgun yüzüne, hayal meyal bir gülümseme yayıldı. “Bir erkeği nasıl büyüleyeceğini hep bilmişsindir, Nan. Başka kimler hasta?”

“Sen bu sabah başımıza bela olmadan önce kimler hasta idiyse onlar! Hadi şimdi iç!”

“Doğruyu söyle Nan; çünkü benden bir şeyler sakladığımı gözlerinden okuyabiliyorum.”

Nan iç geçirip başını salladı. “Pekala; ama söylemem bir fark yaratmayacak. İlacı gene de içmen gerekecek.”

“Söylesene kadın!”

“Küçük hanım bu sabah uyandığında Jamie’yi ateşler içinde titrer bir halde buldu. Sıtma olduğundan eminiz.”

“Tanrım!” Zach gözlerini kapadı. “Ve siz de çocuğa vermek yerine, kininden arta kalanı bana verecektiniz öyle mi?”

“Jamie ilahtan bir yudum aldı çoktan. Kininden arta kalanın, hastalar arasında bölüştürülmesi ve gerisinin Tanrı’ya bırakılması hanımının dileği.”

Zach kaşlarını çatarak başını sağa sola salladı. “Çocuğun ilacını elinden alıp içecek değilim. Benim payıma düşeni Jamie’ye götürün.”

“Asil bir pislik olduğun için, sonunda böyle diyeceğini biliyordum.” Nan başını salladı. “Yaptığın şey doğru ve takdire şayan bir davranış, Zach. Tanrı yanında olsun.”

“Ama Zach, ilacı içmezsen...” Elly yatağın yanına çömelip adamın elini tutuverdi birden.

“Ölebilirim? Çok mu kötü olur, Elly’ciğim?” Adamın gözleri sert ve buz gibiydi. Elini kızınkinden çekip kurtardı.

Elly’in “Evet,” diye cevaplayan sesi, de fısıltıdan farksızdı. “Zach ben—”

“Yoksa beni umursuyor musun, Elly’ciğim? Beni seviyor musun?” Acı acı güldü. “Çık dışarı.”

Elly ancak hıçkırıklarını duyduğunda ağlamakta olduğunu fark etti.

“Hadi Elly. Sen en iyisi bu ilacı küçük hanıma götür ve Luke’yi su ve birkaç yatak örtüsü ile beraber buraya yolla.”

Elly yüzünü önlüğüne sildi ve gözyaşlarını dizginleyerek duruşunu dikleştirdi. “Hayır. Sen git, Nan. Zach yardımımı istesin istemesin, ben burada kalıyorum.

Zach itiraz edercesine inledi.

Nan onu azarlamaya koyuldu.

Elly ikisinin de lafını yarıda kesip “Zach iyileşene dek bu kulübeden ayrılmayacağım,” dedi.

Kendi sesindeki güce şaşırarak omuzlarını dikleştirdi ve önlüğünü düzeltti. Onun bunun emir verebileceği bir çocuk değildi. Hiç kimse ve hiçbir şey, onu Zach’in yanından ayıramazdı.

“Eh, seninle tartışamayacak kadar güçsüz bir durumda zaten.” Nan bunu dedikten sonra gitmek için döndü.

“Fazla emin olma!” Zach’in bağırması kapıdan çıkarken aşçı kadına eşlik etti.

Cassie'nin ona verdiği haritaya göre çoktan Robert Carter'in topraklarına ayak basmış olmalıydı. Corotoman fazla uzakta değildi. Yoldan ayrılarak ormandan geçmek suretiyle zaman kazancağını ummuştu. Carter'in, zenginliğinin kaynağı olan kargoları yükleyip boşalttığı iskelesi, nehrin bu civarlarında bir yerlerde olmalıydı.

Alec, Aldebaran'ı serbest bıraktı. Aygır ağaç kütüklerinin üzerinden atlayıp, sık sıralar halinde dizilmiş çamların arasından geçip, gelgitlerin geride çerçöpler bıraktığı sahilleri aşarak ormanda yolunu buluyordu. İngiltere'deki mesafeler, burada komşular arasında uzanan muazzam uzunluklara kıyasla bir hiçti. Bu yolculuk daha şimdiden, Alec'in tasavvur ettiğinden çok daha fazla vakit almıştı.

Yanlış yönde gittiğine dair endişelenmeye başlamışken, birden uzakta, önce seyreden ağaçları, ardından doğal bir koyun içine bırakılmış tekneleri görüverdi. Adamlar etrafta koşuşturuyor, sandık taşıyıp fiçılar ve başka sandıklarla dolu yük arabalarını çekiyordu. Alec atını döndürüp onlara doğru sürdü.

Bir ses duyuldu. "Hey sen!"

Aldebaran'ı dizginleyip atından aşağı inince, iskeleden kendisine doğru koşan bir adam gördü. Adamın kıyafetleri terle kaplanmıştı ve kendisine yaklaştıkça, yıkanmamış bir vücudun iğrenç kokusu burnuna hücum etti.

"Sen Blakewell'in mahkumusun."

Büyük ihtimalle bir çiftlik kahyası olan adam, gözlerini kısararak onu süzdü ve cevap vermesini dahi beklemeden belindeki tabancayı çıkarıp kafasına doğrulttu.

"Evet benim. Blakewell adına Carter'le konuşmaya geldim." Adam tereddüt eder gibi oldu. Gözleri Alec'den, hâlâ elinde tuttuğu haritaya, haritadan da aygıra gidip tekrar Alec'in üzerinde durdu.

“Şuna kaçmaya çalışıyordum desene. Kendini burada bulduğün için şaşırdın mı, mahkum? Liman şehri olduğunu falan düşündün herhalde.”

“Buranın Corotoman olduğunu bilmesem, Carter’le konuşmak istemezdim herhalde, değil mi?”

Adam bir an için durup söylediklerini enine boyuna düşündü. “Peki senin gibi birinin efendime söyleyecek neyi olabilir?”

“Efendinin işlerine hep böyle burnunu sokar mısın? Hizmetçilerinden böyle davranışlar beklemediğine eminim.”

Adam güneşte yanmış dudaklarını sinirli sinirli yaladı. “Beni takip et, mahkum. Ama ellerini görebileceğim yerde tut. Kaçmaya çalışırsan seni vururum, bilesin.”

Alec, adama rıhtım boyunca eşlik etti. Ardından kurutma ambarları, bir depo ve oldukça büyük bir köy oluşturacak kadar çok köle ve esir kulübelerinin bulunduğu ek binalara doğru yönel-diler. Carter’in iki binden fazla kölesi olduğunu söylüyorlardı. İleride, Virginia standartlarına göre muazzam sayılabilecek üç katlı konağı görebiliyordu. Onun az ilerisinde, Cassie’nin iki kış önce yanıp kül olduğunu anlattığı ilk Corotoman’ın kömürleşmiş kalıntıları duruyordu. Yeni ev büyüklük bakımından Crichton Malikânesi’ni geçse de, İngiltere’nin en mütevazı papaz evleriyle ancak boy ölçüşebilirdi.

Depolardan birinin önüne vardıklarında, adam ona durmasını işaret etti ve deponun içine girip gözden kayboldu. Aldebaran’ı civardaki tahta parmaklıklardan birine sıkıca bağladı ve birkaç kişinin çalışmayı bırakıp kendisini izlediğinin bilincinde olarak beklemeye koyuldu. Adam elinde prangalarla sonunda binadan çıktı. Peşinden iki tane de köle geliyordu.

Zincirler, acı ve karanlığı içeren yarı unutulmuş bir anı gözle-rinde canlanınca, içinde bir şeylerin ezildiğini hissetti. İçgüdülerini savaştığını, kaçmasını söylüyordu.

“Tutun onu.” Çiftlik kahyası, iki köleye öne gitmelerini işaret etti.

Sağa sola yumruk atma isteğini bastıran Alec, köleleri silke-
rek bileklerini önüne uzattı.

Buz gibi bir gülümsemeyle “Daha iyi hissetmenizi sağlaya-
caksa buyurun,” deyince, çiftlik kahyasının kendisine karşı koy-
mayan birinden korkmasını bariz biçimde komik bulan iki köle
gülmeye başladılar.

Yüzü kıpkırmızı kesilen çiftlik kahyası, pranganın bir ucunu
tahta parmaklıklara geçirmeden önce diğerini sağ bileğine taktı.
Kilidin çıkardığı tık sesi ve tenine değen sert demirin verdiği his,
tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu.

“Gözünüzü üzerinden ayırmayın.” Çiftlik kahyası dönüp bir
başka deponun arkasında gözden kayboldu.

İki köle, bugüne dek duymadığı bir dilde sohbet etmeye baş-
ladılar. Bir şekilde kaçabileceğinden az da olsa endişe duymadık-
ları her hallerinden belliydi. Sırtından aşağı terler boşanan Alec,
kendini sakın olmaya zorladı ve kızgın güneşten korunmak için
deponun duvarlarına yaslandı.

Çiftlik kahyası çok geçmeden, peşi sıra gelen Carter ile be-
raber tekrar görüldü. Yüzünden aşağı terler akan yaşlı adam, sı-
cağa rağmen kusursuz giyinmişti. Carter ona düşünceli bir bakış
atıp gözlerini prangaların üzerine sabitledi.

Bakışları altında huzursuzca kıpırdanan çiftlik kahyasına dö-
nüp, “Bu adamı neden zincirlediniz?” diye sordu.

“Mahkum olduğu için, efendim. Ormandan çıkıp rıhtıma doğ-
ru geliyordu. Kaçmaya çalıştığını düşündüğüm için elimizden
kurtulmasını istemedim. Haritası bile var.”

“Tamam iyi de, kendini topraklarımda bulmak istemeseydi
beni ismen çağırmazdı herhalde, değil mi? Çözün şu adamı.”

Efendisinin talimatlarını izleyen çiftlik kahyası, yeleğinin
cebinden hantal hareketlerle çıkardığı anahtarla Alec’i serbest
bıraktı.

“Burada olma *sebebin* ne, söyler misin?” Carter, bileğinin sa-

bırsız bir hareketiyle çiftlik kahyasına ve iki köleye gitmelerini işaret etti.

“Blakewell adına bir miktar kinin tozu satın almaya geldim.”

“Mesele sıtma demek?”

“Evet.”

“Peki Blakewell başkalarıyla paylaşacak kadar kininim olduğunu nerden çıkarmış? Benim insanlarım da bu mevsim çok zarar gördüler. Hem bende ilgilenecek kafa sayısı, onunkinden çok daha fazla.”

Alec gülümsedi. Bu oyunu oynamayacaktı. “Karşılığında size çok değerli bir şey sunmak niyetinde.”

“Ah, elbette. Neymiş peki?”

“Aldebaran’ı damızlık olarak kullanmanız için ödünç verecek.”

Carter’in gözleri hayretle büyüdü. “Belki de seni *gerçekten* zincire vurmalyım. Blakewell’in yapacağı türden bir şey değil bu.”

“Bu seferlik biraz büyük oynaması gerekiyor.”

“Kızı mı hasta?”

“Oğlu. Ve hiç kinin yok.”

“Tek oğlu ve vârisi... Bu gerçekten de büyük bir sorun.” Carter kahverengi gözlerini hiç kırpmadan kendisinininkilere dikti ve bir an için onu ölçüp tartıyormuş gibi göründü. “Pekala, Braden, gel şu lanet sıcağın altından kaçalım. Üzerinde konuşacak çok konumuz var.”

“Evet. Ve fazla vaktimiz yok.”

* * *

Cassie, Jamie’nin ateşli alnını serin, nemli bir bezle sildi. Çocuk artık yanıyor ve terliyor, üşümesi şiddetli titremelere sebep oluyordu. Yaklaşık bir saat önce, ona ilaçtan bir miktar daha vermiş – Zach’in payına düşen ve içmeyi reddettiği

miktarı – ve çocuk son damlasını da yudumlayana dek, Zach’e dualar etmişti. Gönderilen kinini başta reddetmiş, Nan’ı elinde ilaçla, Zach’in kulübesine geri yollamıştı. Fakat Nan az sonra geri dönmüş, Zach’in her zamanki gibi inatçılık yaptığını ve can kurtaran karışma dokunmayı reddettiğini söylemişti.

Zach’in bu fedakarlığından ne kadar duygulansa da, ona gösterdiği ilgide ihmalkar davrandığını düşünüyordu. Ufak bir dozun fazla yararı dokunmasa da, hiç kinin almamak kesin ölüm demekti. Kimileri ateşin etkisiyle hemen can verirdi. Kimileri ise, ateş vücutlarını yiyip bitirirken, yavaşça ölürdü. Zach bunu biliyordu. Jamie’yi kurtaracağını düşündüğü için ölmeyi seçmişti. Ve Cassie onu durdurmamıştı.

“Cassie?” Jamie gözlerini kırpıştırıp açtı ve sızlanarak ona doğru uzandı.

“Sorun yok, tatlım. Buradayım.” Ağlayan çocuğu kollarına alıp titremelerine engel olmak için etrafına bir battaniye sardı. Onu böyle hasta görmek boğazının düğümlenmesine sebep oluyordu...

“Çok sıcak.” Jamie, battaniyelerden kurtulmak için güçsüz bir tekme attı.

“Biliyorum, tatlım. Seni sarıp sarmalıyorum ki, odanın havası titremene sebep olmasın.”

Çocuğun gözleri kapanınca, bir an için uyuyakaldığını düşündü.

“Korsan nerede?” Jamie başını kaldırıp etrafta yavru köpeğini aradı.

“Dışarıda yaramazlık yapıyor. Seni uyandırmasını istemedim.” Çocuk başını göğsüne yaslayarak kollarına iyice gömüldü. Cildi soluk, dudakları ise kuru ve renksizdi.

“Bana bir hikaye anlat.”

“Tamam. Ama önce elma şıranı içmelisin. Bunu benim için yapabilir misin?”

Jamie başıyla onayladı.

Bir fincan serin şırayı, çocuğun dudaklarına dayadı ve birkaç koca yudum alması için onu teşvik etti. Ardından onu tekrar yatağına yatırıp Robin Hood'un hikayesini anlatmaya koyuldu.

Jamie başını salladı. "Karasakal. Bana Karasakal'dan bir hikaye anlat.

Bu, Alec'in ona durmadan anlattığı hikayeydi ve zamanla Robin Hood'un yerine geçerek en sevdiği öyküye dönüşmüştü.

"Maalesef tatlım, bu hikayeyi çok iyi bilmiyorum."

"Cole biliyor."

Konuşurken zorlanıverdi birden. "Evet, ama o...atıyla gezintiye çıktı."

"Döndüğünde bana hikaye anlatabilir mi?

Sıcacık yaşlar gözlerine hücum etti. Bu sabah Aldebaran'ın nal seslerinin gittikçe uzaklaştığını duyduğunda, öleceğini düşünmüştü. Kalbi sanki paramparça olmuş, geriye sadece acı bırakmıştı göğsünde. Zihnini Alec'den uzaklaştırabilen tek şey, Jamie'nin bu kötü durumu olmuştu.

Ona neden söylememiştii? Kolaylıkla ölebileceği bu yolculuğa çıkmasına izin vermiş, öncesinde adama onu sevdiğini dahi söyleyememiştii. Bu düşünce, Alec'i tekrar görememe ihtimalinden bile daha çok acı veriyordu kendisine.

Yakında adamın kaçtığını bildirmesi gerekecekti. Şimdiye dek kimsenin, onu adamın yokluğu konusunda sorgulamaması oldukça garipti. Akşam yemeğinin vakti çoktan geçmişti.

Tanrı ona hız versin ve onu her türlü beladan sakınsın.

Alec'e bir saat daha verecek, ardından yetkilileri durumdan haberdar edecekti. Bir saat, belki iki... "Uzun bir süre dönmeyebilir tatlım."

Yanaklarındaki yaşları alelacele silip gülümsedi.

"Hikayeyi anlatmamda bana yardım eder misin?"

"Tamam."

Islak bir bezi elinde yuvarlayıp çocuğun yanaklarına bastırır-

ken, “Bir zamanlar Karasakal adında bir korsan varmış ve tüm denizlerin başına bela sararmış,” diye başladı.

“Ve sömürgelerin,” diye ekledi Jamie zayıf bir sesle.

“Bir zamanlar Karasakal adında bir korsan varmış ve tüm denizlerin ve sömürgelerin başına bela sararmış,” diye düzeltiverdi.

Bir atın nal sesleri ve Korsan’ın heyecanlı havlaması, hikayesini yarıda kesti. Gitgide yaklaşan atın adımları, aşağıdaki kaldırımların üzerinde yankılanmaya başladı. Tanıdık bir kişneme ve aynı derece tanıdık kalın bir ses duyuldu.

Zorlukla nefes alan Cassie ayağa kalktı. Mümkün olamazdı. Ama...

Kalbi deli gibi çarparak pencerenin önüne koşturdu ve aşağı avluda Nan ile konuşan Alec’i gördü.

“Takotah’ı çağırın,” dediğini duydu.

Ama bu olanların hiçbir mantığı yoktu. Neden geri dönmüştü?

O daha henüz bu soru üzerinde yeterince kafa yoramadan, Alec merdivenleri zıplaya zıplaya çıkmış, kapının önünde duruyordu. Gözlerine inanmayan Cassie, adama bakakaldı. İşte tam karşısındaydı. Gömleği ter izleriyle doluydu ve göğsü, adam soluklanmaya çalışırken inip kalkıyordu. Gözleri buluşunca, tüm gün içini kavuran endişenin aynısını adamın mavi gözlerinde de gördü.

Solgun yüzü bir gülümseme ile aydınlanan Jamie “Cole!” diye bağırdı. “Bana Karasakal’ın hikayesini anlat.”

“Tamam delikanlı.” Alec, çocuğun yatağının başına yürüyüp buklelerini okşadı. Ardından bakışlarını tekrar Cassie’ye doğrultup “Çok geç kalmamak için Tanrı’ya dua ettim,” dedi.

Alec bir şeyi avucunun içine bastırınca, tek kelime etmeden kendini elindeki deri keseye bakar buldu.

“Kinin.”

Ona hayretle bakakaldı. “Ama nasıl? Nereden?”

“Dürüst ve adil yollarla; ama bunu sonra konuşuruz. Duydu-

ğuma göre ufak bir delikanlı ve inatçı bir bıçkıcı da dahil, bu devaya ihtiyaç duyan bir sürü insan varmış.”

Genç kadın keseyi aralayıp, içinde en az bir düzine insanı iyileştirebilecek kinini görünce yüreğinin ferahladığını hissetti. Dizleri titremeye başlayınca oturma ihtiyacı duydu.

Alec, yüzünde bir gülümsemeyle önünde durmuş, ona destek oluyordu. “Dikkat edin küçük hanım. Bayılayım falan demeyin.”

“Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım.” Sesi fısıltıdan farksızdı.

Alec yanağındaki bir bukleyi geriye itti. “Jamie’nin tehlikeyi atlattığından emin olmadan ayrılamazdım. Durumu nasıl?”

Ağırlaşan göz kapaklarının arasından onları izleyen Jamie’ye bir göz attı. “Güçsüz; ama beklediğimizden kötü değil. Gerçi daha fazla ilacımız olmaması durumunda...”

“Şşşt, tatlım.” Alec bir parmağını onun dudaklarına koydu. “İhtiyacımız olan tüm kinine sahibiz. Jamie’nin iyi bakılacağından emin oluruz. Ben de bizzat senin uykunu aldığından emin olacağım. Şimdi Karasakal’a dönecek olursak...”

Sesi derin, dramatik bir tona bürünürken, Jamie’nin yanına oturdu.

“Karasakal denen bu adam, açık denizler için bela, Majestelerinin sömürgeleri için büyük bir dertti. Ondan beter bir korsan daha dünyaya gelmemiştir. Ele geçirdiği gemilerin güvertelerine hücum ederken, saçını ve sakalını ateşe verdiğini söyleyenler vardı.”

Cassie, elindeki keseye bakıp ayaklandı. Tanrı’nın izniyle hem Jamie hem de Zach hayatta kalacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Jamie üç gün içerisinde, Nan'ın tavuk çorbasını içmeyi reddedecek kadar sağlığına kavuşmuştu. Bir hafta içerisinde ise ayağa kalkacak duruma gelmişti. Gerçi diğer çocuklarla beraber koşup oynayamayacak kadar güçsüzdü hâlâ. Cassie tüm hastalığı boyunca onun başında durmuştu. Alec de Jamie'ye hikayeler anlatmak ve düştüğü zaman Cassie'nin moralini düzeltmek için yanlarında bulunmuştu. Jamie'nin ateşi nihayet düştüğünde, Alec, kadını yatağına götürmüş ve yorgunluktan uyuya kalana dek kollarında tutmuştu.

Jamie kadar hızlı olmasa da, Zach de iyileşiyordu. Alec vardığında ateşin etkisiyle kendinden geçmiş ve kadınların kendisine Jamie'nin dozunu içirmeye çalıştıklarını düşünerek ilk başta verilen kinini reddetmişti. Ancak bilinci yerinde değilken ve onlarla mücadele edemeyecek kadar yorulduğunda, ilacı içmesi için onu zorlayabilmişlerdi. Elly gece gündüz başında durmuş ve ateşi düşene kadar – Takotah'ın dediğine göre – ustalıkla bakımını yapmıştı.

O zamandan beri yalnız iki kişi hasta düşmüştü. Fazladan kinin sayesinde hepsi hayatta kalmıştı. Yaz mevsiminin neredeyse sona ermesi ve bataklık havasının kuruması sebebiyle Cassie, sıtmanın geri dönmesini beklemiyordu. Tabii asla tam manasıyla emin olamıyordu insan. Sıtmanın kışın ortasında dahi can aldığına şahit olmuştu. Fakat tehlike azalıyordu ve hasadın da bitmek üzere olması sebebiyle, Blakewell Kıstağı'na bir kutlama havası hâkimdi. Yapılacak elma şarabı ve turşusu kurulacak sebzeler

dışında, soğuk kış havasının saldırılarına karşı güçlendirilmesi gereken binalar da vardı. Çiftlik sakinleri tüm vazifelere, yenilenmiş bir coşkuyla atılıyordu.

Mutfağın merdivenlerinde oturmuş bezelye ayıklarken, bir yandan da avlu zeminine serptiği mısırlar için tavuklarla mücadele eden mavi alakargaları izliyordu. Yaklaşan sonbaharın kokusu, burnunu gıdıklıyordu. Çok geçmeden yapraklar renk değiştirecek, havalar soğumaya başlayacaktı. Güz, hep en sevdiği mevsim olmuştu. Ne ilkbahar kadar yağmurlu, ne de kış kadar soğuktu; yaz mevsiminin yapış yapış sıcağından uzak olan sonbahar, dünya yavaş yavaş kış uykusuna yatarken, beraberinde bir sükunet ve hoşnutluk duygusu getiriyordu.

“Beni rahat bırak, kadın!”

Bağırان Zach idi. Yanı başında yürüyen Elly ile beraber, yavaş yavaş kuyuya doğru ilerliyordu.

“Zachariah Bowers, daha dün ölümle pençeleşiyordun. Yatıp dinlenmen gerekirken etrafta gezinmene izin veremem.”

Elly haklıydı elbette. Zach ısrarla saklamaya çalışsa da, oldukça güçsüzdü. Yüzü bitkin ve solgundu. Cassie, kulübesinden avluya kadar yürümenin, onu nefes nefese bıraktığını görebiliyordu.

“Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söyleyemezsin!”

Birilerinin özeline giriyormuş gibi hissederek gözlerini tekrar ayıkladığı bezelyelere çevirdi. Nan’a kalırsa, Zach yakında acısının üstesinden gelecek ve başka bir adamın çocuğunu taşımasına rağmen Elly’i affedecekti. Kendisi de içten içe öyle olacağını umuyordu. Gerçi ikisini bu halde görünce, böyle bir şey pek mümkün görünmüyordu. Takotah, genç kızı bebekten kurtarabileceğini söylediye de, Elly, bu teklifi reddetmiş, çocuğun piç olsa dahi kendisini en azından seveceğini söylemişti. Bu konuda Nettie de onu destekliyordu. Esir kızı daha birkaç hafta önce zerre miktar çekemeyen Nettie’nin, birden Elly’in tek dostu olması çok garipti doğrusu.

“Bu kadarı yeter!” Elly ciddi ciddi sinirlenmiş gibiydi. “Mecbur kalırsam Luke’yi çağırır, seni bir çuval yulaf gibi yatağına taşımasını sağlarım!”

Cassie başını kaldırıncaya, bıçkıcıdan en az bir kafa kısa olan Elly’in, kollarını adamın belini sardığını ve onu kulübesine doğru çevirdiğini gördü. Gücü bariz şekilde tükenmiş bulunan Zach, bir an için Elly’in sunduğu desteği kabul eder gibi olduysa da, hemen ardından onu itti.

“Yardıma ihtiyacım yok!”

Elly sırt üstü kaldırımların üzerine düştü. Bir çılgılık atıp karnını sıkıca kavradı.

Cassie, bezelye kasesini yere düşürüp mutfağın merdivenlerinden aşağı fırladı. Elly’in yanına ulaştığında, Zach’i onun baş ucunda çömelmiş bir halde buldu.

“Lanet üzerine olsun! Bebeğe bir şey mi oldu?”

Elly birkaç derin nefes alıp başını salladı.

Cassie, Zach’in böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. “İlla şakalaşmak istiyorsan, kadınları rahat bırakıp tarla çalışanlarını deneyebilirsin! Aksi takdirde insanlar zorbanın teki olduğunu düşünebilirler!”

“Evet. Ve haklı da düşünürler.” Adamın yüzü vicdan azabından sararmış, kahverengi gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. “Elly, tatlım, düşmeni istememiştim.”

“Eteklerime basıp düşüverdim.” Elly yavaşça doğruldu. “Gelip geçici bir ağrıydı sadece.”

Zach kızı kaldırıp kollarına aldı. “Elly ile ben ilgilenirim, Bayan Cassie.”

Cassie, ağzının bir karış açık kaldığını fark etti. Bir dakika öncesine kadar Elly’in yakınında durmaya dayanamayan Zach, şimdi ise parlak zırlı şövalyeler misali, kızı kollarında taşıyıp götürüyordu.

Elly itiraz etti: “Ama Zach, henüz çok zayıf--”

“Senin gibi ufacık bir şeyi taşıyamayacak kadar güçsüz düştüğüm gün, mezarımı kazıp beni içine yatırabilirler.”

Bıçkıcının Elly’i kulübesine doğru taşımamasını izleyen Cassie, bir yandan adamın düşüp ikisine de ağır zarar vermesinden korkuyor, diğer yandan ise müdahale etmek istemiyordu.

Arkasından yaklaşan Nettie, “Ah, onun için en iyisini umuyorum, Bayan Cassie,” dedi. “En iyisini...”

“Ben de öyle Nettie. Ben de öyle. Kanamasının olmadığından emin olsam iyi olur. “

“O işi bana bırakın.”

Cassie bir an için sustu. Başkalarının yaşamına burnunu sokmak istemiyordu. “Senin gibi bir dost edindiği için Elly adına seviniyorum.”

Nettie bakışlarını ona doğrulttu. “Oğullarımız kardeş olacak.”

“Kardeş?”

Fakat Nettie, bıçkıcının peşinden, köle ve esirlerin barınaklarına doğru yol alıp gözden kayboldu. Cassie, son birkaç dakika içerisinde ikinci defa, ağzı açık bakakaldığını fark etti.

Bir şeylerden haberdar edilmemenin verdiği hayal kırıklığıyla, önce yere dökülen bezelyeleri topladı, ardından ayıklama işine geri döndü. Bakışları ahıra, – Jamie’nin yardımıyla – Aldebaran’ı bir parça yulafla yatıştırmaya çalışan Alec’e kaydı. Adam aygırla beraber bu hafta iki kez Corotoman’a gitmişti. Bir kese kinini, Aldebaran’ın döl vereceği taylardan biriyle takas etmiş, şimdi de sözüne sadık kalıyordu. Bay Carter, babasının arzularındaki değişim olarak yorumladığı bu durumdan faydalanmak konusunda oldukça hevesli davranmış, bir tane değil, aygırın döllerini almaya layık gördüğü tam dört kısağı çiftleştirmiş ve diğer üç tay için yüklü miktarda para ödemişti.

Alec ona yaptığı anlaşmadan bahsettiğinde, başta küplere binmişti. Babası aygırı çiftleştirmekten kaçınmış, böylesine yorucu bir eylemin hayvanı hızından ve dayanıklılığından edeceğini düşünmüştü. Alec bu düşüncüyü saçma bulup göz ardı etse de, ken-

disi babasının dileklerine mümkün olduğunca uymak istiyordu. Adama çok uzun süre sinirli kalamamıştı elbette. Alec kardeşini kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış, kendi geleceğini askıya almıştı. Ormanda yolculuk ederken, kendisini tanıyan biri tarafından görülmesi halinde dayak yiyebilir, hatta öldürülebilirdi.

Alec bir süre daha yanlarında kalacağı için memnundu. Fakat bu sadece geçici bir rahatlamaydı. Mutluğunu frenlemeye çalıştı. Alec tekrar yola çıktığında duyacağı acı, ilk seferki kadar şiddetli olacak, içini parça parça edecekti. Ama şimdilik bunları düşünmeyecekti. Bugün değil.

Alec, Jamie'nin iyileşmesinin ardından her gece onun yatağında yatmış; fakat vücutlarını bileştirmeyi reddederek, bunun yerine ona parmakları ve ağzıyla hayal dahi edemeyeceği zevkler tattırmış, aklını başından almıştı. Bunun sebebinin, kendisine bir şey olması halinde, Cassie'yi piç bir evladın utancından korumak olduğunu söylemişti. Onun bu düşünceliliği karşısında minnettar olması gerektiğini bilse de, adamın içinde olmasının verdiği hissi arzuluyordu. Hem Alec'in almaya çalıştığı önlem için büyük ihtimalle çok geç kalmışlardı.

Şimdiye dek çoktan gelip geçmesi gereken kanaması henüz başlamamış, göğüsleri ise ağırlaşmış hassaslaşmıştı. Emin olmak için henüz çok erkendi. Kanamasının daha önce de bir-iki defa geciktiği olmuştu. İlk ateşlendiği bir zamanda, diğeri ise annesinin ölümü esnasındaydı. Bekleyip umacak ve kimseye tek laf etmeyecekti.

Jamie'nin avludan gelen ve minik zillerin çınlamasını andıran kıkırdamasını duyduğunda, bezelyeleri ayıklama işini bitirmiş, bir yandan Nettie'nin ona söylediklerini paylaşarak gayet uygun-suz bir biçimde küçük Daniel'in ve Elly'in bebeğinin babasının kim olabileceğini tartışırken, Nan'a patatesleri fırçalaması konusunda yardım ediyordu. Alec çocuğu omuzlarına almış, gezdiriyordu.

"Cassie bak!" Yanakları sağlıklı bir pembe rengine bürünen

Jamie, ona doğru bağıırıyordu. Aşağı uzanıp Alec'in gözlerini tombik elleriyle kapadı.

Alec, ses tonuna İrlanda aksanı katarak "Göremiyorum!" diye feryat etti.

Öne doğru yalpalayan adam, ayağı takılmış ve çocuğu yere düşürmüş numarası yapıp onu sağ salim ayaklarının üzerine indirince, Jamie keyifle cıyıkladı.

"İyi numaraydı." Çocuğun mutluluğu karşısında ortak bir sevinç duydukları bu anda, bakışları Alec'inkiyle buluştu.

Adamın gülüşü, gün ışığı misali içini ısıttı.

"Cole, Debaron'u beslememe izin verdi."

"Öyle mi?"

Jamie başını sallayınca lüleleri hoplayıverdi. "Andromeda'nın çiftleşme döneminde olduğunu ve Debaron'un onunla çiftleşmek istediğini söyledi."

"Öyle mi?" Alec'e pis bir bakış attı.

Dudaklarına yerleşen gülümsemeyi bastırmaya çalışan adam, onunla göz göze gelmekten kaçındı.

"Evet. Ve istersem, yavrunun bana ait olabileceğini söyledi."

"Öyle dedi, ha?"

Alec çocuğun kulağına fısıldadı. "Hain."

"Jamie, akşam yemeği için elini yüzünü yıka. Sana gelince beyefendi..." Alec'e dönüp fısıltıyla devam etti. "Bu konu üzerine söyleyecek bir çift lafım var. Nan, sana zahmet ufaklığı bir süreliğine meşgul eder misin?"

"Tabii hanımefendi." Aşçı kadının gözleri neşeyle parlayınca, sinirlerinin daha da gerildiğini hissetti.

"Böyle şeyleri dört yaşındaki bir çocukla paylaşarak ne yapmaya çalışıyorsun?" Mutfağın ısıtma menziline çıkıktıkları gibi, adamı fırçalamaya koyuldu. "Hem çocuğa, kısırağımdan doğacak bir yavruya sahip olabileceğine dair sözler vermeden önce bana danışman gerekmiyor mu?"

"Elimden başka bir şey gelmedi."

“Ne demek elimden başka bir şey gelmedi?”

“Gel de gör.” Adam onu kolundan yakaladı.

“Bir şeyleri görmeme gerek yok. Vereceğin cevabı bekliyorum.”

Alec gülümsediyse de onu serbest bırakmadı ve yanı sıra sürüklemeye devam etti.

“Alec! Aaah, dik kafalının tekisin!”

“Sessiz ol.”

Ahırın içi sıcaktı. İkinci güneşinin ışınları kapıdan içeri sızıyor, bölmeleri bal rengine boyuyordu. Aldebaran onları selamlarcasına homurdandı. Birkaç bölme aşağıdan Andromeda’nın tanıdık kişnesmesi duyuldu.

“Geldik. Görmemi istediğin nedir? Atlar mı? At görmüşlüğü var zaten.”

“Sabırlı ol.” Alec yanından geçip Aldebaran’ın bölmesine doğru yürümeden önce burnuna bir öpücük kondurdu.

Cassie, öfkesinin geçmekte olduğunu fark etti. Alec’e kızgın olması gerektiğinin farkındaydı; ama adam fazlasıyla yakışıklı ve çekiciydi. Hem ona uzun süre sinirli kalamayacak kadar çok seviyordu adamı. Etrafta cadı olan birileri varsa, bu Alec’in kendisiydi. Çünkü onu muhakkak büyülemişti.

Adam, Aldebaran’ın boynundaki yulaf torbasını çıkararak aygırı yemliğe doğru götürüp ardından kısrağ için geri döndü.

“Hayır, sakın! Bunu yapmana izin vermedim...Alec!”

Adam onu duymazdan geldi.

Cassie onun yolunu kesmek için öne atılıp sırtını Andromeda’nın bölmesinin kapısına yasladı. Atın yumuşacık başı, kulağına sıcak bir baskı yapıyordu.

Alec, ellerini kalçalarına dayayıp yüzünde neşeli bir sırıtişla onun hemen önünde durdu. “Yolumu kesmek niyetindesin, öyle mi?”

“Evet! Kısrağ bana ait ve benim iznim olmadan onu çiftleştirmeyeceksin.”

Alec başıyla onaylayıp elini uzattı ve kadının yüzüne düşen asi bir bukleyi kenara itip gözlerini ağzının üzerinden ayırmadan başparmağını alt dudağının üstünde gezdirdi. “Ne kadar güzel olduğunu hiç söylemiş miydin sana?”

Adamın dudakları onunkileri ele geçirip kollarıyla vücudunu kendisine doğru çekmeye başlayınca, düşünmekte zorlandığını fark etti. Alec’in dili ağzının içini derinlemesine yokluyordu. Adamın onu havaya kaldırdığının ve çalışma tezgahına doğru götürdüğünün hayal meyal bilincindeydi. Alec, onu yere indirir indirmez poposuna bir şaplak attı ve kısırağın bölmesine doğru hızlı adımlarla yürüdü.

“Ne...? Ah! Böyle basit bir numarayla beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?”

“İşe yaradı ama, değil mi?”

Cassie bıkkınlıkla iç geçirip kısırağı geniş kapılardan dışarı çıkaran ve yemliğe doğru götüren Alec’i takip etti.

“İzle de gör.” Adam kısırağı serbest bıraktı.

Aygır anında tepki verdi. Kısırağa doğru homurdanıp kişniyor, dev gibi erkeklik organı yerinden aşağı sarkıyordu.

“Jamie’nin gördüğü işte buydu. Çocuk bir cevap bekliyordu. Ne dememi isterdin?”

Yanakları hafıftan kızarmaya başlayan Cassie, huzursuzca kıpırdandı.

“Ben...yani, ne bileyim...”

Kendisi böyle bir manzarayla ilk kez karşılaştığında, çığlıklar ata ata babasının yanına koşmuştu. Olay, erkeklerin, bir domuzun iç organlarını çıkarmalarını izlemesinin hemen ardından meydana geldiği için, atın iç organlarının karnından taşıp düştüğünü zannederek korkmuştu. Babası gülmüş ve bunun, aygırla kısırak arasında bir çeşit selamlaşma olduğunu açıklamıştı. Gerçeği öğrendiğinde ise, utançtan yerin dibine girmişti. Jamie’ye gerçeği şimdi söylemek, çok da kötü değildi belki.

“Evet aşkım?” Alec’in mavi gözleri neşeyle parlıyordu.

“Yok bir şey.”

Andromeda yelesini savurup ağılın diğer ucuna doğru hızla yürüdü.

“İlgilenmiyor gibi görünüyor.”

“Ben olsam bu kadar acele karar vermezdim. Dişiler genelde böyledir. Bir an buz gibi olur, hemen sonrasında ise ısınırlar.”

“Sabah biriyle, öğleden sonra da diğeriyle sevişmek, tam erkeklerin yapacağı türden bir davranış değil mi?”

“Doğru, Aldebaran’ın günü oldukça yoğun geçti.”

Kısrağın utangaçlığı karşısında biraz olsun yılmayan aygır, hafifçe kişneyerek yumuşak başını dişininkine sürtüyordu. Kısarak kuyruğunu hafifçe kaldırarak çiftleşmeye hazır olduğunu gösterdi.

“Ne dedim? Tıpkı her dişi gibi, anı anını tutmuyor. Bir soğuk, bir sıcak.”

“Bunu durdurmamız lazım.” Cassie, ağılın girişine doğru yürüdü.

Kendinden memnun olduğu her halinde belli olan Alec, kollarını kadının beline sararak onu engelledi.

“Birbirlerine bu denli yakışan başka iki at gördün mü hiç? Andromeda Aldebaran’a o kadar uyuyor ki, sanki onun için yaratılmış. Baban onları satın aldığı anda ne yaptığının gayet farkındaymış.”

Cassie başını salladı. “Onları çiftleştirmeyi asla düşünmemişti.”

“Yazık, çünkü bahsine varım, bu ikisi bunu uzun zamandır düşünmekteydi. Arzuladığın kişinin yanında bulunduğunu; fakat ona bu şekilde dokunmana izin olmadığını hayal edebiliyor musun?” Kadının elini öptü. “Ya da bu şekilde.” Dudaklarını onun saçına bastırıp, bir elini çok hafifçe göğüslerinin üzerinden geçirdi – öyle ki Cassie, bu dokunuşu bir an için hayal ettiğini sandı.

Zevkle ürperse de, geri çekilip adamdan uzaklaştı. Çok risk-

liydi. Bu şekilde görülemezlerdi. “Şunun şurasında atlardan bahsediyoruz. Bu kadar ayrıntılı düşünebildiklerini sanmıyorum. Çiftleşmek onlar için içgüdüden ibaret bir şey.”

“Kadınlar ve erkekler arasında olduğu gibi.” Adamın sesindeki boğukluk, kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu.

“Demek istediğim, atlar...birleşirken, bu durumdan daha büyük bir zevk almıyorlar.” Cassie, kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. “Yavru oluşturmak için yapılan fiziksel bir aktivite sadece.”

“Bundan oldukça emin gibisin?”

Andromeda yanından geçtiği aygırın kestane rengi, parlak böğrüne sürtünüp öne atıldı ve arka tarafında onun için yer açtı. Kaslı vücudu heyecanla gerilen aygır, yüksek sesle kişneyip başını geriye attı. Ardından kısırağın kuyruk bölgesini koklayıp üstüne binmek için şaha kalktı.

“Canını yakacak mı?”

“Hayır tatlım. Andromeda’nın da bir at olduğunu unutma. Aygırı kaldırılabilecek dayanıklılıkta bir vücudu var.”

“Elbette bir at!” İki hayvanın bedeninin birleştiğini görünce yüzünü çevirdi.

Zihninden, kanını kaynatan türlü türlü düşünceler geçti bir-den: Alec’in onunla bu şekilde seviştiği, üzerine bindiği görüntüler. Ortak avluda vuku bulan bu olay, aklına böylesine şehvani düşünceler getirdiği için kendinden utandı. Sonra arkasında durup bir eliyle pamuktan elbisesinin üzerinden kalçalarını okşayan, diğer eliyle ise yanındaki çite yaslanan Alec’i hissetti. Adamın nefesi yoğun ve ağırды.

Ona duyduğu arzunun altında gark olan Cassie, “Başının belada olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu.

“Bela?”

“Evet, isteklerime karşı gelip kısırağımı çiftleştirdin. Bu küstahlığından ötürü cezalandırılacaksın mahkum.”

“Peki bu cezayı kim verecek?”

“Ben vereceğim. Bu gece odama gel ve bana karşı gelen hizmetçilerin başına neler geldiğini sana göstereyim.”

“Emredersiniz, hanımefendi.”

* * *

Cassie birazdan yapacaklarını düşününce, kıkırdamasını bastırmak zorunda kaldı. Alec’e, kendisine karşı gelmesinden ötürü onu cezalandıracağını söylediğinde, aslında sadece şaka yapmıştı. Ardından zihninde – karşı konulamaz, şaşırtıcı – bir fikir şekillenmeye başlamıştı. Akşam süresince aklındaki bu fikir gelişip plana dönüşmüş; fakat genç kadın birçok kez bu planından caymayı düşünmüştü. Şöyle ki, aklındaki, iyi aile kızlarının – evlendikten sonra bile – eşleriyle yaptıkları türden bir şey değildi bu. Bu kadar çekici gelmesinin sebebi, belki de böylesine uygunsuz bir davranış olmasından dolayıydı. Sonunda merak – ve Alec’e hayatının sürprizini yaşatma isteği – görgü kurallarına galip gelmiş ve Cassie, bu planı uygulamaya karar vermişti.

Heyecanlı bir şekilde aynaya bakıp yansımasına kurnazca gülümsedi. Saçları başının üzerinde sık bir topuz halinde toplanmış, birkaç bukle alnına ve ensesine dökülüyordu. Yanaklarına allık, dudagina ruj sürmüş, gözlerinin üzerine boya çekmişti. Geoffrey’in doğum günü partisinde giydiği ve Alec’e ilk kez ismiyle hitap ettiği zaman üzerinde olan krem rengindeki dantelli, ipek elbiseye bürünmüştü. Baloya katılmaya hazır gibi görünüyordu – tabii elbisenin altına bir şey giymediğini saymazsak. Hiçbir şey.

Eteklerini düzeltip odaya son kez göz gezdirdi. Alec her an gelebilirdi. Komodininin üzerindeki mumlar, odaya sıcak bir hava veriyordu. Yatağının örtüsü çoktan kıvrılmış, ortasında, tüm çiftlikte bulabildiği tek kelepçe duruyordu. Eski olduğu ve senelerdir kullanılmadığı halde hâlâ çalışıyordu. Kelepçenin anahtarı, ipek bir kordona asılı halde göğüslerinin arasında duruyordu.

Adımların tahta merdivenler üzerinde çıkardığı gıcırta, adamın geldiğinin habercisiydi. Kalbi deli gibi çarparken, eteklerini bir kez daha düzeltti. Bunu cidden yapabilir miydi? Gülümsemeye başladığını hissedince, yüzüne ciddi bir ifade oturtmaya çalıştı. Kapının hafifçe vurulduğunu işitti ve topuzunun yavaşça çevrildiğini gördü. Alec içeri girip kapıyı ardından kapamak için döndü. Temiz, keten bir gömleğe ve pantolona bürünmüşken, o kadar yakışıklı görünüyordu ki... Öyle ki, öne doğru koşup adamın kollarına atılma isteğini bastırması gerekmişti.

“Cassie aşkım, ben...” Alec ona doğru dönünce bakakaldı. “Çok güzel görünü-”

“Tam zamanında geldin, mahkum!” Gülmemek veya kıkırda-mamak için iradesini son damlasına kadar kullandı. “Çok iyi. Bu yüzden çok daha yumuşak bir muamele göreceksin.”

Adamın gözlerinden, oynamakta olduğu oyunu anladığını sezdi. Alec’in şaşkınlıkla dolu bakışlarının yerini, önce hayret, sonra eğlenmeyle dolu bir ifadenin almasının ardından, gözleri katılaşp buz gibi oldu. “Demek cezalandıracağım?”

“Küstahlığına daha fazla müsamaha gösteremeyeceğim, mahkum. Sana bir ders vermenin vakti geldi.” Söyleyeceklerini önceden çalışması iyi olmuştu doğrusu. Aksi takdirde söylemesine imkan yoktu çünkü. Bu planı sonuna kadar götürecek miydi gerçekten de?

Alec’i, kayıtsız bir edayla karyolasının direğine yasladı ve kollarım göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu küstah ve kendine güvenen duruşu, ona sözleşmesini ilk aldığı zamanlardaki Alec’i hatırlattı. “Peki sizinle işbirliği yapacağımı nerden çıkardınız, küçük hanım? Oysa istesem, o güzel boynunuzu kolayca kırabilirim.”

“Aklımdan geçenlerin, bana karşı çıkman durumunda elde edeceklerinden çok daha keyifli olduğunu göreceksin.”

“Demek öyle?” Adamın bakışları vücudu üzerinde bariz bir cinsel değerlendirmeye gezindi. “Duyalım bakalım, neymiş bu aklınızdan geçenler?”

Yirmi Yedinci Bölüm

“Soyun. Yavaş yavaş.”

Alec bir kaşını kaldırıp ona baktı. Ardından gömleğini çözüp yavaşça başının üzerinden geçirdi. Giysi yere düşüp hemen unutuldu. Mum ışığı, adamın kol, göğüs ve karın kaslarını aydınlatıyor, olağanüstü kabarık görünmelerini sağlıyordu. Pantolonunun bağlarına uzanıp onları çözmeye başlayınca, güneşte bronzlaşmış teninin altındaki kaslar hareket ediverdi.

Cassie, arzunun sıcak brendi gibi damarlarında aktığını hissetti. “Yavaş ol, mahkum.”

Alec, gözlerini onunkilere doğrultup bağlarını yavaş yavaş çözdü ve pantolonunun zemine düşmesine izin verdi. Erkekliği kaya gibi sertleşmiş, ağırlaşmıştı.

Zorlukla nefes alabildiğini fark etti. “Saçların. Tokanı çıkar.”

Alec göz temasını sürdürerek, bir eliyle arkasına uzandı. Koyu renk saçları serbest kalıp omuzlarının azıcık yukarısına döküldü. Oldukça vahşi ve erkeksi duruyor, tenindeki kırbaç izleriyle biraz olsun tehlikeli görünmüyordu. Adam ona doğru bir adım attı.

Genç kadın gerileyip yatağı işaret etti. “Dur! Kelepçeler. Bir ucunu sağ bileğine tak. Ardından diğer ucunu karyola direğinin arkasından geçir ve yatağa uzanıp öteki bileğine tak.”

Alec yatağa bakıp kelepçeleri gördü. Cassie, adamın aldığı keskin soluğu duydu ve yüzünün bir an için gölgelendiğini gördü. Neden sonra eski haline döndü.

“Hanımefendi, bana güvenmiyor musunuz yoksa?” Adamın sesi, işlenen günahlar gibi kötücül, ipek gibi yumuşaktı. Gözleri,

kadınları cinsel açıdan güvende hissettirerek onların aklını çelmeye çalışan tüm erkeklerin cazibesini taşıyordu.

“Katiyen hayır.” Gülümseyip, sahip olduğunu dahi bilmediği zengin, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla konuştu. “Ama senden tam bir işbirliği bekliyorum.”

“Demek öyle.” Adam çıplak bir halde yatağa doğru yürüyüp kelepçeyi eline aldı ve bir ucunu sağ bileğine geçirdi. Kilidin çıkardığı klik sesi duyuldu. Alec oturup sırtını yatağa verdi. Sonra başının üzerine uzanıp kelepçenin ucunu karyola direğinin arkasından geçirdi. “Bu kelepçelerin sizi koruyacağından nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Dediğimi yap, mahkum.”

Alec yatağa yerleştikten sonra tekrar yukarı uzanıp sol bileğini de kelepçeledi. *Klik*. Tamamen savunmasız bir halde yatağın üzerinde çaprazlamasına yatıyordu. Aldığı her nefesle beraber göğsü inip kalkıyordu. Sert erkekliği meydan okurcasına karnına karşı dikilmişti. Bacakları bir parça aralanmış, yatak boyunca uzanıyor; ayakları yatağın kenarından hafifçe taşıyordu. Cassie, karnından kasıklarına doğru bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

Adamın soğuk, tehditkar bakışları yüzüne dikilmişti. “Gördüğünüz hoşunuza gidiyor mu?”

“Evet mahkum. Böyle olması senin açısından da daha iyi.” Heyecandan adeta titreyerek, göğüsleri görünür hale gelene dek elbisesinin üst kısmını gevşetti. Ardından yatağa doğru ilerleyip adamın önce ayaklarını, sonrasında ise bileklerini okşamaya başladı. Ellerinin değdiği yerlere çok geçmeden dili ve dudakları da dokunuyordu. Adamın nefeslerinin hızlandığını, vücudunun kasıldığını görüp, verdiği tepkilerden zevk aldı. Yavaş yavaş onun kaslı bacaklarından yukarı doğru çıkmaya başladı; fakat dölünü saklayan keselere dokunmasına rağmen, erkekliğine el sürmedi. “Olağanüstü bir penisin var, mahkum.”

Alec, engellenmenin verdiği hüsrana inledi. Direğe takılı zincirler, adam çekiştirdikçe şingirdiyordu. “Cezam bu mu yanı?”

Öpücüklerle, yumuşak dokunuş ve sözlerle işkence görmek mi?"

Cassie'nin varlığından dahi haberdar olmadığı bir parçası, içinde uyanıverdi. Cüretkarlığının arttığını hissetti. Avı ile oynayan bir kedi misali, adamın üzerine çömeldi. Parmağını, onu kışkırtacak şekilde, karnının üzerinde ve sertleşmiş erkekliğinin etrafında gezdirdi.

"Cezan görmek, ama dokunamamak; istemek, ama elde edememek. Ta ki ben tatmin olana dek."

Alec bir kez daha inleyince, eğilip bağrını öptü. Dili, adamın kahverengi meme uçlarını bulup onları kışkırtırcasına yalamaya başladı. Parmakları, kaslarının sıkılığını ve çıkıntılarını hissedip, göğüs kıllarının ve yumuşak teninin zevkine vardı. Adama dair her şey mest ediciydi: Tenine değen teni, erkeksi kokusu, dokunuşları altında gerilen kasları... En güzeli ise, onu bu şekilde gücüne boyun eğmiş halde görmektir. Açlığını ve duyularını keskinleştiren çarpıcı bir iksirdi sanki bu.

Karnının ortasından aşağıya doğru uzanan çukur boyunca öpücükler kondurarak ilerledi ve ardından adamın erkekliğini eline aldı. Alec'in tadına baktığından beri, ona haz vermek konusunda birkaç şey öğrenmişti ve tüm edinimlerini şu an değerlendirmek niyetindeydi. Adamın erkekliğini bir eliyle sıkıca kavrayıp diliyle başının üstünü, etrafını ve aşağısını yalamaya koyuldu. Ardından onu ağzına alıp, elini de kullanarak aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Bunu yaparken bir yandan da dilini kullanıyordu.

"Yüce Tanrım!" Alec gözlerini yummuş, kaşlarını çatmıştı. Elleri, onu sıkıca tutan kelepçeleri kavırıyordu. Kalçalarını, kadının ritmine göre hareket ettiriyordu. Cassie onun doruk noktasına ulaşmak üzere olduğunu görebiliyordu.

Durdu, adamın keselerini okşadı ve arzusunun dinmesini bekledi.

"Tanrım!" Tahrik olan adamın sesi boğuklaşmıştı.

Cassie, kendi alevlenen arzusunu dizginlemek için mücade-

le etti. Şimdiye dek asla elinde tutmadığı kontrole sahip olmanın verdiği heyecan, kanında dolaşan kuvvetli bir şarap gibiydi. Her ne kadar Alec'i içinde hissetmek istese de, buna – henüz – izin veremezdi. Adamı ağzı ve diliyle defalarca mest etti. Onu doruğa ulaşıcağı eşiğe kadar götürüyor, sonra duruyordu. Alec'in tüm vücudu, içinde biriken arzu ile gerilmişti. Dudaklarından dökülen iniltiler, onun da en az kendisi kadar azgın bir durumda olduğunu gösteriyordu. Daha fazla dayanamayarak eteklerini yukarı kaldırdı ve bacaklarını iki yana ayırıp adamın üzerine bindi. Çıplak bacaklarının Alec'in cildine değmesiyle, adamın gözbebeklerinin genişlediğini gördü.

Adamın bakışları, onu su gibi içiyordu. “Göğüslerine dokunmak istiyorum.”

Elbisesinin üst tarafını iyice açıp adamın görmesi için göğüslerini kaldırdı. Başparmağıyla meme uçlarının etrafına daireler çizerken “Olmaz,” dedi.

Alec'in gözleri yakıcı öfke ve şehvetle doldu. Zincirlerini çekiştirmesi bir işe yaramıyor, çabaladıkça kol ve göğüs kasları geriliyordu. “Çok acımasısınız.”

“Ama kalpsiz değilim. Seni içimde istiyorum. Hemen şimdi. Bu seni memnun edecektir.” Ağırlığını dengelemek için ellerini adamın göğsüne koydu. Ardından kalçalarını kaldırıp onu dikkatle içine yönlendirdi.

Vücutları birleştigi, inlemeleri neredeyse bir ağızdan çıktı. Cassie hareket etmeye başladı. Adama sürtünerek aldığı zevki arttırıyordu. Bu Alec'i doruğa ulaştırmasa da, kendisini tatmin etmek için fazlasıyla yeterliydi. Adamın kalın ve sert erkekliğini derinliklerinde hissedince, hızla zevkin doruklarına ulaştı ve yarığlı adamın etrafında daralırken, hazzın tüm vücudunu sarmasına izin verdi.

Zevk çılgınlıkları, Alec'in eziyet dolu iniltileri ile karışınca, adamın duyduğu ıstırabın gerçek olduğunu anladı. Bu oyuna artık

bir son vermesi lazımdı. Ya da en azından ona eşlik ederken gösterdiği mertlikten ötürü Alec'e ödülünü vermeliydi.

"Dersini aldın mı, mahkum?" Göğüslerinin arasında duran anahtara uzanıp onu adamın önünde salladı.

Sonra bir el ağzının üzerine kapanıverdi ve büyük bir hızla gerçekleşen birkaç hareketin ardından, kolunu arkaya doğru bükülmüş ve kendini yüzüstü yatağa bastırılmış bir halde buldu.

"Sizi uyarmaya çalışmışım, hanımefendi." Adamın sesi sert çıkıyordu. "Asla bir mahkumdan kendisini kelepçelemesini istemeyin. Güvenilir biri olmayabilir. Bağırırsanız, ağzınızdan çıkan son ses bu olur. Anladınız mı?"

Kalbi yoğun bir heyecanla çarpan Cassie, başını ciddiyetle salladı.

Adam ellerini ağzının üzerinden çekti ve kelepçeleri ona doğru sürüklerken, zincirlerin şingirtısı duyuldu.

"Canımı yakma lütfen!" Genç kadının sesi beklentiyle titriyor, yalvarışı kulağa samimi geliyordu.

"Bedeniniz yeterince zevk almamı sağlarsa, belki canınızı bağışlarım. Doğrusu oldukça güzelsiniz. O hoş cildinizi mahvetmek istemem. Yazık olur." Kadının diğer kolunu da tutup beline getirdi.

Cassie, tenine değen soğuk demiri hissetti. Ardından – Alec'in kendisini kelepçelediği zamankine kıyasla çok daha yüksek – iki ayrı klik sesi duydu ve kelepçeleniverdi. Nabızı hızlandı. Planlarında böyle bir şey yoktu!

"Bakalım burada ne varmış?" Alec'in eteklerini toplayıp kalçalarının etrafına yığarak, alt taraflarını görünür kıldığını hissetti.

"Çok güzel bir poponuz var, hanımefendi; yuvarlak ve pembe." Adamın elleri kaba etlerini okşuyor, tüylerinin diken diken olmasına sebep oluyordu. Onu göremediği için bir sonraki hareketini ancak tahmin edebilirdi. Kendini harikulade bir şekilde aciz hissetti. Tüm bunlar düşündüğünden çok daha iç gıcıklayıcıydı.

“Buradan kokunuzu alabiliyorum; sıcak, misk gibi ve bana amade.”

Alec’in bacaklarının arasında hareket ettiğini hissetti ve adam onları zorla aralayınca bir çığlık koyuverdi. Adamın parmakları yarığını bulup içine daldı. İnlediğini duydu ve içindeki arzunun tekrar alevlendiğini hissetti.

“İpsilaksınız. Oldukça zevk almış olmalısınız.” Alec, en derin bölgelerini okşadı. “Şimdi sıra bende.”

Cassie, çırpınmaya başladı. Olduğu yerde kıvrılıyor, adamdan uzaklaşıp yatağın diğer ucuna ilerlemeye çalışıyordu.

Alec güldü ve hâlâ altında olan bacaklarını kavradı. “Beni yememezsiniz; ama tabii deneyip eğlenmemi sağlayabilirsiniz.” Elbisesini omuzlarına kadar indirdi ve göğüslerini okşamak için bir elini altından geçirdi. “Her anın tadına varmak niyetindeyim.”

Adamın parmakları sert dahi olsa, canını aslında hiç acıtmamıştı. Tersine, onu kendinden geçirmişti. Alec, meme uçlarını parmaklarının arasında sıkarken, genç kadın ikisinin de setleştiğini hissetti. “Ah, yalvarırım!”

“Pek de hanımefendi değilmişsiniz?”

“Ah, evet!”

Adam içine batıp çıkarken çığlık attı. Defalarca en derinlerine girip çıkıyor, elleri kalçalarını kavırıyordu. Ardından Alec, vücudunun açısını ayarlayarak en hassas bölgesine isabet etti ve Cassie, dünyasının paramparça olduğunu hissetti. Bağrısları, adamın boğuk iniltileri ile karışırken, Alec, tohumlarını onun rahmine boşaltıverdi.

Daha sonra, elbisesi dolabına asıldığında ve kelepçeler kaldırılıp saklandığında, Alec’in kollarına girdi ve göğsünün sıcaklığına doğru kıvrılıp yattı.

“Hiç şaşırdın mı?” Tüm gece boyunca bastırmaya çalıştığı kırdaması serbest kaldı.

“Doğrusu şaşırdığımı söylemeliyim.” Alec’in karşı konulamaz derecede yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bir elini

kadının yanağının üzerinde gezdirdi. “Bu tip... fantezilere yatkınlığın olduğunu bilmiyordum. Ama artık bildiğime göre...” Ona tembel, muzip bir sırıtış attı.

“Baştan beri kelepçeli değildin, değil mi?”

Alec hafifçe güldü. “Evet. Ama öyleymişim gibi düşünmeni sağladım.”

“Niçin?”

“Neler yapabileceğini görmek istedim. Beni hayal kırıklığına uğratmadın doğrusu.”

Birden anımsayıverdi. “Kelepçeleri takmaya korktun, değil mi?”

“Bazı anılarım var. Sadece görüntü ve hislerden ibaretler.” Alec sustu. Yüzü gölgelenmişti.

“Üzgünüm. Ben hiç—”

Alec, bakışlarını onun gözlerine dikti ve kadını susturmak için parmağını dudaklarına dayadı. “Sadece anılar, tatlım. Senin sunduğun zevkle kıyas dahi edilemezler.”

“O halde senin için bir sakıncası yok muydu?”

“Ne zaman isterseniz beni kelepçelebilirsiniz, hanımefendi.”

* * *

Bir köpek havladı.

Tahta çatırdayıp yere düştü.

Cassie bağırdığını duydu. Dimdik oturuverdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kabus görmüştü.

“Çocuğu ve yavru köpeği arabama götürün. Dikkatli olun.”

Kabus değildi bu, gerçektir.

“Alec!”

Altı ya da sekiz erkek, bir zamanlar yatak odasının kapısının bulunduğu boşluktan içeri akın ediyordu. Kapı parçalara ayrılmış,

yerde duruyordu. Alec hâlâ çıplak bir halde, çoktan yataktan çıkmış, ayaklanmıştı. Adamlardan birini yere sermişti. İkinci adamı ise, sırtında Cassie'nin tuvalet masasını kırmak suretiyle yere devirdi. Fakat sayıları çok fazlaydı. Dört adam, saniyeler içerisinde yumruklar ve sopalarla Alec'in üzerine atılmış, her darbeye beraber adamı yere gömüyordu. Yaşlı İskoç Henry de vardı aralarında. Suratında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gözlerini Cassie'nin çıplak vücudu üzerinde gezdirdi.

"Alec!"

Kendi çıplaklığını dikkate almayarak yataktan atlayıp Alec'e yardım etmek için koşsa da, arkasından uzanıp kollarını tutan eller onu engelledi. Tekmeler atıp sağa sola kıvrılarak kendisine saldırandan kurtulmaya çalıştıysa da, hiçbir faydası olmadı.

"Sen benimle geliyorsun."

Bu sesi tanıyordu. Buz kesildi.

"Böylesi daha iyi." Adamın bir eli ağzını kaparken, diğeri ise çıplak karnının yüzeyi boyunca gezinerek midesinin kalkmasına sebep oldu. "Kendi gözlerimle görmeseydim asla inanmazdım. Bunu nasıl yaparsın?"

Üzerindeki gözlerin farkın olan Cassie, tekrar mücadele etmeye çalıştıysa da sertçe yatağının üstüne itildi.

Geoffrey üzerinde duruyordu. Gözleri vücudunda gezinirken, ifadesi hem nefret hem de arzu içeriyordu. "Üstüne bir şeyler giyin."

Kontrolsüz bir şekilde titreyerek, el yordamıyla arandığı kombinezonunu başının üzerinden geçirdi. Elbisesine uzanırken aklından geçen tek düşünce, Alec'in yanına varmaktı. Adamın ciddi şekilde yaralanmış olmaması için Tanrı'ya dua etti.

"Babam böyle bir şeye asla göz yummayacaktır." Sesi, en az bacakları kadar kötü bir şekilde titriyordu. "Döndüğünde--"

Geoffrey güldü. "Babanın kendi dışında kimseye zerre kadar zararı dokunamaz."

Kanın beynine sıçradığını hissetti. Biliyordu! Ama nasıl?

“Küçük oyunlarıyla beni kandırabileceğini mi sandın, tatlım? Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun.”

“Jamie nerede?”

Ve Micah, o neredeydi? Neden kimse yardımlarına koşmamıştı? Böyle bir şey olamazdı!

“Arabada oturmuş ikimizi bekliyor, tatlım. Ona asla zarar vermem.” Geoffrey adamlarına döndü. “Şunu yerden kaldırın!”

Alec’e saldıran adamlar kenara açıldı. İçlerinden iki tanesi adamı iki kolundan tutup dizlerinin üzerine doğrulturken, Henry de Alec’in saçını kavrayıp başını yukarı kaldırdı. Her yeri yara bereyle kaplı olan Alec’in bilinci güç bela yerindeydi. Başındaki bir kesikten aşağı kanlar akıyordu.

“Ah Tanrım, Alec!” Gözlerinden aşağı sicim gibi yaşlar boşaldı. Geoffrey onu sıkıca göğsüne bastırıp parmaklarını acı verecek şekilde etine gömmüş olmasaydı, hemen Alec’in yanma koşacaktı.

Geoffrey adamlarına dönüp “Ayılmasını sağlayın,” dedi. “Birazdan olacakları kendi gözleriyle görmesini istiyorum.”

Geoffrey’in yardımcıları gülmeye başladı. Henry bir avcı bıçağı çıkarırken diğerleri de Alec’i ayağa kaldırmakla uğraştı.

Korku bir hastalık gibi genç kadının damarlarında gezinmeye başladı. “Geoffrey, sakın! Ona ne yapacaksın?”

“İzle ve gör, canım.”

Alec gözlerini kırıştırıp açtı. Bakışlarını odada gezdirip usulca onun üzerine dikti. “Bir yerin incindi mi?”

“Hayır.”

Ardından bakışlarını Geoffrey’e doğrulttu. Mavi gözleri nefretle katılaştı, grimsi bir renk almıştı. “Ona zarar verirsen canını alırım.”

Alec’in sesi güçlü çıksa da, Cassie, adamın acı çektiğini biliyordu.

“Başkalarına tehditler savuracak konumda değilsin, mahkum.

Hem Cassie'ye zarar vermek gibi bir niyetim yok benim. Ne de olsa karım olacak.”

Cassie itiraz edecekken sözü yarıda kesildi.

“Rahip dürüst biri olduğu ve gelinin rızasını emrettiği sürece yalnız yatacaksın, Crichton.”

Geoffrey'in haydutlarından biri, yumruğunu Alec'in karnına geçirip nefesinin kesilmesine sebep oldu.

“Onu rahat bırakın!” Öne doğru atıldıysa da, Geoffrey onu sertçe göğsüne doğru çekiverdi. Genç kadın, soluklanmaya çalışan Alec'i çaresizlik içerisinde izledi.

Adam, nefret dolu gözlerini tekrar Geoffrey'e çevirip “Kendin bir kadına saldırırken, asıl işini görmesi için yedi adam çağırarak kadar çok mu korkuyorsun benden?” dedi.

Geoffrey'in parmakları, etlerine iyice gömülüverdi. “Benim konumumdaki bir adam ellerini bu tür işlerle kirlletme gereği görmez. Bir domuzu boğazlamak istersem, kasaba emir yollamam yeterlidir.”

Henry'ye öne doğru gelmesini işaret etti.

Cassie çığlıklar atıp serbest kalmak için mücadele ediyor, dişleri ve tırnaklarıyla Geoffrey'e saldırıyordu.

“Sakin ol, tatlım. Düşündüğün kadar kötü bir şey değil yapacağımız.” Geoffrey onun kollarını yakalayıp vücudunu sertçe kendininkine doğru bastırdı. “Adamı öldürecek falan değiliz. Yoksa sonsuza dek onun özlemini duyarsın. Bir hayaletle rekabet etmek niyetinde değilim. Hayır, yaşayacak. Ama bir erkek olarak değil. Yıllar sonra aynı adamı beli budağı bükülmüş, acınası bir halde görünce, ondan nefret edecek, bir zamanlar aynı yatağı paylaştığınız için üzüleceksin.”

Dehşet içerisinde Henry'nin eliyle bıçağın ağırlığını tartmasını ve öne doğru ilerlemesini izledi. “N-ne yapacaksınız?”

“Onu hadım edeceğiz.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

“Tanrım hayır!” Cassie’nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, bir an yerinden çıkacağını sandı.

“İstedğini yap, Crichton.” Alec, Geoffrey’e kötücül bir bakış attı. Yüzünde korkudan eser yoktu. “Yine de senden daha adam olacağım kesin.”

Cassie, daha ne yaptığıının tam olarak bilincinde olmadan, tüm ağırlığını Geoffrey’e verdi ve başını onun çenesine tokuşturarak adamın arkaya devrilip yere düşmesini sağladı. Serbest kalınca, Alec’in etrafını saran adamları ittirip onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve bedeniyle çıplaklığını örttü.

“Hayır!” Derinden ve gırtlaktan gelen bu ses onun değildi sanki. “Ona dokunmayacaksın, Geoffrey! Olur da Alec’e elini dahi sürersen, yemin ediyorum ben de sana aynısını yapmadan ölmem. Tanrı şahidim olsun ki tüm hayatını korku içinde yaşarsın!”

Geoffrey bir eliyle çenesini ovuşturarak yavaşça ayağa kalktı. Yüzünde apaçık bir nefret ve hayret ifadesiyle gözlerini ona doğrulttu. Genç kadın, bir an için adamın kendisini tokatlayacağını sandı.

“Ona zarar verirsen kendini ölmüş bil, Crichton.”

“Hiç sanmıyorum, mahkum. Ona istediğim şekilde davrandığımı göreceksin kadar yaşayacaksın.” Geoffrey, saçlarını avuçlayıp çekerek onu ayağa kaldırdı ve Alec’in lanetlerini kulak ardı ederek onu kendine doğru sürükledi. “Kırbaçlayın şunu.”

“Geoffrey, hayır! Bunu yapamazsın!” Cassie, kolu bükülüp

arkasına dayanmış bir halde merdivenlerden aşağı itilirken, takılıp düşmemek için yoğun bir çaba harcadı.

“Yapabilirim de, yapacağım da. Seni baştan çıkardığı için kanunen asma hakkım dahi var; ama bunu yapmam halinde adamı gözünde şehit kılmamdan korkuyorum.”

“Baştan çıkarmak mı? Seni temin ederim onunla kendi rızamla yattım.”

Geoffrey, acı içinde çığlık atana dek onun kolunu iyice bük-tü. “Bunu dediğini bir daha duyarsam onu *gerçekten de* hadım ederim.”

“Lütfen Geoffrey, yalvarırım Alec’i incitme! Adamların zaten bayılana dek dövdüler onu. Daha ne istiyorsun?”

“Bir parça tatmin olmak.”

Adamın verdiği cevabın gaddarlığı karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi.

“Lütfen, ne istersen yaparım. Onu incitme yeter!”

Geoffrey, yalvarışlarını duymazdan gelip adamlarına yol vermek için onu kenara çekti. Ardından onlara, Alec’i kuyu direğine bağlamalarını emretti.

“Alec!” Cassie, Geoffrey’in baldırlarını tekmeleyip göğsünün üzerinde tuttuğu elini ısırdı. “Seni piç herif!”

Bir şey şakağına çarptı. Acı kafasının her yerine yayıldı. Dünya dönmeye başladı. Dizlerinin bağı çözüldü.

“Beni seni cezalandırmak zorunda bırakma!”

Başını kaldırmaya çalıştı. Bakışları, kısacık bir an için Alec’in-kiyle buluştu. Adamın gözleri katıksız öfkeyle doluydu.

Seni seviyorum! Kelimeler dudaklarında sessizce şekil aldı.

Ama artık çok geçti. Geoffrey’in haydutları, Alec’i zorla ka-pıdan geçirip verandanın merdivenlerinden aşağı indirdi.

Dışarıda, ellerinde meşaleler ve ateşli silahlar tutan en az bir düzine insan duruyordu. Meşalelerin hemen arkasında çiftlik sa-kinlerinin dehşet dolu yüzlerini gördü: Nan, Zach, Luke, Micah ve diğerleri. Kalabalıktakilerin hatlarının yarısı gölgede kalıyor,

diğer yarısı ise meşalelerin ışııyla aydınlanıyordu. Nan ağlamaktaydı. Micah'ın başındaki bir kesikten aşağı kanlar akıyordu. Zach'in yüzünde taze morluklar vardı. Olacaklara şahit olmak için yataklarından – zorla – kaldırılmış olmalılardı.

Yaşlar gözlerini yakıyor, başı ağrıyordu; fakat kendini zorlayarak omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Utanacak hiçbir şey yapmamıştı. Çiftliktekilere güçlü görünecekti. Arabada oturmuş hiç şüphesiz ağlayan Jamie için güçlü gözükecekti. Özellikle de, kıyafetlerini giymesine dahi müsaade edilemeden işkence görecektir olan Alec için güçlü olmak zorundaydı. Geoffrey onu veranda parmaklıklarına doğru itti. Bir eli kalçasının etrafına sarılmış duruyor, diğeri ise kolunu acı verecek şekilde beline doğru büküyordu hâlâ.

“Her şeyi apaçık görmeni istiyorum, hayatım.”

“Efendim, çocuk gitmiş!”

Jamie! Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Gerçekten de kaçmış mıydı? Kim bilir nasıl korkmuş olmalıydı.

“Gitmiş mi?”

Takotah onu elbet bulup saklayacaktı. En azından kardeşinin bu dehşeti izlemek zorunda kalmayacağına sevinen Cassie, derin derin nefes aldı. Alec, Jamie'nin gözünde bir kahramandı.

“Evet, efendim. Başımı birkaç saniyeliğine çevirdiğimde bir baktım ortadan kaybolmuş, efendim!”

“Takotah,” diye mırıldandı Geoffrey. “Gidip Kızılderili cadıyı bul!”

Adam bir an duraksadı. Yüzünden korku akıyordu.

“Çocuğu bul yoksa bir dahaki kırbaç senin derine gömülür, ona göre!”

Adam aceleyle yanlarından ayrıldı.

Tam o sırada keskin bir şaklama sesi geceyi deliverdi. Geoffrey'in adamlarından biri kolunu ısıtmak için elindeki kırbacı havada şaklatıyordu. Sırtındaki tüyler, duyduğu dehşetin etkisiyle diken diken oldu. Alec'in kolları başını üzerine uzatılmış.

bilekleri kuyunun ahşap yapısına bağlanmıştı. Sırtı ve kalçaları meşale ışıklarının altında çıtırçıtlak dururken, tek kelimeyle savunmasız görünüyordu.

Yanaklarından aşağı yaşlar akarken, hatırlayabildiği tüm dualardan parça parça okumaya başladı. “Geoffrey bunu yapmalısın! Onu incitme! Seninle geleceğim, ne istersen onu yapacağım!”

Geoffrey onu tümüyle duymazdan geldi. “Hadi başlayın artık!”

Tüm bunlar gerçek olamazdı! Blakewell Kıstağı’nda şimdiye dek tek bir kişi dahi kırbaç yememişti.

“Hayır! Geoffrey lütfen! Yalvarırım–”

Alec’in sırtına inen ilk kırbaç darbesi, boğazından bir çığlık koparıp dizlerinin bağına çözdü. “Alec!”

Geoffrey, bir elini sertçe genç kadının ağzına örttü ve ayağa kalkması için onu zorladı.

“Sessiz ol, tatlım. Seni kırbaçlayan yok.”

Ardından bir kırbaç şaklaması daha duyuldu. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Ta ki kendi sessiz çığlıkları, Cassie’nin beyrinde yankılanana dek.

* * *

Keskin bir acı sırtını dağlıyordu. Cildi adeta alev almıştı.

“Bununla birlikte mücadele ruhu da sönecektir elbette.”

“Evet.”

Bir sonraki darbe omuzlarının arasına indi ve boğazından bir inleme koparıp işkencecilerinin kakkahalarına sebep oldu. Ayaklarının altındaki yer sallanıyor, dönüyordu. Demirden bir şey, el ve ayak bileklerini sıkıyordu.

Neredeydi? Altındaki zemin inip kalkıyordu. Ne ara gemiye binmişti?

Kaçırılmıştı. Evet, buydu işte. Birden hatırlayıverdi.

Bir darbe daha. Çektiği ıstırap ciğerlerindeki havanın zoraki boşalmasına ve başının dönmesine sebep oldu.

Ardından bir çığlık duyuyordu.

"Alec!"

Cassie'ydi bu. Pislik herif onu da yakalamıştı.

"Ona zarar verirken kendini ölmüş bil, Crichton."

Fakat Crichton sadece gülmekle yetinmişti.

"Hayır, Geoffrey! Lütfen!"

Cassie'nin sesini duydu tekrar. Ama nereden geliyordu?

Başını çevirip onu bulmaya çalıştı. Onu bulmak zorundaydı. Ne var ki her yer zifiri karanlıktı. Ne kadar görmeye çalışırsa çalışsın, gözleri karanlığı delemiyordu.

Bir darbe daha. Ağzı, kendi kanının tadıyla doldu.

"Hareket etmeye çalışma." Konuşan Takotah'dı. "İç."

Alec kabuslarından kurtulup yüzeye çıkmak için mücadele etti ve gözlerini açmaya çalıştı. Tanrı biliyor ya, her yeri acı içindeydi.

Karın üstü yatıyordu. Takotah başını kaldırmış, dudaklarına soğuk bir şey dayıyordu. Tattığı şeyin afyon ruhu olduğunu fark etti. Acısını dindirecekti. Fakat aynı zamanda aklını da uyuşturacaktı ve Alec'in acilen yapması gereken bir işi vardı. Uyanabilseydi keşke. Hatırlayabilseydi keşke.

Başını çevirip ilacı yutmayı reddetti ve Takotah'ın elini itip uzaklaştırdı.

"Hayır."

"Ona yardım etmek istiyorsan önce iyileşmen lazım."

Anılar beynine hücum etti. Yatak odasının kapısını kıran adamlar, Crichton'un Cassie'yi saçından çekip kaldırması, kırbaç tenini yırtarken hissettiği korkunç acı, bağırmmamak için dilini ısırması sonucu ağzına dolan kan tadı. Pislik herif Cassie'yi yakalamıştı. Onu kurtarması gerekiyordu. Ne kadar zaman geçmişti? Neredeydi?

Gözlerini bir kez daha açmayı denedi. Yatağı ve kitaplığı tanıyıverdi. Bataklıklarla çevrili adadaki kulübeydi burası.

“Buraya nasıl geldim?”

“Nöbetçilerin şarabına bir ilaç kattım. Onlar uyuyakalınca Luke gidip iplerini kesti ve seni Aldebaran’ın sırtına yükleyip bana getirdi.

“Ya Jamie?”

“Çocuk da burada. Onun için endişelenme.”

Yakınlarda bir yerlerden bir çocuğun kahkaha sesi yankılandı. Tanrı’ya şükür Jamie güvendeydi.

“Saat kaç?”

“İki gündür uyumaktasın.”

“İki gün mü?”

Birden paniğe kapıldı. Cassie bu süre içerisinde kim bilir neler çekmişti. Doğrulamaya çalıştıysa da vücudunu saran acı sebebiyle tekrar yatağa çökmek zorunda kaldı. Baş zonkluyordu. Kaburgaları ağrıyordu. Sırtındaki etler cayır cayır yanıyordu sanki.

“Köpekleri peşine saldılar. Yolculuğa çıkmadan önce, çok daha güçlenmen lazım.” Takotah kupayı tekrar dudaklarına bastırdı. “Dinlen.”

Gönülsüzce içmeye koyuldu.

Demek Crichton onun izini sürüyordu. Ya da sürmeye çalışıyordu. Onu burada bulmaları neredeyse imkansızdı. Bu küçük adayı çeviren bataklıklar öylesine yoğun ve nemliydi ki, en iyi izci köpekleri bile avını yitirirdi. Fakat bu demektir ki, bataklıktan çıktığı an kokusunu sürebileceklerdi. O daha varmadan nereye gittiğini bileceklerdi.

Ama Cassie’nin ona ihtiyacı vardı. Hem de hemen. Onu yüzüstü bırakamazdı. Bir şeyler düşünmeliydi.

* * *

Cassie pencereden dışarı görmeyen gözlerle bakıyordu. Köle kızın kendisine getirdiği yemek, el sürülmemiş bir halde duruyordu. Kendi iyiliği için olmasa da, bebeği için yemesi gerektiğini biliyordu. İki gece önce bu lanet olasıca odaya kapatıldığından beri, ne yemek yiyebilmiş ne de uyuyabilmişti.

Alec'in güvende olduğunu bilebilseydi keşke. Acı çekiyor muydu? Birileri onu teselli etmiş miydi, yaralarını sarmış mıydı? Adamın hayatta olduğundan bile emin olamıyordu. Geoffrey ne derse desin, Alec'in er ya da geç ölmesini hedefliyordu. Yoksa şimdiden istediğini elde etmiş miydi?

Alec hayatta olsun lütfen.

İstenmeyen anıları savuşturmak için gözlerini yumduysa da onu bir türlü rahat bırakmıyorlardı. Alec'in cildini yırtan kırbacın çıkardığı keskin ses. İnlen her darbeye beraber adamın acıdan gerilen vücudu. Sirtından akan kanlar.

Alec, bayılıp yere yıkılana dek kırbaçlanmıştı. Adam, acı içinde olmasına rağmen, Geoffrey'i bariz bir şekilde hayal kırıklığına uğratarak, bir kez olsun haykırmamıştı. Geoffrey adamlarını nihayet durdurduğunda, Alec'in ateşe yenik düşeceğinden ya da şoktan öleceğinden korkan Cassie, Geoffrey'e yalvarmış, birilerinin Alec'in yaralarını sarmasını istemişti. Geoffrey bunu kabul etmemiş ve hemen ardından onu arabasına sürüklemişti. Adam Alec'i çıplak, bilekleri bağlı ve kuyunun direğine asılı bir halde koyup gitmişti. Kendisi Geoffrey ile mücadele etmiş, tekmelemler savurmuş, çılgınlıklar atmıştı; fakat Geoffrey ona oldukça sert bir şekilde vurunca bilincini kaybetmişti.

Ah, şu tahammül edilemez görüntülerden bir kurtulabilseydi! Alec'in çektiği ıstıraplara şahit olmak, onun için dayanılmaz bir işkenceydi. Bunların hatırlaması da bir o kadar zordu.

Zavallı, minik Jamie nerelerdeydi kim bilir? O zaman onu bulamamışlardı; peki ya sonra? Takotah'ın onu alıp babasının kulübesine götürdüğünü tahmin ediyordu. Orada güvende olurdu.

Buna rağmen insanın emin olamaması ve elinden bir şey gelmemesi büyük eziyetti.

Tanrım, hepsi güvende olsun lütfen.

Penceresinin pervazına bir kızılgerdan kondu, küçücük ayakları üzerinde hopladı ve tekrar uçmaya başlamadan önce pervazın üzerindeki gözle görülmeyen öğününü gagaladı. Şu an kuşlara ve kanatlarına nasıl da özeniyordu. Keşke buradan uçup kaçabilseydi. Aşağı tırmanmayı düşünmüştü. Üçüncü kata ulaşan asmalar, onu taşıyamayacak kadar ince olsalar da, yağmurun yıprattığı tuğlalar çukurlarla doluydu ve elleriyle tutunabileceği bir sürü yer sağlıyordu. Bu yükseklikten kayıp düşmesi halinde öleceği kesindi. Buna rağmen, eğer Alec'in bebeğini taşıdığından emin olmasaydı, böyle bir riske girebilirdi.

Buraya vardıkları gece, Geoffrey'in görevlendirdiği birkaç köle kadın, onu banyo yaptırmış, acıyana dek cildini ovmuş, bacak arasını sertçe yıkamıştı. Yaptıklarının lekesini çıkarmak için, demişti Geoffrey. Söz konusu kadınlar – ve yemeklerini getirip lazımlığını boşaltan köle kız – dışında kimseyle görüşmesine izin verilmemişlerdi. Geoffrey henüz onu görmeye gelmemişti. En azından bunun için minnettardı.

Bunu neden yapmıştı? Onu korumak için, karısını korumak için olduğunu söylemişti. Lanet olasıca! Adamla evlenmek gibi bir niyetinin olmadığını söylemişti. Geoffrey kendisini sevdiğini söylese de, tüm çiftçiler gibi onun da asıl sevdiği şey muhtemelen çeyiziydi. Ya da belki de babasıyla beraber bunu, Blakewell Kıstağı'nın vekaletini almak için iyi bir fırsat olarak görüyorlardı. Bay Crichton'un arazi üzerinde hukuki denetim sağlaması biraz zaman alırdı; fakat mürekkep kağıdın üzerinde kuruyup onu vekil tayin eder etmez, ürünleri, köleleri ve esirleri dilediği gibi satmak ve – eğer akıllılık ederse – bunlardan kâr sağlamak konusunda serbest olacaktı.

Geoffrey'in acımasız bir tarafının olduğunu hep bilincinde

olmuştu; fakat en kötü kabuslarında bile böylesine merhametsiz davranışlar sergileyebileceğini düşünmemişti. Şimdi sevdiği herkes onun hatasının cezasını çekiyordu ve Alec belki de bunu hatyatıyla ödeyecekti. Geoffrey kardeşine de zarar verir miydi? Jamie babasının tek vârisiydi. Ölmesi halinde tüm arazi Cassie'nin kocasına kalırdı. Geoffrey'in hedefi bu muydu?

Ya karnındaki bebek? Durumunu uzun süre saklı tutamazdı. Korkunun etkisiyle az kalsın öğürünce, bir elini korumacı bir şekilde karnının üzerine koydu. Tanrı'nın, karnındaki bebeği, Geoffrey'in verebileceği türlü zararlardan koruması ve adamın, yeni doğan yavrusunu kollarından koparıp kilometreler ötede bir çiftçinin karısına vermemesi için dua etti. Düşüncesine dahi katlanamıyordu.

Kimseden yardım alamazdı. Ne şeriften, ne mahkemelerden ne de Geoffrey'in babasından. Hiçbiri Geoffrey'i yaptıkları için cezalandırmazdı. Hatta günahkar bir kadını kendinden ve onu mahveden mahkumdan kurtardığı için, yaptıkları onu birçok insanın gözünde kahraman kılardı. Bu birçok insan, sokaklarda sürünmeye layık olarak gördükleri Cassie'yle hâlâ evlenmeye çalıştığı için, Geoffrey'in aklını kaçırdığını düşüneceklerdi.

Yorgunluğun verdiği donukluk, bir sis gibi beynini kaplar-ken, keder gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Koridordan odasına doğru gelen ayak seslerini duyduğunda, ne kadar zamanın geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Kısa ve hafif olan bu adımlar, Geoffrey'e ait değildi. Kilidin içinde bir anahtar döndü ve köle kız, bu sefer kollarında bir elbise ve kombinezon taşıyarak içeri girdi.

"Beyefendi giyinip akşam yemeğine gelmenizi istiyor." Parmakları kumaşın üzerinde sevgiyle oyalanan köle kız, elbiseyi yatağının üzerine bıraktı.

Zümrüt rengi ipekle dokunan ve altın rengi arı desenleriyle bezenen elbise, son modaya uygun dikilmiş olsa da, Cassie'nin umurunda değildi. "Geoffrey'e söyle, elbise ne kadar güzel olur-

sa olsun, evin hanımı rolünü oynayacak değilim.” Yüzündeki yaşları siliverdi. “Onunla karşılıklı oturup yemek de yemeyeceğim. Gidip bir domuzla yerim daha iyi.”

Genç kız nefesini tuttu. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

“Seni bu mesajla geri yollarsam cezalandırılırsın, değil mi?”

Kız cevap vermedi.

“Geoffrey’e, bu gece onunla yemek yiyemeyecek kadar hasta olduğumu söyle.”

Gözleri özlemle elbiseye kayan köle kız, bir an için ne yapacağını bilemedi. Neden sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Ardından kapının kilit sesi duyuldu.

Cassie, zar zor ayağa kalkıp yatağına doğru yürüdü. Ne zaman uyumaya kalkışsa, kabusların içinde öylesine boğuluyordu ki, gözlerini kapamaya korkar olmuştü. Çok yorgundu. Elbiseyi ve kombinezonu yataktan aşağı itip, sürünerek örtülerin arasına girdi.

* * *

Geoffrey, içinde fokur fokur kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışarak, Catherine’yi kilitli tuttuğu sefil hizmetçi odasına doğru koridor boyunca yürümeye başladı. Catherine onun yemek davetini reddederek ne yapmaya çalışıyordu? *Küçük nankör kahpe!* Onun için neler neler yapmıştı! Babasından gelecek mutlak gazabı göze almış, üzerinde yürüdüğü toprak kadar değersiz olan ve kendisini pisleten o adamdan onu kurtarmıştı. O pisliğin hayatını bağışlamanın yanı sıra bir de erkekliğini esirgemişti. Gerçi Geoffrey, bu kararından artık pişmanlık duyuyordu.

Mahkum, ölmesi gerekirken Kızılderili cadının da yardımıyla kaçmıştı. Yaşlı cadı nasıl yaptıysa, adamlarının yemeklerinin ya da içeceklerinin içine ilaç katmayı ve mahkumun iplerini kesmeyi başarmış; kimsenin yardımını almadan, herhangi biri tarafından duyulup görülmeden, adamı ormana götürüp gözden kay-

bolmuştı. Jamie'yi de gören olmamıştı. Çocuk da aynı mahkum gibi sırta kadem basmıştı. Hepsi şüphesiz, bataklığın ortasında bir yerlerde bulunan o sefil adada toplanmıştı. Aptal İskoçyalı, tüm denemelerine rağmen, henüz saklanma yerlerine giden yolu tekrar bulamamıştı. Fakat orayı bulana dek, adamın bir an dahi dinlenmesine izin vermeyecekti. Köpekler, bataklığın kıyıları boyunca onları arayıp duruyordu. İçlerinden birinin, onların kokusunu alıp izlerini sürmesi an meselesiydi.

Blakewell Kıstağı'ndaki köle ve esirlerden bazılarının, paylaşmak istediklerinden çok daha fazlasını bildiklerinden şüpheleniyordu. Çoğu, hanımlarının sırrını korumak için kendini feda etmeye hazırdı. Hiçbiri mahkumun nasıl kurtulduğuna, Jamie'nin nerede olduğuna ya da Catherine'nin babasını nerede sakladığına dair görüşlerini paylaşmıyordu. Catherine'nin de asla konuşmayacağını biliyordu. Birkaç tatsız ikna metodu kullanmadığı sürece tabii.

Genç kadın, Geoffrey kendini frenlediği için çok şanslıydı. Catherine'yi o aşâğılık herifle çıplak bir halde yatarken gördüğünde, kadını öldürmek, boynunu kırmak, canının vücudunu terk ettiğini *hissetmek* istemişti. Fakat öfkesine hâkim olmuş, Catherine kendisine başka bir seçenek bırakmadığı sürece ona elini kaldırmamıştı. Genç kadının mahkumla yattığını – yo, mahkum tarafından ayartıldığını – görmezden gelmeye hazırdı. Çünkü biliyordu ki, aklı başında olsaydı böyle bir şeyi kesinlikle yapmazdı.

Genç kadın, her şeye rağmen kendisiyle evleneceği için minnettar olmalıydı. Geoffrey ile evlenmeye can atan, Catherine'den daha zengin, daha iyi bağlantılara sahip bir sürü genç hanımefendi vardı. Fakat Catherine istemiyordu. Bacaklarını bir mahkum için açan, köleleriyle çalışıp neredeyse onlar gibi giyinen, babasının toplum kurallarına saygı duymayacak şekilde yetiştirdiği Catherine... Gece-gündüz zihnini meşgul eden, bir türlü aklından çıkmayan Catherine.

Kendisine minnettar olmak yerine, onunla kavga etmiş, deli kadınlar gibi bağırıp çağırmıştı. Yolladığı yemekleri yemeyi reddediyordu. Şimdi de yemek masasına gelmeyi reddediyordu. Şımartılmış bir kahpe gibi somurtarak, onu yönetebileceğini mi sanıyordu? Hayatı ve elinde tuttuğu her şey, Geoffrey'in iyi niyetine kalmıştı. Bunu aklından çıkarmasa iyi ederdi.

Yine de öfkesine hâkim olmalıydı. Catherine'nin, insanların nasıl davranması gerektiğine dair garip fikirleri vardı. O sersem babasından kaptığı türlü fikirler... İki gece önce, onu adi bir barbar olarak gördüğünü gayet açık ve net bir şekilde duyurmuştu. Tam olarak ne demişti ona? Piç herif. Kalpsiz domuz. Beş para etmez gaddar pislik. Doğrusu ona neler dememişti ki? Haykırışlarını dindirmek için kadına vurması gerekmişti.

Ama aslında ona vurmak istemiyordu. Catherine'yi seviyordu. Birlikte olmaları halinde, hayatlarının ne kadar güzel olacağını göremiyor muydu? Görmesini sağlamalıydı. Ona ne kadar hoşgörülü ve yüce gönüllü olduğunu gösterecekti. Kendisini sevmemesi için hiçbir mazereti kalmayacaktı bu sefer.

Geoffrey derin bir nefes aldıktan sonra kilidi açıp odaya girdi ve Cassie'nin mışıl mışıl uyumakta olduğunu gördü. Genç kadının saçları, dolaşık bir yığın halinde yastığının üzerine dökülmüştü. Gözleri kapalı olmasına rağmen, ağlamış olduğu her halinden belliydi. Yanaklarındaki morluklar ve gözlerinin altındaki koyu halkalar dışında yüzü kireç gibiydi. Böğrüne saplanan pişmanlığı yok sayıp, kendi kendine bu talihsizliğin bizzat Catherine'nin suçu olduğunu hatırlattı.

İsmi çağırırsa da, genç kadın uyumayı sürdürdü. Acaba naz yapmıyordu da gerçekten hasta mıydı? Öyle gözüktüğü kesindi. Genç kadının ateşinin olup olmadığı kontrol etmek için alnına uzandı ve olmadığını görünce rahatladı.

Tam o sırada yerde duran yeşil bir yığına ilişti gözü.

Kan beynine sıçradı. "Kalk!"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gözleri korkudan fal taşı gibi açılan Catherine, sıçrayıp dimdik oturuverdi.

“Kalk dedim sana!”

“Kalkmayacağım.” Kadının gözlerindeki korku, yerini nefrete bıraktı.

Geoffrey, genç kadının bileğini tutup onu dizlerinin üzerine çökecek şekilde öne doğru çekti ve ağzından tatmin edici bir nida yükselmesini sağladı. “Seni uyarıyorum, sözümün dışına çıkma! Şimdiye kadar sana hoşgörü gösterdim, fakat sabrım yavaş yavaş tükeniyor.”

Ardından onu ansızın bıraktı ve arkasını döndü. Catherine yine yapacağını yapıyordu işte. Kendisini kışkırtıyor, çileden çıkarmaya çalışıyordu. Bu sefer muvaffak olmasına izin vermeyecekti.

“Ayağa kalkıp giyineceksin – hemen şimdi.” Elbiseyi yerden kaldırıp yatağın üzerine, kadının önüne bıraktı.

“Ya reddedersem? Yine bana vuracak mısın? Belki de kırbaçlatırsın?”

Yumruklarını sıkıp pencereye doğru döndü ve öfkesinin kontrol etmeye çalıştı. “Sana vurmak gibi bir arzum yok.”

“Öyle mi? O halde beni rahat bırak. Senin için giyinip kuşanmayacağım ya da evin hanımı gibi davranıp yemeklerine eşlik etmeyeceğim.” Kadının sesi titriyordu.

“Ah, anlamıyor musun Catherine? Sen *zaten* bu evin hanımıydın.” Kadınla yüzleşmek için ona doğru döndü ve yüzünde

beliren inatçı ifadeyi görmezden gelerek, ipek kumaşı eline alıp onun yanağına sürdü. “Bu elbiseyi senin için Williamsburg’daki en mükemmel terzilere diktirdim. Bu elimdekinden çok daha güzel bir dolap dolusu elbise var–”

“Sevdiklerimi incitip beni kaçırıp dövdükten sonra, şimdi de bu değersiz süslerle beni elde edebileceğini mi sanıyorsun? Kadının cinsini çok hafife alıyorsun! Şu ipeklerini de alıp defol git buradan!”

Öfkeden köpürmek üzere olduğunu hissetti. Neden sonra yavaşça eriyen karlar misali, üzerine ürkütücü bir sakinlik çöktü. Catherine’nin işbirliğini kazanmak için, illa ki canını yakmak zorunda değildi. “Belki evden gelen birkaç parça haber moralini düzeltir.”

Genç kadın başını kaldırdı. “Yeni haberler mi var?”

Geoffrey içinde zafer kazanmanın heyecanını hissetti. Yüzündeki gülümsemenin genç kadın tarafından görülmesini engellemek için hafifçe yana döndü ve neler söyleyebileceği üzerine dikkatlice düşündü. Aslında çok da önemli değildi. Ne de olsa Catherine söylediklerinin gerçek olup olmadığını bilemezdi. “Bir düşünüyüm. Yeni çiftlik kahyası aşçının şarap ve turşu yapımını denetlediğini söyledi–”

“Yeni çiftlik kahyası mı? Micah’a ne oldu?”

“Tütünün kuruması gayet iyi gidiyor. Babanın arazisine, fıçı yapımına yardımcı olması için iki tane fıçı ödünç verdim. Epey ürün almışsınız, hayatım. Seni tebrik etmem gerekir.”

“Benimle alay etmeyi kes! Micah’a ne oldu? Peki ya Jamie?”

Kadının dilinin ucundaki bir sonraki ismi tahmin edebiliyordu ve akıllılık edip söylemediği için memnun oldu. “O yardımcının işine son verdim. Bu denli dehşete kapılmış görünmene hiç gerek yok, tatlım. Adam hâlâ hür biri. Onu usulüne uygun olarak belgeleri ve taşıyabileceği kadar tütünle birlikte kuzeye sepetledim. Memnun olmadın mı?”

“Peki ya–”

“Geri kalanların haberlerine gelince... *Mahkumunkiler* de dahil” Kelime ağzından tükürür gibi çıkmıştı – “Öğrenmek için akşam yemeğinde bana katılman gerekecek maalesef.” Gayet tatmin olmuş bir şekilde uzun adımlarla odayı terk etti ve kapıyı ardından kilitlemek için durakladı.

* * *

Cassie kendini bir fahişe gibi hissetti. Uygunsuz diye nitelendirilebilecek bu düşük kesimli elbiseyi giymekle, şüphesiz hayat kadınlarını andırıyordu. Koridordaki yaldızlı aynanın önünde durup yansımalarına bakınca, neredeyse nefesi kesildi. Köle kadınlar tarafından fırçalanıp zorla düzene sokulan saçları, güzelce şekillendirilmiş olsa da, yüzü bir yabancıya aitti sanki. Zayıflamış ve rengi atmış suratı, yanaklarındaki çürükler ve ağlamaktan kızarmış gözlerinin altındaki koyu halkalar ile korkunun esirinde bir kadına benziyor, olduğundan çok daha yaşlı, ürkek ve aciz görünüyordu.

“Kahrolası Geoffrey!” Fakat öfke geldiği gibi hemen gitmiş, onu demin olduğu gibi sarsılmış ve titrer bir halde bırakmıştı. Gözlerini yakan yaşları aceleyle siliverdi. Şu an ağlamanın ona bir faydası yoktu. Geoffrey kendisini bekliyordu. Başladığı bu oyunu sonuna dek götürmeliydi.

Göğüslerinin üst tarafını meydana seren elbiseyi yukarı çekmeye çalışırken, Geoffrey’in ondan ne isteyebileceğini düşündü. Yemekte kendini göstermesiyle tatmin olacak mıydı? Evden gelecek haberler için talep ettiği bedel artacak mıydı? Artması durumunda ne yapacaktı?

Onunla yatacak mıydı?

Hayır, bunu kesinlikle yapmayacaktı. Yapamazdı. Bir başka mide bulantısını daha bastırarak, böylesine korkunç düşünceleri aklından savmaya çalıştı. Eteklerini düzeltip ana merdivenlerden aşağı, yemek salonuna doğru yürüdü.

“Nihayet gelebildin, Catherine. Çok hoş olmuşsun.” İçeriye girmesiyle Geoffrey, onu karşılamak için ayağa kalktı. Adamın gözleri, onu baştan aşağı süzüp göğüslerinin üzerinde durakladı. “Bu rengin sana çok yakışacağını biliyordum. Beğendin mi?”

Geoffrey’in kendisinden bir cevap beklediğini fark etti. Elbisesinin rengi kadar önemsiz bir şeyin, kendisi için bir anlam ifade ettiğini mi sanıyordu? “Evet.”

Konuşmak ona kendini hain gibi hissettirmişti.

Geoffrey’in kendisi için çektiği sandalyeye oturarak mendilini açtı ve ve parmakları kumaşın etrafına sımsıkı yapışırken mendili kucağının üzerine serdi. Büyük bir servis kasesinin içindeki çorbadan ve gümüş tabaklar üzerinde masanın etrafına özenle yerleştirilmiş et yemeklerinden dumanlar yükseliyordu. Yiyeceklerin birbirine karışan kokusu, midesini bulandırdı. Pirinçten yapılma devasa şamdandaki mumlardan yayılan ışık, genç bir köle kadının kırmızı şarapla doldurduğu kristal kadehlerin yüzeyinde titreyordu.

“Catherine, beni dinliyor musun?”

“Ben... Dikkatim dağıldı herhalde.”

“Dedim ki, mutfağa en sevdiğin yemeği hazırlattım – rozbif. Umarım ağzının tadına uygun olmuştur.”

“Güzel olduğundan eminim.” Kadehi dudaklarına götürüp şaraptan bir yudum aldı. İçkinin tatlılığı az kalsın kusmasına sebep oluyordu. Derin bir nefes alıp bulantısını bastırmaya çalıştı.

Geoffrey, duyduğu rahatsızlığı fark ettiyse de hiçbir şey demedi. Sığır etinin en lezzetli kısımlarını alıp, hürmetkar bir ev sahibi misali onun tabağına koyuyor, yemeklerin kusursuz olması için ne kadar uğraştığına dair çene çalıyordu. Adamın keyifli tonu, zaten gergin olan sinirlerini iyiden iyiye bozdu.

“Kuzunun üzerindeki sos, babamın Robert Carter’le oynadığı kart oyunundan kazandığı bir Fransız yemek tarifi. Duyduğuma göre Carter’ler zaman zaman, doğrudan Fransa’dan getirilen bir Fransız şefini kullanıyorlarmış.”

Geoffrey'in, çıktığı son avla ilgili kendini öven raporunu hayal meyal dinlerken, rozbifini hissiz bir şekilde ufak ufak parçalara bölüyordu. Yediklerini çıkartacağından emin olduğu için, ağzına sadece küçük bir parça attı ve oldukça acıkmış olduğunu görünce şaşırırverdi. İlk lokmayı ikincisi izledi ve o daha fark edemeden önündeki tabak tümüyle boşalmıştı.

Geoffrey tekrar gülmeye başladı. Kendini beğenmiş ses tonu, genç kadının düşüncelerini bölüverdi.

"Acıktığını biliyordum, tatlım." Adam, bir parmağını ona doğru salladı. "Bu sana ders olsun. Cömertliğimi reddederek ancak kendine zarar veriyorsun."

"Son günlerde başımdan geçen korkunç ve mazur görülemez olaylar, kendimi kötü hissetmeme sebep olmuştu."

"Artık daha iyi hissediyorsun demek."

Adamın kendisine inanmadığı gün gibi ortadaydı. Geoffrey, sırf onu kızdırmak için yemek yemeyi reddettiğini düşünüyordu herhalde; fakat ne düşündüğü genç kadının zerre miktar umurunda değildi. En azından bebeği sonunda besin alıyordu. Geoffrey onu yemek yemeye zorlayarak, aynı zamanda Alec'in çocuğunu da beslediğini bir bilseydi... Bunu düşünerek az da olsa tatmin oldu. Fırsat buldukça yemek yiyecek, bebeğin sağlığı için iyi beslenecekti.

Köle kadın, boşalan tabağını alıp yerine bir yenisini koydu ve mutfakta çalışan kölelere ikinci yemekleri getirmelerini işaret etti. Et dolu tabakların yerini pudingler, turtalar, şekerlemeler, meyveler, ekmek ve tereyağları aldı.

Geoffrey kölelere bağırdı. "Acele edin, yoksa puding soğuyacak! Bu yavaş ve aptal halleriyle ırklarının köleleştirildiğine şaşmamalı."

Cassie, tam itiraz edecekken vazgeçti ve ekmeğini ısırarak dilini tutmayı başardı. Geoffrey iğrenç biriydi.

"Tavırlarım seni rahatsız mı etti, Catherine?"

Cevap vermedi.

“Köle ve esirlerin buralarda pohpohlanmadığını öğrensen iyi edersin.”

Bir kez daha onu duymamış gibi yaptı. Ekmekte bir gariplik vardı. Buğday ekmeğiydi bu. Yutkundu. Boğazında bir düğüm oluşmaya başlamıştı. Nasıl hemen fark edememişti? Ekmeğin tadını, kokusunu – Nan’m ekmeğiydi bu, yumuşak ve tatlı. Nan onun yiyeceğini bilerek mi pişirmişti bunu? Çiftlikteki herkesi nasıl da özlemişti.

Geoffrey boş boş konuşmaya devam ediyordu. Landon Carter’i iskambilde yenmekle övünüyor, bu ay kumarda kazan-dıklarının listesini sıralıyordu.

“Yeter!” Kendi sesini duyana dek bağırıldığını fark etmemişti. “Ben... Affedersin Geoffrey. Ama sana yemekte eşlik edersem, evden getirdiğin haberleri benimle paylaşacağına dair söz vermiştin. Ve işte buradayım. Lütfen bana bilmek istediklerimi söyle. İskambile, ava ya da yaptığın diğer şeylere karşı ilgi duyuyorum.”

Ardından gelen sessizlik kulak tırmalayıcıydı. Geoffrey’in yüzünü görmese de, sinirlendiğinden adı gibi emindi. Adamın kıkırdamasını duyduğunda kulaklarına inanamadı.

“Cık, cık. Davranışlarına biraz dikkat et, Catherine. Yoksa fazla anlatacak bir şeyim kalmayacak bilesin.”

Boğazından yukarı bir hıçkırık yükseldi. Fakat ağlamamaya yemin etti. Geoffrey’in önünde bir kez daha ağlayacak değildi.

Adam, saatler gibi gelen bir süre boyunca gevezelik yapmaya devam etti. Babasından dert yanıyor, Cassie’nin onu tam manasıyla dinlemediğini fark etmiyor gibiydi. Genç kadın ekmekten bir dilim daha alıp yağladı. Yenilginin verdiği kasvetli ağırlık, yüreğine çöküvermişti. Geoffrey belli ki ona bu gece hiçbir şey anlatmayacaktı. Tersini düşünmekle aptallık etmişti.

“Adamlarıma Nan’ın ekmeklerinden birkaç somun getirmele-rini söyledim. Hoşuna gideceğini düşündüm.” Cassie’nin elinde

tuttuğu dilime işaret etti. “Aşçı kadın minnettar olacağını söyledi. Öylesin değil mi?”

Başıyla onayladı.

Çok sevgili Nan, sana minnettarım.

Geoffrey, aldığı cevaptan hoşnut kalmış olmalıydı ki gülümsemi. “Jamie’nin sağ salim bulunduğunu bilmek seni mutlu edecektir eminim.”

Cassie, yaşadığı şoku ve kederi saklamaya çalıştı; fakat Geoffrey haberi o kadar ani vermişti ki... “O-onu nerede buldunuz?”

“Ahırda saklanır halde bulduk. Düş kırıklığına uğradığını bu kadar belli etme, hayatım. O boyalı cadıyla beraber, ormanlarda gezip tozmasındansa, kendi evinde sapaşla oturması şüphesiz çok daha iyi.”

“İyi mi peki? Beni soruyor mu?”

“Sapaşla olduğunu söylemedim mi zaten!” Geoffrey tatlısının ucunu ısırıp çiğnemeye koyuldu. Dayanılmayacak kadar uzun gelen bir sessizliğin ardından tekrar konuşmaya başladı. “Bir ya da iki defa seni sorduğunu hatırlıyorum. Benim yanımda olduğunu ve iyi olduğunu söyleyince bir daha da sormadı. Her küçük çocuk gibi o da etrafta koşuşturup oynuyor.”

Zavallı Jamie. Çocuğun, Geoffrey’in ulaşamayacağı bir yerde güvende olduğunu düşünmüştü. Fakat Geoffrey onu da tutsak etmişti. Jamie’yi kollarına almak için can atıyor; o tatlı gülüşünü görmek, güvende olduğundan emin olmak istiyordu.

“Onu görmek istiyorum,” deyip ardından ekledi: “Lütfen.”

“Bir iki haftaya görebilirsin belki.”

“Neden yarın değil? O gece kaçmasaydı, onu buraya getirmeyecek miydin?”

“Haklısın.” Geoffrey mendiliyle ağzının kenarlarını sildi. “Ama son günlerdeki davranışların pek tatmin edici değil. Önmüzdeki iki hafta içerisinde belki onayımı kazanırsın. O vakte kadar da—”

“Ama o daha bir çocuk. Ve anne olarak bildiği tek kişi de benim.”

“Evet. Etrafındaki herkesi şımarttığın gibi onu da şımarttın. Birbirinizden biraz uzak kalmanız çocuğa iyi gelecektir.”

Kalbini yeni bir korku sarmaya başladı. Geoffrey, kölelere ve hayvanlara ettiği muamelenin aynısını çocuklara da gösterirdi. “Jamie’nin kılına dahi zarar verirsen-”

“İkiniz de artık benim yükümlülüğümde olduğunuza göre, size nasıl uygun görüyorsan öyle davranırım.” Adam ellerini birbirine vurup bir şişe porto şarabı istetti.

Duyduğu öfkeyle boğulan, kendi acizliği karşısında hüsrana uğrayan Cassie, düşünemediğini, nefes alamadığını fark etti.

“Şimdiye dek hiç iyi Madeira tatmış mıydın, hayatım? Şarabına dokunmamışsın bile. Al, onun yerine bundan içelim. Sinirlerini yatıştıracaktır.”

Cassie, önüne konulan bardağı görmezden geldi.

“Kararımdan hoşnut olmadığımı görüyorum.”

“Evet.” Hem sözlerine hem de titreyen sesine hâkim olmaya çalıştı. “Hiç hoşnut değilim. Acımasız bir karar, aynı senin gibi.”

“Bazıları ise merhametli olduğumu söylerler.” Geoffrey, şarabından bir yudum almak için durakladı. “Mahkuma dair hiçbir şey sormadın henüz. Hercai kadın kalbin onu çoktan unuttu mu yoksa?”

Nefesinin tıklandığını hissetti. “Sorsam dürüstçe cevap verir misin sanki?”

Geoffrey güldü, şarabını bir yudumda bitirdi ve içkisini tazeledi. “Her şeyin bir bedeli var elbette.”

Cassie göğsünün daraldığını hissetti. Bunun olacağını biliyordu.

“Bataklığı aşip babanın kulübesine nasıl gideceğimi söyler sen, ben de sana mahkumun hâlâ yaşayıp yaşamadığını söyleyirim.” Adamın yüzünde, kendine fazlasıyla güvendiğini belli eden bir ifade vardı.

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.” Demek Henry görmüştü. Genç kadının kalbi, düzensiz bir ritimle atmaya başladı.

Geoffrey öne doğru eğildi. Parmakları kadının yanağına hafifçe değdi. “Zamanla emirlerime itaat etmesini öğreneceksin. Aksi takdirde acı çekenler olacak çünkü.”

“Alçağın tekisin!” Cassie kanın beynine sıçradığım hissetti. Duyduğu öfke hissettiği umutsuzluğunu bastırıyordu.

Geoffrey gülümsedi. “Sen bilirsin, hayatım. Ama bil ki onun acısının yegane sorumlusu sen olacaksın.”

“Alec yaşıyor yani?” Sesine yansıyan acizlikten nefret etti.

“Şimdilik. Yarına sağ çıkar mı bilemeyeceğim.” Geoffrey şarabını yudumladı ve içkisini bir kez daha tazeledi. “Hadi tatlım, bir damla dahi içmedin.”

“Bu akşam hiç şarap içesim yok maalesef.” *Alec yaşıyor!*

“Ah, hadi ama.” Geoffrey iyice yaklaştı. Gözleri arzuyla gölgelenmiş, kadının göğüs çatalına sabitlenmişti. “Biraz şarap sana iyi gelecektir.”

Cassie, adamın dikkatini dağıtmak umuduyla küçük kristal bardaktan bir yudum aldı.

“İşte böyle.” Bunun üzerine Geoffrey uzanıp onun kolunu okşamaya başladı.

Midesinin kaktığını hisseden Cassie, hemen kolunu geri çekti.

“Beraber öyle mutlu oluruz ki, Catherine. Şu inadını bir aşabilsen, benim seni sevdiğim gibi senin de beni sevebileceğinden eminim.” Adam üzerine eğilip onu öpmeye çalıştı.

Geri çekilip onu itti. “Kes şunu!”

Geoffrey’in yüzü sertleşti ve çenesindeki kas seğirmeye başladı. “O mahkum için bacaklarını açıyor, beni ise öpmekten dahi çekiniyorsun, öyle mi?”

“Seni sevmiyorum.”

“Bir zamanlar seviyordun. Hatırlamıyor musun?”

“O zamanlar çocuktum. Böylesine kalpsiz bir adama dönüşeceğini bilmiyordum.”

“Beni neye zorladıysan onu yaptım sadece.” Adamın elleri uzanıp parmaklarını okşamaya başladı. “Zamanla sen de anlayacaksın.”

Elini çekmeye çalıştıysa da, adamın onu tutan parmaklarını iyice sıkıldı. “Bir ömür dahi geçse yaptıklarını affetmeyeceğim.”

Geoffrey bir an gerçek manada afallar gibi oldu. Neden sonra yüzüne çirkin bir sırıtış yayıldı. “İstesem sana bu odada, hemen şu masanın üzerinde sahip olurum ve kimse de beni durdurmaz.”

“Şimdi ya da daha sonra ne yaptığının bir önemi yok. Sana halihazırda duyduğum nefretin daha fazla artması mümkün değil zaten.”

“Şu an sinirli olduğun için böyle konuşuyorsun; fakat zamanla dokunuşlarım hoşuna gidecektir. Her kadında olduğu gibi.”

“Seninle asla kendi rızam dahilinde yatmayacağım, Geoffrey. Bana her dokunduğunda, yaptığın tecavüzden farksız olacak.”

Geoffrey yüzünü buruşturdu ve elleriyle onun parmaklarını acı verecek şekilde sıkı. Ardından tiksintiyle homurdandı ve kadını serbest bırakıp ona arkasını döndü. “Yanılıyorsun, Catherine. Tecavüz olmayacak. Bir hafta sonra karım olacaksın ve bu konu hakkında söz hakkın bulunmayacak. İstedğim zaman sana sahip olacağım ve yasalar bu davranışım karşısında gülümsemekle yetinecek.”

Cassie ayağa fırladı. “Bu yalancı töreni yapacak kimi buldun?”

“Altının değerini bilen – ve seni bu halinden tüm kalbiyle korumak isteyen bir adam buldum. Çocuğumu taşıdığını sanıyor ve seni yüzleşeceğin utançtan kurtarmak istiyor.”

Az kalsın karnmdakinin onun çocuğu olmadığını söyleyecekti; fakat Geoffrey’in hem kendisine hem de bebeğe zarar vereceğini bildiği için dilini tuttu. Hemen sonra korkunç gerçeğe yüzleşti: Çok yakında kaçıp kurtulamaması halinde, karnı şiştiği

zaman, bebeğin Geoffrey'e ait olduğuna dair adamı ikna edebilmesi için, onunla yatması gerekecekti. Bebeğinin hayatı buna bağlı olabilirdi.

Ama yapamazdı. Yapmayacaktı. "Olamaz! Tanrım, hayır! Cehenneme kadar yolun var, Geoffrey! Seninle evlenmeye asla razı olmayacağım! Ne bu dünyada ne de ötekinde!"

Geoffrey yüzünü ona döndüğünde, suratında bir gülümseme vardı. "Ah, öyle bir razı olacaksın ki! Bana karşı koyman halinde bedelini mahkum ödeyecek."

Oda dönmeye başladı. Cassie sandalyesine çöktü. Geoffrey'in sesi artık sinek vızıldamasından farksız geliyordu. Derin derin nefes alarak aklını toparlamaya, midesini yatıştırma-ya çalıştı.

"Hadi ama Catherine, şu kadınsı isteri nöbetlerini kontrol et lütfen."

Ne var ki kontrol etmesi mümkün değildi. Eğilip akşam yemeğini yemek salonunun zeminine boşalttı.

* * *

Alec, her hareketiyle beraber sırtına saplanan ağrıyı umursamayarak, Aldebaran'ı tımar etmeye koyuldu. Cildi henüz iyileşmemiş, gücü tamamen yerine gelmemişti; fakat iki gece önce ateşi düşmüştü ve Takotah onu artık istirahat etmesi için yatakta durmaya zorlayamıyordu. Yeterince zaman kaybetmişti zaten. Cassie'nin şu son sekiz gün boyunca neler çektiğini ancak Tanrı bilirdi.

Gözlerini yumup derin bir nefes alarak kalbini bir bıçak kadar soğuk ve sert olmaya zorladı. Duygularını kontrol edemezse, Cassie'nin bir işine yaramazdı. Daha şimdiden, yoğun öfkeden şahsını nefrete dek giden bir sürü hisle dolmuştu. İhtiraslarına yenik düşmüş, Cassie'nin hayatını mahvedebileceğini bile bile onu sevmişti. Genç kadın şu an her ne acı çekiyorduyorsa, Alec yüzünden çekiyordu.

Günbatımıyla beraber yola çıkacaktı.

Samanların arasında koşuşturup duvardaki bir çatlağın ardında kaybolan fareyi gören Aldebaran, ayaklarını gergin gergin yere vuruyor, kişniyordu.

“Sakin bana farelerden korkuyorum deme, koca oğlan.” Alec aygırın kestane rengi ipeksi kıllarını okşadı.

Aldebaran’ı beraberinde götürmeyi çok istese de, atın köpek- lere yerini açık edeceğinden emin olan Takotah, ona aygırı ge- ride bırakmasını tembih etmişti. Crichton inine fark edilmeden varmak istiyorsa, Takotah’ın tavsiye ettiği gibi bataklıklar ve ormanlar üzerinde gitmesi gerekecekti. Yaya olarak yapacağı bu yolculuk tüm bir gününü alacaktı.

Kızılderili kadının yardımcıları, onun için paha biçilemez olmuş- tu. Kendisi baygın halde yatarken, şifacı kadın tüm o mesafeyi kendi başına gitmiş ve Crichton’un mutfak kölelerinden birinden, Cassie’nin üçüncü kattaki odalardan birinde tutsak edildiğini öğ- renmişti. Takotah, kendisi için kumun üzerine bir harita çizmiş ve onunla av köpeklerini atlatmanın inceliklerini paylaşmıştı. Şifacı kadın ardından eline deri bir kese tutuşturmuştu. İçindekilerin uy- kusunu alacağını ve ağrısını dindireceğini söylemişti.

Kurduğu plan gayet basitti. Gecenin karanlığından istifade edip malikâneye varacak, Cassie’yi kurtaracak ve güneş doğmadan ev- vel tekrar ormana dönecekti. Takotah ona, Crichton’un kölelerinin direnişiyle karşılaşmaktan korkmaması gerektiğini, çünkü efendi- lerinden nefret edecek kadar kötü muamele gördüklerini söylemiş- ti. Kimse etrafı alarına geçirip yolunu tıkamaya çalışmayacak; ama aynı zamanda yardımına da koşmayacaktı. Şansı yaver giderse, Cassie ve o, yarın akşamdan önce bu adadaki sığımlarına vara- caktı. Alec, tamamen iyileşir iyileşmez, kadını ve Jamie’yi kuzeye götürüp onlarla beraber İngiltere’ye yelken açacaktı.

Aygırın ıslıl ıslıl böğrüne son bir kez hafifçe vurup kaşağını bir kenara bıraktı. Dışarıda pembe-turuncu güneş ışınları, donuk sonbahar semaları boyunca uzanıyor, günün sonunu haber veri-

yordu. Korsan'a attığı sopayı alıp getirmesini öğreten Jamie, fazla uzakta değildi. Zavallı çocuk, Cassie'nin kaçırılmasının ardından, duyduğu korku ve üzüntüyü yiğitçe saklamaya çalışmıştı; fakat Alec, onu birçok kez uykusunda inlerken ve ablasının adını sayıklarken yakalamıştı.

Jamie bağırdı: "Buraya oğlum! Buraya Korsan!"

Korsan, ağzında sopayla kuyruğunu sallıyor, inatla ters yönde koşuşturuyordu.

Jamie'nin alt dudağı titremeye, yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeğe başladı.

"Geri dönecek delikanlı." Çocuğun yaşlarına sebep olan şeyin, köpeğin inatçı davranışlarından çok ablasının yokluğu olduğunu biliyordu.

"Hayır, dönmeyecek." Jamie burnunu çekti ve elinin tersiyle gözündeki yaşları silip yanağının üzerinde çamurdan bir iz bıraktı. "Korsan!"

Korsan bir eğretiliğini kokladıktan sonra çamların derinliklerine doğru koştu.

"Tekrar çağırmayı dene. Ama bu sefer daha güçlü bir ses tonu kullan; ona efendisi olduğunu ve emirlerine uyması gerektiğini gösteren bir ses tonu."

Jamie bir süre Alec'e bakakaldı. Yeşil gözleri şüpheyile gölgelenmişti. Neden sonra meydan okuyan bir tavırla çenesini kaldırdı ve yüzüne inatçı bir ifade yerleştirdi. Bu haliyle Cassie'yi o kadar andırıyordu ki, Alec, kadına duyduğu özlem karşısında şaşkına döndü.

"Korsan, buraya gel!" Jamie oldukça kararlı bir ses tonuyla bağıırıyordu. Yavru köpek döndü ve onlara doğru koşmaya başladı. Sopayı ağzına almış, kulakları sallanıp duruyordu.

"Şimdi de onu öv."

"Akıllı köpek." Jamie, yavrunun tüm vücudu sevinçle sallanana dek, hayvanın başını okşadı. "Gördün mü, Cole? Geri geldi!"

“Evet Jamie. Gördüm.” Çocuğun buklelerini karıştırdı ve onu bağrına basmak için duyduğu dürtüyü bastırdı.

Ablanı geri getireceğim, delikanlı. Getiremezsem de bu uğurda öleceğim.

“Bu da ablası gibi dik başlı olacak. Kanında var.”

Arkasını dönünce, yaklaşmakta olan Micah’ı gördü. Elinde Cassie’nin babasının tabanca kutusunu tutuyordu. Crichton, Micah’ı köle yapmakla tehdit edip Blakewell’in topraklarından sürmüştü; fakat Micah, gündüz kuzeye gidiyormuş numarası yapmış, ardından gecenin karanlığından istifade ederek, ufak adanın emniyetine dönmüştü. Bu küçük toprak parçasının hepsi için bir cennete dönüşmesi garipti doğrusu.

“İkisini de temizleyip yağladım,” dedi Micah. “Umarım kullanmana gerek kalmaz. İçindeki barut temiz ve iyi türden.”

Alec, başını minnettar bir şekilde eğip kutuyu kabul etti ve kapağını aralayınca içinde pırıl pırıl parlayan iki silahı gördü.

“Bu gece mi gidiyorsun?”

“Evet.”

Akşam yemeği hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Balık ve mısır ekmeği boğazından aşağı tat vermeden iniyor, her geçen anla beraber vücudundaki gerilim birikiyordu. Planın başarısız olması ihtimaline karşın, hep beraber Jamie’ye, ablasını kurtarma planından bahsetmemeye karar vermişlerdi. Çocuk etrafındaki asık suratlardan habersiz bir şekilde yemeğini yiyor, neşeye gevezelik ediyordu. Hatırlayamadığı bir babayla tanıştırılan Jamie, yaşlı adama, sadece bir çocuğun gösterebileceği şefkat ve ilgiyle muamele ediyor, bazen babasının kucağına tırmanıp en son maceralarından ve kurduğu düşlerden bahsediyordu. İhtiyar adamın cevap vermedeki eksikliği, onu rahatsız etmiyor gibiydi.

“Cole, yatmadan önce bana bir masal anlatacak mısın?”

“Bu gece olmaz delikanlı.”

Gözleri hayal kırıklığıyla gölgelenen Jamie, buna rağmen itiraz etmedi.

Alec kendini birden odun gibi hissetti. Bu gece anlatmaya-caksa başka ne zaman anlatacaktı? Jamie'yi bir daha göremeyebilirdi. Pencereden dışarı bakınca gün ışığının son kalıntılarının hâlâ gökyüzüne asılmakta olduğunu gördü. Daha vakit vardı.

Çocuğu kucağına oturttu. "Şimdi düşündüm de delikanlı, bu gece masal anlatmak için aslında çok uygun bir vakit. Neyi dinlemek istersin?"

"Karasakal!"

Yarım saat sonra, dizlerine kadar gelen soğuk bataklık sularının arasından zorla ilerleyerek, arkasındaki kulübenin neşeli ışığını geride bırakıyordu. Ayaklarının arasından çamur sızıyor, Takotah'ın onun için hazırladığı deri makosenleri yutmakla tehdit ediyordu. Gittikçe artan bir endişenin verdiği hırsla, çamurların arasından olabildiğince hızlı bir şekilde geçmeye çalıştı. Ezici karanlığın içinde, çürüyen kütükleri ve ağaçların hayaletimsi şekillerini çıkarabilmek ve etrafında ötüp duran, görülmeyen gece hayvanlarının sesini duyabilmek için gözlerini ve kulaklarını kasıyordu. Birkaç kez, yarı yarıya saklı köklere ve kaygan taşlara takılıp düşecekti. Günler süren ateşi ve henüz tamamen iyileşmeyen yaraları sebebiyle güçsüz olan vücudu, beklentilerini karşılamak için mücadele ediyordu.

Cassie'ye ulaşmalıydı. Onu emniyete almalıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beline kadar ıslanmışken, duyduğu rahatsızlığı aklının bir köşesine itip Takotah'ın ona verdiği keseye uzandı. İçinden bir yaprak alıp ağzına attı ve çiğnemeye koyuldu. Aldığı acı tat, ilk başta nefesini kesse de, çok geçmeden kendini daha sıcak ve daha güçlü hissetmeye başladı. Hissettiği ağrı, aklından uçup gitti ve tek bir düşünceyle, tek bir amaçla hareket ederek, kendini yokuş yukarı kuru zemine doğru zorlukla çıkarken buldu.

İleride, mehtabın soluk, gümüşü ışığı ağaçların arasından onu çağırıyordu.

Ardından uzaktan gelen sesleri duydu.

Av köpeklerinin ulumaları.

Otuzuncu Bölüm

Midesi düğüm düğüm olan Cassie, at arabasının camından dışarı bakıyordu. Kapıyı açıp yere atlamak ve ormana koşmak için neler vermezdi. Fakat Geoffrey kolunu sıkıca tutuyor, parmaklarını ona malikmiş gibi tenine batırıyordu. Daha kapının koluna dokunamadan, adam onu durdururdu. Ayrıca adam, Alec'in – ve bir ihtimal Jamie'nin – hayatının onun itaatkarlığına bağlı olduğunu açık ve net bir şekilde belirtmişti. Geoffrey'in emirlerine uymak dışında bir seçeneği yoktu.

Cassie, evleneceği günün hep hayatının en güzel günü olacağını düşünmüştü, en çaresizi değil. Bunların hiçbirini hayal etmemişti. Geoffrey'in karısı, malı olmak üzereydi. Bu düşünce kanını dondurdu, midesini bulandırdı. Adamla aynı yatakta geçireceği bir ömür şöyle dursun, bir geceyi dahi tasavvur edemiyordu. Her akşam aynı yemek masasına oturduklarını, tatil günlerini beraber geçirdiklerini, onun misafirlerini ağırladığını düşünemiyordu. Alec'in çocuğunun adama “baba” diye hitap etmesinin düşüncesine dahi tahammül edemiyordu. Fakat ne kadar katlanılamaz görünürse görünsün, bir mucize olmadığı sürece, geleceği bunları barındırıyordu.

Ona giyinmesi konusunda yardımcı olan köleden kaçmasına izin vermesini istemişti; fakat kadın efendisinin onu nasıl cezalandıracağını anlatırken az kalsın isteri nöbetine giriyordu. Rahibe hamile olmadığını söylemeyi de düşünmüştü. Tabii tek sorun, Alec'in çocuğunu taşıyor olmasıydı.

Yoksa Tanrı onu işlediği günahlardan dolayı cezalandırıyor

muydu? Yalan söylemiş, babasının imzasını taklit etmiş, karşılıklı evlilik yeminlerinde bulunmadığı bir adamı yatağına almıştı. Kilisenin ve toplumun genç kadınlara dayattığı kuralların çoğunu ciddiye almadan yaşamıştı hayatını. Bedelin şimdi mi ödüyordu? Cassie bu fikri başından savdı. Yarattıklarını sevdiğini iddia eden bir tanrı, böylesine zalim olamazdı.

Buna rağmen işte buradaydı.

Cassie'yi bir hafta önce akşam yemeğine zorladığı o korkunç akşamdan beri, Geoffrey, kendisiyle tek kelime konuşmamıştı. Genç kadın yediklerini zemine çıkartırken, onu tiksinti ve öfkeyle izlemiş, bu hareketini şahsına bir hakaret olarak algılamıştı. Cassie'yi odasına nefyetmiş, tüm bir haftayı korkularıyla baş başa geçirmesini sağlamıştı. Alec, Jamie ve diğer sevdikleri şu an ne yapıyorlardı? Onu suçluyorlar mıydı? Ondan nefret ediyorlar mıydı? Durumunu daha ne kadar saklayabilirdi? Geoffrey çocuğun kendisinden olduğuna inanır mıydı? İnanmaması halinde Cassie'ye ve bebeğe ne yapardı?

İdama mahkum bir adamın infaz gününden dehşet duyması misali, korkuyla beklemişti bu sabahı. Tam manasıyla böyle hissediyordu – idamına yürüyormuş gibi. Ama işte o gün gelmişti, şafak sökmeden odasının kilidinin dönmesi ile başlamıştı. Geoffrey ropdöşambırına bürünmüş bir halde odasına girmiş, yıkanmasını ve giyinmesini emretmiş, ona gül pembesi ipekten bir elbiseyi gelinlik olarak sunmuştu. Genç kadının itirazları henüz dilini ucuna varamadan, adamın haşın bakışları tarafından susturulmuştu. Sessizlik içinde kendisinden istenilen her şeyi yapmıştı – bebeğinin ve Alec'in iyiliği için.

“Varmak üzereyiz.” Geoffrey düşüncelerini böldü. “Suratını asmayı kesip biraz daha gelin gibi görünmeye çalış, hayatım. Düğün günün bugün.”

Araba dönemeci hantal hantal dönünce, orman açılıp Beyaz Aziz Mary Şapeli'nin tanıdık yapısını ve çok sayıda dış binasını gözler önüne serdi. Buz gibi dehşet, tüm vücudunu sarmıştı.

Tanrım, lütfen bunun olmasına izin verme.

Araba kilisenin basamaklarına varınca durakladı.

“Gel, hayatım.” Geoffrey arabadan indikten sonra dönüp bir elini ona uzattı.

Bacakları tir tir titrerken, adamın yardımını reddedip destek almak için kapı koluna tutundu ve dengesini sağlamaya çalışarak yere adım attı. Ellerini kavuşturup kalın kaşlarını çatmış olan Peder Dinwiddie, kilisenin girişinde durmaktaydı. Yuvarlak yüzünün kırmızılığı, saten cüppesinin beyaz rengi yüzünden iyice göze çarpıyordu.

“Günaydın Peder.” Geoffrey, onu merdivenlerden yukarı doğru itirdi. “İyisinizdir umarım.”

“İyi günler Geoffrey. Catherine.” Rahip ona onaylamayan bir bakış attı.

Geoffrey, bir elini sıkıcı beline dayayıp, onu kapıdan içeri iteledi. Gün ışığı şapelin iki tarafını saran küçük camlardan içeri hafifçe sızıyor; sunağın üzerindeki tek vitray, cılalı ahşap zeminin üzerini çeşit çeşit renklere boyuyordu. Her biri ilahi müdahale için bir yakarış olan birkaç mum, titrek ışıklarını bir köşeye vuruyordu. Geoffrey tarafından sürüklenen Cassie, kendi sessiz yakarışlarını tekrarlariken, ana koridor boyunca rahibi takip etti.

“Bu durumun hoşuma gitmediğini belirtmeliyim, Geoffrey. Babanın arkasından iş çevirmek oldukça canımı sıkıyor. Kilise-mize geçtiğimiz yıllar içerisinde son derece cömert bağışlarda bulundu baban. Onu kandırmak istemem doğrusu. Bu tür kararlar babaların gözetiminde verilmelidir. Özellikle söz konusu olan araziniz ise.” Rahibin sesi boş binada yankılanıyordu. “Sen babanın tek vârisisin. Önemli biriyle evlenmeni isterdi.”

Cassie, adamın onu hakir görmesinden ötürü alınmadı. Tersine papazın sözlerinde bir ümit kıvılcımı gördü. Peder Dinwiddie’nin bu nikâhı kıymak konusunda şüpheleri varsa, onu kararından caydırabilirdi. Bu riske girmeye cesaret edebilir miydi?

“Size temin ederim, bu rezaletin çıkmasını önlediğiniz için

babam oldukça minnettar olacaktır. Ve bu minnettarlığı da, kiliseye yapılacak başka bağışlarla gösterecektir kendini. Kim bilir, ikinci bir renkli camınız dahi olabilir. Dış dehlizin oralarda mesela.”

“Yanılmamış olmanı umalım, Geoffrey; yoksa bu nikahı bozmak için baskı altında tutulabilirim. Doğacak bebeği de düşünürsek, oldukça zor bir durum olur bu.”

Cassie, Geoffrey’in numaradan ibaret sandığı henüz doğmamış bebeğinin lafı açılınca, kanın beynine hücum ettiğini hissetti.

“Ne oldu, hayatım? Kendini kötü mü hissediyorsun yoksa?”

Geoffrey’in sahte endişesi ve kullandığı sevgi sözcükleri, genç kadının midesini bulandırdı.

“Buraya zorla getirildiğimi gayet iyi biliyorsun.”

Adam gülmekle yetindi.

“Efendi Geoffrey, bana evlenmek konusundaki isteksizliğinden çoktan bahsetti, Catherine. Ve şunu söylemeliyim ki, ben de onunla aynı düşüncedeyim.” Peder Dinwiddie, kürsüsünün üzerinde duran Toplu Dua Kitabı’nın sayfalarını çevirmeye koyuldu. “Baban sana asla konumunu öğretmedi ve onun bu müsamahası, şu an netice vermiş bulunmakta. Mantıklı davranmamakta ısrarlı olman, seni yönetecek güçlü bir ele ihtiyaç duyduğunu gösteriyor. Tanrı biliyor ya, kadınların çoğu gibi sen de sağduyulu olamazsan, senin için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilen kimseler, adına karar vermek zorunda kalacaktır.”

Sinirlerinin gerildiğini hissetti. “Bir kadını iradesi dışında evlendirmek, Kilise’nin buyurduklarıyla çelişmiyor mu peki?” Boğazı tıkanmış, sesi titriyordu.

“Hükümler harfiyen uygulansaydı evladım, etrafta çok az sayıda gelin dolaşırdı. Ömrü hayatım boyunca birçok kez, utanç içerisinde kadınların sunağın önüne isteksizce getirildiğe şahit oldum. Aynı kadınlar birkaç ay sonra kucaklarında bebekleriyle gayet mutlu bir şekilde geri dönerlerdi.”

“O halde bu...bu melun saçmalığı sonuna kadar götüreceksiniz, öyle mi?”

Peder Dinwiddie, başını kürsüsünden kaldırıp ona sulu gözleriyle sert bir bakış attıysa da, hiçbir şey söylemedi.

Son umudu da yerle bir olunca, yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başladı.

Geoffrey güldü. “Sana onun katı görüşlü olduğundan bahsetmemiş miydim?”

Peder Dinwiddie boğazını temizledi. “Bugün burada, kutsal evlilik bağıyla bağlanacak bu iki kişinin birlikteliklerine şahitlik yapmak üzere Yüce Tanrı’nın huzurunda toplanmış bulunmaktayız...”

Peder Dinwiddie, kendisini bedbahtlıkla dolu bir yaşama sevk edecek kelimeleri okurken, hıçkırıklarına engel olmaya çalışıyordu. Beyni düşünmekten, kalbi hissetmekten acizdi. Yaşlar gözünden aşağı akarken, etrafındaki dünya, sürekli değişen bir bulanıklığa dönüşmüştü.

Tüm bunlar gerçek olamazdı!

“Sen, Catherine, bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta ona itaat edeceğine, onu sevip rahat ettireceğine, diğer herkesi terk edip ölüm sizi ayırana dek yalnız ona sadık kalacağını yemin ediyor musun?”

Rahibin sözleri, çok uzaktan geliyormuş gibi kulaklarına doğru sürükleniyordu. Cassie, ne kadar denerse denesin, kendisinden beklenen kelimeleri söyleyemiyordu.

Geoffrey’in parmakları sertçe koluna battı. Öfkeyle somurturken “Tekrar sorun,” diye talep etti.

“Tabii tabii, ne demek, tekrar sorun sevgili peder.”

Cassie, duyduğu tanıdık sese doğru hızla dönünce, kayıtsız bir tavırla söveye yaslanan Alec’i gördü. Adam baştan aşağı çamurla kaplanmıştı. Bir elinde tuttuğu tabancanın namlusunu gelişiğözel bir biçimde yere doğrultmuştu.

“Sen!” diye hırladı Geoffrey.

“Alec!”

Nasıl olurdu? Tüm vücudu gevşeyen Cassie, nefessiz kaldığını hissetti. Geoffrey onu belinden yakalayıp önüne kalkan yap-masaydı, çoktan Alec’e doğru koşuyor olacaktı.

“Bu işten paçayı kurtarabileceğini mi sandın, Crichton?” Alec, tabancayı tereddütsüz bir şekilde kaldırarak, yavaşça onlara doğru yürümeye başladı. Gözleri taş gibi sert ve soğuktu. “Gücüme kavuşur kavuşmaz Cassie’nin peşinden geleceğimi bilmeliydin.”

“Gece gündüz izini süreceğ köpekler taktım peşine. Fırsatın varken kaçmalıydın, mahkum. Artık ölü bir adamsın.”

Köpekler? Kaçmak? Konuşulanlardan hiçbir şey anlamıyordu. Yoksa...

Geoffrey kendisine yalan söylemişti!

Peder Dinwiddie, dilini yeniden keşfetmiş gibi aniden bağır-maya koyuldu: “Kilisenin içinde kan dökmeyin!”

“Cassie’yi bırak Crichton; yoksa sevgili pederin, biz gittikten sonra ortalığı epey temizlemesi gerekecek.”

“Ateş edip Catherine’yi öldürmeyi göze alacaksın, öyle mi? Hiç sanmıyorum.”

Alec horozu yavaşça çekip silahı Geoffrey’in başına doğrulttu. “Babamın, ateşli silahlar konusundaki eğitimimi oldukça ciddiye aldığını söylemeliyim. Bu mesafeden başını karpuz gibi yarabilir, bunu yaparken de Cassie’nin elbisesine tek bir damla kan dökülmemesini sağlayabilirim.”

Cassie, nefesinin boğazına takıldığını hissetti. Geoffrey’in belini saran elleri iyice kasılıp ona baskı yapmaya başladı. Neden sonra, adam onu itip serbest bırakınca, kendini öne doğru tökezler halde buldu. Dengesini bulunca, eteklerini kaldırıp Alec’e doğru koşmaya başladı. Başını adamın göğsüne gömerken, yanaklarından aşağı taze gözyaşları akıyordu.

Geoffrey’in “Onu istemeni anlayabiliyorum, mahkum,” dediğini duydu. “Bir adamı yatakta nasıl memnun edeceğini gayet iyi biliyor, değil mi?”

Genç kadın, Alec'in vücudunun kaskatı kesildiğini hissedince, başını kaldırıp ona el sürülmemiş olduğunu anlatmak istedi; fakat lafı yarıda kesildi.

"Ona zorla sahip olduğunu düşünseydim, Crichton, şu an yerde ölü bir şekilde yatıyor olurdun." Alec'in kalm sesi, göğsünün içinde, Cassie'nin üzerine başını yasladığı yerde gümbürdüyordu. Adam başını indirip ona baktı. "İncindin mi, tatlım?"

"Hayır." Alec'in mavi gözlerine baktığında, adamın yanında olduğuna zar zor inanabildi.

"Kimsin sen?" Peder Dinwiddie, bir adım öne çıkıp karnını şişirerek, cüssesini tümüyle ortaya koydu.

Alec, onu emniyete almak için arkasına bastırdı.

"O bir mahkum, peder. Blakewell'in esirlerinden biri," diye cevap verdi Geoffrey. "Catherine ona aşık olduğunu sanıp bir de adamı yatağına aldı."

Peder Dinwiddie şoka uğramış, dehşete kapılmış gibiydi.

Cassie utanmadığını göstermek için çenesini kaldırdı. "Evet peder. Ve karnımdaki bebek de Geoffrey'in değil, onun çocuğu."

Peder Dinwiddie nefesini tuttu.

Geoffrey önce şaşırmış, ardından tiksinişmiş gözüküp, dudaklarını hor görmeyeyle büktü.

Fakat Alec'in tepkisi, kalbini öylesine ısıttı ki, diğer ikisini neredeyse unuttu. Adamın gözleri hayretle karnına yönelip ardından sevgi dolu bir ifadeyle yüzüne çevrildi. "Bebek mi?"

"Evet."

Geoffrey bağırmaya başladı: "O küçük sürtüğü de al defol! Fırsatınız varken kaçın bakalım!"

Alec'in ifadesi sertleşti. "Cassie, beni dikkatlice dinle." Sadece onun duyabileceği şekilde, sessizce konuşuyordu. "Dışarı çıkınca, Crichton'un atlarını çözülmüş, bizi bekler bir hâlde bulacaksınız. Onu adaya doğru sür. Ben hemen arkada olacağım. Bir terslik çıkması halinde Robert Carter'den yardım iste. Bana sorarsan o güvenilir bir adam."

“Ama ”

“Göt hadi! Olacakları görmeni istemiyorum.”

“Ne ”

“Hadi!”

Cassie, eteklerini kaldırıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Alec’in “Seninle görülecek bir hesabımız var, Crichton,” dediğini duydu.

Adamın yapabilecekleri düşünüp dehşete düşünce, bir adım daha atmadığını fark etti. Arkasını dönüverince, tabancayı pantolonuna sıkıştırmış olan Alec’in, tehditkar bir şekilde Geoffrey’e doğru yürümekte olduğunu gördü.

Geoffrey tökezleyerek birkaç adım geri attı.

Alec yumruğunu Geoffrey’in yüzüne geçirince, adam arkaya doğru devrildi ve duvara çarpıp yere yığılıverdi. Burnundan fışkıran kan, yakasının fırfırlarına damlıyordu.

“Dua et kilisenin içindeyiz. Seni uyarıyorum, Crichton. Olur da Blakewell’in topraklarına bir daha adım atarsan ya da Cassie’ye yaklaşırsan, seni öldürürüm.”

Son iki kelime ağır ağır, kötücül bir edayla söylenmişti. Yanakısı ufak kilisenin içini dolduruyordu.

Alec dönüp arkasına bakmadan Cassie’ye doğru yürümeye koyuldu. Genç kadını elinden tutup kiliseden dışarı doğru sürdü. “Sana denileni hiç yapmaz mısın?”

“Korktum. Sandım ki—”

“Onu öldüreceğimi mi sandın? Keşke öldürseydim.”

Geoffrey’in atları, bir ağacın dalına bağlanmış, gergin gergin kuyruklarını sallıyordu. Hayvanlara eyer vurulmamıştı, fakat Cassie, daha önce de ata eysiz binmişti.

“Sürücü nerede?” Genç kadın, terk edilmiş gibi duran at arabasına doğru baktı.

“Başına aldığı darbeyi uykunun yardımıyla atlatmaya çalışıyor.” Alec atların dizginlerini eline aldı. Cassie, tam o sırada, gözünün ucuyla kiliseden çıkmakta olan Geoffrey’i gördü. Adam

elinde bir şey tutuyordu; gün ışığında parlayan, gümüşümsü bir şey. “Alec!”

Alec geriye dönüp onu arkasına itti. Babasının tabancası, adeta büyümlü bir şekilde adamın elinde belirdi ve Alec tetiğı çekti.

Geoffrey sendeleyince parmaklarının arasından bir tabanca düşüverdi. Adam iki elini, boğazında açılmakta olan deliğın üstüne bastırıp kilisenin merdivenlerinin üzerine yığıldı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, vücudu acının etkisiyle bükülmüştü.

Boğulurcasına “Cath—” deyip kanlı ellerinden birini ona doğru uzattı. Bir an kıvrandı. Ardından vücudu sarsılıp hareket etmeyi tümnden kesti.

Midesi bulan Cassie, yüzünü çevirince, Alec’in kollarının kendisini sardığını ve ellerinin onu sıcak göğsüne çektiğini hissetti.

“Yola çıkmamız lazım. Yeterince gücün var mı?”

Başını evet anlamında salladı.

“Ata binmene yardım edeyim.”

Cassie elini uzatıp atın kırmızı yelesini avuçladı. Alec’in ellerinin belini kavradığını ve bir ayağını atın üzerinden atana dek onu yukarı kaldırdığını hissetti.

Altındaki hayvan, rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

“İşte oradalar! Durdurun onları!”

Başını çevirince, Peder Dinwiddie’nin onları işaret ettiğini ve üç adamın kendilerine doğru koşmakta olduğunu gördü. İçlerinden biri, beceriksiz bir şekilde, elindeki misket tüfeğini doldurmaya çalışıyordu.

“Atını sür, Cassie! Hiçbir şey için durma!” Alec hayvanın sağrısına sert bir şaplak attı.

At öne doğru atılıp dörtnala koşmaya başladı. Düşmemek için mücadele veren Cassie, bacaklarını hayvanın iki yanına bastırıp sıkıca yelesine tutundu.

“Alec!” Dengesini korumak için gayret göstererek omzunun üzerinden geriye bakmaya çalıştı.

“Devam et!”

Attığı kısa bakış, ona, Alec’in de sağ salim atma bindiğini ve peşinden gelmekte olduğunu göstermişti. Bineğinin başını eve doğru doğrultmaya çalıştı. Altındaki zemin bulanık bir görüntü halinde hızla akıp gidiyordu.

Genç kadın, henüz yoldaki dönemece varamadan, silahın mide bulandırıcı sesi havayı yardı. Bunu bir atın haykırışları izledi. Kalbi göğsünde deli gibi atarken, bineğini zorla durdurmaya çalıştı. Altındaki hayvan tekrar şaha kalkınca, dehşete düştü ve kendini can havliyle ata tutunmaya çalışırken buldu.

Ardından omzunun üzerinden onu gördü. “Hayır!”

Alec çamurun içinde yatmış, ölmekte olan bir atın altına sıkışan bacağı kurtarmaya çalışıyordu. Hayvanın boynundaki mermi deliğinden aşağı kanlar sızıyordu. Alec’in az ilerisinde, elinde tüfeği tutan adam, silahını yeniden doldurmakla meşguldü. Peder Dinwiddie ve diğer iki adam, Alec’in etrafını sarmaktaydılar. Cassie hiç düşünmeden atını çevirdiyse de geç kalmıştı.

Alec bacağı kurtarır kurtarmaz, adamlar üzerine çullandı ve onu dövüp ayağa kalkması için çekirtmeye başladı.

“Alec!”

“Durma!” diye bağırdı adam. “Devam et!”

Cassie’nin altındaki at, ayaklarını yere vurmaya başladı.

“Sensiz hiçbir yere gitmiyorum!”

“Gitmen lazım! Hadi!”

Kargaşanın arasından, elinde tüfeği tutan adamın hâlâ silahını doldurmakla meşgul olduğunu gördü. Yüreği ağzına geldi. Alec’i hemen oracıkta öldürmeyi planlıyordu! Ardından bakışları adamınkiyle buluştu ve şaşkınlıkla hedefindeki asıl kişinin kedisi olduğunu fark etti.

“Tanrı aşkına Cassie, sür şu atı!” Alec’in yakıcı bakışları, bir an onunkilerle buluştu. Adam ardından dönüp, onu zapt eden iki kişiyi de beraberinde götürerek, kendini tüfekli adamın üzerine attı.

Cassie, yanaklarından aşağı yaşlar akarken, beygiri döndürdü ve topuklarını vurup onu dörtnala sürdü. Korktuğu gibi tüfeğin sesi bir kez daha duyuldu ve boğazından kopan hıçkırık, onu elim bir kederle baş başa bıraktı. Alec ölmüştü.

Otuz Birinci Bölüm

Londra

Matthew, sağlam görünümlü meşe kapıya, elindeki baston ile sabırsızlıkla vurdu.

Kapıyı açan gözlüklü, genç katip, “Lütfen içeri buyurun, Teğmen,” dedi. “Sayın Yargıç birazdan burada olurlar.”

İçeri adım atınca, girdiği ofisin oldukça zevksiz bir biçimde döşenmiş olduğunu keşfetti. Zemini kaplayan gösterişli şark halılarının zengin bordo tonları, kadife güneşliklerin lacivert rengi ve yaldızlı Fransız sandalyelerinin pembesi ve yeşili ile tam bir tezat oluşturuyordu. Odanın iki tarafını saran raflar, üzerinde eser ve yazar isimlerinin altın harflerle işlenmiş olduğu deri ciltli kitaplarla doluydu. Aristo, Cicero, Dante, Chaucer... Eline bir kitap aldı ve kapağını aralayıp kitabın sırtının kaskatı olduğunu görünce, bugüne dek hiç açılmadığını fark etti. Tüm koleksiyon, büyük ihtimalle göz boyamak içindi. Aynı durum duvardaki yağlıboya tablolar için de geçerliydi. Biri çıplak, şehvetli kadınların roma kıyafetlerine bürünmüş yapılı erkekler tarafından alıp götürülmesini anlatıyordu. Reubens’in *Leuccippus’un Kızlarının Kaçırılışı* tablosunun berbat bir kopyasıydı.

Diğeri ise bir portreydi ve aynı beceriksiz el tarafından çizilmiş gibi duruyordu. Portre, bir Felemenk başyapıtı olmaya çalışmış, fakat başaramamıştı. Abartılı bir haşinlikle izleyicilerine bakan, giyim kuşamda aşırıya kaçmış bir adamı resmediyordu. Tüm bunların yeni zenginler için tuzaklar olduğuna hükmeden Matthew, paranın nereden geldiğini çok iyi bildiğini düşündü. Hapishane işletmek, insanı oldukça zengin kılabilirdi. Bugünkü

ziyaretinin de kendisine bir hayli pahalıya mal olacağına şüphe yoktu.

“Ah, Teğmen Hastings. Bakıyorum da kitap koleksiyonumu keşfetmişsiniz.”

Dönünce, duvarda asılı duran portredeki adamın ta kendisinin, arkadaki bir odadan çıkmakta olduğunu gördü. Baştan aşağı ipeklere, dantellere ve brokarlara bürünmüş iri yarı bir adamdı. Hünerli bir tarzisi olduğu her halinden belli olsa da, henüz hangi renklerin uyuştüğünü kavrayamamış gibiydi.

“Tablolarınızı hayranlıkla izlemekle meşguldüm Yargıç Woodhull.”

Yargıç, Matthew’in ondan beklediği gibi, memnuniyetle göğsünü kabarttı.

“Her çizim tarzını ve başyapıtı taklit edebilen bir sanatçı edindim. Eserlerini görünce, ne yapıp ne edip onu desteklemem gerektiğini düşündüm.” Adam, ellerini koca göbeğinin üzerinde kavuşturdu. “Kişinin hayatında zarafetin sınırı olmamalı.”

“İyi dediniz, Sayın Yargıç. Kütüphaneniz her beyefendinin sahip olması gereken türden.” Elinde tuttuğu kitabı sahibine uzattı.

“Brendi ister misiniz?” Yargıcın gözleri, aldığı iltifatlar karşısında parlıyordu.

“Hayır, teşekkür ederim. İş başındayken içki içmemeyi kendime kural edindim.”

“Çok bilgece bir kural.” Woodhull güldü. “Gerçi herkes sizin kadar sağduyulu olsa, bana yapacak iş kalmazdı.”

Matthew, süslü sandalyelerden birine oturarak, Woodhull’un tahta bacağına attığı kaçamak bakışları görmezden geldi. Meraklı gözlerle ve dik dik bakılmaya alışık. “Kayınbiraderimin öldürüldüğü günün ertesi sabahı getirilen yaşlı adam hakkında bilgi almak için gelmiştim.”

“Ah, onun hakkında söylenecek fazla bir şey yok, Teğmen. Birkaç gün içerisinde yüksek ateşten ölmüştü.”

“Gözden kaçırılmış şeyleri açığa çıkarmamda bana yardım-

cı olabilirsiniz diye düşünmüştüm.” Göz temasını yitirmeden, Woodhull’un masasının üzerine birkaç İngiliz altını bıraktı.

“Bu dediğiniz çok uzun zaman önceydi Teğmen. Her ne kadar sizin gibi onurlu bir beyefendiye yardım etmek istesem de—”

Masaya birkaç altın daha koydu.

“Adam içeri alındığı sırada nöbette olan görevliyi çağırta-yım.”

Matthew, kısa süre sonra kendini, hayatında gördüğü en pis adamlardan biriyle yüz yüze buldu. Yıkanmaları halinde iyi de-nebilecek kıyafetlere bürünmüş bu adamın saçları – daha doğ-rusu saçlarından arta kalan – yağlanmış ve keçeleşmişti. Cildi kirle kaplıydı ve çiçek hastalığından kalma yaralarla doluydu. Çürüklerle dolu ağzının pis kokusu, aralarındaki mesafeye rağ-men alınabiliyordu. Matthew, reddettiği brendiyi, sırf kokuyu maskelemek için istemeyi düşündü.

“Polis memuruna da anlattığım gibi, efendim,” dedi nöbetçi. “İhtiyar, iki herifin bir adamı öldürdüğünü ve gözlerini çıkardı-ğını görmüş.”

“Sana durumu tam olarak böyle mi açıkladı?”

Nöbetçinin kafası karışmış görünüyordu.

“Tam olarak bu kelimeleri mi kullandı?”

Nöbetçi “Yani efendim,” diye başlayıp, gözlerini Matthew’in tahta bacağına dikti. “Affedersiniz efendim; ama acımıyor mu? Bacağınız.”

“Evet. Her gün ağrıyor.” Sabrının taşmak üzere olduğunu his-setti. “Yaşlı adamın dediklerini, bana baştan itibaren anlatmaya ne dersin?”

Nöbetçi, bir saat sonra görevinin başına yollandığında, Matt-hew, hayal kırıklığıyla boğuşuyordu. Çok fazla yeni şey öğrene-memişti. Tersine, bir sürü cevapsız sorusu vardı. Saldırganların amacı Alec’i öldürmek olsaydı, onu neden bayıltmışlardı? Sürü-cünün boğazını hemen oracıkta kesivermişlerdi. Neden Alec’e

de aynını yapmamışlardı? Neden adamın baygın vücudunu arka sokaklara taşımışlardı? Sokağın ortasında çoktan bir cinayet işlemişlerdi. Alec'i öldürmek ve cesedini parçalamak için neden gizli bir yer arama zahmetine girmişlerdi?

Aylardan beri, Alec'in ölümüne dair olaylarda, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını düşünmekteydi. Birincisi, cinayetin garip vahşiliği idi. Üstüne bir de sömürgelerden Matthew'e gelen ve Sokrates'in gördüğünü iddia ettiği, Philip'in ise çalıp yaktığı gizemli mektup vardı. Başta Sokrates'in el yazısı hakkındaki çıkarımlarını, yaşanmakta olan bir hizmetçinin kederine ve sevgisine yormuş olsa da, mektubu ve Philip'in bu konuyu tartışmayı reddedişini bir türlü aklından çıkaramamıştı. Kumarla fazla arası yoktu; fakat Philip'in bu işin arkasında olduğuna dair bahse girebilirdi. Philip'i takip etmesi için bir adama para vermişti; fakat tuttuğu casus, onun hâlihazırda bildiklerinin dışında fazla bir şey öğrenememişti.

"Brendiden bir bardak içmek istemediğinize emin misiniz, Teğmen?" Woodhull elindeki bardağı kaldırdı.

"Hayır, teşekkür ederim, Sayın Yargıç." Matthew, bastonu ile dengesini sağlayıp ayağa kalktı. "Yardımlarınız için müteşekkirim."

"Bugün buraya geleceğinizi öğrendiğimde şaşırdım doğrusu. Oysa enişteniz o mektuba rağmen, bu meseleyi artık kapatmak istediğinizi açık ve net bir şekilde belirtmişti."

"Mektup?"

"Evet, hani sömürgelerden gelen. Haziran ayında haber yollamıştım size."

"Sömürgelerden demek. Bu konuda hiçbir bilgim yok." Kan akışının hızlandığını hissettiyse de sakinliğini korudu.

Kahrolası Philip!

"Mektup hâlâ sizde mi? İçinde neler yazdığını, kimden geldiğini hatırlıyor musunuz?"

"Yanlış hatırlamıyorsam sömürge şerifinden geliyordu. Alec

Kenleigh olduğunu iddia eden sözleşmeli bir mahkumdan bahsediyordu. Eniştenizin size bundan bahsetmemesi çok garip doğrusu. Sanırım mektup hâlâ buralarda bir yerlerde olacaktı.”

Matthew’in kalbi gümbürdemeye başladı. “O halde bul şunu be adam!”

* * *

Cassie endişeli bakışlarını aynaya yöneltti. Elleri, Lucy’nin kendisine verdiği küpeleri takamayacak kadar çok titriyordu. Korkular, bir an için bile rahat vermiyor, zihnine sırayla hücum ediyordu.

Alec şu son altı haftadır acı çekmiş miydi? Ona dayak atmış mıydılar? Onu yemek yemekten mahrum bırakmış, soğukta battaniyesiz koymuş muydular? Hâkimlerin yüreği çoktan taş kesilmiş miydi? Her şey için artık çok mu geçti artık?

“Yardım edeyim.” Lucy, minik incileri onun titreyen parmaklarından aldı. “Bu küpeler ve yeni elbisen sayesinde, baharda açan çiçekler kadar taze görüneceksin.”

Dalgın bakışları, aynadaki yansımasına kayınca, üzerindeki yeni elbiseyi ilk kez fark etti. Gök mavisi ipekten dikilen ve krem rengi dantellerle bezenen bu elbise, şimdiye dek giydiği en güzel kıyafetlerden biriydi. Terzi, hamileliği sebebiyle ileriki aylarında karın bölgesinde oluşacak şişlik için kumaşta yeterince boşluk bırakmıştı. Lucy, onun için bir sürü yeni elbise ve bu elbiselere uyan terlik ve boneler sipariş etmiş, kızın babası da itiraz etmeden hepsinin parasını ödemişti. Kendi derdine öylesine düşmüştü ki, onlara teşekkür etmeyi dahi akıl edememişti.

“Bana karşı çok nazıksınız, Lucy.”

“Aynısını sen de benim için yapardın.” Lucy incileri Cassie’nin kulaklarına taktı.

Lucy’nin aynadaki yansımasına bakıp gülümsese de, kızın al-

çakgönüllülük ettiğinin farkındaydı. Öncelikle, Kral Carter'in hiçbir kızı, kendini böylesine zor bir durumla karşı karşıya bulmazdı. Öyle olsa bile, Cassie'nin babasının, Kral Carter'in yaptıklarını yapacak gücü yoktu. Kral Carter olmasaydı, büyük ihtimalle şu an bir hapishanede oturuyor, cinayet ve at hırsızlığı suçlarından ötürü yargılanmayı bekliyor olurdu.

O korkunç öğleden sonra yorgun, bitkin ve gözyaşları içerisinde Corotoman'a varmıştı. Baş başa kaldıklarında, Efendi Carter'e ve Lucy'ye tüm hikayeyi anlatmıştı. Babasının durumundan, onun iyiliği için söylediği yalanlardan bahsetmişti. Alec'e duyduğu sevgiden bahsetmiş, içten içe onun doğruyu söylediğini inandığını belirtmişti.

Onlara Geoffrey'den, Blakewell Kıstağı'nı ele geçirişinden, Alec'le kendisini yatakta yakalamasının ardından adamı az kalsın ölene dek kırbaçlattığından bahsetmişti. Geoffrey'in onu evliliğe zorlamasından ve Alec'in artık ölü olduğundan, onu korumaya çalışırken vurulduğundan bahsetmişti. Onlara taşıdığı bebekten de bahsetmişti.

Babasının bulunduğu adanın konumu dışında, onlara her şeyi anlatmıştı. Bay Carter'in onu fahişlikle itham edeceğini, evinden dışarı atacağını, hatta daha kötüsü şerifi çağıracağını sanmıştı. Aksine adam, Cassie'nin sürdüğü atı bir adet taziye mektubu ve hayvanı kullanmasına bedel birkaç sterlin ile beraber Crichton Malikânesi'ne geri yollamıştı. Lucy'ye Cassie'yi üst kata götürmesini, ona banyo yapmasında yardım etmesini, düzgün bir şekilde besleyip rahatsız edilmeden uyumasını sağlamasını emretmişti. Cassie, o gece hissettiği derin kederle, yaşları tükenene dek ağlamış, Lucy de o uykuya dalana dek saçını okşamıştı.

Ertesi sabah uyandığında, Alec'in sapaşğlam ve hayatta olduğuna dair muhteşem haberi almıştı. Duyduğu sesin silahın teklemesinden ibaret zararsız bir ses olduğunu öğrenmek içine su serpmişti. Fakat hissettiği rahatlama, Bay Carter'in, Alec'in zincire vurulup

Williamsburg'a sürüklendiğini ve orada adam öldürmekten dolayı yargılanacağını söylemesiyle, yerini yeni bir korkuya bırakmıştı. Haberin etkisiyle hissizleştikten, Şerif Hollingsworth daha sonra, suça ortak olmasını gerekçe göstererek kendisini tutuklamaya geldiğinde hiç şaşırılmamıştı. Tam kaderine boyun eğmişken, şerifin onu almadan atıyla uzaklaştığını görmüştü. Geoffrey'in ölümünde oynadığı role dair her şey, şerifin Bay Carter ile oynadığı iskambil oyunu sırasında çözülürmüştü. Ertesi sabah o, Lucy ve Bay Carter, Alec'in yargılanacağı günü beklemek için, küçük bir yelkenliye binip Williamsburg'a doğru yola çıkmışlardı.

O gün nihayet gelmişti.

"Oldu işte." Lucy, eldivenli eliyle yüzüne düşen iki asi bukleyi düzeltiverdi. "Tek kelimeyle harika görünüyorsun. Artık gidelim mi?"

"Tamam."

Atların toynak seslerinin kaldırımlar üzerinde çıkardığı takırtı, at arabasının aşağı avluya vardığının habercisiydi. Cassie'nin halkın önüne çıkmaktan ödü kopuyordu. Pazarları kiliseye gitmek dışında, Williamsburg'un kıkır kıkır gülen kalabalığından uzakta, evin içinde kalmıştı. O pazar günleri bile işkence olarak yeterdi. Fısıldamalara, dik dik bakışlara, parmakla gösterilmelere katlanmak zaten yeterince zordu; fakat gardiyanın umumi hapisaneden getirdiği mahkumları kiliseden içeri sürerken, zincirlerin çıkardığı çınlama sesine dayanmak mümkün değildi. Herkes ona kaçamak bakışlar atarken, başını dik tutmuş; zincirlere vurulmuş, yirmi sıra arkasında oturmakta olan Alec'in esenlikte kalması, rahata kavuşması ve bir başka mucizeyle karşılaşması için sessiz dualar etmişti.

Aynı çatı altında dua etmelerine rağmen, Alec'i gözünün ucuyla dahi görememişti. Bay Carter, mahkumlar gelmeden çok önce kiliseye varmalarını sağlıyordu. Her defasında en öne geçiyor, arkada tutuklular için ayrılmış kaba, ahşap sıralara oturmuyorlardı. Bay Carter, Alec'e mektup yollamasına da izin verme-

mişti. Adamın kendisi, Alec'i birkaç sefer hapishanede ziyarete gittiyse de, aralarında mesaj iletmeyi reddetmişti. Alec'in kötü durumunu onunla tartışmaktan kaçınmış, sebep olarak ise bunun uygunsuz kaçacağı açıklamasını getirmişti.

Fakat Cassie, adamı sonunda görebilecekti. Çünkü jüri bugün Alec'in asılıp asılmayacağına karar verecekti.

Lucy'nin koluna girip avluya doğru yol aldı. Aşağıya vardıklarında uşaklar arabaya binmelerine yardımcı oldu. Bay Carter, Cassie'yi şaşırtarak, Alec için bir müdafî tutmuş ve onlardan evvel adliye binasına doğru yola koyulmuştu.

Kraliyet mavisî rengindeki koltuk minderlerine oturup gözlemini yumdu ve kendi kendine güçlü olması gerektiğini tembihledi. Adliye binasına kadar olan yol fazla uzun sayılmazdı. Gloucester Dükü Caddesi'ni geçip kongre binasına doğru yol alacaklardı. Bay Carter'den, hanların ve tavernaların cinayet davasının heyecanı sebebiyle dolup taşığını duymuştu. Adliye binasının dışındaki kalabalığın muazzam olacağı şüphe götürmese de, şehir halkı onu aşağılamak için zaten ellerinden geleni yapmıştı. Bunu atlatacaktı. Araba aniden sarsılıp öne doğru gitmeye başladı ve köşeyi dönüp caddeye girdi. Yol kenarındaki insanlar, başlarını kaldırıp onlara doğru bakıyor, dudak büküp fısıldaşıyorlardı.

Lucy perdeleri indirdi. "Böylesi çok daha iyi, değil mi?" Sesi, anormal derecede neşeli çıkıyordu.

"Evet. Teşekkür ederim."

Cassie, fısıldamalardan ve üzerine doğrultan bakışlardan nefret ediyordu. Annelerin onu gösterip kızlarına namuslarını korumaları uyarısında bulunmalarından nefret ediyordu. Ona açıktan pis pis bakışlar atan erkeklerin bilmiş gülümsemelerinden ve kendisini utandırmak amacıyla ettikleri müstehcen tekliflerden daha da nefret ediyordu. Mahkeme salonu bugün böyle insanlarla dolup taşacaktı. Davaya, bir tiyatro oyununu izlemeye geliyormuş gibi gelen ve Cassie ile Alec'in keder ve üzüntülerini eğlence olarak gören kadın ve erkekler...

Yolculuk kısa olsa da, bir ömür sürmüştü sanki. Şimdiye Raleigh Ham'ını ve John Carter'in marketini geçmiş olmalılardı. Biraz sonra Tek Boynuzlu At Eczanesinin de önünden geçerlerdi. Eczanenin kapısının üzerinde asılı duran ve muhteşem görünümlü tek boynuzlu beyaz bir atın başını resmeden tahta tabela, çocukluğundan beri onu büyülemişti. Williamsburg'a her yaz geldikleri vakitlerde, babası onu buraya şekerleme almaya getirmişti. Cassie'yi omzuna almış ve atın tahtaya oyulmuş boynuzuna ve boyanmış yelesine dokunabilmesi için onu yukarı kaldırmıştı.

O mutlu günler nereye gitmişti?

Araba kısa süre sonra sağa sapıp yavaşlamaya başlayınca, adliye binasının önüne vardıklarını anladı. Dehşet içinde kapı tokmağının açılma sesini duydu. Günişığıyla beraber içeriye kalabalığın mırıldanması doldu.

"Vakit geldi, canım." Lucy, onun elini güven verircesine sıkı. Cesaretini toplayan Cassie, uşağın elini tutup arabadan aşağı indi. Kalabalık tıs kesildi. Yüzlerce gözün kendisini izlemekte olduğunu hissetti. Ayakları titrerken, başını dik tutmaya ve doğru bakmaya çalışarak, Lucy'nin koluna tutunup merdivenleri tırmanmaya koyuldu.

Kadınlardan biri, "Hem genç hem de güzelmiş," diye fısıldadı.

Bir diğeri fısıltıyla "Yazık olmuş," dedi.

"Müstahak bence."

Bir adam "İsterse gelip kucağıma oturabilir," diye bağırdı. "Moralini düzeltirim."

"Harlot!"

Tüm kalabalık, o iğrenç sözün ardından sanki transtan çıkmışçasına aniden bağırmaya, yakışsız sözler söyleyip küfürler etmeye başladı. Yaşlar, Cassie'nin gözlerini yakmaya başladı. Ne kadar kaçmak istese de, her adımını yavaş, kararlı bir şekilde atmaya gayret gösterdi. Yaptıklarından utanmıyordu.

“Onları dinleme, Cassie.” Lucy genç kadının kolunu sıktı. “Akbabalar, n’olcak!”

Kısa süre önce Alec’in de aynı merdivenleri çıktığını düşündü. Kalabalık ona da lanetler okumuş muydu? Ağır zincirleri taşımak zorunda kalmış mıydı? Korkmuş muydu?

Üç adım daha. İki adım. Bir.

Lucy cilalı meşe kapılarını itip açınca, beraber karanlık koridorlara doğru adım attılar. Cassie, içeri girince kalabalıktan kurtulacağını düşündüyse de, ne yazık ki hayal kırıklığına uğradı. Önünde uzayıp giden bir insan kalabalığı vardı. Hepsinin gözleri ona çevrilmiş, yüzlerinde merhametten eser yoktu.

Sendeleyip duraksayınca, Lucy’nin kolunu tutan parmaklarının sıkılaştığını hissetti. Alaylar ve lanetler tekrar başladı. İnsanlar gövdelerini ona doğru o kadar bastırmıştı ki, yanlarından geçerken yanaklarına vuran kızgın nefesleri hissetti. Kendisinden bu denli nefret ediyor olabilir miydiler gerçekten de?

Koluna bir acı saplanınca nefesi kesildi ve bakışlarını aşağı doğru yöneltince, ona yakılarak öldürülmesi gereken bir cadıymışçasına bakan yaşlı bir kadının, bir deri bir kemik ellerinin pislik dolu tırnaklarını etine gömdüğünü görüp şaşırdı.

Lucy hemen yaşlı kadının parmaklarına elindeki yelpazeyle hafifçe vurdu. “Cassie tatlım, tüm Williamsburg bugün sokaklara dökülmüş herhalde. İyi bir Hristiyanın başkalarının acısından bu denli zevk alması beni şaşırttı doğrusu.”

Sesler utançtan yavaşça kısılinca, etraf sessizliğe gömüldü. Birkaç kişinin başı önüne düştü, gözleri yere dikildi.

Cassie, derin bir nefes alıp Lucy’nin kendisini mahkeme salonuna doğru götürmesine izin verdi. Kalabalık onlara yol açmak için suçlu suçlu kenara çekilince, etrafta ayak sesleri duyuldu. Kapı girişinin tam önünde durup gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyen Cassie, Lucy’yi takip edip önde onlar için ayrılmış koltuklara doğru ilerledi. Üst balkonlardan kendisini izleyen yüzlerce gözün gayet farkında olarak koltuğuna oturdu ve eteklerini

düzeltilti. Dışarıda ve koridorda duranların, yeterince erken gelip yer kapamayan insanlar olduklarını fark edip şaşırıldı.

“İşte Bay Crichton da geliyor.” Lucy, onun elini sıkıverdi. “Ne kadar adi ve sevimsiz bir adam.”

Cassie, sıraların arasından geçen Bay Crichton’un adımlarını duydu ve yanından geçip sol kısımda yerini alırken, üzerine doğrulttuğu nefret dolu bakışlarını hissetti. Midesi düğüm düğüm haldeyken, bir türlü dönüp adamın bakışlarına karşılık veremedi ve dimdik bakmayı sürdürdü. Kendisinden nefret ettiği için onu suçlayamıyordu. Geoffrey adamın oğlu ve vârisiydi. Onun yüzünden Geoffrey artık ölüydü. İnsanlar olanlara bu gözle bakıyordu ve Cassie, her ne kadar itiraz edip tüm benliğiyle suçsuz olduğunu haykırmak istese de, onlara hak vermekten kendini alamıyordu. Geoffrey, yaptığı her alçakça davranışı, sevgi sandığı yanlış bir dürtüden ötürü yapmıştı. Cassie toplumun koyduğu kurallara karşı gelirken, Geoffrey bağlı kalmıştı. Şimdi ise mezarında yatıyordu.

Konsej odasının kapıları sertçe açılıp, içeriden koca göbekli, kısa bir adam olan mahkeme mübaşirinin kasıla kasıla çıkmasıyla birlikte, düşünceleri bölünüverdi.

Tak! Tak! Tak! Mübaşir elindeki sopanın ucunu salonun zeminine üç defa vurdu. “Majestelerine hizmet eden Sayın Vali ve konsey üyeleri otururken, salondakilerin sessiz olmaları buyrulur. Aksi takdirde konuşanlara hapis cezası verilecektir. Herhangi bir şikayette bulunmak ya da dava açmak isteyen varsa, öne çıkması halinde mahkeme tarafından dinlenecektir.”

Mübaşirin arkasından, mahkemenin peruklu üyeleri çıkıverdi: Önce sulh hâkimi, onu takip eden vali konseyi üyeleri ve son olarak da başsavcı ve Vali Gooch’un ta kendisi. Vali ve adamları, gergin bir şekilde, odanın ön kısmında yer alan yüksek kürsünün arkasındaki yerlerine oturdular.

Tüm salonu sessizlik kapladı.

“Mübaşir, jüriyi çağır,” dedi vali.

Kapılar tekrar açılınca, birçoğu meclis üyeleri olan bir düzine adam içeri girip yerlerini aldı.

Uzun kırmızı cüppesi neredeyse yerleri süpürecek olan Başsavcı, geniş adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü.

“Bu gördüğün Hugh Drysdale’nin en büyük oğlu Edward,” diye fısıldadı Lucy.

Cassie, başını aşağı yukarı sallarken adama karşı ani bir nefret hissetti. Alec’in tutuklu kalmasını sağlamak onun göreviydi.

“Muhterem vali, sayın meclis üyeleri ve değerli jüri. Yakın zamanda Blakewell Kışağı’nda yaşamaya başlayan ve kendini Alec Kenleigh olarak tanıtan esir ve mahkum Nicholas Braden’e karşı bir suçlamayla karşınızdayım.” Bunları söyleyen Bay Drysdale, mübaşirin eline birkaç yaprak parşömen verdi.

Mübaşir elindeki belgeleri kürsüye iletince, Vali Gooch yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle onları incelemeye koyuldu.

“Mahkumu çağırın,” diye emretti Gooch.

“Mahkumu çağırın!” diye tekrarladı mübaşir.

Otuz İkinci Bölüm

Kapının gıcırtısı ve ayak sesleri, Alec'in gelişini haber verirken, başını çevirmemek için mücadele etti. Adamın ortaya çıkmasıyla beraber, üst katta oturanların arasında bir gürültü koptu. Bunun hayal meyal farkında olan Cassie, Alec'in ayak sesleri gittikçe yaklaşıırken, nefes almakta güçlük çektiğini fark etti ve gözlerini, sıkıca kenetlenmiş ellerinin üzerine doğrulttu. Fakat adam yanından geçince, gözüne ilişen onun çıplak ayakları değil; ipek bir pantolon, pirinçten yapılma parlak bir kemer tokası ve beyefendilerin giyeceği türden cilalı, deri ayakkabılar oldu.

Kendini tutamayarak başını yavaşça kaldırdı ve nefesinin tıkanıldığını hissetti. Bu onun bildiği Alec değildi. Sözleşmeli bir köle gibi değil de, bir İngiliz beyefendisi gibi giyinen bu mağrur görünümlü uzun adamın, görmeyi bekledi pis, yaralı mahkumla uzaktan yakından alakası yoktu. Bacaklarını saran koyu mavi, kadife bir pantolon ve bununla uyumlu altın işlemeli bir yelek giymişti. Boğazını ve bileklerini krem rengi danteller sarmıştı. Koyu renkli, zarif saçları, *ramilie* tarzında örülmüş, koyu mavi bir tokayla tutturulmuştu. Bir yabancıya ait olan şaşırtıcı derecede yakışıklı yüzü, temiz tıraşlanmıştı ve boyun eğmez bir ifade taşıyordu.

İsmi, Cassie'nin dudaklarında bir fısıltıydı adeta. Bakışları buluşunca, onu gören adamın mavi gözleri yumuşayıverdi. Neden sonra yoluna devam etti ve sanıklar için ayrılmış olup, bele kadar gelen ahşap latalardan oluşan bir bariyerle çevrili kürsüye doğru yürüdü.

Vali karmaşanın üzerinden “Sessizlik!” diye gürledi. “Mahkeme salonunun sirke dönmesine izin vermeyeceğim. Bugünkü duruşmanın aksamasına sebep olan herkes, kendini hapiste farelere komşuluk yaparken bulacak.”

Balkondakilerin üzerine gergin bir sessizlik çöktü.

Vali Gooch sordu: “Sanık kendisine yöneltilen ciddi suçlamaların farkında mı?”

“Evet, Sayın Vali.”

“Sayın Yargıç, sizin için de bir sakıncası yoksa iddiaların tümünü salona okumak istiyorum. Böylece durumun vahameti çok daha iyi anlaşılacaktır,” dedi Drysdale.

“Devam edin.”

“İrza tecavüz suçundan on dört yıl esarete mahkum edilen Nicholas Braden, bugün burada yine aynı suçtan ötürü bulunmaktadır. Buna ek olarak, kanuni efendisinden kaçmaya teşebbüs etmek, at hırsızlığı, bir beyefendiye saldırmak ve yakın zamanda aramızdan ayrılan Bay Geoffrey Crichton adındaki söz konusu beyefendinin ölümüne sebep olmak suçlarından ötürü buradadır. Bu suçlamalara ne diyorsunuz?”

“Amacım kendimi savunmaya çalışmak olduğu için, şahsıma yöneltilen suçlamalardan biri dışında hepsini reddetmek durumundayım. İrza tecavüz suçlamasına gelince, o konuda suçumu kabul ediyorum.”

Tüm mahkeme salonunu heyecanlı bir gürültü sardı ve Cassie, ağzının bir karış açık olduğunu fark etti. İrza tecavüz mü? Alec’le isteyerek yatmıştı!

Lucy onun zihnini okumuş gibi fısıltıyla, “Babam ve Drysdale, bu suçlamayı seni korumak için dahil ettiler,” dedi.

Cassie de aynı şekilde fısıldayarak “Ama bu doğru değil!” diye karşılık verdi.

“Sessizlik!” diye bağırdı vali. “Bir kesinti daha yaşarsak şerifi yollar, her üç kişiden birini tutuklatırım!”

Gürültü kesilip yerini sessizliğe bıraktı.

Cassie için burkulduğunu hissetti. Zihni bariz sonuca ulaşı-verdi. Demek Bay Crichton şerifi böyle geçiştirmişti. Alec onun iyiliği için bu yalanı söylemeyi kabul etmişti. Onu asmaları için ellerine yeterli malzemeyi verdiğinin farkında değil miydi?

“Seni asması için bu mahkemenin bahsi geçen suçlamalar-dan tek bir tanesini ispatlamasının yeterli olduğunun farkında mısın?” diye sordu vali. “Suçunu itiraf ediyorsan bu duruşmayı sürdürmenin bir anlamı yok. Zaten hükümlü bir mahpus olduğun için seni derhal asabiliriz.”

Cassie’nin daha evvel fark etmediği, genç sayılabilecek bir adam, “İzin verirseniz, Sayın Yargıç,” dedi. “Adım George Ludwell ve Robert Carter tarafından Kenleigh’i temsil etmek için tutuldum.”

“Sanığın adı Braden,” diye itiraz etti Drysdale. “Genç Ludwell bizi şaşırtmaya çalışıyor , Sayın Vali.”

Biraz canı sıkılmış görünen vali, eliyle Drysdale’yi geçiştirip Bay Ludwell’e devam etmesini işaret etti.

“Müvekkilim itiraf ettiği suçun vahametinin farkında; fakat suçlamaların arkasındaki koşullar oldukça sıra dışı olduğu için, mahkemeden durumunu dinlemelerini rica ediyor. Her şey konuşulup görüşüldükten sonra, mahkemenin Kenleigh’e—”

“Braden!”

“—ırza tecavüz suçuna ilişkin, kilisenin dokunulmazlığını tanımasını umuyoruz.”

Herkes bir ağızdan bağırmaya başladı: Vali, Bay Drysdale, Bay Ludwell, Bay Crichton ve valinin tehdidini unutmuş gözük-en bir balkon dolusu insan.

Cassie, fal taşı gibi açılmış gözlerini, gülümsemekte olan ve yüzü heyecanla parlayan Lucy’ye çevirdi.

“Anlayacağın, hâlâ umut var, tatlım.” Lucy onu hafifçe kucakladı.

Umut. O kadar uzun zamandır bir şeyleri ummaya cesaret

edememişti ki, umut denen hissi güç bela tanıyabildi. Şansları var mıydı? Kilisenin dokunulmazlığını elde etmesi halinde, Alec'e verecekleri tek ceza, demir ile başparmağını damgalamak olacaktı. Ama bunu nasıl başaracaklardı?

“Sessizlik!” Bağırان vali değil, önemli bir hava takınıp geniş adımlarla salonun ortasına gelen ve sopasının ucunu yere vurmaya başlayan mübaşirdi. “Sessizlik!”

Gürültü az zaman sonra dindi.

“Sayın Vali, bu saçmalığın sürmesine izin vermeyeceksiniz herhalde!” Sesin sahibi Bay Crichton'du. “Bu adam oğlumu öldürdü ve şimdi de bu abes hikayelerle celladın kemendinden kaçıp kurtulmaya çalışıyor. Zaten şu fahişenin kendisiyle asılmasını şimdiden garantiledi—”

Genç kadın, kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Vali Gooch, “Bay Crichton, kendinize hâkim olun!” diye çıktı. Vali konuşmasına başlamadan önce gözlerini mahkeme salonunun üzerinde gezdirdi. “Eşitlik ve adalet adına, bu duruşmanın sürmesine izin vereceğim; fakat seni uyarmak durumundayım, Ludwell. Gerçekte bir temeli olmayan kanıtlarla karşıma çıkıp adaleti gülünç duruma düşürmene izin vermeyeceğim.”

“Anlaşıldı, Sayın Yargıç. Teşekkür ederim, efendim,” dedi Ludwell.

Tanıklar birer birer, Geoffrey'in ölümüne neden olan olayları anlatırken vakit öğlen olmuş ve Cassie'nin beslediği tüm ümitler birer birer sönüvermişti. Her sözle beraber jürinin kalbinin, sevdiği adama karşı katılaştığını hissediyordu. Kendisine verilen on dört senelik cezadan kurtulmaya çalışan mahkum, Nicholas Braden. Özgürlüğünü elde edemeyince efendisinin kızını baştan çıkaran ve kendi düşünceleri doğrultusunda etkileyen mahkum, Nicholas Braden. Kötü yola düşmüş bir kadının itibarını kazanması için elindeki tek şans olan kutsal evlilik törenini basan ve ve bu kadınla evlenmeyi teklif eden yüce gönüllü adamı öldüren mahkum, Nicholas Braden.

Şerif Hollingsworth kalabalığa, Alec'in doğruyu söylediğine az kalsın ikna olduğunu anlatmıştı – ta ki Philip'in mektubu İngiltere'den gelip adamın yalancı olduğunu ispatlayana dek. Şerif, lanet olasıca mektubu, kelimesi kelimesine salondaki herkesin huzuru önünde okumuştı. Ardından Nicholas Braden'e ait olan ve onu, kadın ırkının namusuna göz dikmiş biri olarak tanımlayan sözleşme kağıtlarını da yüksek sesle okumuştı.

Elindeki İncili sıkıca tutan Peder Dinwiddie, ifadesinde, Geoffrey'in Cassie'yi düştüğü kötü durumdan kurtarmaya çalıştığını ve karnındaki çocuğa hak etmediği bir ismi verecek kadar ileri gittiğini söyledi. Gayet abartılı bir dille kalabalığa, Alec'in evlilik törenini basmasını ve Geoffrey'e kilisede saldırmasını anlatmıştı. Ardından rahibin tabancası ile silahlanan ve yüz karası gelinin Alec'le kaçmasını engellemeye çalışan Geoffrey'in vurulup öldürölmesini anlatmıştı.

Verilen ifadeler, Alec'i rahatsız etmemiş gibiydi. Cassie, birkaç kez ondan tarafa gizli gizli bakışlar atmış ve etrafın kontrolünü elinde tutan, hayatta hiç derdi yokmuşçasına ifadesi ve duruşu gayet rahat olan bir beyefendiyle karşılaşmıştı. Genç kadın, adamın duyduğu bu özgüveni paylaşmıyordu.

Davacının öne sürdükleri gayet açıktı: Mahkum Nicholas Braden, efendisinin kızının ırzına geçmiş ve kaçmak üzereyken kendisini durdurmaya çalışan adamı öldürmüştü. Tüm deliller buna işaret ediyordu. Alec ve deneyimsiz avukat George Ludwell, bu harap edici sözlerle mukabil ne diyeceklerdi?

Bay Drysdale, diyeceklerinin sonuna geldiğini belirtircesine yerine doğru gidince, Lucy fısıltıyla "Bay Ludwell'in sırası şimdi," dedi.

Bay Ludwell ayağa kalkıp odanın merkezine doğru ilerledi. "İfadesini vermek üzere Alec Kenleigh'i çağırıyorum."

Drysdale, "Bu dalavereye karşı çıkmak durumundayım!" diye kükredi. "Adamın adı Nicholas Braden olduğu için hitap ederken

de böyle kullanılmalı. Bir sıçana “Ekselansları” deyip, kadife ve kürklere bürümekle prens yapamazsınız.”

Kahkahalar ve kıkırdamalar, mahkeme salonunu doldurdu.

Vali, yapılan espriye gülümseyerek başını salladı. Ardından bileğinin sabırsız bir hareketiyle “Mahkemenin onayladığı ismi kullan, genç adam,” dedi.

“Pekala, Sayın Yargıç; fakat bu adamın kimliği, savunmamızın temelini oluşturmaktadır.”

Alec, ifade vermek için tanık sandalyesinde oturan diğerlerinin aksine, tutuklu bölmesinde ayakta dikilmek zorundaydı. “Bayım, jüriye tam adınızı söyleyebilir misiniz?”

“Alec Madison Kenleigh.”

Alec, Bay Ludwell için hayatının ayrıntılarını paylaşırken, Cassie de şimdiye dek duymadığı şeyleri hayranlıkla dinliyordu. Alec’in kendisi için hakiki manada tam bir yabancı olduğunu fark etmek, endişe vericiydi. Alec çocukluğunda Eton Koleji’nde okumuş, ardından öğrenimine Oxford’da devam ederek eski dillerde ve matematikte sivrilmişti. Babası onun bir gün, ailenin gemi yapımı firması olan ve Alec’in şu an eniştesi Teğmen Matthew Hasting ile beraber yürüttüğü Kenleigh Tersaneleri’ni devralacağını umarak, Alec’i çocukluğundan itibaren büyük bir özenle yetiştirmişti.

“Evet, evet,” diye bölüverdi Bay Drysdale. “Anlattıkların çok ilginç olsa da elinde kanıt var mı? Hepimiz bu öykünün devamını dinlemek için can atıyoruz tabii; ama önümüzde çözüme kavuşturulmayı bekleyen ufak bir cinayet davası var. Kanıtlarım öne sürsen artık, daha iyi olmaz mı?”

Cassie, jüri üyelerinin kıkırdadıklarını görünce dehşete kapıldı.

“Çok doğru, çok doğru,” diye ona katıldı Vali Gooch. “Savunmanıza geçin artık.”

“Pekala. Bay Kenleigh, bu çıkmaza nasıl düştüğünüzü anlatabilir misiniz bize?”

Cassie, olanları daha sonra anımsadığında, Alec'in derinden gelen canlı sesi, mahkeme salonunu doldurup olanları anlatırken, salonundakilerin onu tam bir sessizlik içinde dinlediğini fark edecekti. Alec kalabalığa, etrafının kuşatılıp karanlıkta dövüldüğünü, bilinci yerine gelince, kendini kafası karışmış ve şaşkın bir halde bir gemide bulduğunu, kaçıp kurtulmaya çalışırken tekrar dövüldüğünü ve gözlerini açtığında kendini bu garip diyarlarda bir mahkum olarak bulduğunu anlattı.

"Bayan Blakewell'e hikayenizi anlattığınızda tepkisi nasıl oldu?"

"Bana inanmadı. Yanlış hatırlamıyorsam gülmüştü." Alec'in yüzünü, oldukça büyüleyici bir gülümseme kaplayınca, genç kadın, kendinin de gülümsemekte olduğunu fark etti. "Buna rağmen şerifi çağırdı ve İngiltere'ye bir mektup yollamama izin verdi."

"Philip Kenleigh'den gelen mektubun içeriğinden haberiniz var mı?"

"Evet."

"O mektubu açıklayabilir misiniz?"

"Kaçırılmamın arkasında Philip'in olduğuna inanıyorum." Alec bundan sonra, uzun zaman önce kardeşiyle o malum günün sabahında ettiği kavgayı anlattı ve Philip'in tehdidinden bahsetti.

"Demek istediğiniz, Philip sizi öldürüp araziye devralmak ve ona dayattığınız kısıtlamalardan kurtulmak istedi. Doğru mu?"

"Olanlara getirilebilecek tek mantıklı açıklama bu."

Cassie, adamın gözlerini göremese de, sesine karışan hüznü duydu. İnsanın kendi kardeşinin böylesine bir nefret besleyebileceğini öğrenmesi, kim bilir ne kadar korkunç bir şeydi. Alec'in, hikayenin daha önceden duyduğu kısımlarını anlatmasını dinledi – kaçmamak için verdiği söz, tarlalarda sözleşmeli esirler ve tarla işçileriyle yan yana çalışması ve atların bakımını üstlenişi – ve umudunun arttığını hissetti. Jüriler hiç şüphesiz doğruyu söylediğini anlayacaklardı. Ölçülü konuşmasından ve sergilediği davranışlardan, onun kötü bir kimse olmadığını sezeceklerdi.

Alec kinin elde etmek için Corotoman'a yaptığı yolculuğu anlatınca, Bay Ludwell, "Demek sözünüzü tutup kaçmak için elinize geçen fırsatı teptiniz," dedi. "Mahkemeye, Geoffrey Crichton'un ölümüne sebep olan olayları anlatın lütfen."

Fakat hikayenin bu kısmı, Cassie için yeniydi. Genç kadın şaşkınlık içerisinde, Alec'in, kendisini nasıl baştan çıkardığını ve manipüle ettiğini, babasının yokluğundan faydalanıp onun masumiyetini nasıl ele geçirdiğini tarif edişini dinledi.

"Erkeklerin cazibesine hazırlıksız yakalanan, el değmemiş bir bakireydi. Korumasız haliyle benim gibi deneyimli bir adama karşı hiç şansı yoktu," dedi Alec. "Kendi yalnızlığımdan kurtulmak için onun saflığından ve korumasızlığından faydalandım. Yaptıklarımın pişmanlık duysam da, kimliğime kavuşur kavuşmaz Bayan Blakewell'in sorumluluğunu üzerime almak istiyorum."

Cassie, içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti. Beyninin mantıklı düşünebilen tarafı, Alec'in bunları, onu korumak için dediğini söylüyordu. Aslında dediklerinin hiçbirini gerçekten kastetmemişti. Cassie'nin zaaflarından faydalanmamıştı. Beraber geçirdikleri zaman için pişmanlık duymuyordu. Kendisi için hissettikleri, bir tür sorumluluk duygusuyla sınırlı değildi.

Kafası karışan ve kalbi tam bir duygu karmaşası içerisinde olan Cassie, Alec'in ağzından geri kalan olayları dinledi: Geoffrey'in onları yatakta yakalayışını, Alec'i kırbaçlatışını, Cassie'yi zorla Crichton Malikânesi'ne götürmesini ve Alec'in, Cassie'nin istemediği bir evliliği durdurabilecek güce ulaşana dek bekleyişini.

"Kendi vicdan eksikliğimden ötürü onun cezalandırılmasını istemedim," dedi Alec. "Geoffrey Crichton silahını bana doğrultunca, kendimi korumak için ateş ettim."

"Anlattıklarının tümü oldukça ilginçti doğrusu." Bay Drysdale, Alec'i sorguya çekmek için odanın ortasına doğru yürüdü. "Bu denli ayrıntılı bir hikayeyi uydurmak ne kadar zamanını aldı, söylesene Braden?"

“Hiçbir şeyi uydurmadım. Anlattıklarımın hepsi gerçek.”

“Ayrıntılar konusunda Bayan Blakewell’in yardımını aldın mı? Babasının durumunu bunca zamandır hiç kimseye çaktırmaması, onun da oldukça becerikli bir yalancı olduğunu gösteriyor. Lafı açılmışken, bu meseleyi ayrıntılarıyla dinlemedik hiç, değil mi?”

Cassie, başını meydan okurcasına kaldırıncaya, Alec’in ifadesinin sertleştiğini gördü.

“Bayan Blakewell’i bu işe karıştırmayın.” Sesine yansıyan tehdit, elle tutulur gibiydi.

Kırmızı cüppesinin ucu yerleri süpüren Bay Drysdale, kürsüye doğru döndü. “Mahkuma sormak istediğim başka soru yok. İnsanoğlu hayal gücünün doğruluğuna kafa tutamıyor maalesef.”

Balkondakiler kahkahalara boğuldu ve Cassie, umutsuzluk içinde, kimsenin Alec’e inanmadığını fark etti. Hepsisi Bay Drysdale gibi, Alec’in masal okuduğuna ikna olmuştu. Jüri üyeleri gülümsemekteydi.

Panik olmuş bir halde Lucy’ye dönüp “Ona inanmıyorlar!” diye fisıldadı.

“Ah Cassie! Zavallı arkadaşım benim!”

Sonraki saatin nasıl geçtiğini fark edemediler bile. Bay Ludwell, uzun zaman önce Blakewell Kıstağı’na uğrayan sözleşmeli esir Murphy’yi, bir sonraki tanığı olarak çağırdı. Murphy, ona ve şerife geçen yaz anlattığı öykünün aynısını, mahkemenin önünde tekrarladı. Cole Braden’i ölü sanıp ertesi sabah canlı bulduğunu nakletti. Fakat Bay Drysdale, zavallı ihtiyar adamın kafasını karıştırarak, onu herkesin önünde aptal konumuna düşürdü.

“Bu hüküm giymiş suçlunun sözlerine neden inanacakmışız, söyler misiniz?” diye sordu nihayet.

Balkondakiler kahkahalarla gülerken, Murphy de, “Doğruyu söylüyorum, gerçekten!” diye ısrar ediyordu.

Bay Drysdale bileğinin sabırsız bir hareketiyle “Kürsüden inebilirsiniz,” dedi.

Murphy alıp götürülmeden önce, Alec'in yanından geçerken, adama bakıp omuzlarını özür dilercesine silkerek "Elimden geleni yaptım, bayım. Üzgünüm," dedi.

"Başka tanışınız var mı Bay Ludwell? Belki hüküm giymemiş birileri?" diye soran vali, kendi esprisine güldü.

"Hayır, Sayın Yargıç. Jürinin karşısına çıkmaya hazırız."

"Ben de ifade vermek istiyorum!"

Mahkeme salonuna derin bir sessizlik çöktü ve Cassie, tüm gözlerin kendisine çevrildiğini fark etti. "Lütfen Sayın Yargıç. Konuşmam lazım!"

"Cassie, sakın!" diye bağırdı Alec. "Bunu yapmamalısın—"

Bay Drysdale yapmacıklı bir dille "Bırakalım konuşsun," dedi. "Bayan Blakewell bu konuya ışık tutabilecekse, onu dinlememiz gerekir."

"Bay Ludwell?" Vali gözlerini, Alec'le öfkeli öfkeli fısıldaşan genç avukatı dikti.

Ludwell, Alec'in bakışlarındaki hiddeti görmezden gelerek, "Sayın Başsavcımıza katılıyorum," dedi. "Bayan Blakewell tanıklık edebilir."

Genç kadının bacakları titriyordu. Yavaş ve titrek adımlarla kürsüye doğru yürüyüp tanık sandalyesinde yerini aldı. Mahkemeye şöyle bir göz atınca, karşılaştığı affetmeyen yüzlerin çokluğu karşısında şaşkına düştü. Bakışlarını Alec'e doğru kaydırıp adamın yüzünde öfkenin sert hatlarını görünce, gözlerini hemen kaçırdı.

"Elinizi İncilin üzerine koyun," diye tarif etti mübaşir. "Bayan Blakewell, Tanrı'nın huzurunda doğruyu, sadece doğruyu söylemeye yemin ediyor musunuz?"

"Ediyorum."

"Bayan Blakewell," diye başladı Bay Ludwell. "Neden ifade vermek istiyorsunuz?"

"Alec Kenleigh'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu herkesin bilmesini istiyorum çünkü." Cassie, sesindeki güçlü tonu

duyunca şaşırırverdi. Konuşmayı becerebilmesi dahi şaşırtıcıydı aslında. “Hepiniz onun yalan söylediğini sanıyorsunuz; ama ben Alec’in doğruyu söylediğini biliyorum.”

Alec’e bakmaktan kendini alamadı. Adamın ona kızdığını bilse de an itibariyle yüzünden sadece endişe okunuyordu.

“Devam edin, Bayan Blakewell. Sizi dinliyoruz.”

“Bay Kenleigh, kendine gelir gelmez, nerede olduğunu öğrenmek istedi. Ona Virginia’daki Lancaster bölgesinde olduğunu söylediğimde, hayatının şokunu yaşamış bir adam gibi duruyordu. Hemen ardından bayılıp bilincini kaybetti. Başta garipsediysem de, olanları, ateşi olmasına yordum.

“Gücüne kavuşunca, bugün burada sizlere anlattığı hikayenin aynısını bana da anlattı. Sizin gibi ben de inanmadım ona; fakat kaçmamak için verdiği sözün karşılığında bir mektup yazmasına izin verdim. Doğru olanı yaptığımı düşündüm.”

“Peki Bay Kenleigh sözünü tuttu mu?” Bay Ludwell’in sıcakkanlı ifadesi, Cassie’nin özgüvenini arttırdı.

“Evet tuttu. Kaçmak için eline birçok fırsat geçti. İngiltere’deyken yarış atları yetiştirdiğini söyleyince, onu babamın ahırının başına geçirdim. Kendisini sınamak, atlarla baş etmesini gerçekten bilip bilmediğini öğrenmek istedim. Atları hareket ettirmek için her gün saatler süren yürüyüşlere çıksa da, her defasında geri döndü.”

“Onu kelepçeye vurmadınız ya da başına nöbetçi dikmediniz mi? Neden?”

“Babam, insanların hayvan muamelesi görüp zincire vurulmalarından hoşlanmıyor, Bay Ludwell. Ben de onunla aynı görüşteyim. Fakat Bay Kenleigh’e güvenene dek kölelerimden birini başına nöbetçi olarak diktim.”

“Ona güvenmeyi neden seçtiniz?”

“Biraz zaman geçtikten sonra, Alec’in aslında onurlu bir adam olduğu, gün gibi ortaya çıktı. Gördüğüm her adam kadar – hatta

gördüğüm adamların birçoğundan sıkı çalışıyordu. Öteki esirler ve köleler ona akıl danışmaya gidiyordu. Ben kendim de ona akıl danışır oldum. Çocuklar dahi ona bayılıyordu.”

“Anlıyorum,” dedi Bay Ludwell.

“Dahası da var. Küçük kardeşim kuyuya düşecekken, onu yalayıp hayatını kurtardı. Bir keresinde bataklıkta atımı sürerken, başımı bir dala çarptım ve bilimcimi kaybetmiş halde suyun içine düştüm. Boğulmama göz yumabilirdi. Beni orada bırakıp kaçabilirdi. Fakat yapmadı. Hayatımı kurtardı. Kinin tozumuz bittiğinde ve daha bir sürü hastamız varken, benden habersiz hayatını riske atarak, atını Corotoman’a sürdü ve Bay Carter’le daha fazla toz için takasta bulundu. Esirlerimizden Rebecca, çocuğunu doğururken, bir erkeğin gücüne ihtiyaç duyduğunda, Alec kendisinden istenilen her şeyi yaptı. Hem masum olmasa neden hâlâ masum olduğunu iddia etsin?”

“Darağacında asılana dek, masum olduklarını iddia eden birçok suçluyla karşılaştım, Bayan Blakewell,” diye mırıldandı adam.

“O zaman belki de masum insanların asılmasını seyretmişsinizdir, Sayın Yargıç.”

Kalabalık kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

“Ve tüm bunlar, onun doğruyu söylediği konusunda sizi ikna etti, öyle mi?”

Cassie, başını kaldırıp balkondaki insanların yüzlerine baktı. Ona pis pis bakışlar atan erkeklerin yüzleri hâlâ taş gibiydi. Fakat kadınlar... Kadınlar durumu kavırıyor gibiydi. Bunu, onların yüzünde ve yumuşayıp kendisine artık aşağılamayla değil de şefkatle bakan gözlerinde görebiliyordu.

“Evet. Hem...” Derin bir nefes alıp gözlerini Alec’e doğrultunca, ikisinin bakışları buluşuverdi. “Başkasına isteyerek zarar verecek bir adama kendimi vermezdim zaten.”

Alec, Cassie’nin gözlerine bakarken, mahkeme salonunun gürültülü lakırdısı, onun için bir sineğin vızıltısından farksızdı.

Cassie'nin demin kendisine gösterdiği güveni, hayatı boyunca birilerine gösterip göstermediğini düşündü. Tanrım, ona nasıl da aşıktı. Genç kadın onun için duyduğu hislerin bir şekilde jüriyi ikna edebileceğini düşünüp, hayatını tehlikeye atmıştı. Fakat jüri kararını çoktan vermişti. Alec'in suçlu olduğuna inanıyor ve asıldığını görmek istiyorlardı.

Ah Cassie, ne yaptın sen?

"Sessizlik! Sessizlik dedim!" diye kükredi vali.

Bay Drysdale tanık sandalyesine doğru yürüdü. Alec, onun tehditkar tavrından, Cassie ile biraz eğlenmek istediğini anladı. İçinin kızgınlıkla dolduğunu, vücudunun gerildiğini hissetti.

"Bayan Blakewell, hepimiz ifadenizden çok etkilendik. Öyle değil mi?" Bay Drysdale balkona dönüp kaşlarını kaldırıncaya, kalabalıktaki erkekler kahkaha atmaya başladı. "Şahsen ben çok duygulandım. Ne var ki bugüne dek, bir kadının arzularının savunma olarak kullanılıp kullanılmadığından emin değilim. 'Onu asmayın, Sayın Yargıç. Masum olduğunu biliyorum, çünkü onunla yattım.'" Bay Drysdale'nin kadın sesi taklidi, kalabalığın kahkahalarını şiddetlendirdi.

Alec, Cassie'nin yüzündeki sinirli ifadeyi görünce gülümsedi. Bu bakışı daha önce de görmüştü.

"Kadınları taklit etmek gibi bir alışkanlığınız olduğunu bilmiyordum, Bay Drysdale. Arada bir kadın kıyafetleri de giyiyor musunuz?"

Tüm balkon kahkahalara boğulunca, Alec de kendini kıkır kıkır gülerken buldu. Yalnız Drysdale ve sulh hâkimi durumdan hoşnut değil gibiydi.

"Bayan Cassie, gerçek şu ki, Nicholas Braden'in Nicholas Braden olmadığına dair hiçbir kanıt öne sürmediniz."

"Aksine Bay Drysdale, birçok fırsat ele geçirdiği halde kaçmaya kalkışmaması kanıt olarak sayılabilir bence."

"Ah, elbette. Cole Braden'in şu asil davranışları konusu var bir de. Onurlu bir adam olduğunu söylüyorsunuz, fakat kendisi

bekaretinizi çaldığını iddia etti. Sergilediği tüm o asil davranışların bir oyun olabileceği aklınıza geldi mi hiç, Bayan Blakewell?”

“Hayır bayım, gelmedi.”

“Cole Braden’in yaptığı her şeyin güveninizi – ve bekaretinizi elde etmek için bir dalavereden ibaret olduğunu fark etmediniz mi?”

Alec, Cassie’nin yanaklarının kızardığını görünce, içindeki öfkenin bir kez daha kabardığını hissetti.

“Hayır bayım–”

“Tüm o öpücüklerin ve tutkulu sözlerin, mahkum tarafından, özgürlüğünü elde etmek için incelikle planlanmış bir taktik olduğunu düşünmediniz mi?”

“Hayır!”

“Sizi kullandı, Bayan Blakewell. Bir erkeğin koruması altında bulunmayan sizi. Sizi kullandı ve tüm bu zaman boyunca sizinle gönül eğlendirdi–”

“Hayır!” Cassie birden ayağa fırladı ve sağa solla sallanmaya başladı.

Alec, kadının yüzündeki tüm rengin çekildiğini görünce, nöbetçileri kenara itip bariyerin üzerinden atladı ve bayılan kadını yere düşmeden önce yakaladı.

“Cassie!”

Genç kadının yüzü solmuş, bedeni gevşemişti.

“Tanrı belanı versin, Drysdale! Eğer bebeğe zarar geldiyse...” Alec, bir elini şaşkınlıktan ötürü ağzına örten adama dik dik bakıyordu. “Aranızda doktor veya ebe var mı?”

“Ben doktorum.” Yaşlıca bir adam, odanın arka tarafında seslenmişti.

Robert Carter, kırılaşmaya yüz tutan saçlarının düştüğü alnını mendiliyle silerek, “Sayın Yargıç, duruşmaya kısa bir ara versek iyi olacak galiba,” dedi.

Otuz Üçüncü Bölüm

“Cassie, beni duyabiliyor musun?”

Konuşan Alec'di. Sesi endişeli geliyordu. Endişelenmesine gerek yoktu ki. O sadece uyuyordu. En son ne zaman bu kadar sıcak ve mutlu hissettiğini hatırlayamadı. Alec yanındaydı, onu kollarına almıştı. Sonsuza dek böyle uyur halde kalmak için neler vermezdi.

“Biraz amonyak işe yarar belki...”

“Ondan uzak dur, Drysdale. Yeterince zarar verdin zaten.”

Drysdale. Başsavcıydı bu adam. Alec'in asılmasını istiyordu.

Yüce Tanrım, duruşma!

Ne olmuştu?

Cassie uyanmak için mücadele etti. Göz kapakları öyle ağır geliyordu ki...

“Sanırım kendine geliyor.” Lucy'ydi konuşan.

“Cassie, beni duyabiliyor musun?”

“Alec? Ne...?” Gözlerini açınca, üzerine eğilen suratları fark etti: Bay Carter, Lucy, Bay Ludwell, vali, Bay Drysdale ve Alec.

Ah, sevgili Alec.

“Şşt! Yavaş ol, tatlım. Henüz doğrulma. Biraz dinlen.”

“Ne oldu? Serbest misin artık?”

“Hayır, aşkım.” Alec ona hüzünlü bir gülücük attı. “Bayıldın. Doktorlar, çok sinirli olduğun ve ayağa aniden kalktığın için bunun olduğunu düşünüyorlar. Dinlenmen gerekiyor. Ağrıyan bir yerin var mı?”

“H-hayır.” Cassie, olanları hatırlamak için kendini zorladı.

Kürsünün oradaydı. İfadesinde Alec'e inandığını söylüyordu ve... Birden her şeyi hatırlayıverdi. Yaşlar, gözlerini karıncalandırdı. "Ah, Alec. Ne desem dinlemediler."

"Şşt, tatlım. Çok cesurdun. Ne erkekler gördüm, hiçbiri senin yaptığını göze alamazdı."

Alec valiye döndü. "Bizi biraz yalnız bırakmanız mümkün mü acaba?"

"Kesinlikle hayır!"

"Elbette."

Bay Drysdale ve Bay Carter, demin bir ağızdan konuşmuş, şimdi de karşılıklı dik dik bakışıyorlardı.

"Biraz usule aykırı bir durum olsa da...." dedi Vali Gooch. "Kapının dışında nöbetçiler beklediği sürece bu odadan kaçıp kurtulman mümkün değil zaten."

Cassie uzaklaşan ayak seslerini duydu ve ardından tekrar Alec'in gözlerine baktı.

"Yaptığın çok riskli bir şeydi, Cassie." Adamın mavi gözleri şefkat doluydu. Parmak uçları kadının yanağını okşuyordu. "Hem kendini hem de bebeğimizi tehlikeye attın."

"Ama seni kurtarmam lazımdı."

"Artık beni kurtarabilecek birinin olduğunu sanmıyorum."

"Ne...ne demek istiyorsun?" Genç kadının nabızı hızlanıverdi.

"Söylediklerimi iyi dinle, Cassie. O salona geri döndüğümüzde, jüri beni büyük bir ihtimalle suçlu bulacak."

Cassie, korkunç gerçek kapısını çalınca, başını deli gibi sallamaya başladı.

"Evet hayatım ve bununla yüzleşmek zorundasın. Beraber geçirdiğimiz son anlar olabilir bu."

"Olamaz!" Bu tek kelime, ağıt gibiydi adeta. Alec olmadan nasıl yaşardı? Bir köşede oturup, bayağı bir suçlu gibi asılması-na nasıl göz yumardı? Onu nasıl bırakırdı? Yaşlar, yanaklarından aşağı akmaya başladı.

Alec onu kollarına alıp kucakladı. "Seni bu şekilde bıraktığım

için üzgünüm. Ah, Cassie. Bir gün beni bağışlayabilecek misin acaba? Seni sevmem halinde büyük acılar çekeceğini biliyordum. Buna rağmen kendimi tutamadım.”

Genç kadının gözyaşları, adamın mavi yeleğinin kadife kumaşını ıslatıyordu. Yüzü Alec’in göğsüne yaslanmışken, kokusu onu bir battaniye gibi sarıyordu.

“Hâlâ zamanımız varken beni dinle, aşkım. Robert Carter, vasi sıfatıyla hareket etmeyi ve Blakewell Kıstağı’nın işlerini denetlemeyi kabul etti. İkinci bir mektubu ve yeni vasiyetimin bir kopyasını, eniştemin Londra dışındaki malikânesine götürmesi için bir adamını çoktan yola vurdu—”

“Olamaz, Alec lütfen!”

“Cassie, beni dinle! Matthew gerçeği söylediğimi ispat edebilecek. Bebeğimiz ve sen, ihtiyaç duyduğunuz her şeye sahip olacaksınız. Bu konuda sana söz veriyorum. Jamie en güzel İngiliz okullarında okuyacak ve kardeşim Elizabeth, hepinizi kendi ailesi gibi sevecek. Asla yalnız kalmayacaksınız.”

Cassie, kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Böyle bitemezdi. “Kaçmalısın! Hemen! Nöbetçiler kapıyı açtığı anda onların hakkından gelip çıkışa doğru koş!”

“Ve beni sırtımdan vurmaları için ellerine bir fırsat vereyim, öyle mi?” Alec ona gülümseyip yanaklarından akan yaşları yavaşça sildi. “Gerçi asılarak ölmekten daha iyidir. Hayır, hayatım. Bunun için artık çok geç.”

Biri kapıyı tıkladı.

“Son bir dakika!” diye bağırdı nöbetçi.

“Hayır! Alec, bunu yapmalarına izin veremezsin!” Cassie kollarını adamın etrafına dolayıp vücudunu onunkine bastırdı.

“Güçlü ol, aşkım. Bana güven.”

Yanaklarına ve alnına konan öpücükleri hissetti.

Alec ellerinden birini tutup, karnının sert kıvrımı üzerine yerleştirdi. Güçbela konuşabilen Cassie, “B-bebeğin adını ne koyayım?” diye sordu.

Alec'in yüzüne yerleşen acı ve pişmanlık dolu ifade, genç kadının kalbine saplanan bir hançer gibiydi. "Erkek olması halinde ona benim ismimi verirsen onur duyarım."

"Ya kız olursa?"

"Ah Tanrım, Cassie!" Alec onu kendine doğru çekip saçlarına bir öpücük kondurdu. "Sarah Elizabeth," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Annemin ve kız kardeşimin adları."

"Vakit doldu."

Genç kadın hıçkırıklarını zapt etmeye çalıştı.

"Hadi ama Cassie. Tüm sömürgeye kafa tutan o güçlü kadına ne oldu?" Alec, yeleğinin cebinden bir mendil çıkarıp onun göz yaşlarını sildi. Ardından Cassie'nin elini çevirip mendili avucuna bıraktı.

Kapı gürültüyle açıldı. Nöbetçiler içeri akın edip Alec'i tuttular ve onu kendisinden uzaklaştırdılar.

"Alec!" Cassie ona doğru uzanıp ardından yere, dizlerinin üzerine çöktü.

Alec, nöbetçiler onu kapıdan geçirirken, "Seni seviyorum, Catherine Blakewell," diye bağırdı. "Eğer Tanrı'nın yarattığı bu âlemde zerre miktar adalet varsa, sen ve ben tekrar bir araya geleceğiz. Buna tüm kalbinle inanmalısın! Onun yanında dur, Bayan Carter. Mahkeme salonuna girmesine izin verme."

"Ah Cassie, canım benim."

Lucy'nin kollarının kendisini sardığını hissetti ve hıçkırıklarının üzerine kapanan kapıları duydu.

* * *

Bir gariplik vardı.

Cassie elindeki örgüyü bırakıp etrafı dinlemeye koyuldu.

"Bir şey mi oldu, canım?" Lucy, başını elindeki örgüden kaldırdı.

Ve Cassie anlayıverdi. Çekiç sesleri kesilmişti. “İşlerini tamamladılar.”

Lucy’nin gözleri kocaman oldu. “Çok üzgünüm!”

Örgüsünü bir kenara koyup Cassie’yi rahatlatmak için bir eli ni genç kadının omzuna attı.

Marangozlar, Alec’in infazını sağlayacak darağacını inşa ederken, Williamsburg caddelerinde gün boyu çekiçlerin gürültüsü yankılanmıştı. Şimdiyse etraf alabildiğine sessizdi. Cassie, çekiç seslerini çekilmez bulmuştu; oysa sessizlik ondan da beterdi.

Alec yarın sabah ölecekti.

Akmak üzere olan yaşlarını engellemek için gözlerini sıkıca yumdu. Hâlâ bir mucizenin olmasını beklemekle aptallık mı ediyordu?

“Keşke babam işlerini halletse de, artık eve gitsek!” Lucy ayağa kalkıp hızlı adımlarla cama doğru yürüyünce etekleri hışırdadı. “Bu huzursuz ortamda kalmanın ne sana ne de bebeğe bir faydası var. Benimle aynı görüşte olmadığını biliyorum Cassie; fakat tüm bunlardan uzakta olmak, senin için daha iyi olacaktır.”

Cassie, sevgili dostunun onu korumaya çalıştığının farkındaydı; fakat saklanacak yer kalmamıştı artık. Dün gece ağlayamayacak kadar perişan bir halde yatağına uzanmış, Alec’in kendisine verdiği mendili sıkıca ellerinin arasına almış ve adamın kokusunu içine çekmişti. Tüm sabah, içindeki boşluk ve acıyla boğuşarak, tek başına odasında oturmuş, pencereden gri renkli kasım semalarını izlemiş ve içi bu denli ölüyken nasıl olup da hâlâ hayatta kaldığını düşünmüştü.

“Kalmak zorundayım, Lucy. Ona olabildiğince yakın olmayıyım. Ta ki...” Cümleinin geri kalanını söylemeye dili varmadı. “Bu kadarını Alec’e borçluyum. Şimdi ayrılırsam onu ölüme terk etmiş sayılırım. Söz konusu William olsaydı, sen de benim gibi hissederdin.”

Gözleri bir an için kocaman açılan Lucy, sapsarı kesildi. “Ah

Cassie, çok üzgünüm! Akıl edemedim...yani... Elbette yanında olmak istersin.”

Arkadaşı bir özür kekelerken, Cassie de ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verip elindeki örgüye döndü. Gözleri yavaş yavaş şekil almakta olan kırmızı küçük hırkaya odaklandı. Örgü zihnini kötü düşüncelerden uzak tutacaktı güya – en azından Lucy böyle demişti –; fakat dikkati dağılıp duruyordu. Çekiş seslerinin durduğunu, Alec de duyabiliyordu hiç şüphesiz. Cassie’yi sevdiği için pişman mıydı? Terk edilmiş hissediyor muydu? Kendisini yarın neyin beklediğini bildiği halde, bu gece uyuyabilecek miydi? Korkuyor muydu?

Malum vakit geldiğinde acı çekecek miydi?

Asılmakla ilgili türlü hikayeler duymuştu. Jüri Alec’i suçlu ilan ettiğinden beri, zihninden uzaklaştırmaya çalıştığı hikayeler... Çoğu kişinin çarçabuk öldüğü anlatılıyordu. Omuzları çubuk gibi kırılıyor, yaşamları karanlığın içinde sönüp yok oluyordu. Fakat ipin ucunda acıyla kıvranan ve kalabalığın alayları eşliğinde yavaş yavaş boğulan kimselerin olduğunu da biliyordu.

Ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, Alec’in sade görünümü, kaba bir kumaştan yapılma bir kıyafete büründüğünü ve elleri arkasına bağlı bir halde kendisini darağacına götüren basamakları tırmandığını hayal ediyordu. Sabahın soğuğu yüzüne vururken başını dik tutacak, kafasına geçirilen örtüye ve boğazına geçirilen ilmiğe itiraz etmeyecekti. Cellât daha sonra altındaki sehpayı çekecekti ve...

Henüz Alec’e, onu sevdiğini söylememişti.

Duruşma sırasında öyle sinirliydi ki, eline geçen son fırsatı da kaçırmıştı. Örme işine bir ara verip hırkayı kucağına bıraktı.

“Ah, artık dayanamıyorum!”

Tam o sırada hissediverdi.

“Aah!” Elleri hemen karnına uzandı.

Derhal yanına koşturan Lucy, “Ne oldu?” diye sordu.

“Bebek... Kıpırdadı.”

“Bebek mi? Hissettin mi?” Lucy’nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Evet ve aah, işte orası!”

Lucy’nin elini karnının üzerindeki sert çıkıntıya yönlendirdi.

“Hissediyor musun?”

“Hayır.”

Yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti.

“Nasıl bir his, anlatsana.” Lucy de gülümsemekteydi.

Genç kadın uygun kelimeleri aradı. Hissettikleri çok yeni ve garipti. “Şey gibi... Kelebeklerin kanat çırpışı gibi.”

“Kelebeklerin kanat çırpışymış.” Lucy gülmeye başladı.

“Evet, kelebeklerin kanat çırpışı gibi.” Cassie de ona katıldı.

“Görüyorsun ya Cassie. Alec’in çocuğu içinde büyüyor. O hep yanında olacak.”

“Haklısın.”

Bir bebek. Alec’in bebeği. Tüm vücudu ısınan Cassie, sessizliğe gömüldü. Hamile olduğunu biliyordu; fakat bu duygu daha önce ona hep gerçekdişi ve uzak görünmüştü. Şimdiyse Alec’in bebeğinin içinde hareket ettiğini hissediyordu. Duygularını Alec’e anlatabilmeyi, bu anı onunla paylaşmayı diledi. Fakat bu da, adamın artık asla bilemeyeceği binlerce şeyin arasına girmişti. Tabii bir mucize olmadığı sürece...

Ah, Alec.

Bir şeyler yapmalıydı. Onu kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Umutsuzluk bir kez daha her yanını kaplamaya başladı. “Odama çıkıp dinlensem iyi olur.”

Lucy ona anlayışla gülümsedi. Cassie, son günlerde pek hoş sohbet olmadığını farkındaydı; fakat Lucy onu mazur görüyordu.

“Akşam yemeğini odana çıkartmalarım söyleyeyim mi?”

“Evet, çok iyi olur.”

Kapı eşiğine varınca durakladı. “Lucy. Umarım senin bana gösterdiğin dostluğun aynını bir gün ben de sana gösterebilirim.”

Cassie, karanlık koridordan merdivenlere doğru sessizce ilerliyor, ahşap zeminin her gıcırtısı, uykudaki evin sessizliğini paramparça ediyordu. Yüreği ağzına gelmişken, birazdan yapacaklarını kendine dahi itiraf edemiyordu. Dikkatli adımlarla hızla merdivenlerden aşağı indi ve kalbi deli gibi çarpanken birden duruverdi. Bay Carter'in çalışma odasından hâlâ ışık geliyordu. Oysa adamın saatler önce yatmaya gittiğini zannetmişti. Bu vakitte ne yapıyor olabilirdi? Saat gece üçü bir hayli geçiyordu.

Nefes almaya dahi cesarete edemeyen Cassie, gölgelerin arasında büzülüyordu. Saniyeler dakikalara, dakikalar ise saatler gibi gelen uzun bir süreye dönüştü. Buna rağmen içeriden hiç ses gelmemişti. Bay Carter belki de uyuya kalmıştı ve Cassie'nin girip çıkmasını fark etmeyecekti. Ya da belki de kitap okuyordu ve Cassie yerinden kıpırdadığı an orada olduğunu anlayacaktı. Bu riski almalı mıydı?

Korkularını zapt edip nabızı hızla atarken, önce bir, ardından ikinci adımı atarak yavaşça ilerledi. Neredeyse kapının hizasına gelmişti ki, büyük bir dikkatle içeri göz atıp odanın boş olduğunu ve şamdanların hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Rahat bir nefes alıp sessizce silah kutusuna doğru ilerledi.

Kutunun içine bakınca altüst oldu. Ödünç almayı umduğu planının temelini teşkil eden silah gitmiş, geride ağır tüfekler kalmıştı sadece. Bunlardan birini gizlice hapishaneye sokamazdı. Eteğinin altına saklayamayacak kadar uzun ve hantaldılar.

Tüm planı mahvolunca bocalayıverdi. Elinde silah olmadan, gardiyanı anahtarları vermeye nasıl mecbur edecekti? Alec kaçtıktan sonra kendisini nasıl savunacaktı? Şimdi ne yapacaktı? Tekrar yukarı çıkıp tüm planı unutacak mıydı? Bunu yapamazdı. Yapması halinde Alec ölürdü. Ama dener de başarısız olursa, Alec genc ölürdü ve kendisi de bebeği doğduktan sonra onun yanına yollanırdı – asılarak öldürülürdü. Kararsızlığa gömülmüş,

bocalıyordu. Neden sonra titreyen elleriyle tüfeklerden birini aldı ve onu yerinden çıkardı. Alec serbest kalana kadar bu şeyi kullanmayı biliyormuş numarası yapabilir miydi? Silahı birkaç sefer omzuna dek kaldırıp dengelemeye çalıştı ve babasının daha önceden yaptığını gördüğü gibi gez ve arpacıktan nişan almaya çalıştı. Sonuç istediği zariflikte değildi; ama artık idare edecekti.

Ardından gözleri av bıçağına ilişti. Aleti cilalı sapından tutarak havaya kaldırdı ve eliyle ağırlığını yokladı. Söz konusu bıçaksa taşıyabilirdi; ama kullanabilir miydi? Bununla bir insanın kanını akıtmaya hazır mıydı? Kararsız kalıp durakladı ve bıçağı yerine koyup hemen sonra tekrar eline aldı. *Gardiyan bıçağı kullanacağımı düşündüğü sürece sorun yok*, diye karar kılıp aleti pelerininin iç cebine tıktı. Birkaç paket barutu ve saçmayı korsesinin içine saklayıp kutuyu yavaşça kapattı ve sessiz adımlarla tekrar kapıya doğru yol alırken kendini tam bir hırsız gibi hissetti. Öyle değil miydi zaten?

Kapı tuhaf bir şekilde kilitli değildi; fakat genç kadın dışarı sıvışırken, bu düşüncenin üzerinde fazla durmadı ve pelerini, kendisini kış soğğundan koruyacak kadar kalın olduğu için şükran duydu. Kapıyı ardından kaparken Lucy ve Bay Carter'e sessiz bir veda yolladı.

İkiniz de bana oldukça nazik davrandınız. Affedin.

Nefes almak dışarıda daha kolaydı. Verdiği soluklar ağzından buhar olarak çıkıyordu. Yukarıdan hiç ışık vurmuyordu. Yoğun bulutlar ayı ve yıldızları engelliyor, sesleri dahi bir nebze bastırıyor gibiydi. Arnavut kaldırımların üzerinden hızlıca bahçe kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açma riskini göze alamazdı. Öyle kocaman ve eskiydi ki, muhakkak gıcırdayıp kendisini ele verirdi. Fakat kapının yapısında bir başka küçük kapı daha vardı. Bay Carter'in, akşam yemeği sonrasında yaptığı yürüyüşlere çıkarken, bu kapıyı kullandığını görmüştü. Menteşeleri hiç şüphesiz güzelce yağlanmıştı ve kimseyi uyandırıp planını ifşa etmezdi.

Nefesini tutup kapıyı yavaşça açtı ve gözlerini, önünde uzanan caddelerin karanlığına dikti.

Hiç hareket yoktu. Caddedeki pencerelerin hiçbirinden ışık sızılmıyordu. Birkaç ürkek adım attıktan sonra geri dönüp arkasındaki kapıyı kapadı. Yolda herhangi bir sorun yaşamadığı sürece, Nicholson Caddesi'ne ve hapishaneye varması yalnızca birkaç dakikasını alırdı. Gölgelere sığınıp yolda ilerlemeye başladı.

Nereden geldiği belli olmayan güçlü kollar, onu sıkıca tuttu ve ağzının üzerine kapanan bir el, çığlıklarını bastırdı.

Otuz Dördüncü Bölüm

“Akşam gezintisine mi çıktınız, Bayan Cassie?”

Cassie, konuşanın yüzünü göremediği halde, bu sesin sahibin tanıyordu.

Adam konuşmasına izin verince “Zach?” diye fısıldadı.

“Tabii, başka kim olabilir?”

Zach gülümseyince, bembeyaz dişleri karanlıkta parıldadı.

“Seni gördüğüm için çok mutluyum!” Düşünmeden adamı kucaklayıverdi.

“Şu böğrümü dürtükleyen şey de ne? Yoksa sokağın ortasında karnımı mı deşeceksiniz?” Zach üstünü arayıp kalçasındaki avcı bıçağını uzaklaştırdı.

“Öyle yapmadığım için şanslısın.”

“Bir av bıçağı ve tüfek ha? Sakın bana Carter’lerin çok sevdiği o lüks av partilerden birine katılacağınızı söylemeyin, Bayan Cassie.”

Cassie susup iyice gölgelerin içine sığındı. Karanlığın içinden yaklaşan ayak seslerini duyunca nefesi kesildi.

Zach yumuşak bir sesle “Buradayız,” diye seslendi.

Duyduğu alçak sesli bir gülüşün ardından, karanlığın arasından çıkan bir erkeğin figürünü gördü. Gelen Luke’ydi.

Birden anlayıverdi.

“Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?”

“Size göz kulak oluyoruz.” Luke ona sert bir bakış attı.

“Ne?”

“Bay Carter, eninde sonunda böyle bir şeye kalkışacağınızı bi-

liyordu. Bu yüzden de babanızın en güvenilir iki adamını, sizi korumaları için seçti.” Zach sırtıttı. “Bu iki kişi de biz oluyoruz tabii.”

“Ne kadar zamandır evin etrafında suçlular gibi geziniyorsunuz?”

“Gecenin bu saatinde yalnız başınıza dışarı çıkamayacağınızı bilecek kadar. Güvenli değil,” dedi Zach.

“O halde bana yardım eder misiniz? Hapishaneye gidip–”

“Hiçbir yere gitmiyorsunuz, Bayan Cassie – yatmaya hariç tabii. Benimle gelin.”

“Peki ya Alec?”

“Bu konu sizi bağlamıyor artık.”

“Ne demek beni – Bunu nasıl dersin?”

Zach kadının elindeki tüfeğe uzandı.

Cassie hemen harekete geçti. Silahı iki adama doğru itip, onları olabildiğince sert bir şekilde kendinden uzaklaştırdıktan sonra caddeden aşağı koşmaya başladı. Fakat henüz iki adım dahi atamadan, iki güçlü el onu hapsetti. Ne kadar çabaladıysa da, Zach’in onu tutan kollarından kurtulamadı.

“Lütfen karşı koymayın, Bayan Cassie,” diye fısıldadı Zach. “Kurtulacak gücünüz yok zaten; ama denerken bebeğinize ve kendinize zarar verebilirsiniz.”

Yenilgiyi kabul edip kendini serbest bıraktı. Bu Alec’in son şansıydı, Cassie’nin son umuduymuştu ve kendi dostları tarafından yerle bir edilmişti. Zach, genç kadının çenesini kaldırıp onu gözlerine bakmaya zorladı. “Bize güvenin.”

Ardından Cassie’yi gayet laubali bir şekilde kucağına alıp, tüfeği taşıyan Luke’nin peşinden evin giriş kapısına doğru yürümeye başladı.

Cassie, iki adamın da viski koktuğunu o esnada fark etti.

Garip. Sarhoş değil gibiydiler oysa.

Küçük kapıyı henüz örtmüşlerdi ki, kilise çanları çalıp gecenin sessizliğini böldü. “Çabuk, çabuk!” Zach arka kapıya doğru koşmaya başladı.

Cassie, Luke'ye arka kapının kilitli olmadığını söylemek istedi; fakat ilk kelime ağzından çıkar çıkmaz, Luke, elindeki tüfeğin dipçığıyle kapının camlarını paramparça etti.

Neler oluyordu?

Fakat Zach onu bir çuval patates gibi taşıyıp karanlık ev boyunca koşarken, bu soruyu düşünecek fazla vakti olmadı. Merdivenlerin başında duran Zach, onu kollarından indirip dümdüz yere yatırdı. Cassie, yataklarından kalkan ev halkının üst kattan gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

“Bunu nasıl açıklayacağız?” Adam eliyle Cassie'nin kışlık pelerinine, botlarına ve elbisesine işaret etti. “Altınıza giydiğiniz bir şey var mı?”

Cassie başını evet anlamında salladı. “Zach, neler oluyor?”

“Sormamanız daha iyi. Rolünüzü iyi yapın yeter.” Cassie'nin kıyafetlerini soymaya başladı.

Genç kadın, bir an tek kelime söyleyemeyecek ve hareket edemeyecek kadar şaşırdı; fakat adamın amacını anlar anlamaz, üzerinde sadece kombinezonu kalana dek soyunmaya başladı. Korse-sinden aşağı saçmalar ve paketler halinde barut dökülüyordu.

“Bazı kadınların göğüslerini şişirdiklerini duymuştum. İşte kanıtı.” Zach sırtıp yerdeki barutu aldı ve ayağa fırlayıp paketi Luke'ye doğru fırlattı.

“Bunlarla ne yapayım!” Kolları kıyafetlerle dolu olan Cassie, panik halindeydi. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

“Bana verin.” Zach kıyafetleri alıp en yakın dolabın içine tıktı. “Saçınızı karıştırın. Uykudan henüz kalktığınızı unuttunuz mu?” Cassie, tüm bunları neden yaptığını bilmesede, kendinden istenilen her şeyi yerine getirdi. Zach, Bay Carter'in çalışma odasına girip, sandalyeleri devirip, kağıtları etrafa dağıtırken, Cassie de saçındaki tokaları çıkarıp başını salladı. Arkalarından bir kez daha kırılan camın sesi gelince, hemen döndü ve Luke'nin silah kutusunun ön camını kırdığını ve içindekileri yere boşalttığını gördü.

Üst kattaki ayak sesleri, hemen tepelerinden geliyordu.

“Geriye tek bir şey kaldı.” Zach, Luke’nin önüne dikildi. Luke gülümseyip kıkırdadı...ve yumruğunu Zach’in suratına geçirdi.

Cassie, ağzı açık, olanlara bakakaldı.

“Lanet olsun!” Zach sendeleyip çenesini yokladı ve gülümse-di. “Elin epey ağırmış; ama şimdi sıra bende.”

Bunu dedikten sonra Luke’nin çenesine bir yumruk attı ve koca adamı neredeyse sırt üstü yere devirdi.

İki adam ardından karşılıklı ayağa dikildi.

“Bu kadarı yeterli mi sence?” diye sordu Zach.

“Öyle olması gerekecek.”

Sonra ikisi de ortadan kayboldu.

“Cassie! Tanrı aşkına, neler oluyor?”

Cassie, hemen sesin geldiği yöne doğru döndü.

Gelen Lucy idi. Gözleri korkuyla büyümüş ve geceliğine bürünmüş bir halde, bir üst katta, merdivenin başında duruyordu.

“Ben...bilmiyorum,” diye kekeleyiverdi. Yalan değildi bu söylediği.

“Baba?” diye seslenen Lucy, aceleyle merdivenlerden aşağı inip, çalışma odasının ışığına doğru koştu. Odanın karman çorman halini ve silah kutusunun kırık camını aynı anda fark edip bir çılgılık koyuverdi.

“Babacığım!”

Cassie hemen onun yanına koşturdu.

“Ah, Cassie! Nerede o? Neler oldu?”

“Keşke bilsem.” *Neler oluyordu?*

Hizmetçiler ve köleler bir araya toplanmış, uyuklu gözleri, korku ve şüpheyle kocaman olmuştu.

Suçluluk duygusu, genç kadının içini kemiriyordu. Bu güzel insanların tehlikede olmadıklarından emin olsa da, Zach ve Luke’nin çevirdiği dolapları ifşa etmenin korkusuyla tek kelime edemiyordu.

Zach birden sendeleye sendeleye kapıdan içeri girdi. Viski

kokan kıyafetleri yırtılmış, bir gözü morarmış ve dudakları kana bulanmıştı. “Onu alıp götürdü!”

Cassie ve Lucy aynı anda “Kim?” diye soruverdi.

“Mahkum. Babanı da alıp kaçtı.”

İki arkadaş, şaşkın şaşkın bakiştılar. Cassie yüreğinin kanatlanıp uçacağını sandı bir an. Onu hapisten kurtarmışlardı demek! Nasıl yaptıklarını, ne tür bir plan uyguladıklarını anlamasa da, Alec’in özgür olduğunu biliyordu.

Kaç sevgilim. Yolun açık olsun, diye sessizce dua etti.

Lucy, bir açıklama bekliyormuş gibi dönüp Cassie’ye baktı. Tam konuşmak üzereyken, mutfaktan gelen ve elindeki tencereyi Zach’e doğrultan ihtiyar aşçı Bess, Lucy’nin lafını yarıda kesti.

“Kim olduğunu veya burada ne yaptığını bilmiyorum; ama eğer başımıza bela açmaya geldiyse, seni iyi bir pataklarım bilesin!”

Cassie, önündeki manzaranın abesliği karşısında gülümsemek için kendini zor tuttu. Hemen önünde, sarhoş numarası yapan Zach durmuş, kendini eli tavalı yaşlı bir kadından korumak için bir kolunu kaldırmıştı.

“Endişelenme, Bess. Bu adamı tanıyoruz,” dedi Lucy. “Babam için çalışıyor.”

“Evet, onun için çalışıyoruz. Fakat bu sefer babanızı yüz üstü bıraktık. Ben ve Luke, biz—”

“İçiyordunuz?” diye sordu Lucy sesinde kızgın bir tonla.

“Evet. Ve mahkum birden ortaya çıkıverdi. Beni yere serdi ve Luke’yi... eh, Luke de şu an fena bir halde,” diye kekeleydi bıçkıcı. “Piç herif iki adet at çaldı. Kullandığım dili mazur görün, hanımlar.”

Bir an için kimse bir şey demedi. Neden sonra Lucy ayağa kalktı ve korkmuş bir kızıdan evin hanımına dönüştü.

“Bess, lütfen bu yaralı adamlara yardım et ve ardından çay yap. Stella, mutfaktaki ve oturma odasındaki şömineleri yakıp bize elbiselerimizi getir. Bu gece hava oldukça soğuk.” Yüzünü Zach’e doğru çevirdi. “Aranızda sarhoş olmayan biri varsa, he-

men Şerif Connelly’i çağırısın ve kız ve erkek kardeşlerimi durumdan haberdar etsin. Babama dair bir haber alırsanız, beni ve Bayan Blakewell’i oturma odasında bulabilirsiniz.”

Lucy ve Cassie, el ele, hızla oturma odasına doğru yürürken, köleler ve hizmetçiler de hanımlarının emirlerini yerine getirmek için hemen işe koyuldu. İki arkadaş, kapıyı örter örtmez, bir ağızdan konuşmaya başladılar. İkisi de ötekinin ne dediğini anlamayınca sustular ve başa sarıp sırayla konuşmaya başladılar.

“Alec babana asla zarar vermez, Lucy. Söz veriyorum, o konuda endişelenmene hiç gerek yok.”

“Biliyorum zaten, aptal şey. Sence Alec tek başına mı kaçtı, yoksa babamın yardımını mı aldı?”

“Babanın ona yardım ettiğini düşünüyorum, hatta bundan eminim.”

“Hemen anlat!”

Cassie bir an bocaladı. Lucy’ye gerçeği anlatması durumunda, bir hırsız gibi evlerinde gizli gizli dolandığını da anlatması gerekecekti. “Ah Lucy, lütfen beni bağışla! Sana asla ihanet etmek istemedim.”

Olan bitenleri bir bir ortaya döktü: Tüfeği ve av bıçağını nasıl çaldığını anlatıp, Alec’i kurtarmak için gardiyanı tehdit etmeyi ya da başka seçeneği kalmaması durumunda onu ayartmayı düşündüğünü söyledi.

Lucy gülümsedi. “Eğer bıçak ve tüfek Alec’in hayatını kurtarıyorsa, onları özlemezdim. Hem senin böyle bir şeye kalkışacağını hepimiz biliyorduk. Ama bil ki planın hayatta işe yaramazdı.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Yüzü neşeyle aydınlanan Lucy, “Bir keresine babamdan, gardiyanın erkekleri tercih ettiğini duydum!” diye fısıldadı.

Cassie şaşkınlıkla nefesini tuttu. Ardından kahkaha atmaya başladılar. Cassie, Zach’in ve Luke’nin birbirlerine nasıl vurduklarını anlattığında ise, artık gülmekten ikisinin de gözlerinden yaş geliyordu.

Elbiselerini taşıyan bir kız ve onun peşinden çaylarını getiren bir köle içeri girince, gözlerindeki yaşları silip gülmesini bastırmaya çalışan Lucy, başını eğdi ve çıkardığı seslerden ötürü dışarıdan ağlıyormuş gibi gözüktü.

Cassie, bir kolunu Lucy'nin omzuna atıp, arkadaşını teselli ediyormuş numarası yaptı. "Üzme kendini Lucy'ciğim! Zavallı-cık! Görürsün, baban sağ salim eve dönecek. "

O konuda Cassie'nin şüphesi yoktu. Peki ya Alec? Biri tarafından görülürse, hemen orada vurulup öldürülürdü. Hüküm giymiş bir adamın hayatı, onu tutan zincirler kadar değerli değildi.

Rüzgar gibi git, hayatım.

Hizmetçiler odadan çıkınca, Lucy'nin gözleri onunkiyle buluştu. İki de artık gülümsemiyordu.

"Başaracak. Başarmalı."

"Ah Lucy, lütfen onun için dua et."

Lucy, Cassie'nin elini tuttukten sonra, iki arkadaş sessizlik içinde oturdular. Henüz fazla zaman geçmemişti ki, kaçırılma olayını araştırmak üzere şerif geldi. "Nicholas Braden'in" eve girip, peşindeki takipçilerin kendisine ulaşması halinde, geçiş iznini sağlamak için Bay Carter'i çalışma odasından kaçırdığını kafasında toplamak, adamın neredeyse bir saatini almıştı.

"Fazla uzağa gitmiş olamaz, o kadarı kesin. Buraya gelmekle vakit kaybetti. Oldukça aptalca bir davranış. Adamlarımız her sokağı ve caddeyi arıyor, Bayan Carter. Onu yakalayacağız." Şerif Connelly bakışlarını Cassie'ye doğrultunca, ifadesi sertleşti. "Ve yakaladığımız vakit onu en yakın ağaçtan sallandıracağız."

"Şerif Connelly, lütfen bu tip sözleri kendinize saklayın." Lucy adama sert bir bakış attı. "Bu gecenin üzücü olaylarından ötürü, ikimiz de yeterince perişanız zaten."

"Bağışlayın, Bayan Carter. Ben sadece, sizin ve babanızın, böylesine bir kadın için ne sebeple vaktinizi harcadığınızı anlamıyorum, o kadar."

Utanç duymayı reddeden Cassie, başını kaldırıp kendini adamın gözlerine bakmaya zorladı.

“Şerif Connelly!” diye tersledi Lucy. “Gidebilirsiniz.”

Şerif, Lucy’nin önünde reverans yaptı ve ardından topukları üzerinde dönüp gitti.

“Ona kulak asma, Cassie,” dedi Lucy. “Zalim, aptal ve iğrenç bir adamdır kendisi.”

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber, Alec’in kaçtığı haberi, şehrin her yanına yayılmıştı. Şehir ahalisi yeni haberler edinmek ya da biraz heyecana tanık olmak umuduyla caddelere akın etmişti. Şimdiye büyülmüş bir şekilde ayık olan Zach ve Luke, halkın çirkin davranışlarda bulunabileceğinden endişe ederek, Cassie’nin odasına çekilmesini istemişlerdi. İki adam, uyumlu morarmış gözlerini sergileyerek avluda nöbet tutuyor, Cassie’nin koruması konusunda Bay Carter’in hizmetçilerine güvenmiyordu.

Cassie, korunaklı hücresinin içerisinde volta atıyor, penceresi caddeye değil de avluya baktığı için şükran duyuyordu. Aşağıdan birinin kendisine taş atacağından korkmayarak gökyüzünü seyredebiliyor, geçen saatleri sayıyordu.

Haftalardır zamanın akıp gitmesini korkuyla izliyordu. Şimdiyse her geçen saniyeyle beraber, sevinçten göklere uçuyordu. Geçen her dakika, Alec’i özgürlüğe ve selamete yaklaştırıyordu. Lucy ona, arama ekiplerinin Alec’i Williamsburg’un içinde bulmaktan ümidi kestiğini ve il dışına adamın peşinden av köpekleri yolladıklarını söylemişti. Bu süre içerisinde, Bay Carter’in diğer evlatları da bulundukları eve varmaya başlamıştı. Hep beraber babalarına dair bir haberin gelmesini bekliyorlardı. Lucy’den farklı olarak, Alec hakkında pek bir şey bilmedikleri için, onun anlatıldığı gibi tehlikeli bir mahkum olduğuna inanıyorlardı. Lucy, gerçeği anlatarak kardeşlerinin yüreğine su serpemiyordu. Bunu yapması halinde planları açığa çıkabilir ve Alec’in hayatı tehlikeye girerdi. Lucy’nin aksine, kardeşlerinin kendisine fazla

anlayış göstermeyeceklerini bilen Cassie, şu an onların arasında bulunmadığı için memnundu.

Öğle yemeği bir tepsinin içinde geldi. İştahı yoktu. Dışarıda gölgeler, ikindinin varışıyla uzuyor, gri bulutlar, gökyüzü boyunca yavaşça hareket edip sessiz danslarını yapıyordu. Karnındaki bebek, etrafında mühim meselelerin döndüğünü hissetmişçesine, içinde huzursuzca kıpırdanıyordu. Cassie, bu yeni his karşısında gülümseyerek, ilk defa içinde büyüyen yavrunun kız mı erkek mi olduğunu düşündü. Yatağının üzerinde uzanmış karnını sıvazlıyor, Alec'in içine ektiği minik hayatı sevgiyle kucaklıyordu.

Biri sabırsız bir şekilde kapısını tıkladı. Gözlerini açtı. Uyu-yakalmıştı. Pencereden dışarı bakınca, akşam olduğunu gördü. Kapısı tekrar vuruldu.

"Cassie?"

Ses Lucy'ye aitti.

Kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. *Yüce Tanrım. Yoksa Alec'i yakalamış mıydılar?* Kendisini en kötüsüne hazırlayarak koşup kapıyı açtı.

"Vali seni görmeye geldi." Lucy'nin mavi gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

"Vali mi? Niye ki?"

"Beraberinde birini de getirmiş – tek bacaklı bir İngiliz beyefendisi." Lucy, Cassie'nin elini kavrayıp onu koridor boyunca peşinden sürükledi.

Tek bacaklı bir İngiliz Beyefendisi mi? Genç kadın düşüncelere gömüldü. Kim olabilirdi bu? Henüz fazla tahminde bulunmadan, Vali Gooch ile yüz yüze geldi. Adam onu görünce başını nazikçe eğmiş, bu davranışı Cassie'yi şaşkına uğratmıştı.

"Bayan Blakewell." Vali boğazını temizledi. "Sizi Teğmen Matthew Hasting ile tanıştırayım."

Teğmen Matthew Hasting.

Cassie, afyon ruhu almış gibi, rahatlama hissinin tüm vücudu-

na yayıldığını hissetti. Önünde tahta bacaklı bir adam duruyordu. Elini alıp dudaklarına götürün teğmenin gözleri gök mavisiydi.

“Tanışmamızdan ötürü çok mutluyum, Bayan Blakewell. Bu hassas döneminizde sizi fazla şaşırtmadığımı umuyorum.”

“Siz...siz...” diye fısıldadı Cassie.

“Alec’in eniştesiyim,” diye onun için tamamladı teğmen. “Yakında sizinle de akraba olacağımızı umuyorum.”

Cassie, adamın elini sıkıp onun nazik gözlerine baktı. Tek kelime edemeyecek kadar şaşkındı.

“Onca zamandır onun doğruyu söylediğini biliyormuş,” dedi biri.

“Şu son birkaç hafta, Cassie için kabustan farksızdı maalesef,” dedi Lucy.

Cassie gözlerini teğmene dikip konuşmaya çalıştı. “Alec’i bulmalıyız.”

“Ben de bu amaçla geldim zaten.”

Otuz Beşinci Bölüm

Alec, atını durdurup tepesindeki ağaç açıklıklarının arasından yıldızları izlemeye koyuldu. Bir daha gökyüzünü görebileceğini düşünmemişti.

Arkasından yaklaşan nal sellerini duydu.

“Sayende kayıp mı olduk yoksa?” diye sordu Carter.

“Biraz güven rica ediyorum.”

Yaşlı adamı şöyle bir süzüp, herhangi bir yorgunluk veya zayıflık belirtisi aradıysa da bulamadı. Robert Carter, yakasını bırakmayan öksürüklere rağmen, o yaştaki bir adama göre oldukça zinde gibiydi. Bir kez olsun atından inmemişti. Bu sayede hızla yol almış, peşlerinden gönderilen her türlü takipçiyle aralarına bir hayli mesafe koymuşlardı.

Atını öne doğru yönlendirip hayvanın başını hafifçe batıya doğrulttu. Bir saate kalmaz, adaya varırlardı. Orada ikisini bekleyen sıcak bir yemek ve uyuyabilecekleri bir yer vardı. Onlar geceyi orada geçirirken, yaklaşan birilerinin olması ihtimaline karşı Micah’ın tüfeği hep ateşe hazır olacaktı. Ardından tayfası Carter’in en güvenilir adamlarından oluşan ufak bir gemide saklanacaklardı. Şafak vakti gemiyle güneye yol alacak, Karolina Eyaletlerinde bulunan bir limana varacaklardı. Alec bu limanda İngiltere’ye giden bir gemi için bilet satın alacaktı. Dört dörtlük olmasa da iyi bir plandı.

Kısrağını ağaç köklerinin arkasında bulunan dolaşık bitki örtüsünün arasından geçirip yön duygusunu yitirmemeye çalıştı. Bataklık, kuşların ve böceklerin sesi kesilmişken, kış mevsimin-

de bambaşka bir yerdı. Suyun üzerinden nemli bir esinti, üzerlerine gelip zavallı gardiyandan çaldığı paltonun içine sızdı; fakat Alec soğuğu keyif verici buldu. Parmaklıkların ardında geçirdiği onca haftadan sonra, dışarıda olmak iyi gelmişti. Celladın ilmiğine, gereğinden fazla yaklaştı. Carter hayatını kurtarmıştı ve İngiltere'ye varır varmaz, ona borcunu on misliyle geri ödeyecekti.

Carter'le atlar üzerine yaptığı sohbetler, ona adamı tanıma fırsatı vermişti. Carter onurlu biriydi, fakat inatçı bir tarafı da vardı. Ayrıca risk almaktan da hoşlanıyordu. Alec, Carter'in Cassie'yi koruyacağını biliyordu ve adam, zindanlarda iyi muamele görüp görmediğinden emin olmak için hapis haneye geldiğinde şaşırmmıştı. Bu fırsattan yararlanıp, idam edilmesi durumunda Cassie'nin ve bebeğin iyi gözetildiğinden emin olmak istediğini söyleyerek, Carter'den vasiyeti konusunda yardım istemişti. Bunun bir sonucu olarak Carter, Alec için avukat tutmuş ve ona uygun kıyafetler hazırlanmasını sağlamıştı. İki adam konuştuğça bu plan – daha doğrusu bahis –, yavaşça şekillenmeye başlamıştı. Carter, onun iddia ettiği kişi olmadığı ve sağ salim uzaklaştıkları anda boğazını keseceği riskini göze alarak, rehine rolüne girip kaçması konusunda Alec'e yardım etmeyi kabul etmişti. Alec ise bu planın işe yarayacağına bahse girmişti. Söz konusu olan iki adamın da hayatıydı ve Carter'in de dediği gibi, en büyük bahis buydu.

Williamsburg'da şu an neler olduğunu merak ediverdi. Zach ve Luke, Alec'in eve zorla girdiği izlenimini verip, şerifi alıkoymayı başarabilmiş miydiler? Alarm sesleri duyulduktan sonra, Cassie'yi güvende tutmayı becerebilmiş miydiler? Carter ona güvence vermiş, kimsenin, hatta valinin bile Cassie'yi evinden çıkaramayacağı söylemişti. Fakat Alec, o kadar emin değildi. Kendi hayatı üzerine kumar oynamak sorun teşkil etmese de, Cassie ve bebeğinin hayatı üzerine oynamak bambaşka bir konuydu.

Bebeği. Baba olacağını düşünmek çok garip bir histi. Baba olmak. Matthew'ı tanımasaydı, bunun ne demek olduğuna dair en ufak bir fikri olmayacaktı. Kendi babası, ona nadiren gülümsemiş ve cesaret verici tek kelime etmemişti; fakat Matthew çocuklarını ilgiye boğuyor, beraber oyunlar oynayıp onlara hikayeler okuyordu. Alec, babası gibi soğuk, içki düşkününü bir adam değil de, eniştesi gibi bir baba olmayı kafasına koymuştu. Aklına Jamie ve Karasakal gelince gülümseyiverdi.

Tüm bunlar, Cassie'yi çok yormuş olmalıydı. Alec ve Carter, kaçış planının başarısız olması ihtimalini göze alarak, Cassie'yi haberdar etmemeye karar vermişti. Yapayalnız bir halde o eve tıkılıp kalmışken, Tanrı'nın kendisini unuttuğunu düşünüyor olmalıydı. Kendisi şu son birkaç haftadır neredeyse hiç gün ışığı görememişken, Cassie, şehir halkının sunabileceği her türlü hakaretlere maruz kalmıştı. Kilisedeyken İncillerinin üzerinden kadına dik dik baktıklarını ve dışarıdayken onu birbirlerine işaret ettiklerine gözlemlemişti. Ona tepeden bakan kadınlar, gözleri şehvete bulanmış erkekler... Cassie hepsini görmezden gelerek başını daima dik tutmuştu.

Bilhassa mahkeme salonunda... Valiye kafa tutmuş, mahkemede cesurca tanıklık etmiş ve Alec'e duyduğu güveni tüm kesinliğiyle ortaya koymuştu. Alec bunun mümkün olacağını düşünmemişti; fakat son iki aydır Cassie'yi kollarına alamamasına rağmen, kadına duyduğu tutku şiddetlenmişti.

"Babalık hakkında ne düşünüyorsunuz?" Sorusu sessizliği bozdu.

Carter, "Demek bunu düşünüyordun?" deyip güldüyse de gülüşü hemen derin bir öksürüğe dönüştü. "Harika bir şey, gerçi başta hiç hoşuma gitmemişti. Tüm o ağlamalar, kötü kokular... Fakat zamanla zevk almaya başladım. Betty'nin bana bahsettiği çocuklara, Judith'inkilerden daha iyi babalık ettim. Birçok şeyde olduğu gibi babalıkta da, insan pratik yaptıkça gelişiyor."

Alec, Judith'in Carter'in birinci eşi, Betty'nin ise ikinci eşi

olduğunu öğrenmişti. Judith, Carter'le evlendiğinde henüz on yedi yaşındaydı. Betty ise altıncı çocuklarının doğumu esnasında vefat etmiş, kocasını – on çocukla beraber – ikinci kez dul bırakmıştı. Ve Alec tüm gün boyunca ilk kez korkuyu tattı. Ya Cassie de hastalanırsa? Ya bebekleri kadını zehirler de, doğum esnasında onun ölmesine sebep olursa? Bunu şimdiye dek düşünmemişti ve Cassie'nin, bebeğine doğum yaparken ölebileceği ihtimali, midesini bulandırdı. Rebecca'nın çektikleri, daha dün gibi aklındaydı. Cassie ölecek miydi? Hayır, böyle bir şey olmazdı. Buna izin vermeyecekti. Cassie güçlü, kuvvetli biriydi ve tanıdığı tüm kadınlardan daha cesur ve inatçıydı. Hayatta kalırdı. Onun hayatta kalması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. En iyi doktorları tutacaktı. Hatta koca bir ekip dolusu doktor tutacaktı. Duyduğu endişeyi başından savmaya kararlı bir şekilde kendi kendine, *en iyisi şimdilik böyle şeyler düşünmemek*, dedi. İlk görevi Cassie'nin kocasız, bebeklerinin ise babasız kalmamasını sağlamaktı.

“Tanrı seni kız evlatlardan korusun,” dedi Carter.

“Neden öyle diyorsun?”

“Az da olsa annelerine çekerlerse, onları kilit altında tutman gerekecek çünkü.”

Alec gülmeden edemedi.

İki adam yolculuklarını sürdürdü. Aralarındaki sessizlik, Carter'in arada bir tutan öksürük krizleriyle bölünüyordu sadece. İhtiyar adam hiç şikayet etmediği halde, Alec onun ciddi bir hastalığının olmasından endişe duydu. Takotah, o korkutucu iksirlerinden birini hazırlayıp Carter'in nefes almasını kolaylaştırabilirdi belki de. İleride ağaçlar seyrekleşmeye ve atların toynaklarının altındaki zemin, çamurdan kuma dönüşmeye başladı. Karanlıkta bir şekil hareket ediyordu – eli tüfekli bir adamdı bu.

“Vardık.”

Matthew karanlığın arasından, ileride kayınbiraderinin eşi olacak kadını izledi. Aralarında açık ara farkla en iyi binici olan genç kadın, sanki atın üzerinde doğmuş gibi hayvana biniyor, hareketleri altındaki kısırakla hiç çaba harcamadan bütünleşiyordu. Onların biraz önünden gidiyor, amansız temposuyla hepsini ona ayak uydurmaya zorluyor ve karanlığa rağmen yönünden emin bir şekilde ilerliyordu. Yorulduysa da bunu kesinlikle belli etmiyordu.

“Şafağa kadar dinlenmek istiyorum,” dedi Vali Gooch.

Bayan Blakewell omzunun üzerinden “Öyle yapmamız halinde onu kaybederiz,” diye bağırdı. “Şafağın ilk ışıklarıyla beraber yola çıkacaktır.”

“Ama bu karanlıkta hiç şüphesiz yönümüzü kaybederiz.”

“Beni takip ettiğiniz sürece kaybetmezsiniz.”

Matthew, Bayan Blakewell’in canlılığını takdir ediyor ve şimdiden kadına karşı şaşırtıcı derecede derin bir sevgi besliyordu. Alec’in böyle birine aşık olacağını bilmeliydi. Cesur, kararlı, kendi halinde oldukça güzel ve zeki bir kadındı. Alec’in ihtiyaç duyduğu, işte böyle bir tazelikti. Yoksa Londra partilerinde sıklıkla karşılaştığı o fırsatçı, basit kadınlar değildi. Henüz onun ve Alec’in bir araya gelişlerinin hikayesini dinlemediyse de, Vali Gooch’dan, Bayan Blakewell’in, şerefine leke sürmeyi ve daha kötüsünü göze alıp, duruşmada tanıklık ettiğini duymuştu. Kadının Alec’e duyduğu bağlılık, onu Matthew’in gözünde paha biçilemez bir elmas yapıyordu.

Bayan Blakewell, dün gece sakinleşir sakinleşmez, Williamsburg’dan ayrılmaları konusunda ısrar etmiş ve yola çıkmak için sabahı beklemlerini öneren kişileri kulak ardı etmişti. Karşılık olarak, köpekli adamların Alec’in peşinde olduklarını öne sürmüş ve onları bulana dek hem Alec’in hem de Robert Carter’in hayatının tehlikede olduğunu söylemişti. Sonunda onun öne sürdüğü mantık galip gelmişti. Küçük grupları, gemiyle kuzeye, kadının babasına ait olan ve hanımlarını sevdikleri her

hallerinden belli olan hizmetçilerle kısa bir süreliğine buluştukları arsaya doğru gitmiş ve oradan yolculuklarına at üzerinde devam etmişlerdi.

Grubun içindeki insanlar bir aradayken, Matthew'ın şimdiye dek gördüğü en tuhaf ve karmaşık ekibi oluşturunyorlardı. Hemen yanında vali ve iki şerif atlarını sürüyordu. Şeriflerden birinin adı Hollingsworth'du ve adam, koca bir ağaç kadar iriydi. Diğerinin adı ise Connelly idi ve ötekine kıyasla daha genç ve enerjik olmasına rağmen fazla akıllı sayılmazdı. İkisinin ardından huzursuzluk ve enerji ile dolup taşan, Carter ailesinin iki delikanlısı, Charles ve Landon geliyordu. Onların yanında ise yeni morarmış gözleriyle iki adam atlarını sürüyordu. Biri Bayan Blakewell'in Zach diye seslendiği bir esirdi. Öteki ise Luke adında iri bir köleydi. Matthew, bu ikisinin varlığından oldukça memnundu. Zach ve Luke, gruptaki herkesi yakından gözlediklerini ve hanımlarının korumasını kimseye emanet etmeyeceklerini açık ve net bir biçimde ortaya koymuşlardı. Bir de valinin tuttuğu diğer adamlar vardı. Her biri silahlıydı ve onlarla beraber sayıları bir düzinenin biraz üstüne çıkıyordu.

Henüz şafak atmamıştı. Soğuk ve karanlık gökyüzünde, tek bir yıldız parlamıyordu. Bayan Blakewell'i takip ederek tarlaları aşmış, ormanı geçmişlerdi. Şimdiye genç kadın, onları, sık ağaçlarla kaplı bir bataklığa götürüyor gibiydi. Tepelerinde kozalaklı ağaçlar karanlık boyunca uzanıyor, kökleri ise dize kadar gelen çamurlu suda düğüm düğüm duruyordu. Atlar, ayaklarını basacak yer bulmaya çalışırken, kaygan çamur, ölü dallar ve bitki örtüsü ayaklarına takılıyor, onları yavaşlatıyordu. Arazideki bu değişim, Bayan Blakewell'in ilerleyişini engellemiyor gibiydi. Matthew, kadının bu yolları birçok kez katettiğini ve her kütüğün, her dalın yerini ezbere bildiğini fark etti. Genç kadın, şimdiye dek iki kez durmuş, kendisine yetişmelerini beklemek zorunda kalmıştı.

“Tanrı aşkına, bizi nereye götürüyor,” diye mırıldandı vali.

Şerif Hollingsworth, “Bana sorarsanız cehenneme,” diye homurdandı.

Bayan Blakewell, “Fazla uzakta değil,” diye güvence verdi onlara ve karanlığın içinde bir daire çizip tekrar aralarına katıldı.

Matthew gayet memnun bir şekilde, Elizabeth’in ona bayılacağını düşündü. Karısını ve çocuklarını öyle özlüyordu ki... Onları son görüşünün üzerinden, altı haftadan fazla bir zaman geçmişti. Elizabeth’i boş yere ümitlendirmek istemediğinden, ona buraya geliş sebebini açıklamamıştı. Alec’in katilini adalet karşısına çıkarmakla alakası olduğunu söylemişti sadece. Oysa o sıralar, Alec’i hayatta bulacağına hemen hemen emindi. Newgate’deki sulh hâkiminin kendisine gösterdiği mektup ve Philip’in ele geçirdikten sonra yaktığı gizemli mektup, onu, Alec’in rızası dışında sömürgelere götürüldüğüne ve bu işin arkasında Philip’in olduğuna ikna etmişti.

Matthew, baş başa kaldıklarında, öğrendiği her şeyi Philip’in yüzüne bir bir vurmuştu. Genç adam başta mektup hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etmişti. Fakat Newgate’ye yolladığı imzalı mektupla karşı karşıya kalınca köşeye sıkışmış, hiçbir şeyi kabullenmediyse de Matthew’i öldüreceğine dair yeminler etmişti. Neyse ki bu tehdidini yerine getirecek vakti olmamıştı. Olanların hemen ardından Sulh hâkimi gelmiş, onu suikast gibi çirkin bir suçtan ötürü tutuklamıştı. Sonunda alkol yoksunluğundan hastalanmış, titrer bir halde her şeyi itiraf ettiğinde, söylediklerinin korkunçluğu Matthew’i dehşete düşürmüştü. Philip gülerek, Alec’i asla kaçırtmayı düşünmediğini, amacının onu öldürmek olduğunu söylemişti. Adamlara bunun için para ödemişti. Fakat adamlar, bu işteki kazançlarından kuşku duyarak Philip’i dolandırmış ve Alec’i, eksiksiz bir kargo yerine işe yaramaz bir cesetle karşılaşan bir gemi kaptanına satmışlardı. İhanetlerinin bedelini en kötü biçimde ödemişlerdi. Philip, bu hainliklerinden haberdar olur olmaz, hepsinin öldürülmesini sağlamıştı.

Matthew, Philip meselesini Alec’e nasıl açacaktı? Bu yolcu-

luğun onu yıldırان yegane noktası, Alec'e ihanete uğradığını anlatmaktı. Elizabeth bu haberi pek iyi karşılamamıştı. Kadın zaten bir kardeşini kaybettiğini düşünüyordu. Ötekini de kaybetmek onu harap etmişti.

Endişelerini bir kenara bırakıp ileride ağaçların arasından ışımaya başlayan gökyüzünü seyretti. Ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Artık daha sağlam bir zemin üzerinde ilerliyorlardı. İleriki loşluğa dikkatle bakınca, bir açıklık görür gibi oldu.

"Güneş doğmak üzere," dedi Bayan Blakewell. "Acele etmeliyiz."

* * *

Alec yola çıkmanın sabırsızlığıyla botlarını giydi. Takotah, söz verdiği gibi, gün ışımadan onları kaldırmış, kabaca yontulmuş masanın üzerine ikisi için mısır unu lapası ve dumanı tüten çay kupaları bırakmıştı. Civarda bulunan Carter'in bir öksürük krizine daha tutulduğunu duydu. Kimse fazla uyuyamamıştı; fakat en beter durumdaki, takdire şayan bir biçimde hiç şikayet etmemiş olan Carter'di. Takotah, ihtiyar adama nefes almasını kolaylaştıracak ve tutulan uzuvlarının ağrılarını dindirecek bir karışım vermişti. Alec, bu sayede adamın az da olsa uyuyabildiğini biliyordu. Tam o sırada Takotah, küçük kulübenin kapısı önünde belirip, elinde bir başka dumanı tüten kupayla birlikte içeri girdi ve elindekini, onu minnettarlıkla kabul edip aldığı kokuyla burnunu buruşturan Carter'e uzattı.

"Bu şey beni önce öldürmezse, kesin iyileştirecek."

"Ona kötü mü diyorsun?" Alec sırttı. "Bana verdiği tadına bakmalıydın."

Karışimlarıyla dalga geçilmesine alışık olan Takotah, gülümseyince, yaşlı suratındaki dövmeler canlanır gibi oldu. "Sonunda eve döndüğünü görmek çok güzel."

Ev... Kelime, Alec'in kulağına hoş gelmişti. Fakat henüz eve varmamıştı. Evi hâlâ bir aylık mesafedeydi – tabii önlerindeki şu birkaç günü sağ salim atlatabilirse...

Bir testiyle lavabonun içine döktüğü suyu yüzüne çarpınca, serinliğin verdiği canlandırıcı etki karşısında memnun oldu. Gecenin karanlığında buraya varmak çok garip olmuştu. Micah, gölgelerin arasından bir hayalet gibi çıkıvermiş, ardından atlarla ilgilenmeye koyulmuştu. Takotah, onları içeriye buyur etmiş, sıcak bir yemeğin kendilerini beklediği şöminenin yanına götürmüştü. Yediği basit bir yahni, asla bu denli lezzetli gelmemiş, uyuduğu hiçbir yatak bu kadar yumuşak olmamıştı. Alec, uzun haftalar boyunca kirli, ahşap bir zemine serilmiş hasırların üzerinde yattıktan sonra, taşın üzerinde dahi uyuyabileceğini düşünüyordu.

En güzeli ise Jamie'yi tekrar görmek olmuştu. Jamie, yemek faslı süresince onları rahatsız etmemek için uzak tutulmuştu. Fakat ufak çocuk, boş kaplar kaldırılır kaldırılmaz, peşi sıra gelen Korsan ile beraber kapıdan içeri zıplaya zıplaya girmişti. Yavru köpek, neredeyse yetişkin boyutuna gelmişti ve Alec kendini, bir kucak dolusu enerjik çocuk ve aşırı gelişmiş bir yavru köpek buluvermişti.

Jamie kollarını Alec'in boynuna sarıp onu kucaklayarak, "Cassie'yi kötü adamların elinden nasıl kurtardığını anlat," diye talepte bulunmuştu.

"Uzun hikaye, Jamie."

"Peki nerede şimdi? Onu ne zaman görebilirim?"

Ablasından ayrı geçirdiği haftaların Jamie için zor olduğunu görmüştü. Cassie ile beraber kapıdan içeri girebilmeyi ve bu kabusu bir son vermeyi arzu etmişti. Ama yapamamıştı işte. Williamsburg'daki bir mahkumdan çok da farklı değildi ve Cassie'yi koruyabilmesinin tek yolu, ondan uzaklaşıp İngiltere'ye dönmektir. Bunu bir çocuğa nasıl açıklayabilirdi?

Jamie'ye, "Ablan Williamsburg'da güvende," demişti. "Bay Carter'in evinde kalıyor. Bay Carter kim, hatırlıyor musun?"

Jamie, Carter'e doğru bakıp başını evet manasında sallamıştı. "Eve gelmiyoy yani?"

"Henüz değil, delikanlı. Ama ilkbahar olmadan ablanı yanına getirmeyi planlıyorum."

Bu süre, bir çocuk için sonsuzluk gibi gelirdi.

"Jamie'nin buralarda kalması için bir sebep yok, değil mi?" diye sormuştu Carter. "Benim çatım altında tehlikelere karşı güvende olur. Sen okyanusa açılır açılmaz, Jamie benimle beraber evime gelir. Babası da bizimle gelir. Ne dersin, ufaklık?"

"Cassie yanımda olacak mı ve Korsan da gelebilir mi?"

Carter köpeği kuşkuyla süzmüştü. "Eminim hepiniz evimi alt üst etmek ve başıma bela açmak için bin bir yol bulabilirsiniz. Tanrı merhamet etsin bana."

"Gidebilir miyim?" Jamie, ona yalvarırcasına bakmıştı.

"Tabii delikanlı, bence bir sakıncası yok." Takotah ve Alec karşılıklı gülümsemişlerdi.

Jamie'nin gözlerinin içini güldürmeye, bu kadarı yetmişti.

Carter, bir köşede sessizce sallanan ve boşluğa bakan Abraham Blakewell'i işaret edip nihayet, "Burada olduğumuzu biliyor mu?" diye sormuştu.

Alec cevap için Takotah'a dönmüştü.

"Hayır."

"Zavallı ihtiyar. İyi adamdı oysa."

Alec, akşam yemeğinden sonra Jamie'yi yatırmış ve çocuk uykuya dalana dek bir kez daha Karasakal'ın hikayesini anlatmıştı.

Bu sabah Jamie'yle vedalaşmayı isterdi; fakat vakit, çocuğu uyandıramayacak kadar erkendi. Hem hiçbir şeyin hızlarını düşürmemesi gerekiyordu. Erzaklar güverteye yüklenmişti ve gemileri, onları nehir kıyısında bekliyordu. Geminin tayfası uyanmış, yola çıkmaya hazırdı.

Mısır unu lapasını hızla yiyip çayını birkaç yudumda içerken,

sıcaklık tüm vücudunu kapladı. Ekin biti yerine domuz pastırmasıyla tatlandırılan bu lapa, hapishanede kendisine ikram edilen-den kat kat güzel görünüyordu.

Carter yavaş hareket edince, yolculuğa geç başlayacaklarından korktu.

Yaşlı adam onun zihnini okumuş gibi “Benim için endişelenme,” dedi. “Sen hazır olduğun vakit, ben çoktan bir adım önünde olurum.”

Adam, sözünün eri çıkmıştı. Alec atına eyer vurmaya bitirdiğinde, Carter çoktan kulübenin önünde durmuş, hayatının macerasının ikinci gününe hazır bekliyordu.

Tombul suratındaki gülümsemeye bakan biri, ava çıktığını zannederdi. Dinç bir sırtışla, “Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim,” dedi.

İki adam nehre doğru yola çıkmak için atlarına binmek üzereyken, Micah’ın, elinde tüfeğiyle onlara doğru koştuğunu gördüler.

Koyu tenli yüzünden endişe akan adam, “En az yedi kişiler,” dedi. “Çoğunun yüzünü göremedim; fakat gelenlerin hepsi silahlı ve aralarında Bay Crichton da var.”

Otuz Altıncı Bölüm

Alec, vücudunda dolanan gerilimi hissetti. Onları nasıl bu kadar çabuk bulabilmişlerdi?

“Hızlı gidersek, onları atlatabilir miyiz?” Pantolonunun bel kısmına sıkıştırdığı, içi dolu tabancayı yokladı.

Micah başını iki yana salladı.

“Takotah ve Jamie’yi de alıp bataklık örtüsünün arasında saklanın. Ne olursa olsun, sakın ortaya çıkmayın.”

Micah başıyla onaylayıp hemen yanlarından ayrıldı.

Biniciler, bataklıktan çıkıp kuru topraklara varınca, insan sesleri ve kumun üzerinde nalların çıkardığı hafif gürültü duyuldu. Nehir boyunca kuzeye doğru yol alıp tüm gece izini sürmüş olmalıydı. Tam olarak nereye gittiğini biliyor gibiydiler. Alec, belli ki valinin onun asılmasına yönelik arzusunu küçümsemişti.

“Asıl heyecan şimdi başlıyor,” diye fısıldadı.

“Zaten durumumuz fazla donuklaşmaya başlamıştı,” diye mırıldandı Carter.

Botundaki bıçağı almak için eğilen Alec, silahı pantolonunun bel kısmına sıkıştırdı.

Seslere bakılacak olursa, biniciler atlarından inmiş, emin adımlarda kulübeye doğru yürüyorlardı. Tek şansları buydu. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Bir kolunu Carter’in boğazına dolayıp elindeki tabancayı adamın şakağına dayadı. Tüm duyuları keskinleşmişken, açıklığa doğru bir adım attı.

“Yaklaşmayın, yoksa Carter ölür!”

“Ateş etmeyin,” diye böğürdü Carter. “Dediğini yapın!”

Bay Crichton ve ihtiyar İskoçyalı Henry’nin de dahil olduğu bir grup adam, gözle görülür bir şekilde afallayıp donakaldılar.

Yaşlı Crichton onlara dik dik bakarken, yüzünde apaçık bir nefret vardı. “Seni burada bulabileceğimi biliyordum mahkum. Kaçtığının haberi gelince, Henry bana seni buraya kadar takip ettiğini anlattı. Haftalar boyunca bu yeri aptal oğlum için aradığını söyledi. Geoffrey bana neler çevirdiğini anlatsaydı, şimdiye çoktan ölmüş olurdun. Uzun zaman önce, Blakewell’in akli hâlâ başındayken, bu adayı defalarca ziyarette geldik. Tekrar bulmak biraz zamanımı aldı, evet, ama buldum işte. Hem de tam zamanında.”

“Tebrikler. Ama şimdi beni bulduğuna göre, hemen arkayı dönüp buralardan uzaklaşacaksın. Yoksa ilk ölen Carter olacak.”

Rolüne fazlasıyla bürünen Carter, “Ne diyorsa yapın!” diye yalvardı.

“Boşuna merhametten maraz doğar dememişler, ha Robert?”

Crichton’un işaretiyle, adamlarından biri ona bir tüfek uzattı. “Oğlumu öldüren adamı savunarak beni aşağılayacaktın, öyle mi? Şimdi de bunun bedelini ödeyeceksin. İlk hanginizi vurayım?”

“Seni aşağılık herif! Bu ne cüret!” Carter’in alaycı korkusu, birden hakiki öfkeye dönüşmüştü. “Bu yaptığın adam öldürmek!”

Bir kolu hâlâ ihtiyar adamın boğazına dolanmış olan Alec, Carter’i zapt etmeye çalışırken zorlandığını fark etti.

“Haklısın; fakat biz mahkumu öldürmeden önce, onun seni haklamadığı ne malum?”

Crichton tüfeği doğrultup nişan almaya başlayınca, Alec, elindeki tabancayı Carter’in şaşkın ellerine verdi ve iki kolunu da kullanıp yaşlı adamı kenara fırlatarak, ağız dolusu küfürler eşliğinde yere düşmesini sağladı. En azından Carter artık kendini savunabilecekti.

“Onu öldürmen için bir sebep yok, Crichton. Asıl peşinde olduğun benim, değil mi?”

“Kimsenin kimseyi öldürmesi için bir sebep yok!” Valinin güçlü sesi, açıklığı doldurdu ve adam atıyla beraber görüş alanlarına giriverdi. Yanında ise—

“Cassie?”

“Alec!”

“Neler oluyor?” Crichton’un tüfeği, Alec’e doğrultulmuştu hâlâ.

Vali atından indi, geniş adımlarla Crichton’a doğru yürüdü ve adamın elindeki silahı hışımla kaptı. “Bu sabah burada kimse birbirini öldürmeyecek. Bu adam doğruyu söylüyormuş.”

Alec, Crichton’un ağzından çıkan küfürleri hayal meyal duydu. Vali demin ne demişti?

Bu adam doğruyu söylüyor.

Cassie, atından inmiş ve kollarını açmış bir şekilde ona doğru koşuyordu.

Duyduğu hislerin şiddeti karşısında serseme dönen Alec, kadını kollarına alıp bağrına bastı. “Cassie!”

“Peki ya ben? Elimi dahi sıkmak yok mu?”

“Matthew?” Neredeyse küçük dilini yutacaktı. Bir an gözlerine inanamadı. Rüya olmalıydı.

Cassie’nin “Artık bitti, Alec,” dediğini duydu.

Genç kadın, Alec’in yüzüne yayılan rahatlama ifadesi gördü.

Bir an boyunca Alec ne konuştu, ne de hareket etti. “Tanrım, gerçekten sen misin?”

“Evet, Alec. Ben de seni gördüğüme memnun oldum.”

Cassie, gözlerinden aşağı sıcacık yaşlar akarken, iki adamın sıkıca birbirlerine sarılmalarını izledi.

Teğmen, gergin bir ses tonuyla, “Tanrı’ya şükür hayattasın,” diye fısıldadı. “Seni kaybettiğimizi sanmıştık.”

“Niye bu kadar geciktiniz?”

“Hikayenin o kısmını anlatmak, biraz uzun sürecek maalesef.”

Sonra Alec'in bakışları onunkilerle buluştu ve Cassie, adamın kollarının onu sarıp sarmaladığını ve kendisine doğru bastırdığını hissetti. Alec'e anlatmak istediği o kadar şey vardı ki; fakat ona tutunup yüzünü bağrına gömerken, ağzından tek kelime dahi çıkmadı ve bedeni birikmiş hislerle titremeye başladı.

"Cesur, dünyalar güzeli, mükemmel sevgilim benim." Adamın dudakları hafifçe onunkilere dokundu.

Sıcak ve yumuşak dudaklar onu bir kez daha öptü. Ve bir kez daha. Yakınlardan birinin boğazını temizlediği duyuldu.

"Hadi ama, ileride böyle şeyler için yeterli vaktiniz olacak." Konuşan Bay Carter'di.

Alec sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla "Asla yeterli olmayacak," dedi. Başparmağıyla genç kadının gözyaşlarını sildi. Mavi gözleri, koskoca dünyada hiçbir şeyin gösteremeyeceği kadar, onu sevdiğini söylüyordu. "Matthew, sana Bayan Catherine Blakewell'i takdim edeyim."

Alec, ikisi henüz karşılaşmamış gibi, dönüp Cassie'yi teğmene tanıtmaya koyuldu.

"Kendisiyle tanışma zevkine çoktan eriştim." Teğmen eğilip, genç kadının elinin üzerine bir öpücük kondurdu. "Ailem ve ben, size daima borçlu kalacağız Bayan Blakewell. Herhangi bir dileğiniz olması halinde, söylemeniz yeterli."

"Teğmen." Cassie yanaklarının ısındığını hissetti.

"Lütfen bana Matthew diye seslenin. İkiniz evlendikten sonra akraba olacağız ne de olsa."

"Matthew." Cassie göğsünün kabardığını hissetti. "Siz de bana Cassie deyin lütfen."

"Zevk duyarım, Cassie." Sonra Matthew, Alec'i baştan aşağı süzüp başını sallamaya ve gülmeye başladı. "Sokrates şu halini görebilseydi keşke!"

"Kıyafetlerimde bir kusur bulacağınızı mı ima ediyorsun? Oysa suçlu görünüşünün bana oldukça yakıştığını düşünmüştüm."

Güneş ufukta belirip açıklık boyunca uzun gölgeler düşürürken, Cassie de iki adamla berber gülmeye başladı.

Vali mahcup bir edayla, “Bu meselenin çözüme kavuştuğunu görmek beni mutlu etti,” dedi.

“Sizi kıymetli kayınbiraderim Alec Madison Kenleigh ile tanıştırayım,” dedi Matthew.

Alec öne doğru bir adım atıp valinin elini sıktı.

“Size epey sıkıntı verdik, kusura bakmayın,” dedi vali.

“Beni hâlâ asmayı düşünmediğiniz sürece meseleyi kapanmış sayıyorum.”

Etrafı adamlarıyla çevrilmiş bir halde ileride duran ve yüzünde kızgın bir ifade olan Bay Crichton hariç herkes gelip teker teker Alec’in elini sıkmaya ve ona özürlerini sunmaya başladı.

“Sana demedim mi Hollingsworth, asla kaybeden bir ata oynamam.” Bay Carter içten bir kahkaha attı. Şerif Hollingsworth ona bakıp bir kaşını kaldırıncı, Carter boğazını temizleyip ekledi: “Şey, yani neredeyse hiç.”

Vali, yüzünde sert bir ifadeyle “Şu bahis mevzusunu sizinle etraflıca görüşmemiz gerekecek, Carter,” dedi. “Hiçbirimiz böylesine mükemmel bir oyuncu olduğunuzu bilmiyorduk. Adam kaçırmanız esnasında zavallı gardiyanın ödünü koparmışsınız.”

“Neyi ima ediyorsunuz...?” Carter, birdenbire yaramaz öğrencilere benzeyiverdi.

“Yaptığınız her şeyin, bu adama kaçmasında yardım etmek için bir numara olduğunu?”

“Numara mı yapıyordun baba?” Landon beyninden vurulmuşa dönmüştü.

“Kaçmasına yardım mı ettin?” Charles sırttı.

Her ikisi de babalarına şaşkınlık ve hayranlıkla bakıyordu.

Bay Carter, valinin sorgulayıcı bakışları altında huzursuzca kıpırdandı. “Evet; ama sakın kız kardeşlerinize söylemeyin, yoksa beni asla affetmezler.”

Açıklık boyunca şen kahkahalar yükseldi.

Hemen sonra Cassie, şakağına dayanan soğuk çeliği hissetti. Bir kol boğazının etrafına sıkıca dolanıp nefesini kesiverdi.

“Uzak dur, mahkum! Yoksa tek bir adım dahi atmama fırsat vermeden, kadını öldürürüm!” Bay Crichton’un zalim sesi, genç kadının kulağında çınılıyordu. Onu kendisiyle beraber geri geri sürüklerken, sakalları yanağını yakıyordu. “Silahlarınızı yere atın! Hadi!”

Tüfekler yere düşerken tangır tungur sesler çıkardı.

Cassie mücadele etmeye çalıştıysa da, bu çabası, nefes alma ihtiyacını arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

“Onu serbest bırak, Crichton.” Alec’in sesi berrak ve güçlüydü.”

Vali, gözlerine inanamıyormuş gibi sordu: “Crichton, aklını mı kaçırdın?”

“Herkes geri çekilsin!” Bay Crichton’un kolu, genç kadının boğazını ezecek gibiydi. “Bu adam benim oğlumu öldürdü ve ben de ona bunun bedelini ödeteceğim!”

Cassie’nin nefes alması gerekiyordu. Boğazındaki ağrı, gözlerinin yaşarmasına sebep oldu.

Alec, ipeksi bir ses tonuyla, “Haklısın Crichton,” dedi. “Geoffrey’i ben öldürdüm.” Diğer adamaların yanından uzaklaşıp kendini bariz bir hedef haline getirdi. “Hemen buradayım. Neden beni vurup öcünü almıyorsun?”

“Hayır! Sen benim ilk evladımı öldürdün, ben de seninkini öldüreceğim. Kadını öldüreceğim ki, bebek de onunla birlikte ölsün.”

Cassie’nin acilen nefes alması gerekiyordu.

“Onu bırakırsan, bana istediğin her şeyi yapmana izin veririm.” Alec paltosunu ve gömleğini açıp, çıplak göğsünü gözler önüne serdi. “İşte, buraya nişan al.”

Kalbi deli gibi çarpan ve ciğerleri patlamak üzere olan Cassie, Henry’nin, efendisinden gelen bir baş işaretiyle öne doğru atıldığını ve Alec’e doğru nişan aldığını gördü.

Bay Crichton “İkiniz de ölebilirsiniz,” dedi.

Havaya ihtiyacı vardı. Nefes alması gerekiyordu. Görüşü bulanmaya ve gözlerinin önünde siyah benekler uçuşmaya başladı. Kendisini tutan kollarla mücadele etmek istiyordu; fakat... Ölmek böyle bir şey miydi? Peki ya bebeği? Nefes alması lazımdı! Uzaktan duyulan bir silahın sesi beyinde yankılanınca, birden fazla silah ateşlenmiş gibi hissetti. Karanlığa doğru düşüyordu sanki.

“Cassie?”

Kendisini tutan güçlü kolları hissetti, öksürüp güçlükle nefes aldığını duydu. Mis gibi taze havayı içine çekiverdi.

Uzaktan bir erkek sesi “Tanrıya şükür,” dedi.

“Cassie, beni duyabiliyor musun?”

Alec’di bu. Sesi korkmuş geliyordu. Ama Alec hiç korkmazdı ki...

Göz kapaklarını güç bela aralayınca, Alec’in endişeli yüzü görüş alanına girdi. “Alec.”

Adamın güçlü kolları, onu kendine doğru çekti. Dudakları alnının üzerine bir öpücük kondurdu. “Seni kaybettigimi sandım.”

Titriyor muydu?

Bir ses, “Hadi onu içeri götürelim,” dedi.

Cassie, bu sesin Matthew’e ait olduğunu fark etti.

Neler olmuştu? Bay Crichton onu öldürmeye çalışmıştı. Henry, Alec’e ateş etmişti. Korkuyla etrafına bakındı. Biraz ileride yerde yatan Bay Crichton’u ve Henry’yi gördü. Henry’nin sırt bölgesinde tuhaf bir şey çıkıntı yapıyordu.

Alec görüşünü kapatmak için elini nazik bir şekilde yanağına koyup başını kendisine doğru çevirdi. “Geçti, hayatım. Güvendesin,” deyip daha sert bir tonla arkasındaki adamlara döndü: “İkisini de buradan alıp götürün. Jamie’nin ve Cassie’nin bu manzarayı görmesini istemiyorum.”

“Ama ne..?” diye sordu boğuk bir sesle. Boğazı ağrıyordu.

Alec, onu kollarına alıp babasının kulübesine doğru taşıdı. "Dua et, Takotah ve Matthew oldukça usta nişancılarımış."

Adam gülümseyince, yüzündeki tüm gerginlik dağılıverdi.

"Henüz kendime gelemedim doğrusu," dedi Matthew. "Bir daha böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağımı umuyorum."

"Daha önce hiçbirinin böylesine bıçak fırlattığını görmemiştim," dedi Bay Carter. "Bir daha asla Takotah'ın karışumlarıyla dalga geçmeyeceğim. Söz."

Korkusu dinen Cassie, kollarını Alec'in boynuna sardı.

Uzaktan Jamie'nin sesini duydu. "Cassie iyi mi?"

"Yakında düzelir delikanlı."

* * *

"Ah Cassie, harika görünüyorsun!" Elizabeth, Cassie'yi, odanın bir köşesinde duran boy aynasının önüne götürdü.

Alec, Williamsburg'un ortasındaki bu konağı satın almış ve genç kadın, etrafını çevreleyen zenginliklere hâlâ alışamamıştı. Bu yaldızlı büyük ayna da, Alec'in ona aldığı düğün hediyelelerinden biriydi.

"Yüce Tanrım!" Gözlerini aynaya çevirince, yansımasına şaşkınlıkla bakakaldı. Aynada gördüğü bu kadın, kendisi olamazdı.

Normalde dağınık ve asi duran saçları, kusursuz bir topuz haline getirilmişti. Bukleler yüzünü çevreliyor, ensesinden aşağı dökülüyordu. Elizabeth'in ısrarlarıyla, hafif ruj ve pudra sürdüğü yüzü oldukça güzel, hatta göz alıcı görünüyordu. Altın işlemelerle süslenen ve küçük incilerle kaplanan krem rengi ipek elbisesi, onu adeta bir prensesmiş gibi gösteriyordu. Karnının şişkinliği, parlıtlı elbisenin katlarında gizlenmişti. Alec, kumaşı bizzat seçmiş ve Cassie, pahalı olduğu için itiraz etse de fiyatı önemsememişti.

"Çok güzel bir gelin oldun," dedi Elizabeth.

“Teşekkür ederim, Elizabeth.”

“Son rötuşa gelince...” Elizabeth, annesinin inci kolyesini, genç kadının boynuna geçirdi ve klipsini kapadı.

Sonuç, nefes kesici oldu. Rengi elbisesiyle mükemmel bir uyum içinde olan gözyaşı şeklindeki kocaman inci, göğsünün üzerinde parıldıyor, aldığı her nefesle beraber inip kalkıyordu.

Keşke aynada görüldüğü kadar emin olabilseydi. Keşke aklı-
nı kurcalayan şüpheleri bertaraf edebilseydi.

Şu son sekiz haftadır o kadar çok şey olmuştu ki, henüz tümünü anlayıp sindirebilmiş değildi. Adada geçirdikleri o korkunç sabahtan sonra, Cassie’nin babasını da yanlarına alıp Blakewell Kıstağı’na geri dönmüş ve her şeyi olması gerektiği gibi bulmuşlardı. Alec, ona yatakta kalıp dinlenmesi konusunda ısrar ettiyse de, danslar ve ziyafetler gece geç vakitlere kadar sürmüştü; Zach ve Elly’in evleneceklerini ilan etmelerinin ardından, bu bayram havası, katlanarak devam etmişti. Cassie bu evliliğe elbette onay vermişti. Her ikisi de bariz bir şekilde birbirine aşık ve karnı, Zach’in kendisininmiş gibi kabul ettiği bebekle şişmiş olan Elly, çalışkanlığa gelince esir kadınlarının hepsini sollamıştı. Esir kadın, yeni hayatından gayet memnun görünüyordu.

Babası hâlâ kimseye tepki vermediği halde, Cassie, adamın yününe az da olsa renk geldiğini ve iştahının eskiye oranla açıldığını düşünüyordu. Kendisini seven çocukların ve yetişkinlerin mutlu sesleriyle çevriliyken, bir gün iyileşebileceğini ummaya başlamıştı. Takotah’ın babasıyla her gün şefkatle ilgilendiğini gören Cassie, şifacı kadının Blakewell Kıstağı’nda kalmasının asıl sebebinin bir can borcundan dolayı değil de sevgiden ötürü olduğunu düşünür olmuştu.

Mutluluklarına gölge düşüren tek şey, Matthew’in getirdiği haberdirdi. Philip, Alec’in – kaçırılmayla değil de cinayetle sonuçlanması gereken – çilesinde oynadığı rolü itiraf ettikten birkaç gün sonra intihar etmişti. Alec, bu habere Cassie’nin tahmin ettiğinden çok daha kötü tepki vermişti ve kardeşinin hayatına

çok önceden müdahale etmediği için kendi kendini suçlamıştı. Philip'in onun sorumluluğu altında olduğunu ve bu sorumluluğu hakkıyla yerine getiremediğini söylemişti. Kederini saklamaya çalışsa da, genç kadın, adamın gözlerine düşen gölgeleri görebiliyordu.

Vali Gooch, ırza geçme suçundan ötürü Alec'in koşulsuz affedilmesini sağlamış, diğer suçlamaları ise meşru müdafaa olarak görüp reddetmişti. Alec, hemen sonra İngiltere'ye dönmek için hazırlıklar yapmaya başlamıştı. Cassie, Virginia'yı terk edeceğini düşündükçe içini kaplayan perişanlık hissini ona anlatacak cesareti bir türlü toplayamamıştı. Son birkaç haftadır konuşacak fazla vakitleri olmamıştı zaten. Fakat Virginia'dan ayrılmadan önce, Alec'in açıklığa kavuşturmak konusunda ısrar ettiği bir mevzu vardı.

Yatakta yan yana yattıkları bir sabah, ona dönüp, "Eski onuruna kavuşmanı sağlayacağım," demişti. "Hem de adamakıllı bir nikâhla. Aşkımızda utanılacak bir şeyin olmadığını, tüm Virginia'nın görmesini istiyorum." Ardından onu, lüks hediyelerinin ilki olan, elmas-zümrüt karışımı bir çift küpeyle şaşırtmıştı. "Gözlerinin renginde."

Beyaz Aziz Mary Şapeline tekrar ayak basmak istemeyen Cassie, düğün töreninin Williamsburg'da yapılmasını istemiş; herhangi bir açıklamaya ihtiyaç duymayan Alec ise bu fikri hemen kabul etmişti.

Matthew, derhal karısını ve çocuklarını çağırtmış, düğünü onlar gelince yapmaları konusunda ısrar etmişti. Açıklama olarak ise "Aksi takdirde Elizabeth hayatımı cehenneme çevirir," demişti. "Zaten buraya yaptığım ziyaretin asıl amacını söylemediğim için, yeterince kızacak bana."

Elizabeth'in ve çocukların gelişini bekledikleri haftalar, oldukça yoğun geçmişti. Alec bir gecede asil bir beyefendiye dönüşmüş, mal mülk işleriyle ilgilenir olmuştu. Aslında çok fazla değişmiş sayılmazdı – gerçi Williamsburg'dan sipariş edilen yeni

kiyafetler, onun farklı, çok daha çapkın ve gösterişli bir erkek gibi gözükmelerini sağlamıştı. Asıl değişen, insanların ona gösterdiği tepkiydi. O artık, Blakewell Kıstağı halkının, dertleri ve sorunları konusunda yöneldiği yegane insandı. Milletin onun yetkisine duyduğu saygı, su götürmez bir gerçektir.

Bu durum, Alec'in hayatta olmasından dolayı yeterince mutlu olan Cassie'yi, şaşırtıcı bir biçimde rahatsız etmemişti. Alec Blakewell Kıstağı'nın vâsisiydi artık. İnsanların ona bu şekilde davranması garip değildi. Buna rağmen zahmet edip, şimdiye dek verdiği her karara Cassie'yi de dahil etmiş, genç kadının görüşlerini dikkatle incelemiş, hatta bir-iki kez fikrini dahi değiştirmişti. Kölelik konusunda henüz aynı kanaatte değillerdi; Alec Blakewell Kıstağı'ndaki kölelik sistemini bütünüyle kaldırmak istiyor, Cassie ise bir kez arazilerinden ayrıldıktan sonra kölelerin başına gelebileceklerden korkuyordu. Alec, köleleri azat etmeyi neredeyse imkansız kılan yasalarda boşluklar bulmak amacıyla, kendisine yardımcı olması için bir avukat tutmuştu. Bu esnada, iki köle ne kadar evli kabul ediliyorsa o kadar evli sayılan Luke ve Nettie'yi serbest bırakmak konusunda onun iznini rica etmişti.

Cassie endişelerini dile getirmişti. Luke ve Nettie nereye giderlerdi? Nasıl hayatta kalırlardı? Buna rağmen yapılacak doğru şeyin bu olduğunun farkındaydı. Kendisi Nettie'ye, yolculuk için erzak toplamasında yardım ederken, Alec de Luke'ye, yeni hayatlarında yardımcı olması için elli sterlin vermiş, adamın az kalsın bayılmasına sebep olmuştu.

Nettie ona, "Okuma yazmayı öğrendikten sonra sana mektup yazacağım," demişti.

Cassie ve Nettie sessizce kucaklaşırken, gözyaşlarını dizginlemeye çalışmış; Jamie ve Daniel ise hüngür hüngür ağlamışlardı. Luke, Nettie ve Daniel'in bindiği geminin, kuzey yönünde Chesapeake'ye doğru ilerlemesini izlerken, kendisinin ve Alec'in, Luke'nin kızını bulmak için verdikleri sözü sessizce yinlemişti.

Bu veda esnasında dökülen gözyaşları, Elizabeth gelmesiyle

dökülenlerin yanında solda sıfır kalırdı. Peşine Emily, Victoria ve küçük Matthew'ı takıp, kollarında Anne'yi taşıyan Elizabeth, iskele tahtası boyunca koşmuş ve ağabeyiyle sımsıkı kucaklaşmıştı. Anneleri mutluluktan iki gözü iki çeşme ağlarken, çocuklar da heyecanla onların etraflarında hoplayıp zıplamış, dayılarına selam vermek için fırsat kollamışlardı. Cassie'nin Sokrates olduğunu tahmin ettiği yaşlı, siyahi bir adam, en arkadan gelmiş, çok daha ağırbaşlı bir edayla gemiden inmişti. Alec onu sertçe kucakladığında, ihtiyar adamın gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi.

Elizabeth daha sonra Cassie'yi kucaklarken, "Kocam her şeyi bu mektupta açıkladı," demişti. "Size nasıl teşekkür edebiliriz bilmiyorum; ama şunu bilin, sizi şimdiden kız kardeşim gibi seviyorum."

Sokrates, onun önünde eğilerek "Hizmetinizdeyim, hanımefendi," demişti.

Minnettar olması için bunca sebep varken, içindeki bu kasvetli hissi neden bir türlü defedemiyordu?

"Gelin hazır mı?" diye sordu Elizabeth. "Vakit yaklaştı."

"Ah tatlım, ne de güzel oldun." En şık kıyafetlerini giymiş olan Nan, kapı eşiğinden içeri adım attı. Gözleri yaşla doldu ve çok geçmeden ağlamaya başladı. "Baban ve annen, bu halini görebilselerdi keşke."

Cassie gülümsemeye çalıştı. Hayatının en mutlu günüydü bugün. Keşke kendini daha mutlu hissedebilseydi. Alec'le konuşması gerekiyordu. Emin olması gerekiyordu.

"Bir sorun mu var, tatlım? Yaşlı Nan'ı kandırabileceğini sanma."

"Bir şey yok. Ben..." Sesi gitgide kısıldı. Başını kaldırıp Elizabeth ve Nan'a baktığında, gözyaşlarını güçlükle zapt edebildi.

"Düğün gerginliği herhalde, canım." Elizabeth onu rahatlatmak istercesine elini tuttu. "Ben de düğün günümde böyle bir ruh halindeydim. Üstümü dahi giyememiştim. Ama daha sonra Matthew geldi ve beni kucağına alıp iç giysilerimle kiliseye götürmekle teh-

dit etti. Onu üniformasıyla sunağın önünde beklerken gördüğümde, diğer her şey birden önemini yitirdi.”

Cassie, gülümsemeyi başardıysa da, bu hissettiklerinin sadece düğün gerginliği olmadığını biliyordu. Alec’le konuşması gerekiyordu. Öğrenmesi gerekiyordu. “Alec’i gördünüz mü? Onunla konuşmam lazım.”

“Düğünden önce mi?” diye sordu Nan.

“Evet, düğünden önce.”

“Aşağı katta brendi içiyordu—” dedi Elizabeth.

“Teşekkür ederim.”

Cassie, arkasındaki şaşkın yüzlerden bir haber, eteklerini hışırdatarak aceleyle kapıdan dışarı çıktı. Merdivenlerden aşağı inerken, elinde brendisiyle misafir salonunda duran Alec’i gördü. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Alec, gecenin rengindeki kadife üstü, bileklerini ve boğazını saran krem rengi dantelleri ve yeleğinin altın işlemeleri ile insanın nefesini kesecek derecede yakışıklı görünüyordu.

Adamın başını döndürdüğünü ve gözlerinin üzerine odaklandığını gördü, dudaklarından dökülen ismini duydu.

Cassie yanına vardığında, yumuşak bir ses tonuyla “Gördüğüm en güzel şeysin,” dedi.

Genç kadın içeri adım attığında, bir köşede derin bir sohbete dalmış olan Matthew ve Sokrates, susup başlarını eğmek suretiyle ona sessiz bir selam yolladılar.

Söze nasıl başlayacağını bilemeden, “Alec, b-ben...” diye kekeleyiverdi. “Evlenmeden önce...nasıl desem...bilmem gerekiyor.”

“Neyi bilmen gerekiyor, hayatım?” Alec, elini uzatıp bukellerine dokunmak isterken, parmakları genç kadının yanağına sürtündü.

“Mahkeme salonundayken aramızda geçenlerden dolayı pişmanlık duyduğunu söylemiştin.” Midesi düğüm düğüm olan Cassie, derin bir nefes aldı. “Beni, yalnızlığını hafifletmek için kullandığını ve sorumluluğumu üzerine alacağını söylemiştin.”

Yüzündeki ifadeden eğlendiğini belli olan Alec, onun lafını bölmeye çalışsa da, genç kadın, sesindeki titremeyi engellemeye çalışarak sözlerini sürdürdü.

“Alec Kenleigh, şahsıma yönelik duyduğun her türlü sorumluluktan seni azat ediyorum. Bensiz İngiltere’ye dönmek istiyor-
san seni tutmayacağım. Orada çok mutlu olacağımı düşünmüyorum zaten.”

Alec’in yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. “Beni sorumluluk-
larımdan azat edebileceğini de nereden çıkardın? Benim *sorum-
luluğum* sensin ve karnında taşıdığın bebek, Cassie. Hep beraber
İngiltere’ye döneceğiz.”

“Bu konuda benim hiç söz hakkım yok mu?”

“Benimle gelmek istemediğini mi söylüyorsun?”

“Virginia benim yuvam.”

“İngiltere de benim. Ve sen benim karım olacağına göre senin
de yuvan olacak.”

“Henüz karın değilim ama!”

Cassie hışımla dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başla-
dı. Gözyaşları görüşünü bulandırıyordu.

* * *

Alec arabada oturuyor, her geçen anla beraber morali daha da
bozuluyordu. Sokaklarda bağırıp alkış tutan kalabalık, gözünün
önünden fark edilmeden akıp geçiyordu. Matthew ve Sokrates,
yanında oturmuş, gayet tasasız bir edayla gazetelerini okuyorlardı.

Fakat ortada büyük bir sorun vardı. Birkaç dakika içerisinde
kiliseye varacaklardı ve Alec, sevdiği kadını, kendisiyle açıkça
beraber olmak istemeyen kadını, karısı olarak alacaktı. Cassie
burada kalmak istiyordu. Son birkaç haftadır bir şeylerin genç
kadının canını sıktığının farkındaydı; fakat sebebin böyle bir şey
olmasını beklememişti. Cassie’nin kendisini sevdiğini sanmıştı;
ama belli ki Blakewell Kıstağı’ndaki hayatı daha çok seviyordu.

Durup düşününce, Cassie'nin kendisini sevdiğini asla dile getirmediğini fark ediverdi. En azından sözlü olarak... Bir kez olsun söylememiştir. Alec hep sevildiğini varsaymıştı. Genç kadın kendisiyle yatmıştı. Gösterdiği arzu, bugüne dek tanıdığı tüm kadınların tutkusunu gölgede bırakmıştı. Alec'in iyiliği için mahkemeye, tüm Williamsburg şehrine meydan okumuştur. Onu kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı. Bu aşk değil de neydi?

Yüksek sesle "Hiç mantıklı hareket etmiyor," deyiverdi.

"Kadınların mantıklı düşünmelerini bekleyemezsin zaten." Matthew, başını gazetesinden kaldırma zahmetine dahi girmemiştir.

"Burada kalmak istiyor."

"Evet, duyduk."

"Buna inanabiliyor musun?"

"Birinin bu düzensiz yeri, Londra'nın uygar sokaklarının koşuşturmasına tercih edeceğini düşünemiyorum," dedi Sokrates.

"Cassie karım olacak. Onun yeri benim yanımda artık ve benim yuvam da İngiltere'de."

"Kesinlikle." İki adam da onu onayladı.

Alec onları şüpheyle süzdü. "Neden benimle aynı fikirdesiniz?"

"Çünkü haklısın. Kim olsa sana katılır." Matthew başını kaldırıp elindeki gazeteyi katladı. "Cassie karın olacak ve senin evin de, ailenin ve sorumluklarının seni beklediği İngiltere'de. Elinde olmayan sebepler yüzünden neredeyse bir senedir ortalarda yoksun. Bir an önce dönmek isteyeceksin elbette. Görevlerin ve sorumlulukların var."

Alec, anlaşılmanın verdiği memnuniyetle başını salladı. "Haftaya bugün denize açılıyor olacağım ve Cassie de yanımda olacak. Kamında bebeğimi taşıyor. İkisini de burada bırakacak değilim."

"Elbette bırakmayacaksın. Cassie, başta ne kadar mutsuz olursa olsun, değişimi zamanla kabullenecektir. İlk Londra balosuna katılır katılmaz, tüm ev özlemini unutacaktır."

Alec, başını iki yana salladı. "Öyle şeyleri umursamıyor."

“O zaman Elizabeth onu alışverişe götürür. Kadınları bilirsin, süse ve elbiselere bayılırlar. Cassie’nin, çay partilerinde ve nakış topluluklarında karşılaşacağı ilginç kadınları düşün.”

Yorum yapmaktan kaçınarak homurdandı. Cassie bu sayılan etkinliklerle de ilgilenmezdi.

“Tabii çocuğu da göz önünde bulundurmalısınız,” dedi Sokrates. “Yavrunuzun burada ne tür bir hayatı olabilir? Oğlan ya da kız fark etmez, çocuğunuz sizin yararlandığınız ayrıcalıkların aynısından faydalanmalı, babanızın size sunduğu mükemmel eğitimin aynısını görmeli – matematik, tarih, Latince, Yunanca. Erkek olursa Eton Koleji’ne yazdırırsınız.”

Alec koltuğunda kıpırdandı. Eton’dan nefret ederdi.

“Ofisini hâle yola koyduğumu bilmek seni mutlu edecektir,” dedi Matthew. “Ortadan kaybolduğun gece nasılsa, hâlâ öyle. Her şey sevdiğin şekilde düzenlendi. Sana büyük ihtiyaç var, Alec.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sensiz de işler yürüyor elbette; fakat kimse senin gösterdiğin titizliği göstermiyor. Gece geç saatlere kadar çalışman falan... Kimse sözleşmeleri ve Majestelerinin çekilmez vekillerini senin kadar iyi idare edemiyor. Vekillerin arkasından dönen dolaplardan hiç bahsetmiyorum bile.”

Araba o esnada duruverdi.

“Oldukça rahatladığımı itiraf etmeliyim.” Matthew arabanın kapısını açıp dikkatli adımlarla yere bastı. “Seni burada ilk gördüğümde, bir an kalmak isteyeceğini sanıp korktum. Sınırsız alanı ve rahat toplumu yüzünden birçok insan, bu medeniyetsiz yerin büyüüne kapılıyor. Senin de bu insanlar gibi olacağından ve bir şubesi Londra’da, öteki şubesi ise Virginia’da bulunan bir yer için çalışmak zorunda kalacağımdan korktum.”

Etrafındaki kalabalığın tezahüratlarının hayal meyal farkında olan Alec, arabadan iniverdi. Matthew ve Sokrates’in, onunla hemfikir olmalarından ötürü mutluydu. Peki o halde kendini niye bu kadar suçlu hissediyordu?

Matthew ve Socrates, Alec'in kiliseye girişini izlediler ve karşılıklı hin hin sırttılar. Hayal ettiklerinden çok daha kolay olmuştu. Alec, artık İngiltere'ye ait değildi ve bunu ne kadar erken fark ederse o kadar iyi olacaktı.

* * *

Elinde kurumuş güller ve lavantalardan oluşan bir buket tutan Cassie, at arabasının camından dışarı bakarken sokaklarda karşılaştığı şiddetli tezahüratlardan ötürü afallamıştı. Williamsburg'un sevgili halkının yanardönerliği, onu şaşkına uğratmıştı. Henüz birkaç hafta önce, onların gözünde bir fahişeydi, nefret ve küçümsemelerin hedefiydi. Şimdiyse romantik bir masalın başkarakteriymi ve idamını zevkle izleyecekleri Alec ise, onun beyaz atlı prensiydi. Fakat bu bir peri masalı değildi. Kendisi biraz önce sonunu mahvetmişti. O sözleri söylemek istememişti. Alec'i incitmek istememişti.

"Her şey yoluna girecek, tatlım." Elizabeth koluna hafifçe dokundu. "Görürsün bak."

"Alec'in kalbini kırdım. Umarım açıklamam için bana bir şans verir." Genç kadının sesi, dökemediği yaşlarla titriyordu.

"Alec ağabeyimdir ve onu severim. Ama ne de olsa bir erkek. Ondan fazla bir şey beklememelisin."

Arabaları duruverdi. Kapı açıldı. Soğuk kış havası içeri hücum etti. Cassie, kendisini tutan birçok elin yardımıyla arabadan indi. Kalabalığın tezahüratları duyuldu. Onların keyifli hallerine ve iyi dileklerine kendini kaptırınca, gülümsemeden edemedi. Derin bir enfes aldı.

Bu onun düğün günüydü. Yakında Alec'in karısı olacaktı. Beraber olabilmek için nice badireler atlatmışlardı. Hiçbir şeyin bu sevinci gölgelemesine izin vermeyecekti. Bu gece özür dileyecekti. Aklına – her biri, bir öncekinden daha şok edici olan – bir düzine özür dileme metodu geldi. Her fısıltısı, öpücüğü ve dokunuşuyla

beraber, Alec'e, onunla beraber olabilmek için cehennemde dahi yaşamaya razı olduğunu gösterecekti.

Kalbi deli gibi çarparken başını dikleştirdi ve kiliseden içeri adım attı. Alec'i rahibin önünde gururlu bir edayla dimdik dururken görünce, nefesi boğazına takılıverdi. Matthew, oldukça sık üniformasının içinde, Alec'in sağında bulunuyor, onun yanında ise hayatında ilk defa bir beyefendi gibi giyinmiş olan ufak Jamie duruyordu.

Cassie gözlerini Alec'inkilere dikti. Adam hâlâ kızgındı.

Bu gece.

"Hazır mısın, genç bayan?"

Bay Carter girişte durmuş, ona sıraların arasından geçerken eşlik etmek için bekliyordu.

"Evet," dedi Cassie.

Nedimelik yapan Elizabeth, önlerinden gidiyordu.

Sıralardaki misafirler ayağa kalktı. Tüm yüzler Cassie'ye çevrildi: Nan'ın gözyaşlarıyla sıırıslık olmuştuk yüzü. Elly ve Zach. Kilisenin en arkasında duran kıymetli Takotah ve Micah. Sevgili Lucy. Sokrates. Vali Gooch. Farkında olmasa da orada bulunan babası.

Bay Carter, bir elini tutup Alec'in avucuna bırakınca, bir an sevinçten havalara uçacağını sandı.

Alec'in sımsıcak parmakları, elinin üzerine kapandı. Gözleri onu sorgular gibi bakıyordu.

Cassie, adamın yüzündeki incinmiş ifadeyi görebiliyordu.

Bu gece kendini affettirecekti.

"Bugün burada, kutsal evlilik bağıyla bağlanacak bu iki kişinin birlikteliklerine şahitlik yapmak üzere, Yüce Tanrı'nın huzurunda toplanmış bulunmaktayız," diye başladı rahip.

"Bekleyin."

Alec'di konuşan.

Tüm kilise, şaşkınlıkla nefesini tutan insanlarla doluverdi.

"Cassie, yeminlerimizi etmeden önce, bu evliliği gerçekten

istediğın konusunda emin olmak istiyorum.” Adamın bakışları, onu incelemekteydi.

Cassie, saklamaya çalışsa da, onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. “Elbette istiyorum Alec. Her şeyden çok istiyorum. Daha önce dediklerim—”

“Dediklerin beni de düşündürdü. Seninle geçirdiğım şu son birkaç ay, bana hayatın çok kısa ve kırılgan olduğunu gösterdi; tek bir saniyesini bile ziyan etmemem gerektiğini öğretti. İngiltere’deki hayatıma dönmeye o kadar odaklanmışım ki, kendi kendime asıl istediğimin o hayat olup olmadığını sormadım bile. Asıl istediğım senin mutlu olman, Cassie. Eğer bunun anlamı Virginia’da yaşamamızsa, o halde Virginia’da yaşarsız.”

“Bunu...bunu söylerken ciddi misin?”

“Evet.” Alec ona gülümsedi. Gözleri o denli şefkatle doluydu ki, genç kadın, kalbinin paramparça olduğunu hissetti.

Arkalarında bir yerden Nan’ın hıçkırması duyuldu. “Tanrı’ya şükür.”

“Peki mahkemedekeyken yalnızlığa, pişmanlığa ve sorumluluğa dair söylediklerin..? Benimle sırf suçluluk duyduğun için evlenmiyorsun yani?”

Alec başını geriye atıp bir kahkaha koyuverdi. Gür sesi, kilise boyunca yankılandı. “Bu muydu seni endişelendiren?”

Cassie başıyla onayladı. Gözünden aşağı bir damla yaş aktı.

Alec, onun çenesini kaldırıp başparmağıyla akan gözyaşını sildi. Gözleri, genç kadının içine işliyor gibiydi. “Mahkemede söylediğım her şey seni korumak içindi. Sen başıma gelen en mükemmel şeysin, Cassie, ve beraber geçirdiğımız tek bir an için bile pişmanlık duymuyorum. Her şeyi tekrar yaşayacak olsaydım, hiçbir ayrıntıyı değiştirmeden yapardım bunu.”

Cassie, gönlünün ferahladığını hissetti. “Seni seviyorum, Alec.”

“Ben de seni, küçük hanım.”

Kilise ve dışarısı boyunca, tezahürat sesleri duyuldu.

Sonsöz

Hiçbir şeyin bu denli acıması mümkün değildi.

Tir tir titreyen Cassie, acısı doruğa ulaşır tüm vücudunu sarınca, dişlerini sıkıp bağırılmaya çalıştı.

“Daha güçlü Cassie, daha güçlü,” diye mırıldandı Takotah.

Acı yavaşça dinerken, doğum taburesinin arkasında duran ve kendisine destek sağlayan Nan’a doğru kendini koyuverdi.

“İç, tatlım.” Elizabeth, çayla dolu bir fincanı, onun dudaklarına götürdü.

Göz kapaklarını güçlükle açık tutan Cassie, fincandan zorla bir yudum aldı. “Daha ne kadar var?”

Yeterince uzun sürmüştü zaten. Daha fazla dayanamayacaktı.

“İlk bebek her zaman en zordur.” Elizabeth, ona halden anlayan bir gülücük attı.

“Daha ne kadar vakit kaldığını söylemek zor.”

Nan rahatlatıcı bir ses tonuyla, “Gayet iyi gidiyorsun, küçük hanım,” dedi. “Gelen ağrılarla teker teker baş et.”

Cassie, karnını sarıp sarmalayan acı verici bir kemeri andıran bir başka sancının başladığını hissetti.

Acı onu bir kez daha yutarken, Elizabeth’in elini sıktı.

“Acıya karşı koyma, Cassie.” Takotah, genç kadının karnını aşağı doğru sıvazlamaya başladı. “Bunu yapabilirsin, Cassie.”

Soğukkanlılığı çoktan lime lime olan Cassie, “Yo, hayır, yapamam! Yapamam! Lütfen!” diye feryat etti.

“Evet, yapabilirsin, Cassie. Güçlü bir kadınsın. Ne kadar güçlü olduğunu hisset,” diye mırıldandı Takotah.

“Bağırabilirsin tatlım, sorun değil,” dedi Nan.

“Evet, bağırabilirsin,” diye ona katıldı Elizabeth.

Cassie, zaten istese de kendine engel olamazdı. Dudaklarından kopan feryat, acısı yavaşça dinmeye başlayınca, ağlamaya dönuştü.

“Alec nerede?” Gözlerini açık tutabilmek için mücadele etti. “Çok korkuyorum.”

“Sanırım şu an kocamın başını ağrıtmakla meşgul şu an.” Elizabeth, soğuk bir bezle Cassie’nin alnını sildi. “Gözlerini kapa ve dinlen, tatlım. Alec’i kafana takma. Hiçbir şeyi kafana takma.”

Zaten Cassie’nin çoktan içi geçmişti.

* * *

Alec, şişeyi dudaklarına götürüp mısır viskisinden bir yudum daha aldı. İçi içini yiyordu. Üst kattan bir çığlık daha duyuldu. Cassie’nin acı dolu feryatları, içini paramparça ediyordu. Genç kadının sancıları bu sabah başlamış; fakat sabah öğlene, öğlense akşama dönmüş, bebek hâlâ doğmamıştı.

Daha şimdiden hafiften sarhoş olan Matthew, “Dışarı çıkalım. Soğuk hava sana iyi gelecektir,” dedi.

“Hayır!”

Son üç saattir kendisini evden dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı; fakat Alec yerinden dahi oynamıyordu. Onlar isterlerse gidebilirlerdi. Arzu ettikleri kadar temiz hava alabilirlerdi. O burada kalacaktı.

“İnatçı herifin tekisin.” Zach, bakışlarını onun üzerinde yoğunlaştıramıyor, kelimeleri ağzında geveliyordu. “Senin bana yaptığın gibi, ben de seni dışarıya sürüklemeliyim aslında.”

Elly’in minik kızı, üç hafta önce doğmuştu. Alec, kadınların Elly ile ilgilenmesini sağlamak için Zach odadan çıkarmaya çalışmış, bunu yaparken tüm gücünü harcamıştı.

“O farklıydı ama...” diye mırıldandı Alec.

“Niyeymiş?”

“Öyleydi çünkü.”

Cassie bir çığlık daha atınca, gözlerini kapadı. Genç kadının feryadı önce ağlamaya, ardından tekrar sessizliğe dönüştü. Çığlıkları şiddetlenmiş, artık çok daha sık duyulur olmuştu. Ölüyor muydu yoksa? Korkularını dindirecek, endişelerini def edecek herhangi bir yol bulamadı.

Birden kendini zorla ayağa kaldırılırken buldu. Bir koluna Zach, ötekine ise Matthew girmişti.

“Hadi ama,” dedi Matthew. “İşleri kendin için zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyorsun. Yürüyüşe çıkıyoruz.”

“Hayır!” Alec, kendini tutan kolları çekiştirerek serbest kalmaya çalıştı.

Hemen sonra üçü de gürültüyle yere yuvarlandı. Belki de viski yüzündendi.

Matthew’in, “Lanet olsun!” diye mırıldandığını işitti.

Zach’in “Canı cehenneme!” diye küfrettiğini duydu.

Üçü de ayağa kalkmaya çabalarken, etekleri dolanmış ve yüzü öfkeyle gerilmiş olan Elizabeth, merdivenlerin önünde belirliverdi.

Burnundan soluyarak “Siz beyefendiler, kendinize hâkim olabilirsiniz misiniz lütfen!” diye fısıldadı. “Çıkardığınız gürültü zavallı Cassie’nin ödünü kopardı! Zaten yeterince korkmakta!”

Tam o sırada, yürek parçalayıcı bir feryat, tüm evi salladı. “Alec!”

Cassie onun adını çağırmıştı. Henüz ne yaptığının bilincine varamadan ayağa fırladı ve ötekilerin yanından hızla geçip, hemen arkasından gelen Elizabeth ile berber basamakları birer ikişer çıkmaya koyuldu. Başkalarının ne düşündüğünü umursamayarak kapıyı açtı ve aceleyle Cassie’nin yanına vardı.

Takotah, “Sessiz ol, yoksa onu uyandıracaksın,” diye çıkıştı.

Cassie, çırılçıplak bir halde doğum taburesinin üzerinde otur-

maktaydı. Gözlerini yummuş, ağzını hafifçe aralamış, başını Nan'm yayvan göğüslerine yaslamıştı. Saçları terden sırlıslıkla olmuş, yanakları pembeleşmişti. Takotah, genç kadının önüne oturmuş, bir elini şişkin karnının üzerine koymuştu.

“Gördüğün gibi inatçı keçi,” diye fısıldadı Elizabeth. “Bir şeyciği yok.”

Alec, tüm hayatı boyunca kendini asla bu denli çaresiz hissetmemişti. Elinden gelen hiçbir şey yok muydu? Birden aklına bir düşünce geldi.

“Onu tutmak istiyorum.” Doğumu esnasında Rebecca'yı tutmuş, kadının kocası gibi davranmıştı. Aynısını kendi karısı için de yapamaz mıydı?

Nan, kaşlarını çattıysa da, gelip kendisiyle yer değiştirmesi için ona eliyle işaret etti.

Etrafındaki hareketlerden ötürü uyanıveren Cassie, “Alec?” diye fısıldadı.

“Evet aşkım, hemen yanıdayım.”

“Hem de buram buram mısır viskisi kokarken.” Nan gülen yüzünü Cassie'ye doğru çevirdi ve eline aldığı soğuk bezle genç kadının alnını ıslatmaya koyuldu.

Parmaklarıyla Alec'in eline sıkıca tutunan Cassie, sızlanmaya başladı. “Hayır!” diye inledi.

“Güçlü ol, Cassie,” dedi Takotah. “Vücudunu aç ki, bebek içinden çıkabilsin.”

Alec, Cassie'nin titreyen vücudunun öne doğru kavislendiğini hissetti.

“Elimi tutup avazın çıktığı kadar bağır, Cassie. Ne olursa olsun yanından ayrılmayacağım,” dedi.

Cassie, tırnaklarını Alec'in avucuna gömerken, ağlamaklı bir sesle çığlık attı.

“Yakında daha iyi hissedeceksin,” dedi Takotah. “Rahminin açıldığını hissede biliyor musun?”

Cassie, ağrısı yavaşça dinerken başını salladı ve Alec'in göğsü-

ne doğru yaslanıp rahatladı. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Ben de.” Alec, her türlü eylemi, çaresizce oturup hiçbir şey yapmamaya yeğlerdi. Genç kadının başını okşayıp yüzüne yapışan nemli saçları kenara itti. Bu acıyı, karısı yerine çekmek için dünyaları verirdi.

Bir sonraki sancı çok geçmeden geldi. Alec, Cassie’nin karnının kasıldığını gördü ve ağzından çıkan yürek parçalayıcı feryadı duydu. *Tanrım, artık bitsin lütfen.*

* * *

Daha fazla düşünmeye mecali kalmayan Cassie, acının tüm bedenini sarmasına izin verdi. Sancılar tekrar ve tekrar geldi. Defalarca kendi ağzından çıkan çığlıkları ve sesi kendisi için güven kaynağı teşkil eden Alec’in, kulağına fısıldadığı rahatlatıcı sözleri duydu. Her dinen acıyla beraber, kendini adamın göğsüne bıraktı ve yanında olduğu için minnet duydu.

Alec kulağına “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Bir sonraki sancısı, diğerlerine kıyasla farklıydı. Kuvvetli bir ağrı yerine karnında bir baskı ve itmek için dayanılmaz bir dürtü hissetti. Vücudunun içgüdülerine karşı koyamayarak, tüm gücüyle ıkındı. Bu seferki ağrı, öncekiler kadar kötü değildi.

“Gördün mü? Artık daha iyi hissediyorsun.” Takotah gülümsemi. “Bir sonraki sancın gelince, bebeğinin aşağı doğru kaydığını hisset.”

Cassie, Takotah’ın dediğı gibi yapmaya çalışarak tüm gücüyle ittirdi. Alec’in sesinin ve arkasında olmasının verdiği cesaretle, tekrar ve tekrar ıkındı. Acı, kasıkları boyunca ateş misali yayıldı ve her ıkınmasıyla beraber daha da şiddetlendi.

“Bebeğın başını görebiliyorum. Çok koyu renk saçları var.” Takotah, Cassie’nin kadınlığına sıcak bir bez dayayarak, genç kadının rahatlayıp huzur bulmasını sağladı. “Az kaldı.”

“Yakında bitecek, aşkım,” diye mırıldandı Alec.

Bir sonraki sancı gelince, kendini ikiye ayrılacakmış gibi hissetti. “Ah, Tanrım! Çok acıyor!”

“Elimi sık, Cassie,” dedi Alec. “Tüm gücünle elimi sık.”

Cassie, parçalara ayrılacağından emin bir şekilde, kulakları tırmalayan bir çığlık koyuverdi. Neden sonra acı birden diniverdi ve gözlerini açınca, ufacak başı sonunda bedeninden kurtulan bebeğinin yüzüne bakarken buldu kendini.

“Ah Alec!”

Fakat Alec hiçbir şey söylemedi. Başını kaldırıp kocasına bakınca, adamın hayretler içinde kalarak fal taşı gibi açılmış gözlerini bebeğe diktiğini gördü.

Genç kadın birden gülmeye başladı. Belki de ağlıyordu – ikisini ayırt edecek halde değildi. Ve son bir itmenin ardından acı kayboldu.

Cassie ve Alec’in oğlu, inleyip uluyarak, herkese dünyaya gelişini haber etti ve Nan ve Elizabeth’in rahatlayarak gülmesine sebep oldu. Takotah, ıslak ve çıplak haldeki yeni doğmuş bebeği, nazıkçe annesinin kollarına bıraktı.

Nan kapıyı açıp merdivenlerden aşağı bağırdı. “Erkek oldu! Ve siz ikinizden çok daha yakışıklı!”

Cassie, yavrusunu huşu içinde göğsüne dayadı ve bebek onu oburca emmeye koyulunca, bu yeni his karşısında şaşkınlığa uğradı. “Çok güzel bir bebek.” Kendisine dönen ufacak mavi gözleri hayranlıkla seyretti ve çocuğun yumuşacık saçlarını okşadı.

“Senin kadar güzel değil ama.”

Gözlerinden aşağı yaşlar akan Cassie, Alec’in uzanıp bebeğin minik ellerini avucuna almasını seyretti. Küçük çocuk, eliyle babasının başparmağını sardı.

“Senin adını vermek konusunda anlaştığımızı biliyorum, ama...” Takotah, doğum yapmasında yardım etmek için karnına bastırınca, genç kadın irkiliverdi. “Ama fikrimi değiştirdim.”

Alec’in yüzünde hayal kırıklığı göreceğini sanmıştı; fakat tek gördüğü nazik bir gülümsemeydi.

“Peki, aklındaki nedir, tatlım?”

“Nicholas.” Cassie, etrafındaki şaşkın suratlara baktı. “Nicholas Braden Kenleigh.”

Alec başını geriye atıp bir kahkaha koyuverdi. “Gerçeği söylemek gerekirse, o adama ısınmaya başlamıştım.”

“Seni seviyorum, Alec.”

Alec hem onu hem de bebeklerini göğsüne dayadı ve genç kadının yanağına bir öpücük kondurdu. “Ben de seni, tatlım.”